
Kerstin Gier
Zümrüt
Yeşil
Aşk Tüm Zamanların İçinden Geçer
#ORPPERSEPHONE
PEGASUS

Bu dünyadaki tüm badem ezmesi kalpli kızlar için (Gerçekten tüm kızları kastediyorum. Çünkü ister 14 ister 41 yaşında olun, insan kendini hep aynı hissediyor.)

Hope is the thing with feathers
That perches in the soul
And sings the tune without words
And never stops at all.

Emily Dickinson[1]

1 Umut, o tüylü nesne
Ki vermez asla hiç ara,
Tüner ruhun içine
Çeker sözsüz makara. –Emily Dickinson'ın "Hope is the thing with feathers" adlı şiirinin ilk dörtlüğü. Çeviri: Osman Tuğlu- (ç.n.)

Giriş

Belgravia, Londra, 3 Temmuz 1912

"Bu berbat bir yara izi olarak kalacak," dedi doktor başını kaldırmadan.

Paul yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Eh, Bayan Korkaktavşan'ın kehanetinde olduğu gibi kolumun kesilmesinden iyidir."

"Çok komik!" diye çıkıştı Lucy. "Korkak tavşan *değilim* ve sen, Bay *Düşüncesiz-Budala*, sakın şaka yapayım deme! Bu tür yaraların ne kadar çabuk mikrop kapabileceğini çok iyi biliyorsun, insan bu zamanlarda hayatta kalabildiğine şükretmeli: Buralarda antibiyotik yok, ayrıca doktorların hepsi de bilgisiz birer çaylak!"

Kahverengi bir merhemi yeni diktiği yaranın üzerine süren doktor, "Ah, çok teşekkür ederim," dedi. İlaç Paul'ün canını oldukça yakmıştı ve acısını belli etmemek için kendini sıkarken, Leydi Tilney'in güzel şezlongunu lekelememiş olmayı umdu.

"Bunun için yapabileceğiniz bir şey yok zaten." Paul, Lucy'nin dostça davranmaya çabaladığını fark ediyordu, hatta yüzüne bir

gülümseme oturtmayı bile başarmıştı. Oldukça acımasız bir gülümseme ama sonuçta amaç da buydu. "Elinizden gelenin en iyisini yaptığınızdan eminim," dedi Lucy.

"Doktor Harrison işinde *en* iyisidir," diye doğruladı Leydi Tilney.

"Ve tek..." diye mırıldandı Paul. Birden kendini inanılmaz yorgun hissetmişti. Doktorun ona içirdiği tatlı şurubun içinde uyku ilacı da olmalıydı.

"Özellikle ağzı en sıkı olan," diye tamamladı Doktor Harrison. Paul'ün kolunu kar beyazı bir sargıyla sardı. "Aslına bakarsanız, kesiklere seksen yıl içinde benim yaptığımdan daha farklı bir tedavi uygulanacağını düşünemiyorum."

Lucy derin bir soluk alınca, Paul bunun ardından ne geleceğini anladı. Lucy topuz yaptığı saçlarından dışarı fırlamış bir lüleyi sert bir yüz ifadesiyle kulağının arkasına attı. "Tabii, kabaca bakıldığında belki uygulanmaz ama bakteriler... yani tek hücreli organizmalar demek istiyorum, bunlar..."

"Artık keser misin, Luce!" diye onun sözünü kesti Paul. "Doktor Harrison bakterilerin ne olduğunu biliyordur herhalde!" Yarası hâlâ feci şekilde yanıyordu, aynı zamanda kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu, aslında gözlerini biraz kapayıp kestirmeyi çok isterdi. Ama bunun Lucy'yi daha da öfkelendireceği kesindi. Mavi gözleri öfke kıvılcımları saçıyor olsa da, ardında sadece endişe ve -daha kötüsü- korku gizliydi, bunu çok iyi biliyordu. Onun hatırı için ne bedeninin kötü durumunu ne de kendi yaşadığı umutsuzluğu ona fark ettirmemeliydi. Bu yüzden konuşmaya devam etti. "Sonuçta ortaçağda değiliz, 20. yüzyıldayız, yani çığır açan yeniliklerin yaşandığı bir çağda. İlk EKG çoktan tarih oldu, frengi mikrobu birkaç yıldır biliniyor ve buna karşı bir tedavi bile bulundu."

"Ah, şuna bakın, demek birileri Gizem Dersleri'ne iyi çalışmış." Lucy her an patlayacakmış gibi görünüyordu. "Senin adına sevindim!"

"Ayrıca geçen yıl şu Marie Curie kimya dalında Nobel ödülü aldı," diye sohbete katıldı Doktor Harrison.

"Peki, o neyi bulmuştu? Atom bombasını mı?"

"Bazen korkutucu derecede cahil oluyorsun. Marie Curie radyoak..."

"Ah, kapa *çeneni!*" Lucy kollarını göğsünde kavuşturup öfkeyle Paul'e baktı. Leydi Tilney'in eleştiren bakışlarını fark etmemişti bile.

"Konferanslarını şu anda kendine sakla, tamam mı? Ö-le-bi-lir-din! Sen olmadan bu felaketi nasıl önleyebilirdim, söyler misin?" Bunu söylerken sesini birden alçalttı. "Ya da sensiz nasıl yaşayabileceğimi?"

"Üzgünüm, Prenses." Lucy'nin, ona *ne kadar* acı verdiğinden zerre kadar haberi yoktu.

"Peh," dedi Lucy. "Şu mahzun köpek bakışlarını kendine sakla."

Leydi Tilney, bir yandan Doktor Harrison'ın aletlerini çantasına koymasına yardım ederken bir yandan da başını sallayarak, "Kendini olasılıklarla meşgul etmen ne kadar gereksiz, çocuğum. Her şey yolunda gitti. Paul felaketin içinde yine büyük bir şans yakaladı."

"Daha da kötü sonuçlanabileceği ihtimali, her şeyin yolunda gittiği anlamına gelmez," diye bağırdı Lucy. "Hiçbir şey yolunda gitmedi, hiçbir şey!" Gözleri yaşlarla dolmuştu ve onun bu hali Paul'ün kalbini parçalıyordu. "Üç aydır buradayız ve hiçbir şey planladığımız gibi yürümedi, tam tersi: Her şeyi daha da kötüleştirdik! Şu lanet olası kâğıtları en sonunda ele geçirmiştik ve Paul onları öylece verdi!"

"Bu belki biraz acele oldu." Paul başını yastığa bıraktı. "Ama o anda yaptığımın doğru olduğu hissine kapıldım." Bunu o anda kendini ölüme çok yakın hissettiği için de yapmıştı. Lord Alastair'in kılıcının ucu az kalsın işini bitirecekti. Ancak bunu Lucy'ye hiçbir şekilde söyleyemezdi. "Gideon'u kendi tarafımıza çekersek, belki bir şansımız olur. Kâğıtları okur okumaz asıl sorunun ne olduğunu anlayacaktır." *Umarım.*

"Ama kâğıtlarda ne yazdığını biz bile bilmiyoruz! Belki şifreliler ya da... ah, Gideon'a *tam olarak* ne verdiğini bile bilmiyorsun," dedi Lucy. "Lord Alastair sana akla gelebilecek bir yığın süprüntü kakalamış olabilir: Eski faturalar, aşk mektupları, boş sayfalar..."

Bu düşünce Paul'ün de aklına gelmişti ama artık olan olmuştu. "İnsan bazen bir şeylere güvenmeyi bilmeli," diye mırıldanırken bu sözün kendisi için de geçerli olmasını diledi. Ona daha fazla işkence eden, Gideon'a belki de değersiz kâğıtlar vermiş olmasından çok, çocuğun bu kâğıtlarla birlikte doğruca Saint Germain Kontu'na gidebileceği düşüncesiydi. O zaman bu, tek kozunu elinden kaçırmış olması demekti. Ama Gideon

Gwendolyn'i sevdiğini söylemişti ve bunu söyleyiş biçimi onu nedense... ikna etmişti.

Paul, "Bana söz verdi," demek istedi ama ağzından sadece zor duyulur bir mırıltı çıktı. Zaten bu da yalan olurdu. Gideon'un ne dediğini hiçbir şekilde duymamıştı.

"Floransa Birliği'yle işbirliği yapmayı düşünmek aptalca bir fikirdi," dediğini duydu Lucy'nin. Gözleri kapanmaya başlamıştı. Doktor Harrison ona her ne verdiyse, etkisini çabuk gösteriyordu.

"Evet, biliyorum, biliyorum," diye devam etti Lucy. "Bu aptal fikir *bana* aitti. Bu işi kendimiz halletmeliydik."

"Ama sizler katil değilsiniz, çocuğum," dedi Leydi Tilney.

"Birini bizzat öldürmekle, öldürülmesi emrini vermek arasında ahlaki açıdan bir fark var mı?" Lucy derin bir iç geçirdi. Leydi Tilney ona enerjik bir tavırla karşı çıksa da ("Kızım, böyle şeyler söyleme! Hiç kimsenin ölüm emrini vermediniz, sadece birkaç bilgi ilettiniz!"), sesi ansızın kulağa umutsuz gelmeye başlamıştı: "Her şeyi gerçekten yanlış yaptık, Paul, hem de yapılabilecek ne kadar yanlış varsa. Üç ayda oldukça fazla zaman kaybettik ve Leydi Margret'in parasını çarçur ettik, üstüne üstlük işe çok fazla insanı karıştırdık."

"O Lord Tilney'in parası," diye düzeltti Leydi Tilney. "Parasını başka nerelere harcadığını bilsen şaşırırsın. At yarışları ve dansçı kızlar içlerinde en zararsızları, bir kısmını kendim için kullandığımı fark etmez bile. Etse de, bu konuda tek kelime etmeyecek kadar centilmendir."

"Ben de şahsen bu konunun içine çekilmeseydim üzülürdüm," diye doğruladı Doktor Harrison gülümseyerek. "Çünkü hayatımı biraz sıkıcı bulmaya başlamıştım. Sonuçta insan her gün gelecekten gelen ve her şeyi daha iyi bilen zaman yolcularıyla karşılaşmıyor. Aramızda kalsın ama de Villiers ve Pinkerton-Smytheler'in yönetim tarzı insanı gizli bir isyana zorluyor."

"Kuşkusuz," dedi Leydi Tilney. "Şu kendini beğenmiş Jonathan, süfrajetlere[2] bir kez daha sempati duyduğu takdirde karısını eve kapatmakla tehdit etmiş." Huysuz erkek taklidi yaparak ekledi: *"Sırada ne var? Köpeklerin seçilme hakkı mı?"*

"Eh, zaten bu yüzden onu tokatlamakla tehdit ettiniz ya," dedi Doktor Harrison. "Ayrıca ilk kez bir çay partisinde sıkılmadım."

"Ama hiç de öyle değildi. Ben sadece böyle uygunsuz ifadeler kullanmaya devam ettiği sürece, sağ elimin ne yapacağı konusunda bir garanti veremeyeceğimi söyledim."

"Eğer öyle düşüncesizce konuşmaya devam etseydi, tam olarak yapılacak şey buydu," diye düzeltti Doktor Harrison. "Bunu çok iyi biliyorum, çünkü beni çok kötü etkiledi."

Leydi Tilney gülerek kolunu doktora uzattı. "Sizi kapıya kadar geçireyim, Doktor Harrison."

Paul doktora teşekkür etmek için gözlerini açıp doğrulmaya çalıştı. Ama ne gözlerini açabildi ne de doğrulabildi. Kalan gücüyle, "Tşkrf... rim," diye geveledi.

2 20. yy'ın başlarında Büyük Britanya ve ABD'de pasif direniş, kamu toplantılarını bölme, açlık grevi gibi yollarla kadınların seçme ve seçilme hakkını savunan, az çok organize olmuş radikal kadın hakları savunucuları, (ç.n.)

"Lanet olsun, ona verdiğiniz şeyin içinde ne vardı?" diye bağırdı Lucy, Doktor Harrison'ın arkasından.

Doktor kapıda arkasını döndü. "Sadece birkaç damla morfin. Son derece zararsız!"

Paul Lucy'nin öfke çığlığını duyamadı.

Muhafızların Günceleri'nden

30 Mart 1916

Günün parolası: "Potius sero quam numquam."[3]

(Livius)

İstihbarat kaynaklarımıza göre önümüzdeki günlerde Almanların tekrar, Londra'da donanma filosuna hava saldırısı yapması beklendiğinden, bugünden sonra güvenlik protokolünü birinci dereceye çıkarmaya karar verdik. Kronograf belirsiz bir zamana dek belge odasına konacak ve Leydi Tilney, ben ve kardeşim Jonathan oradan elapse olacağız. Ayrıca her gün buna ayrılan zamanı üç saate indireceğiz. Bu odadan 19. yüzyıla yolculuk yaparken sorun çıkmayacak; geceleri o odada hiç kimse olmuyor ve günlüklerde oraya gelecekten bir ziyaret yapıldığına dair bir şey yazmıyor, bundan yola çıkarak oradaki varlığımızın hiçbir zaman fark edilmeyeceğini düşünüyoruz.

3 (Lat.) Geç olması, hiç olmamasından iyidir, (ç.n.)

Beklendiği gibi Leydi Tilney her zamanki alışkanlıklarını terk etmek konusunda direndi ve kendi deyimiyle "ortaya koyduğumuz kanıtlarda bir mantık bulmadığını" ifade etti ama yine de Büyük Üstat'ımızın kararına boyun eğmek zorunda kaldı. Savaş dönemleri özel tedbirler almayı gerektiriyor.

Bugün öğleden sonra 1851 yılına elapse olmak şaşırtıcı biçimde sakin ve huzurlu geçti, belki de düşünceli eşimin yanımıza verdiği benzersiz kurabiyeleri ve kadınların seçilme hakkı gibi ateşli tartışmalardan uzak durduğumuz içindir. Her ne kadar Leydi Tilney Hyde Park'taki Dünya Fuarı'na gidemediğine üzülse de bu üzüntüsünü kesinlikle paylaştığımızdan, bu konudaki konuşmalar tartışmayla sonuçlanmadı. Ancak bundan sonra zamanımızı poker oynayarak geçirme önerisinin de egzantrik yönleri olduğunu gösterdi.

Bugün hava: Hafif bir ilkbahar yağmuru çiseliyor ve sıcaklık 16 derece.

Rapor: Timothy de Villiers, İç Çember

1.

Kılıcın ucu tam göğsüme denk geliyordu ve muhtemel katilimin gözleri, yanına yaklaşan her şeyi yutmakla tehdit eden birer kara delik gibiydi. Kaçamayacağımı biliyordum. Geriye doğru beceriksizce birkaç adım attım.

Adam beni izledi. "Tanrı'nın istemediği yüzleri bu dünyadan sileceğim! Toprak kanını içecek!"

Adamın ağzından dokunaklı hırıltılar şeklinde çıkan bu sözlere vereceğim en az iki uygun karşılık dilimin ucuna kadar gelmişti (Toprak mı içecek? HEY? Burada yerler taşlarla döşenmiş!) ama panik yüzünden ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Zaten adam da, içinde bulunduğu durum itibariyle mizah anlayışımı değerlendirecekmiş gibi görünmüyordu. Ya da belki mizah nedir, onu bile bilmiyordu.

Geriye doğru bir adım daha sendelediğimde sırtımı duvara çarptım. Rakibim bir kahkaha attı. Pekâlâ, belki de mizahtan anlıyordu ama benden biraz farklı olduğu kesindi.

"Şimdi öleceksin, iblis!" diye bağırdı ve lafı fazla dolaştırmadan kılıcını göğsüme batırıverdi.

Bir çığlıkla olduğum yerden fırladım. Terden sırılsıklam olmuştum ve kalbim gerçekten kılıç batırılmış gibi acıyordu. Bu ne berbat bir rüyaydı. Ama bu beni gerçekten şaşırtmış mıydı?

Dün (ve önceki gün) yaşananlar, yorganın altında rahatça kıvrılıp güzel bir uyku çekebileceğim cinsten değildi. Daha çok, istenmeyen düşünceler beynimin içinde et yiyen yaratıklar gibi çoğalarak kıvrılıp durmuştu. *Gideon sadece rol yaptı. Beni sevmiyor.*

"Zaten herhalde genç kız kalplerinin ona doğru kanat çırpması için fazla bir şey yapmasına gerek kalmıyordur." Saint Germain Kontu'nun o yumuşak ve tok sesiyle söylediği bu sözler sürekli kulaklarımda çınlıyordu. Tabii bir de: *"Âşık bir kadının tepkisini hesaplamaktan daha kolayı yoktur."*

Peki aldatıldığını ve etki altında olduğunu bilen âşık bir kadının tepkisi nasıl oluyordu acaba? Doğru: En iyi kız arkadaşını arayıp saatlerce telefonda konuşuyor, sonra karanlıkta uykusuz oturup duyduğu özlemden gözleri yerinden çıkana dek ağlarken, neden böyle bir herife vurulduğunu kendine sorup duruyordu... aslında tahmin etmek kolaydı.

Yatağımın yanındaki çalar saatin ışıklı göstergesi 3.10'u gösteriyordu ki bu, yine de içimin geçmiş olduğu hatta iki saatten fazla uyuduğum anlamına geliyordu. Ayrıca biri –annem miydi?– içeri girip üzerimi örtmüş olmalıydı çünkü sadece yatakta dizlerimi çekip otururak fazla hızlı atan kalbimi dinlediğimi hatırlıyordum.

Aslında kırık bir kalbin atmaya devam edebiliyor olması da tuhaftı.

"Sanki kalbim sadece içimi kesip kanatan, kıpkırmızı ve keskin kenarlı kırık parçalar halindeymiş gibi!" Evet, Leslie'ye kalbimin

durumunu anlatmaya çalışmıştım (tamam, bu da kulağa en az rüyamda hırıldayan adamınki kadar dokunaklı geliyordu ama gerçekler bazen, nedense... ucuzdur). Leslie de şefkatle şöyle dedi: "Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Max benden ayrıldığında, önce acıdan öleceğimi sandım. Hem de çoklu organ yetmezliğinden. Çünkü tüm bu deyimlerde gerçeklik payı var: Aşk böbreklerden geçer, mideye vurur, kalbi kırar, göğsü sıkıştırır ve... eh... aklını bozar... Ama birincisi; bunlar geçer, ikincisi, durum hiç de sana göründüğü gibi umutsuz değil ve üçüncüsü, kalbin camdan değil."

"Cam değil, taş," diye hıçkırarak onu düzelttim. "Kalbim, Gideon'un bin parça ettiği bir mücevher, tıpkı Maddy halanın vizyonundaki gibi."

"Kulağa oldukça çekici geliyor ama –hayır! Aslında kalpler bambaşka bir malzemeden yapılmış. Bana inanabilirsin." Leslie hafifçe öksürdü ve sanki bana dünya tarihinin en büyük sırrını söyleyecekmiş gibi sesine resmî bir ton vermeye çalıştı: "Bu çok daha sert, kırılmaz ve sürekli yeniden şekil alabilen bir malzeme. Gizli bir tarife göre yapılmış."

Heyecanı arttırmak için bir kez daha öksürdü. Elimde olmadan soluğumu tutmuştum: "*Badem ezmesi* gibi!" dedi Leslie.

"Badem ezmesi mi?" Kısa bir an hıçkırmayı kesip sırıtmadan edemedim.

"Evet, badem ezmesi!" diye tekrarladı Leslie tüm ciddiyetiyle. "Badem oranı yüksek olandan."

Neredeyse kıkırdayacaktım. Ama sonra yine dünyanın en mutsuz kızı olmam gerektiğini hatırladım ve burnumu çekerek

konuştum: "Eğer böyleyse, o zaman Gideon kalbimin bir parçasını ısırdı! Üstelik çikolata kaplamasını da kemirdi. Onun bana nasıl baktığını görmeliydin, yani bana..." Ben tekrar en başından anlatmaya başlamadan, Leslie duyabileceğim biçimde iç geçirdi.

"Gwenny, bunu gerçekten istemeyerek söylüyorum: Ama böyle sızlanman hiçbir işe yaramaz. Buna bir son vermen gerek!"

"Bunu isteyerek yapmıyorum ki," diye onu inandırmaya çalıştım. "Sızlamalar içimin derinliklerinden geliyor. Daha birkaç dakika öncesine kadar dünyanın en mutlu kızıydım, sonra bana diyor ki..."

"Tamam, Gideon pislik herifin teki gibi davrandı," diye sözümü kesti Leslie. "Her ne kadar bunu neden yaptığı anlaşılmasa da. Yani diyorum ki *heey*? Âşık kızları yönetmek neden daha kolay olsun? Bence bunun tam tersi. Âşık kızlar bence saatli bomba gibidir. Ne yapacakları hiç belli olmaz. Gideon ve şu kont olacak şoven dostu bence büyük bir hata yapıyor."

"Beni gerçekten sevdiğini sanmıştım. Her şeyi bir oyun olarak görmesi, öyle..." Alçakça mıydı? Korkunç mu? Hiçbir sözcük duygularımı tanımlamaya yeterli değilmiş gibiydi.

"Ah tatlım! Bana kalsa, başka koşullarda bu acının içinde haftalarca debelenebilirsin. Ama şu anda bunu yapamazsın. Başka şeyler için enerjini toplamaya ihtiyacın var. Örneğin hayatta kalmak için."

"Bunu Xemerius da söyledi. Beni yalnız bırakıp gitmeden önce."

"O görünmez küçük canavar haklı! Şimdi aklımızı başımıza toplayıp bütün olayları bir araya getirmeliyiz. Öf, bu da ne? Bekle

bir saniye, pencereyi açmam gerek, Bertie şu korkunç bayıltıcı osuruklarından saldı... kötü köpek! Nerede kalmıştım? Evet, çok doğru, büyükbabanın evinizde ne sakladığını bulmamız gerek." Leslie'nin sesi biraz yükseldi. "Raphael'in oldukça işe yarar biri çıktığını söyleyebilirim. Sandığımız kadar aptal olmayabilir."

"*Senin* sandığın kadar, demek istedin herhalde." Raphael, Gideon'un küçük kardeşiydi ve yakın zamanda bizim okula kaydolmuştu. Büyükbabamın bana bıraktığı bilmecenin coğrafik koordinatlar olduğunu o keşfetmişti. Bu koordinatlar da doğrudan bizim evi gösteriyordu. "Raphael'in muhafızların sırlarının ve Gideon'un zaman yolculuklarının ne kadarını bildiğini çok merak ediyorum."

"Herhalde tahminimizden fazlasını biliyordur," dedi Leslie. "Yine de hikâyeme inanmadı, şu sıralar gizem oyunlarının Londra'da moda olduğunu kim söylemiş. Ama soru sormayacak kadar zekiydi." Kısa bir mola verdi. "Çok güzel gözleri var."

"Kuşkusuz." Gözleri gerçekten güzeldi ve bu bana Gideon'un da gözlerinin aynı olduğunu hatırlattı. Yeşil ve sık kirpiklerle çevrelenmiş gözler.

"Etkilendiğimden değil, sadece bir tespit..."

"Sana âşık oldum." Gideon bunu tüm ciddiyetiyle söylemiş ve bu arada gözlerimin içine bakmıştı. Ben de ona bakıp her kelimesine inanmıştım! Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Leslie'nin ne dediğini güçlükle duyuyordum.

"...ama umarım bu şey; diğerlerinin senden gizlediği her şeyi büyükbabanın açıkladığı uzun bir mektup ya da günlüktür. Hatta belki daha fazlası bile vardır. O zaman daha fazla karan-

lıkta el yordamıyla yürümeyiz ve artık doğru dürüst bir plan yapabiliriz..."

Böyle gözleri yasaklamalıydılar. Ya da gözleri böyle güzel olan çocukların güneş gözlükleriyle dolaşmasını sağlayacak bir yasa çıkarmalıydılar. Bunu gölgeleyecek yelken kulakları olanlar ya da benzerleri dışında...

"Gwenny? Yine mi ağlıyorsun?" Leslie'nin sesi coğrafya öğretmenimiz Bayan Counter'ınki gibi çıkmıştı. O da ödevimizi evde unuttuğumuzu söylediğimizde, bizi bu ses tonuyla azarlardı. "Tatlım, bu hiç iyi değil! Dram hançerini göğsünün içinde çevirip durmaya bir son vermelisin. Şimdi sadece..."

"...sakin düşünmeye ihtiyacımız var! Doğru, haklısın." Üstesinden gelmekte zorlansam da, Gideon'un gözlerini aklımdan silip atmaya ve sesime biraz iyimserlik vermeye çalıştım. En azından bu kadarını Leslie'ye borçluydum. Sonuçta o, beni Eğer'ler ve Ama'lar olmadan destekleyen tek kişiydi. Bu yüzden telefonu kapatmadan önce ona, hayatımda olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söylemeliydim (Her ne kadar bunu söylerken yine ağlamaya başlasam da. Ama bu seferki duygulandığım içindi).

"Ben daha çok," dedi Leslie. "Sen olmasan hayatım ne kadar sıkıcı olurdu kimbilir." Telefonu kapattığında geceyarısı olmuştu ve birkaç dakikalığına da olsa kendimi gerçekten iyi hissetmiştim. Ama şimdi, üçü on geçe onu tekrar aramak ve tüm konuştuklarımızı baştan alıp bir kez daha sakız gibi uzatmak istiyordum.

Neyse ki öyle fazla ağlayıp sızlanma huyum yoktur ama hayatımda ilk kez aşk acısı çekiyordum. Gerçek bir aşk acısı yani. Gerçekten acı vereninden. Tüm diğer şeyler tamamen geri plana

itilmişti. Hatta hayatta kalmam bile önemini yitirmişti. Gerçekten: Ölme düşüncesi bana şu anda hiç de kötü gelmiyordu. Sonuçta kalp kırıklığı yüzünden ölecek ilk kişi ben olmayacaktım ya. Bu konuda bana eşlik edecek insanlar çoktu: Küçük denizkızı, Julia, Pocahontas, Kamelyalı Kadın, Madam Butterfly ve şimdi de ben, Gwendolyn Shepherd. İşin iyi tarafı, (dram) hançer numarasını kendime saklayabilirdim çünkü kendimi bu kadar perişan hissettiğime göre belki de çoktan verem olmuştum, bu durumda çok daha şiirsel bir yolla ölünebilirdi. Yatağımda solgun ve Pamuk Prenses kadar güzel olarak yatardım, saçlarım yastığın üzerine dağılmış bir halde. Gideon yanı başımda diz çöker ve ben son sözlerimi soluk kadar kısık sesimle fısıldarken o da yaptıkları için acı gözyaşları dökerdi...

Ama önce acilen tuvalete gitmem gerekiyordu.

Bol limonlu ve şekerli nane çayı ailemizde her tür acıya karşı bir şifa içeceğiydi ve ben demlikteki çayın tümünü içmiştim. Çünkü kapından içeri adımımı atar atmaz, annem iyi olmadığımı hemen anlamıştı. Elbette bunu anlaması için falcı olması gerekmiyordu çünkü ağlamaktan bir albino tavşanına dönmüştüm. Xemerius'un bahane olarak bulduğu, muhafızların karargâhından eve gelirken arabada soğan doğramam gerektiği yolundaki önerisine annemin inanmayacağı kesindi.

Annem, "O kahrolası muhafızlar sana bir şey mi yaptı? Ne oldu?" diye sorarken aynı anda hem üzgün hem de fazlasıyla öfkeli görünme sanatında neredeyse bir numaraydı. "O Falk'ı öldüreceğim, eğer sana..."

"Hiç kimse bana bir şey yapmadı, anne," diyerek onu sakinleştirmeye çalışmıştım. "Hiçbir şey olmadı."

"Sanki sana inanacak da! Neden soğan doğradığını söylemedin? Beni hiç dinlemiyorsun." Xemerius pençelerinin üzerinde yerde tepinmişti. Kendisi kocaman kulaklı, yarasa gibi kanatları, uzun pullu ejder kuyruğu ve kediye benzer kafasının üzerinde iki küçük boynuzu olan küçük bir gargoyle iblisiydi. Ne yazık ki göründüğü kadar tatlı değildi ve yine ne yazık ki utanmaz imalarını benden başka duyan ve bu yüzden onu azarlamak zorunda kalan hiç kimse yoktu. Gargoyleleri ve diğer hayaletleri görüp küçüklüğümden beri onlarla konuşabiliyor olmam, hayatım boyunca birlikte yaşamak zorunda olduğum tuhaf özelliklerimden sadece biriydi. Diğeriyse çok daha tuhaftı ve bundan ancak iki hafta önce haberim olmuştu; on iki zaman yolcusundan oluşan –gizli– bir çembere ait olmam ve her gün iki saatliğine geçmişte bir yerlere sıçramam gerektiği. Aslında zamanda yolculuk edebilme lanetine –pardon– yani yeteneğine bunun için çok daha iyi hazırlanmış olan kuzenim Charlotte'un sahip olması gerekiyordu ama bu aptal genin bende olduğu ortaya çıkmıştı. Ki bunun benim için böyle olacağı baştan belliydi çünkü hep en kötü kartı ben çekerdim, yani mecazi anlamda. Sınıfta Noel hediyesi kurasında bana hep öğretmenin adı çıkardı (söyler misiniz, insan öğretmenine ne hediye alabilir?), konser biletim olsa mutlaka hasta olurdum (isteğe bağlı olarak tatillerde de) ve özellikle güzel görünmek istediğimde, alnımda üçüncü göz kadar büyük bir sivilce çıkardı. Zamanda yolculuğu belki de sivilcelerle kıyaslamak doğru değil hatta kulağa belki biraz imrenilecek ve eğlenceli bir şey gibi de gelebilir ama hiç öyle

değil. Daha çok; can sıkıcı, sinir bozucu ve tehlikeli bir iş. Ayrıca şunu da unutmamak gerek: Bu aptal yeteneğe sahip olmasaydım, Gideon'u asla tanımamış olacaktım ve bu da –badem ezmesinden olsun olmasın– kalbimin normal kalacak olması demekti. Çünkü o pislik herif de on iki zaman yolcusundan biriydi. Hâlâ hayatta olanlarından bir tanesi. Diğerleriyle ancak geçmişte karşılaşmak mümkün oluyordu.

"Sen ağlamışsın," diye çekingen bir tespitte bulunmuştu annem.

"Gördün mü?" diye bağırmıştı Xemerius. "Şimdi seni limon gibi sıkacak ve bir an bile gözünden ayırmayacak, böylece bu geceki define arama planımız da suya düşmüş olacak."

Bu gece define arayacak halim kalmadığını göstermek için ona yüzümü buruşturarak bakmıştım. Yani, havayla konuştuğunuzu gördüklerinde insanların sizi kaçık ilan etmelerini istemiyorsanız, görünmez dostlarla konuşurken bu tip ifadelerle derdinizi anlatmak zorundasınız.

"Biber gazını denerken yanlışlıkla gözüne sıktığını söyle," diye gaklamıştı bir ses.

Ama yalan söyleyemeyecek kadar bitkindim. Anneme şişmiş gözlerimle bakmış ve doğrudan gerçeği söylemeye karar vermiştim. Biraz boşluklar bırakarak tabii. "Sadece... iyi değilim, çünkü... kızsal sorunlar işte, bilirsin."

"Ah, canım..."

"Leslie'yle konuşursam kendimi daha iyi hissederim."

Annem bu açıklamayla yetinerek beni ve Xemerius'u şaşırtmıştı. Bana çay demlemiş, demlikle birlikte en sevdiğim puanlı

kupamı komodinin üzerine bırakıp başımı okşamış ve bunun dışında beni rahat bırakmıştı. Hatta her zamanki gibi saatle ilgili uyarılarda bile bulunmamıştı ("Gwen! Saat onu geçti, kırk dakikadır telefondasın! Yarın okulda görüşeceksiniz zaten!"). Bazen gerçekten dünyanın en iyi annesi olabiliyordu.

Derin bir iç geçirerek bacaklarımı yatağın kenarından sallandırdım ve banyoya gittim. Soğuk bir esinti yüzümden geçti.

"Xemerius, sen misin?" diye kısık sesle sordum ve lambanın düğmesini yokladım.

"Duruma bağlı." Xemerius koridordaki lambada tepeüstü sallanıyordu. Işığa bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Eğer yine oda fıskiyesine dönüşeceksen, hayır!" Taklidimi –ne yazık ki oldukça çarpıcı bir şekilde– yaparken sesi yüksek ve ağlamaklı çıkıyordu. *"Sonra dedi ki, neden söz ettiğini bilmiyorum, sonra ben dedim ki, evet ya da hayır, bunun üzerine o da dedi ki, evet ama lütfen ağlamayı kes..."* Yapmacık bir tavırla iç geçirdi. "Genç kızlar insan türü içinde gerçekten de en zor olanları. Emekli vergi memurlarından, çorap dükkânındaki satıcı kadınlardan ve kooperatif birliği üyelerinden hemen sonra geliyorlar."

"Sana bu konuda garanti veremem." Bunu söylerken fısıldadım, çünkü aile üyelerimin geri kalanının uyanmasını istemiyordum. "Kim-olduğunu-biliyorsun- dan söz etmesek daha iyi... yoksa... oda fıskiyesi her an açılabilir."

"Zaten artık adını bile duymasam iyi olacak. Mantıklı bir şeyler yapalım mı? Örneğin define aramak gibi?"

Uyumak kesinlikle daha mantıklıydı ama ne yazık ki fazlasıyla uyanıktım. "Bana göre hava hoş, arayalım. Ama önce şu çayları dışarı çıkarmam gerek."

"Hı?"

Banyoyu işaret ettim.

"Ah, evet," dedi Xemerius. "Ben burada beklerim."

Banyodaki aynaya baktığımda, beklediğimden de iyi göründüğümü fark ettim. Ne yazık ki verem belirtisi falan yoktu. Sadece göz kapaklarım biraz şişmişti, sanki pembe göz farını biraz fazla kaçırmışım gibi görünüyordu.

"Bu kadar zamandır neredeydin, Xemerius?" diye sordum koridora geri döndüğümde. "Sakın tesadüfen..."

"Kimin yanında, söyle bakalım?" Xemerius öfkeli bir yüz ifadesi takındı. "Yoksa şu adını anmamız yasak olan kişiyi mi kastediyorsun?"

"Hım, evet." Gideon'un bu akşam neler yaptığını bilmeyi çok istiyordum. Kolundaki yara nasıldı? Acaba biriyle benim hakkımda konuşmuş muydu? Örneğin şunun gibi şeyler: *"Her şey büyük bir yanlış anlama. Gwendolyn'i elbette seviyorum. Ona asla numara yapmadım."*

"Yoo, yoo, bu tuzağa düşmeyeceğim." Xemerius kanatlarını gererek yere indi. Böyle durduğunda, boyu ancak dizlerime geliyordu. "Ama hiçbir yere kaybolmadım. Evi ayrıntılı bir şekilde araştırdım. Defineyi bulabilecek biri varsa, o da benim. Çünkü hiçbiriniz duvarların içinden geçebilecek durumda değilsiniz. Ya da yakalanmadan, büyükannenin çamaşır çekmecesini karıştıramazsın, değil mi?"

"Görünmez olmanın da bazı avantajları da olmalı," dedim. Bu arada Xemerius'un, hiçbir şeyi karıştıramayacağı gerçeğine değinmekten kaçındım çünkü o hayalet pençeleriyle bir çekmeceyi bile açamazdı. Bugüne kadar tanıdığım hiçbir hayalet eşyaları hareket ettirememişti. Çoğu soğuk hava akımı bile oluşturamazdı. "Ama define aramadığımızı biliyorsun, sadece büyükbabamın bize yardımcı olabilecek bir ipucu bırakıp bırakmadığına bakacağız."

"Bu ev, gerçekten define saklamak için son derece uygun bir yer. Her taraf gizli odalar ve bölmelerle dolu," diye devam etti Xemerius hiç oralı olmadan. "Birinci kattaki duvarların bir bölümü çift tuğlayla inşa edilmiş, arasında geçit var ve o kadar dar ki kesinlikle koca popolu birileri için yapılmamış."

"Gerçekten mi?" Bu geçitlerden şimdiye kadar haberim olmamıştı. "Peki, içine nasıl giriliyor?"

"Çoğu odada kapı var ve hepsinin üstü duvar kâğıdıyla kaplanmış ama büyükhalanın dolabının ve yemek odasındaki şu hantal büfenin arkasında bir giriş var. Kütüphanede, döner rafların arkasında bir tane var. Ayrıca kütüphaneden Bay Bernhard'ın dairesinin merdivenlerine bir bağlantı var, biri de ikinci kata çıkıyor."

"Ki bu da Bay Bernhard'ın birden ortada belirivermeyi nasıl başardığını açıklıyor," diye mırıldandım.

"Daha bitmedi: Duvardaki büyük şömine bacasından 83 numaralı evin çatısına dek uzanan bir merdivene çıkılıyor. Mutfaktan gidildiğinde, havalandırmaya çıkılamıyor çünkü oraya bir duvar örülmüş ama birinci katta, koridorun sonundaki gömme dolapta bir kapak var. Noel baba rahatça sığabilir. Ya da gizemli uşağınız."

"Ya da baca temizleyicisi."

"Asıl bodrumu görmelisin!" Xemerius itirazımı duymamış gibi yaptı. "Acaba komşularınız sizin eve açılan gizli bir kapı olduğunu biliyorlar mı? Ya da bodrumlarında başka bir bodrum daha olduğunu? Ancak orada bir şey aramaya kalkan birinin örümceklerle arasının iyi olması gerek."

"O halde biz de başka yeri araırız," dedim ve bu arada fısıldamayı tamamen unutuverdim.

"Ne aradığımız bilseydik, işimiz çok daha kolay olurdu." Xemerius arka patisiyle çenesini kaşıdı. "Aslında her şey olabilir: Doldurulmuş timsahın oradaki ara geçit, kütüphanedeki kitapların ardında duran bir şişe İskoç viskisi, büyükhalanın sekreter masasının çekmecesindeki gizli gözde duran mektup destesi, duvardaki boşlukta duran sandık..."

"Duvardaki sandık mı?" diye sözünü kestim. Ayrıca ara geçit de neyin nesiydi?

Xemerius başını salladı. "Ah, sanırım kardeşini uyandırdın."

Korkuyla arkamı döndüm. On iki yaşındaki erkek kardeşim Nick, odasının kapısında durmuş, iki eliyle kuş yuvasına dönmüş kızıl saçlarını karıştırıyordu. "Kiminle konuşuyorsun, Gwenny?"

"Geceyarısı oldu," diye fısıldadım. "Git yat, Nick."

Nick kararsızlıkla bana baktı. Saniyeler geçerken onun gittikçe uyanmaya başladığını görüyordum. "Duvardaki sandık da ne?"

"Ben... daha sonra gidip bakmak istiyordum ama hava aydınlanana dek beklesem daha iyi olacak."

"Saçma!" dedi Xemerius. "Karanlıkta tıpkı... baykuş gibi görürüm. Ayrıca herkes uyandıktan sonra evi araman zor olur. Tabii hepsini peşine takmak istemiyorsan."

"Benim el fenerim var," dedi Nick. "Sandığın içinde ne var?"

"Tam bilmiyorum." Kısa bir an düşündüm. "Herhalde büyükbabamın bıraktığı bir şey."

"Ah," dedi Nick ilgiyle. "Peki, sandık nerede saklı?"

Xemerius'a sorar gibi baktım.

"Onu atın üstüne binmiş olan favorili şişko adamın arkasındaki gizli geçidin yanında gördüm," dedi Xemerius. "Ama can sıkıcı bir sandığa kim sır... ehm... hazine saklasın ki? Bence timsahta şansımız daha fazla olabilir. Kimbilir içi neyle doldurulduk. Bence içini kesip bakalım derim."

Timsahla daha önce tanışıklığım olduğundan, buna karşı çıktım. "Önce şu sandığa bir bakalım. Duvardaki boşluk kulağa hiç fena gelmiyor."

"Çooook sıkıcıı," diye yaygarayı bastı Xemerius. "Dedelerin herhalde oraya babalarından arakladıkları tütünleri gizlemişlerdir... ya da ..." Anlaşılan, aklına dâhiyane bir fikir gelmişti, çünkü birden sırıtmaya başladı. "...ya da arsız bir hizmetçi kızın parçalara bölünmüş bedenini!"

Nick'e, "Sandık, büyük büyükamcam Hugh'ın resminin arkasındaki gizli geçitte," diye açıklama yaptım. "Ama..."

"Gidip hemen el fenerimi alayım!" Kardeşim çoktan arkasını dönmüştü bile.

İç geçirdim.

"Ne diye iç geçirip duruyorsun ki?" Xemerius gözlerini döndürdü. "Bizimle birlikte gelmesinin bir zararı olmaz." Kanatlarını açtı. "Ben bir tur atıp ailenin geri kalanı hâlâ derin uykuda mı, bir bakayım. Elmasları bulduğumuzda, uzun burunlu teyzen tarafından basılmak istemeyiz herhalde."

"Hangi elmaslar?"

"Biraz iyimser düşünsene!" Xemerius kanat çırparak uzaklaştı. "Hangisini tercih ederdin? Elmasları mı yoksa arsız hizmetçi kızdan arta kalanları mı? Her şey bir görüş meselesi. Atlı şişko amcanın orada buluşuruz."

"Bir hayaletle mi konuşuyorsun?" Nick yine arkamda belirivermişti. Koridorun ışığını kapatıp el fenerini açtı.

Başımı salladım. Nick hayaletleri gerçekten görüp görmediğimi hiç sorgulamamıştı, aksine hep yanımda olmuştu. Daha dört yaşındayken bile, (ben o zaman sekizdim) biri bana inanmadığında, beni hararetle savunurdu. Örneğin Glenda teyzeye karşı. Bizi Harrods'a ne zaman götürse sorun çıkardı çünkü mağazaya girerken kapıda durup oradaki nazik kapıcı Bay Grizzle'la konuşurdum. Tabii Bay Grizzle elli yıldır ölü olduğu için olduğum yerde durup Windsorlar (Bay Grizzle kraliçeye hayrandı) ve havanın fazla nemli olduğu haziran ayı (hava durumu Bay Grizzle'ın ikinci en sevdiği konuydu) hakkında konuşmaya başladığımda, hiç kimse ne yaptığıma pek akıl erdiremezdi. Bazıları güler geçer, bazıları çocukların hayal dünyasını "tanrısal" bulur (ve çoğu zaman saç-

larımı karıştırarak bunun altını çizer), kimileri de sadece başını sallayıp yürür giderdi. Ancak hiç kimse buna Glenda teyze kadar fazla tepki vermezdi. Utançtan yerin dibine girerek beni çekiştirir, inat ettiğimdeyse bana bağırıp azarlar ve kendime Charlotte'u örnek almamı (ki kuzenim o zamanlar da kusursuzdu, bir kez olsun saç tokasının kaydığını bile görmemiştim) söylerdi. Ama en kötüsü, bizi tatlıdan mahrum etmekle tehdit etmesiydi. Ama tehditlerini yerine getirdiği (ve tüm tatlı çeşitlerini, hatta erik kompostosunu bile çok sevdiğim) halde, Bay Grizzle'ın önünden geçip gitmeye gönlüm razı gelmezdi. Nick her seferinde bana yardım etmeye çalışır, konuşacak başka hiç kimsesi olmayan zavallı Bay Grizzle ile konuşmama izin vermesi için Glenda teyzeye yalvarırdı. Ama Glenda teyze tatlı sesiyle: "Ah, küçük Nick, kız kardeşinin bunu sadece dikkat çekmek için yaptığını ne zaman anlayacaksın? Hayaletler gerçek değildir! Yoksa burada bir tane görüyor musun?" diyerek onu ustaca saf dışı bırakırdı.

Nick o zaman hep üzüntüyle başını iki yana sallamak zorunda kalır ve Glenda teyze de zafer kazanmışçasına gülerdi. Bizi bir daha asla Harrods'a götürmemeye karar verdiği o gün, Nick sürpriz bir şekilde taktik değiştirmişti. Minicik boyu ve tombul yanaklarıyla (ah, küçükken çok sevimliydi ve peltek konuşması çok tatlıydı) Glenda teyzenin karşısına dikilip bağırmıştı: "Bay Grizzle biraz önce bana ne dedi, biliyor musun Glenda teyze? Senin bayat kırıklığına uğramış[4] kötü bir cadı olduğunu söyledi!" Bay Grizzle tabii ki asla böyle bir şey söylememişti (çünkü

4 Burada 'hayal kırıklığına uğramış' denmek isteniyor ancak Nick küçük olduğundan, kelimeyi ancak bu şekilde telaffuz edebiliyor, (ç.n.)

fazlasıyla nazik biriydi ve Glenda teyze de fazlasıyla yağlı bir müşteriydi). Ama annem önceki akşam buna benzer sözler sarf etmişti. Glenda teyze dudaklarını birbirine bastırmış ve Charlotte'u elinden tuttuğu gibi uzaklaşmıştı. Daha sonra evde, annemle oldukça kötü bir kavgaya tutuşmuşlar (annem eve tek başımıza dönmek zorunda kaldığımız için çok sinirlenmişti, Glenda teyze ise "bayat kırıklığına uğramış" cadı sözcüklerinin kız kardeşinin ağzından çıktığından yüzde yüz emindi) ve sonunda Glenda teyzeyle alışverişe çıkmamız yasaklanmıştı. Ancak "bayat kırıklığına uğramış" tanımlamasını bugün hâlâ aynı zevkle kullanmaya devam ediyoruz.

Büyüdüğüm zaman başkalarının göremediği şeyleri gördüğümü herkese anlatmaya çalışmaktan vaz geçmiştim. Size deli denmesini istemiyorsanız, bu yapabileceğiniz en akıllıca şey. Sadece kardeşlerim ve Leslie bana inansınlar diye çabalamadım çünkü onlar bana hep inandı. Annem ve büyükhalam Maddy'den pek emin değildim ama en azından hiçbir zaman benimle alay etmeye kalkmadılar. Çünkü Maddy hala da düzensiz aralıklarla tuhaf vizyonlar görür, bu yüzden kimsenin size inanmamasının nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bilir.

"İyi biri mi?" diye fısıldadı Nick. El fenerinin yuvarlak ışığı merdiven basamaklarının üzerinde dans etti.

"Kim?"

"Hayalet işte."

"Eh," diye mırıldandım dürüst davranarak.

"Peki, nasıl görünüyor?"

"Oldukça sevimli. Ama tehlikeli göründüğünü sanıyor." Glenda teyze ve Charlotte'un odalarının olduğu ikinci kata parmak uçlarımızda yürüyerek inerken elimden geldiğince Xemerius'u tarif etmeye çalıştım.

"Harika," diye fısıldadı Nick. "Görünmez bir ev hayvanı! Gerçekten kıskanılacak birisin!"

"Ev hayvanı mı? Sakın bunu Xemerius'un yanında söyleme." Kuzenimin yatak odasının önünden geçerken yarım yamalak bir umutla horlamasını duymayı bekledim ama Charlotte elbette horlamıyordu. Kusursuz insanlar uyurken nahoş sesler çıkarmaz. Bayat kırıklığı.

Küçük kardeşim alt kata inen merdivenlerin yarısında esnemeye başlayınca birden vicdan azabı duydum. "Bak Nick, saat sabahın üç buçuğu ve yarın okulun var. Annem seni uykundan alıkoyduğumu öğrenirse beni mahveder."

"Hiç yorgun değilim! Bensiz aramaya devam edeceksen çok kötüsün! Büyükbabamın sakladığı şey ne?"

"Bilmiyorum... her şeyi açıkladığı bir kitap olabilir. Ya da en azından bir mektup. Büyükbabam muhafızların baş üstadıydı. Benimle ve şu zaman yolculuğu dalgasıyla ilgili mutlaka çok şey biliyordu, özellikle geni miras alan kişinin Charlotte olmadığını da. Çünkü onunla geçmişte bizzat karşı karşıya geldim ve olanları anlattım."

"İyi yaptın," diye fısıldadı Nick. Ardından hafif utanmış gibi ekledi: "Aslında onu çok az hatırlıyorum. Sadece çok güleryüzlü biri olduğu aklımda kalmış, hiç öfkeli değildi, Leydi Arista'nın tam tersi. Ayrıca hep karamel ve baharatlı tuhaf bir şey kokardı."

"O pipo tütünüydü –dikkat et!" Nick'i son anda tuttum. Bu arada ikinci katı geçmiştik ama birinci kata inen merdivende gıcırdayan birkaç hain basamak vardı. Yıllar boyu geceleri mutfağa gizlice yaptığımız ziyaretlerin öğretici bir etkisi de olmuştu. Tehlikeli yerlere dikkat ederek sonunda büyük büyükamcam Hugh'ın portresine ulaştık.

"Tamam. Hadi bakalım!"

Nick feneri büyük büyükamcamızın yüzüne doğru tuttu. "Ona Şişko Annie adını vermesi çok acımsızca! Atı narin görünüyor, oysa kendisi sakallı bir domuza benziyor."

"Evet, bence de öyle." Parmaklarımla çerçevenin arkasında mekanizmayı harekete geçiren sürgüyü aradım. Her zamanki gibi biraz sıkışmıştı.

"Herkes yeni mama yemiş bebekler gibi uyuyor." Xemerius soluk soluğa yanımızdaki basamağa kondu. "Yani Bay Bernhard dışında. Uykusuzluk çekiyor olmalı. Ama sorun yok, ayağımızın altında dolaşmayacaktır: Mutfakta oturmuş, sosis tıkınıyor ve Clint Eastwood'un bir filmini izliyor."

"Çok iyi." Resim o bildik gıcırtıyla öne doğru sallandı ve duvarın arasındaki iki basamağa doğru geçit verdi. Geçit, bir buçuk metre sonra başka bir kapıda son buluyordu. Bu kapı, birinci kattaki banyoya açılıyordu ve bir boy aynasıyla gizlenmişti. Eskiden eğlence olsun diye hep buradan yürüyüp banyoya çıkardık (işin sinir bozucu tarafı, o sırada banyoyu kullanan birinin olup olmadığını hiç bilememekti) ama bu gizli geçidin ne işe yaradığını bugüne kadar çözememiştik. Belki de sessiz bir yere kaçabilmek atalarımızdan birinin hoşuna gitmişti.

"Peki, şu sandık nerede, Xemerius?" diye sordum.

"Şolda. Duvarların araşında." Alacakaranlıkta tam olarak göremiyordum ama sanki Xemerius'un dişlerinin arasında bir şey var gibiydi.

"Xemerius'u söylemek çok zor," dedi Nick. "Ben ona Xemi diyeceğim. Ya da Merry. Sandığı alabilir miyim?"

"Solda duruyor," dedim.

"Aşıl şeninki dili zorluyor," dedi Xemerius. "*Xşemi* ya da *Merry* –bunu çok işterdin, değil mi? Güçlü iblişlerden gelen şo-yağacımız çok geniştir bir kere, ayrıca adlarımız..."

"Baksana, ağzında bir şey mi var senin?"

Xemerius tükürür gibi ses çıkarıp ağzını şapırdattı. "Artık yok. Çatıda uyuyan şu güvercini yedim de. Ah şu aptal tüyler."

"Sen yemek yiyemezsin ki!"

"Hiçbir şeyden haberin yok ama her şeye söyleyecek bir lafın var," dedi Xemerius kırgın bir tavırla. "Bana bir güvercini bile çok görüyorsunuz."

"Sen güvercin yiyemezsin," diye tekrarladım. "Sen bir ha-yaletsin."

"Ben bir *iblisim!* İstediğim her şeyi yiyebilirim. Hatta bir keresinde bir rahibi bile yemiştim. Hem de papaz cüppesi ve kolalı yakalarıyla birlikte. Neden inanamıyormuş gibi bakıyorsun?"

"Kimse geliyor mu diye etrafı gözetlesen daha iyi edersin."

"Hey! Yoksa bana inanmıyor musun?"

Nick basamaklardan inmişti, el feneriyle duvarı aydınlattı. "Hiçbir şey görmüyorum."

"Sandık duvarların arasında duruyor da ondan. Bir oyukta, kalın kafa," dedi Xemerius. "Yalan söylemiyorum! Bir güvercin yediğimi söylüyorsam, yemişim demektir."

Nick'e, "Taşların arkasındaki bir oyukta duruyor," dedim.

"Ama taşların hiç biri yerinden oynayacakmış gibi görünmüyor ki." Küçük kardeşim yere çömeldi ve duvarları iterek yokladı.

"Hey hey hey, burada seninle konuşuyorum!" dedi Xemerius. "Yoksa beni yok mu sayıyorsun sulu göz?" Ben yanıt vermeyince bağırdı. "Pekâlâ, bir *hayalet güvercindi* tamam mı? Ama yine de sayılır."

"Hayalet güvercinmiş –çok komik. Hayalet güvercinler var olsa bile –ki şimdiye kadar hiç görmedim– onları yine yiyemez-din. Hayaletler birbirini öldüremez."

"Bu taşlar birbirine yapışmış gibi," diye açıkladı Nick.

Xemerius öfkeyle homurdandı. "Birincisi: Güvercinler de ha-yalet olarak yeryüzünde kalmaya karar verebilir, nedenini Tanrı bilir. Bir kediyle görülecek hesapları kalmış olabilir. İkincisi: Bir hayalet güvercini diğerlerinden nasıl ayırt edebileceğini bana açıkla bakalım! Üçüncüsü: Onu yersem hayalet olmaktan çıkar. Çünkü ben sıradan bir hayalet değilim –bunu ne kadar sık söy-lediğimi artık bilmiyorum– bir *iblisim*. Sizin dünyanızda pek bir şey yapamıyor olabilirim ama hayaletlerin dünyasında bir numara sayılırım. Bunu ne zaman anlayacaksın?"

Nick tekrar ayağa kalkıp duvara birkaç tekme attı. "Yok, bu taşları yerinden kıpırdatmak imkânsız."

"Şişşt! Kes şunu, çok gürültü yapıyorsun." Başımı içeri sokup Xemerius'a suçlar gibi baktım. "Harika, 'Bir Numara'. Şimdi ne yapacağız?"

"Ne? Size taşlar gevşek diye bir şey söyledim mi?"

"Peki, duvarın ötesine nasıl geçeceğiz?"

"Çekiç ve keskiyle." Yanıt oldukça aydınlatıcıydı. Ancak bunu Xemerius yerine Bay Bernhard söylemişti. Korkudan donakaldım. Sadece bir metre uzağımda duruyordu. Yarı karanlıkta altın çerçeveli yuvarlak gözlüklerinin parladığını görebiliyordum. Tabii dişlerinin de. Gülümsüyor olabilir miydi?

"Ah, kahretsin!" Xemerius heyecandan merdivene su püskürttü. "Sosisleri çiğnemeden yutmuş olmalı. Ya da film berbattı. Artık Clint Eastwood'a da güvenilmiyor."

Ne yazık ki ağzımdan, "N-ne-ne?" dışında bir şey çıkmadı.

"Çekiç ve keski doğru seçim olurdu," diye tekrarladı Bay Bernhard oldukça sakin bir sesle. "Ama bence bu işi daha sonraya ertelerseniz iyi olur. Sandığı gizli yerinden çıkarmak istiyorsanız, evdekilerin huzurunu bozmamanız gerekir. Ah, usta Nick de iş başındaymış." Gözlerini kırpıştırmadan Nick'in el fenerinin ışığına baktı. "Hem de yalınayak! Üşüteceksiniz." Kendi ayağında terlikleri vardı ve üzerine iki harf işlenmiş zarif bir bornoz giymişti. W.B. (Walter? Willy? Wigand mıydı? Bay Bernhard benim için hep ön adı olmayan bir adamdı.)

"Bir sandık aradığımızı nereden biliyorsunuz?" diye sordu Nick. Ses tonu oldukça cesurdu ama kocaman açılmış gözlerinde bende olduğu gibi korku ve şaşkınlık olup olmadığını göremedim.

Bay Bernhard gözlüğünü düzeltti. "Eh, herhalde bu –tss– sandığı oraya ben gömdüğüm için. Değerli oymalarla süslü ahşap bir sandık, büyükbabanıza ait, 18. yüzyıl başlarından kalma bir antika."

"Peki, içinde ne var?" diye sordum. Sonunda tekrar konuşabilmiştim.

Bay Bernhard bana suçlar gibi baktı. "Elbette ki bunu sormak haddim değildi. Ben sadece büyükbabanızın emriyle sandığı buraya gizledim."

"Bunu bana yutturamaz," dedi Xemerius somurtarak. "Özellikle de o meraklı burnunu her yere sokarken. Önce tavuk sosisiyle kandırıyor, sonra arkadan sinsi sinsi yaklaşıyor. Ama bu senin suçun, oda fıskiyesi! Beni yalan söylemekle suçlayıp durmasaydın, bizi böyle faka bastıramazdı, bunak uyurgezer!"

"Sandığı oradan çıkarmanıza elbette yardım ederim," diye devam etti Bay Bernhard. "Ama bunu akşam yapmayı tercih ederim, büyükanneniz ve teyzeniz hanımların Rotary Kulüp toplantısına gittikleri zaman. Bu yüzden şimdi hepimizin yataklarına dönmesini önereceğim, sonuçta sabah okula gitmeniz gerek."

"Evet, tabii, o arada gelip o şeyi olduğu yerden kendisi çıkaracak," dedi Xemerius. "Sonra da elmasları cebe indirip sandığın içine birkaç eski ceviz koyacak. Bu numarayı herkes bilir."

"Saçma," diye mırıldandım. Eğer Bay Bernard'ın böyle bir niyeti olsaydı, bunu çoktan yapardı çünkü sandığın burada olduğunu ondan başka bilen yoktu. Tanrım, acaba içinde bu kadar önemli ne vardı da büyükbabam kendi evinde onu duvara gömme ihtiyacı hissetmişti?

Nick dilimin ucuna gelen soruyu oldukça nezaketsiz biçimde soruverdi: "Neden bize yardım etmek istiyorsunuz?"

"Çünkü çekiç ve keskiyle başa çıkabilirim," dedi Bay Bernhard. Daha kısık sesle de ekledi: "Ayrıca ne yazık ki büyükbabası Gwendolyn'e destek olmak üzere burada bulunamadığı için."

Birden boğazım tekrar düğümleniverdi ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Hemen sevinmeyin. Sandığın anahtarı... kayboldu. Bu değerli antikayı kol demiriyle taciz etmeye gönlüm nasıl razı olur, bilmem." Bay Bernhard iç geçirdi.

"Yani annemize ve Leydi Arista'ya bir şey söylemeyecek misiniz?" diye sordu Nick.

"Hemen yataklarınıza dönerseniz, hayır." Arkasını dönüp basamakları çıkmadan önce yarı karanlıkta dişlerinin yine parladığını gördüm. "İyi geceler. Biraz daha uyumaya çalışın."

"İyi geceler, Bay Bernhard," diye mırıldandık Nick'le birlikte.

"Yaşlı hergele," dedi Xemerius. "Gözümü üstünden ayıracağımı sanma!"

Kan çemberi tamamlanacak,
Felsefe taşı sonsuzluğu bağlayacak,
O gencin üzerinde yeşerecek yeni güç,
Büyüyü taşıyana verecek ölümsüz bir güç.

On ikinci yıldız çıktığında, dikkat kesil,
Ölümlünün kaderini değiştirmek mümkün değil,
Gençliğin eriyecek, dünyevi zamanın yokluğu için,
Meşe seçilmiş olacak bunun için.

Ancak solduğunda on ikinci yıldız,
Kartal amacına ulaşacak,
Bu yüzden yalnızca aşk acısı çeken bir yıldız,
Yok olmaya gönüllü olduğunda solacak.

Saint Germain Kontu'nun
Şifreli Yazılarından

2.

"Ee?" Sınıf arkadaşım Cynthia ellerini beline koydu ve karşımızda dikilip birinci kata çıkan yolu kapadı. Onun sağ ve sol tarafından geçmek zorunda kalan öğrenciler bu gereksiz trafik sıkışıklığı yüzünden homurdandılar. Ama Cynthia soğukkanlılığını korudu. Saint Lennox'un okul üniformasının bir parçası olan iğrenç kravatı parmakları arasında çevirirken, yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalıştı. "Kostümlerinizi nasıl hayal edebilirim acaba?" Bu hafta sonu doğum günüydü ve her yıl olduğu gibi bizi kostüm partisine davet etmişti.

Leslie gergin bir tavırla başını iki yana salladı. "Gittikçe tuhaflaşıyorsun, biliyor musun, Cyn? Yani, eskiden de tuhaftın ama son zamanlarda bu gerçekten göze batmaya başladı. İnsan konuklarına partide ne giyeceklerini sormaz!"

"Çok doğru! Tabii sonunda doğum gününü tek başına kutlamak zorunda kalmak istemiyorsa." Cynthia'nın yanından geçip yürümeye çalıştım ama şimşek hızıyla uzattığı eli koluma yapıştı.

"Her seferinde ilginç bir slogan düşünüyorum ama sonra oyunbozanın biri çıkıp her şeyi berbat ediyor," dedi. "*Hayvan*

Karnaval'nı hâlâ hatırlıyorum. Herkes saçına bir tüy iliştirip tavuk olduğunu iddia etmişti! Evet, rahatça süt dökmüş kedi gibi bakabilirsin, Gwenny. Bunun kimin fikri olduğunu unutmadım."

"Herkesin kâğıt hamurundan fil maskesi yapmayı hobi edinen bir annesi yok," dedi Leslie. Bense keyifsiz bir sesle, "Gitmemiz gerek," diye mırıldandım. Cynthia'nın partisinin şu anda hiç umurumda olmadığını eklemekten son anda vazgeçtim. Ne düşündüğüm zaten yüzümden belli oluyor olmalıydı.

Kolumdaki elinin baskısı bu kez daha da arttı. "Ya *Barbie'nin Plaj Partisi*'ni hatırlıyor musunuz?" Anlaşılan bu partiyi hatırlamak Cynthia'nın tüylerini diken diken ediyordu –sırası gelmişken, haklı olduğunu itiraf etmeliyim. Derin bir soluk aldı. "Bu kez tedbirli olmak istiyorum. *Her Şey Yeşil* harika bir slogan ve kimsenin bunu bozmasına izin vermeyeceğim. Birbirimizi doğru anlayalım diye söylüyorum: Bu işten yeşil oje ve yeşil eşarpla yırtamazsınız."

"Gözünü morartırsam kenara çekilecek misin?" diye homurdandım. "Partiye kadar herhalde yeşile döner."

Cynthia beni duymazdan geldi. "Örneğin ben, Viktorya döneminde yaşayan çiçekçi kız Eliza Doolittle kılığına gireceğim. Sarah harika bir yeşil biber kostümü buldu –ama o kılıkta klozete nasıl oturur bilemem tabii. Gordon papatya çayırı kılığına girecek, tepeden tırnağa yapay çimen."

"Cyn..." Ne yazık ki onu itip geçmeme izin vermedi.

"Charlotte da kostümünü terziye diktiriyor. Ama hangi kılığa gireceği henüz bir sır. Değil mi, Charlotte?"

Beşinci sınıfların arasında yürümeye çalışan kuzenim Charlotte durmak istedi ama akın akın gelen öğrenciler tarafından

acımasızca merdivenlere doğru sürüklendi. "Ah, aslında tahmin etmesi pek de zor değil. Sadece şu kadarını söyleyeyim: Yeşilin yedi tonundan oluşan tül. Ve görünüşe bakılırsa, Kral Oberon'la[5] birlikte geleceğim." Son cümleyi omzunun üzerinden bağırarak söyledi. Bu arada bana bakıp tuhaf bir şekilde gülümsedi. Bunu kahvaltı masasındayken de yapmıştı. Az kalsın suratına bir şey fırlatacaktım.

"Uslu Charlotte," dedi Cynthia keyifle. "Yemyeşil geliyor, *hem de* kavalyesiyle birlikte. En sevdiğim konuklarım olacaklar."

Charlotte'un şu erkek kavalye dediği sakın... –hayır, kesinlikle olmazdı. Gideon asla sivri kulak takmazdı. Yoksa takar mıydı? Kalabalığın içinde bile bir kraliçe edasıyla yürüyen Charlotte'un arkasından baktım. Parlak kırmızı saçlarını Retro tarzı örgü yapıp tepesinde tutturmuştu ve alt sınıftaki kızlar kıskançlıklarını açığa vuran, nefret ve hayranlık karışımı bakışlarını ona dikmişlerdi. Herhalde yarından itibaren okul avlusu sevimli örgü saçlarla dolu olurdu.

"Pekâlâ: Ne kılıkta ve kimle geleceksiniz?" diye sordu Cynthia.

"Ah, Marslı olarak, tüm zamanların en iyi ev sahibesi," diye yanıtladı Leslie pes edip iç çekerek. "Yanımızda kimi getireceğimiz de sürpriz."

"Ah. Tamam." Cynthia kolumu bıraktı. "Marslı. Güzel değil ama orijinal. Başka bir şey düşünmeyin sakın!" Veda etmeden arkasını döndü ve bir sonraki kurbanına doğru ilerledi. "Katie! Hey! Dursana! Partimle ilgili konuşacaktım!"

---

5 Alman mitolojisinde elf kralı, (ç.n.)

Okulun hayaleti James'in oturmayı alışkanlık haline getirdiği nişe bir göz atarken "Marslı mı?" diye tekrarladım. Niş bugün boştu.

"Ondan bir şekilde kurtulmamız gerekti," dedi Leslie. "Partiymiş, hah, şimdi kimin bununla uğraşacak zamanı var ki?"

"Parti mi dediniz? Ben varım." Gideon'un kardeşi Raphael arkamızda bitiverdi ve aramıza sıkışarak koluma girerken diğer kolunu da Leslie'nin beline doladı. Kravatını son derece tuhaf bağlamıştı. Aslında sadece iki düğüm atıp bırakmıştı. "Ben de siz İngilizlerin eğlenceden pek anlamadığınızı sanırdım. Eh, kendinizi barlara tıktığınız şu saatleri düşünecek olursak, haksız sayılmam."

Leslie enerjik bir hareketle kendini onun kolundan kurtardı. "Ne yazık ki seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Cynthia'nın yıllık kostüm partisinin parti yapmakla pek ilgisi yok. Tabii hiç kimse içkilere alkollü bir şey katmasın ya da tatlıları devirmesi diye anne babaların büfenin başında nöbet tuttukları partilerden hoşlanıyorsan, o başka."

"Ah, ama bunun dışında bizimle hep çoook eğlenceli oyunlar oynarlar," diyerek Cynthia'nın anne babasını savundum. "Genellikle bir tek onlar dans eder." Raphael'e yandan baktım ama hemen gözlerimi kaçırdım çünkü profili abisine çok benziyordu. "Aslında Cyn'in seni hâlâ davet etmemiş olmasına şaşırdım."

"Hayır, etti." Raphael iç geçirdi. "Ne yazık ki bir randevum olduğunu söyledim. Kostüm zorunluluğu olan sloganlı partilerden nefret ederim. Ama ikinizin de geleceğini bilseydim..."

Kravatını doğru bağlamayı (okul yönetimi bu konuda çok katıydı) teklif edeceğim sırada kolunu yeniden Leslie'nin beline

atarak neşeyle devam etti: "Gizemli oyununuzdaki definenin yerini bulduğumuzu Gwendolyn'e söyledin mi? Yoksa onu buldu mu?"

"Evet," dedi Leslie kısaca. Bu kez onun kolundan kaçmadığı dikkatimi çekmişti.

"Peki, şimdi oyun nasıl devam edecek, *Mignonne*[6]*?*"

"Aslında bu bir..." diye başladım ama Leslie araya girdi.

"Üzgünüm, Raphael ama artık bizimle birlikte olamazsın," dedi buz gibi bir sesle.

"Nasıl? Ama bu hiç adil değil!"

Bu bence de adil değildi. Sonuçta zavallı Raphael'i dışlayabileceğimiz bir oyun oynamıyorduk. "Leslie sadece demek istedi ki..."

Leslie yeniden sözümü kesti. "Eh, hayat bazen adil değildir," dedi olabildiğince soğuk görünmeye çalışarak. "Bunun için abine teşekkür et. Senin de çok iyi bildiğin gibi, bu *oyunda* farklı taraflarda duruyoruz. Senin herhangi bir bilgiyi Gideon'a yetiştirme riskini göze alamayız. Çünkü kendisi G...n teki çıktı. Pek iyi biri değilmiş, anlayacağın."

"Leslie!" Bu kız aklını mı kaçırmıştı?

"*Pardon?* Bu define avcılığı abim ve zaman yolculuğuyla ilgili bir şey mi?" Raphael ikimizi de bırakarak yere çakılmış gibi durdu. "Peki, size ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Sakın şimdi şaşırmış ayaklarına yatma," dedi Leslie. "Sen ve Gideon, herhalde her şeyi konuşuyorsunuzdur." Bana göz kırptı. Sadece afallayarak bakmaya devam ettim.

---

6 (Fr.) Sevimli şey, (ç.n.)

"Hayır, bunu yapmıyoruz!" diye bağırdı Raphael. "Birbirimize ayıracak hiç zamanımız olmuyor ki! Gideon sürekli gizli görevlerinin başında. Evde olduğu zamanlarda da gözünü tavandaki hayali deliklere dikip öylece bakıyor. Ya da daha kötüsü: Charlotte bize uğrayıp sinirleri geriyor." Yüzünde öyle mutsuz bir ifade belirdi ki onu kucaklamak istedim, özellikle kısık sesle şunu da eklediğinde: "Dost olduğumuzu sanmıştım. Dün öğleden sonra gerçekten iyi anlaşacağımıza inandım."

Leslie –ya da 'Buzdolabına dönüşmüş kız arkadaşım' mı demeliydim– sadece omuz silkti. "Evet, dün çok hoştu. Ama gerçekten, birbirimizi çok az tanıyoruz. Bu durumda hemen bir dostluktan söz edilemez."

"O halde şu koordinatları belirlemek için beni sadece kullandın," dedi Raphael, Lesile'ye tepkisini ölçmeye çalışır gibi bakarak. Herhalde onun bu iddiaya itiraz edeceğini umuyordu.

"Dediğim gibi, ne yazık ki hayat her zaman adil olmuyor." Anlaşılan, bu cümleyle Leslie için tartışma sona ermişti. Beni çekiştirerek, "Gwen, acele etmemiz gerek," dedi. "Bayan Counter bugün araştırma konularını dağıtacak. Benim de Ganj deltasının doğudaki uzunluğunu araştırmaya niyetim yok."

Arkamı dönüp biraz afallamış halde geride kalmış olan Raphael'e baktım. Ellerini pantolon ceplerine sokmaya çalıştı ama sonra okul üniformasının cepleri olmadığını fark etti.

"Ah, Les, şuna baksana!" dedim.

"...ve tarifi imkânsız etnik halkların da."

Biraz önce Cynthia'nın bana yaptığı gibi kolundan tuttum. "Ne oluyor sana, gün ışığı?" diye fısıldadım. "Neden Raphael'i

böyle başından atıyorsun? Yoksa bu da henüz bilmediğim planının bir parçası mı?"

"Sadece dikkatli oluyorum." Leslie omzumun üzerinden ilan tahtasına baktı. "Ah ne hoş! Yeni bir kurs koymuşlar, takı dizaynı! Takı demişken," elini bluzunun içine sokarak bir zincir çıkardı. "Bak: Zaman yolculuğundan getirdiğin anahtarı kolye yaptım. Harika, değil mi? Herkese bunun kalbimin anahtarı olduğunu söylüyorum."

Oyalama taktiği bende işe yaramazdı. "Leslie, abisinin pislik herifin teki olması Raphael'in suçu değil. Ayrıca Gideon'un sırlarından haberi olmadığına inanıyorum. İngiltere'ye ve bu okula yeni geldi, hiç kimseyi tanımıyor..."

"Onunla seve seve ilgilenecek dostlar bulur nasılsa." Leslie yine inatla bana bakmamaya devam ediyordu. Burnunun ucundaki çiller belirginleşmeye başlamıştı. "Göreceksin: Beni hemen unutur ve başka birine *Mignonne* demeye başlar," dedi.

"Evet ama..." Leslie'nin yüzündeki ele veren kızıllığı fark edince jetonum düştü. "Ah, anlıyorum! Bu itici davranışının Gideon'la falan ilgisi yok! Sadece Raphael'e âşık olmaktan korkuyorsun!"

"Saçma. Kesinlikle tipim değil."

Ah. İşte bu her şeyi anlatıyordu. Sonuçta onun en iyi kız arkadaşıydım ve Leslie'yi ezelden beri tanırdım. Verdiği bu yanıtla Cynthia'yı bile kandıramazdı.

"Hadi ama, Les. Burada kimin gözünü boyamaya çalışıyorsun?" Gülmeden edemedim.

Leslie sonunda bakışlarını ilan tahtasından ayırdı ve sırıtarak yüzüme baktı. "Öyle olsun! Şu anda ikimizin birden hormonal

beyin yumuşamasına uğramasını kaldıramayız. Birimizin aklının başından gitmiş olması yeterli."

"Çok teşekkürler."

"Ama öyle! Aklın sadece Gideon'la meşgul olduğu için durumun ciddiyetini anlayamıyorsun. Mantıklı düşünebilen birine ihtiyacın var ve bu benim. Şu Fransızın beni kafeslemesine izin vermeyeceğim, bu kadarı kesin."

"Ah, Les!" Birden boynuna atıldım. Bu dünyada hiç kimsenin, hiç ama *hiç kimsenin* benimki gibi böyle harika, çılgın ve akıllı kız arkadaşı yoktu. "Benim yüzümden mutlu olabileceğin bir aşkı tepmen çok korkunç."

"Yine abartma." Leslie kulağıma yaklaşarak kahkahayı patlattı. "Bu herif de abisi gibiyse, zaten en geç bir hafta içinde kalbimi kırmış olur."

"Ne olur kırarsa?" deyip omzuna bir tane patlattım. "Nasıl olsa badem ezmesinden, yeniden şekle sokarsın!"

"Bunu alay konusu yapma. Badem ezmesi kalp, gerçekten gurur duyduğum bir mecaz."

"Tabii. Günün birinde dünyanın tüm takvimleri senden alıntı yapacak," dedim. "*Kalpler asla kırılamaz, çünkü badem ezmesinden yapılmışlardır.* Bilge Leslie Hay'in bir mecazı."

"Ne yazık ki yanlış," dedi yanımızda bir ses. Bu, İngilizce öğretmenimiz Bay Whitman'dı ve bu sabah da bir öğretmen olarak fazla yakışıklı görünüyordu.

Ona, "Siz kadın kalbinin sağlamlığından ne anlarsınız?" diye sormayı çok isterdim ama Bay Whitman'dan uzak durmakta

yarar vardı. Tıpkı Bayan Counter gibi o da egzotik konularda ekstra ev ödevi vermeye bayılırdı ve yumuşak gibi görünse de, çok acımasız olabilirdi.

"Lütfen ama bunun nesi yanlış?" diye sordu Leslie, rüzgârı tüm dikkatimizi dağıtmıştı.

Bay Whitman başını iki yana sallayarak bize baktı. "Mecazlar, benzetmeler, semboller ve alegoriler hakkında yeterince konuştuğumuzu sanıyordum. Kırık kalplerle ilgili deyimler bence mecazdan sayılır evet ama badem ezmesi burada ne anlama geliyor?"

Lanet olsun, bu kimi ilgilendirirdi? Hem dersler ne zamandan beri koridorda başlıyordu? "Bir sembol... şey... benzetme mi?" diye sordum.

Bay Whitman başını salladı. "Her ne kadar kötü bir benzetme olsa da," dedi gülerek. Sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Yorgun görünüyorsun, Gwendolyn. Bütün gece uyumayıp düşündün taşındın ve dünyayı artık anlayamadığına karar verdin, değil mi?"

Eh, ama... bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Hem merhametli ses tonunu kendine saklayabilirdi.

Bay Whitman iç geçirdi. "Bütün bunlar sana elbette biraz fazla geldi." Locanın bir üyesi olduğunu açık eden mühür yüzüğünü parmağında çevirdi. "Ki bu beklenen bir şeydi. Belki Doktor White en azından geceleri rahat uyuyabileceğin bir şeyler bulabilir." Şaşkın bakışlarıma keyifli bir gülümsemeyle karşılık verdi, sonra arkasını dönüp önümüzden sınıfımıza doğru yürüdü.

"Yanlış mı duydum, yoksa Bay Whitman biraz önce bana uyku ilacı verilmesini mi teklif etti?" diye Leslie'ye sordum. "Berbat göründüğümü söyledikten hemen sonra yani."

"Evet, bu çok işine gelirdi tabii!" diye homurdandı Leslie. "Gündüzleri muhafızların kuklası ol, geceleri de uyu ki aptalca fikirlere kapılmayasın. Ama yemezler." Enerjik bir hareketle yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. "Seni acımasızca hafife almak neymiş, onlara göstereceğiz."

"Şey, evet," diyebildim ama Leslie öfke ve kararlılıkla bana baktı.

"Strateji belirleyeceğiz; ilk teneffüs, kızlar tuvaleti."

"Emredersiniz," dedim.

Bay Whitman haksızdı: Hiç de yorgun görünmüyordum (teneffüslerde kızlar tuvaletinde aynaya defalarca bakmıştım) ve tuhaf bir şekilde de kendimi hiç yorgun hissetmiyordum. Geceki define arama operasyonumuzdan sonra tekrar yatmış ve kâbuslardan uzak bir uyku çekmiştim. Hatta güzel bir şeyler görmüş de olabilirdim, çünkü uykuyla uyanıklık arasındaki o sihirli saniyelerde kendimi kesinlikle umut dolu hissetmiştim. Ancak kesin olarak uyandıktan sonra üzücü olaylar yine bilincime geri dönmüştü, özellikle de şu: *Gideon bana sadece numara yapmış.*

Ama bu umut dolu ruh halinin birazını gün içinde koruyabilmiştim. Bunun nedeni, belki de sonunda birkaç saat uyuyabilmiş olmam ya da belki rüyamda veremin artık tedavisi mümkün bir hastalık olduğunu öğrenmemdi. Ya da gözyaşı bezlerim boşalmıştı.

Dersten sonra eşyalarımızı toplarken Leslie'ye dikkatle sordum: "Sence Gideon beni kendine âşık etmeyi planlamış ama sonra gerçekten –yanlışlıkla diyelim– âşık olmuş olamaz mı?" Bütün öğleden önce –stratejimizi belirleme hazırlıkları sırasında aklımızı karıştırmamak için– bu konudan uzak durmuştum ama şimdi bunu konuşmam gerekiyordu, yoksa çatlayacaktım.

"Evet," dedi Leslie kısa bir an tereddüt ettikten sonra.

"Gerçekten mi?" dedim şaşırarak.

"Belki de dün sana söylemekte ısrar ettiği şey buydu. Filmlerde mutlu sondan önce heyecanı arttıran şu sahte yanlış anlamalara hep sinir oluruz ya. Oysa birazcık iletişim olsa, her şey halloluverir."

"Çok doğru! Sen hep bu sahnelerde *Söylesene ona, hadi söyle, seni geri zekâlı!* diye bağırırsın."

Leslie başını salladı. "Ama filmlerde hep araya bir şeyler girer. Köpek telefonun kablosunu kemirir, kötü kalpli rakip kadın aldığı haberi iletmez, kızın annesi onun Kaliforniya'ya yerleştiğini iddia eder... bilirsin işte!" Saç fırçasını uzatıp beni tepeden tırnağa süzdü. "Biliyor musun, düşündükçe onun sana âşık *olmaması* gözüme gittikçe daha imkânsız görünüyor."

Hissettiğim rahatlama yüzünden gözlerim yaşarmıştı. "O halde Gideon pislik herifin teki olabilir ama onu affedebilirim."

"Ben de," dedi Leslie gülümseyerek. "Yanımda suya dayanıklı maskara ve parlatıcı var, ister misin?"

Zararın neresinden dönersen kârdır.

Sınıftan yine en son biz çıkmıştık. Şimdi keyfim öylesine yerine gelmişti ki Leslie dirseğiyle kaburgalarımı dürtmek zorunda kaldı. "Hevesini kırmak istemem ama yanlış düşünüyor da olabiliriz. Çünkü çok fazla romantik film izliyoruz."

"Evet, biliyorum," dedim. "Ah, James buradaymış." Etrafı kolaçan ettim. Öğrencilerin çoğu dışarıya çıkıyordu, bu durumda bir nişle konuştuğuma şaşıracak kişi sayısı azdı.

"Merhaba, James!"

"İyi günler, Bayan Gwendolyn." Üzerinde her zamanki gibi çiçekli frak, dizine kadar gelen kısa pantolon ve krem rengi çoraplar vardı. Ayaklarındaki gümüş tokalı ayakkabıları nakışlıydı ve boyun bağı öylesine süslü ve karmaşık bir şekilde bağlanmıştı ki bunu kendi başına yapması olanaksızdı. Ama en tuhafı; lüle lüle peruğu, yüzündeki pudra tabakası ve nedeni pek belli olmayacak şekilde adına "güzellik bandı" denen yapay et beniydi. James tüm bu süprüntüler olmaksızın ve doğru dürüst giysiler içindeyken herhalde oldukça yakışıklı görünebilirdi.

"Bu öğleden önce neredeydin, James? İkinci teneffüs için sözleşmiştik, hatırlamıyor musun?"

James başını iki yana salladı. "Bu ateşten nefret ediyorum. Bu rüyadan da hoşlanmıyorum –burada her şey... *iğrenç!*" Derin bir iç geçirerek tavanı işaret etti. "Fresklerin üzerini hangi cahilin boyadığını merak ediyorum. Babam onlar için bir servet harcadı. Ortadaki koyun çobanı kızı çok seviyorum, annem hep giyiminin fazla serbest olduğunu söylese de, kesinlikle ustaca yapılmış." Mutsuz bir yüz ifadesiyle önce bana, sonra Leslie'ye baktı. Gözleri özellikle okul üniformalarımızın pilili eteklerinde

ve dizlerimizde biraz fazla takılı kaldı. "Annem ateş yüzünden gördüğüm bu rüyadaki kişilerin nasıl giyindiğini bir bilseydi, dehşete düşerdi! Ben bile dehşete düşüyorum. Ateşim olmasa, hayatta böyle sapıkça bir hayal görmeye cesaret edemezdim."

Anlaşılan James, bugün özellikle kötü bir günündeydi. En azından (James'in nefret ettiği!) Xemerius bugün evde kalmayı tercih etmişti. (Bay Bernhard'a ve hazineye göz kulak olmak için kaldığını iddia etmişti. Ama ben onun Maddy hala kitap okurken omzunun üzerinden bakmak için kaldığını sanıyordum. O eski püskü kitap hoşuna gitmiş olmalı.)

"Sapıkça ha! Ne nazik bir kompliman, James," dedim yumuşak bir sesle. Rüya görmediğini, aksine yaklaşık iki yüz otuz yıldır ölü olduğunu James'e açıklamaya çalışmaktan artık vazgeçmiştim. Herhalde hiç kimse böyle bir şeyi duymaktan pek hoşlanmazdı.

"Doktor Barrow bir süre önce benden yine kan aldı, hatta birkaç yudum bir şeyler içebildim," diye devam etti. "Bu sefer başka bir rüya göreceğimi umuyordum ama... işte, yine buradayım."

"Böylesi de daha iyi," dedim sıcak bir sesle. "Yoksa seni özlerdim."

James zoraki gülümsedi. "Eh, bir bakıma kalbimi kazanmış olduğunuzu iddia edersem, yalan söylemiş olmam. Şimdi görgü kuralları derslerimize başlayalım mı?"

"Ne yazık ki buna zamanımız yok. Ama yarın yaparız, tamam mı?" Ona tekrar arkamı döndüm. "Ah, James? 1782 yılı, eylül ayında, en sevdiğin atının adı neydi?"

Koridorda, üzerinde tepegöz olan bir masayı iten iki çocuk durup, "Bize mi dedin?" diye sorunca Leslie kıkırdadı.

"Geçen yıl eylül ayı mı?" diye sordu James. "Hector, tabii. O hep benim en sevdiğim atım olarak kalacak. Hayal edebileceğin en muhteşem kırat."

"Peki, en sevdiğin yemek hangisi?"

Tepegözlü çocuklar bana aklımı kaybetmişim gibi baktılar. James de kaşlarını çatmıştı. "Bunlar ne biçim sorular? Şu anda kesinlikle iştahım yok."

"Eh, nasılsa yarına kadar zaman var. Görüşürüz, James."

"Adım Finley, çatlak güzel," dedi tepegözü itenlerden biri, diğeri ise sırıttı. "Ben de Adam ama hey! Belli de olmaz. Bana James de diyebilirsin."

İkisini de görmezden gelerek Leslie'nin koluna girdim.

"Çilek!" diye bağırdı arkamızdan James. "Çilek kesinlikle en sevdiğim yiyecektir!"

"Bu da ne demek?" diye sordu Leslie aşağıya inerken.

"Şu baloda James'le karşılaşırsam onu çiçek hastalığına karşı uyarmak istiyorum," diye açıkladım. "Henüz yirmi bir yaşına yeni basmış. Ölmek için sence de fazla genç değil mi?"

"Böyle bir işe karışmak doğru olur mu, bilemiyorum," dedi Leslie. "Bilirsin işte kaderi değiştirmek gibi şeyler."

"Ama hayaleti hâlâ burada dolaşıyorsa, bunun bir nedeni olmalı. Belki de ona yardım etmek benim kaderimde vardır?"

"Neden şu baloya gitmek zorundasın ki?" diye sordu Leslie.

Omuz silktim. "Sözde, Saint Germain Kontu bunu o aptal kayıtlarda belirlemiş. Beni tanımak istiyormuş ya da onun gibi bir şey."

Leslie kaşlarını kaldırdı. "Demek onun gibi bir şey."

İç geçirdim. "Her neyse. Balo 1782'de yapılıyor ama James 1783'te hastalanmış. Eğer onu uyarmayı başarabilirsem, örneğin hastalık başladığında başka bir yere gidebilir. Ya da en azından şu Lord Bilmemkim'den uzak durur. Niye öyle sırıtıyorsun?"

"Ona gelecekten geldiğini ve yakında çiçek hastalığına yakalanacağını mı söyleyeceksin? Kanıt olarak da atının adını mı söyleyeceksin?"

"Eh... şey, planım henüz yapım aşamasında."

"Yanında aşı götürseydin daha iyi olurdu," dedi Leslie avluya çıkan kapıyı açarak. "Ama bu da çok kolay olmasa gerek."

"Hayır. Ama bugünlerde zaten kolay olan ne var ki?" dedim ve ağzımdan bir inleme çıktı. "Ah, lanet olsun!" Charlotte beni her gün muhafızların karargâhına götüren limuzinin yanında bekliyordu. Bu da ancak bir tek anlama gelebilirdi: Yine menüetlerle, diz kırmalarla ve Cebelitarık'ın işgaliyle işkence çekecektim. Bunlar, 1782'deki balo için gerekli bilgilerdi, yani en azından muhafızlar böyle düşünüyordu.

Bu durum özellikle bugün tuhaf bir şekilde buz kesilmeme neden oluyordu. Herhalde Gideon'la karşılaşacağım için fazla heyecanlıydım.

Leslie gözlerini kıstı. "Charlotte'un yanındaki şu herif de kim?" Gösterdiği, birinci derece çıraklardan, kızıl saçlı Bay Marley'di. Unvanı ve özellikle yetenekleri dışında kendisine iltifat edildiğinde kulaklarına kadar kızaran biriydi. Başı omuzlarının arasına çekilmiş halde Charlotte'un yanında durmuştu.

Leslie'ye onun kim olduğunu açıkladım. "Sanırım Charlotte'tan korkuyor," diye ekledim, "ama her nasılsa aynı zamanda onu harika da buluyor."

Charlotte bizi görünce sabırsız bir hareketle elini salladı.

"Yine de saç rengi açısından birbirlerine mükemmel uyabilirler," dedi Leslie beni kucaklayarak. "Bol şans. Konuştuğumuz her şeyi düşün. Ve dikkatli ol. Ayrıca *lütfen* şu Bay Giordano'nun bir fotoğrafını çek!"

Öğretmenimin burnu tıkalı sesini taklit ederek, "Giordano, mümkünse sadece Giordano," dedim. "Akşama görüşürüz."

"Ah, Gwenny? Gideon'un işini kolaylaştırma, tamam mı?"

Arabaya bindiğimde, "Sonunda!" diye sataştı Charlotte. "Çok beklettin. Herkes bize bakıyor."

"Sanki bu seni rahatsız ediyormuş gibi. Merhaba, Bay Marley. Nasılsınız?"

"Eh. İyi. Şey. Siz?" Bay Marley yine kızarmıştı. Ben de her an kızarabilirdim ama Bay Marley kızardığında kan sadece yanaklarına çıkmıyor, kulakları ve boynu da olgun domatesler gibi kızarıyordu. Korkunç!

"Harikayım," dedim ama 'berbat' diye yanıtlasaydım, yüzünün alacağı şekli görmeyi çok isterdim doğrusu. Bize arabanın kapısını açtı ve Charlotte zarif bir hareketle arka koltuğa geçti.

Kendimi onun karşısındaki koltuğa bıraktım.

Araba hareket etti. Charlotte pencereden bakıyordu, bense gözlerimi boşluğa dikmiş, Gideon'a soğuk ve üzgün mü yoksa dostça ve ilgisiz mi davranmam gerektiğini düşünüyordum. Leslie'yle bu konuda konuşmadığımız için kendime kızdım. Limuzin *kıyı*ya doğru çıkarken Charlotte dışarıyı seyretmeye son verip bakışlarını tırnaklarına çevirdi. Sonra birden başını kaldırdı ve beni tepeden tırnağa süzdükten sonra saldırgan bir tavırla sordu: "Cyhthia'nın partisine kimle gideceksin?"

Anlaşılan, kavga arıyordu. Neyse ki varmıştık. Limuzin Crown Office Road'ın otoparkına doğru döndü. "Şey, henüz karar vermedim, ya Kurbağa Kermit'le ya da zamanı olursa, Şrek'le. Ya sen?"

"Gideon benimle birlikte gitmek istiyor," dedi Charlotte heyecanla yüzüme bakarak. Benden bir tepki beklediği çok açıktı.

"Çok iyi düşünmüş," dedim dostça gülümseyerek. Bunu yapmak hiç de zor olmamıştı, çünkü partiye getireceği kişinin Gideon olacağından zaten emindim.

"Ama onun teklifini kabul edip etmeyeceğimi bilmiyorum." Charlotte iç geçirdiyse de sinsi bakışlarında bir değişiklik olmadı. "Onca çocuğun içinde kendini mutlaka kötü hissedecektir. Çünkü benimleyken sık sık on altı yaşındaki çocukların acemiliği ve saflığından şikâyet ediyor..."

Çok kısa bir an beni kızdırmak istemediğini ve gerçeği söylüyor olabileceğini düşündüm. Ama öyle olsa bile, bunu üzerime alınıp hiçbir şekilde ona bu zevki tattırmayacaktım. Son derece anlayışlı bir şekilde başımı salladım. "Ama senin olgun ve sakin varlığın ona yeter Charlotte, bu da yetmezse, o zaman Bay Dale ile gençlerin alkol tüketiminin kötü sonuçları üzerinde tartışabilir."

Araba fren yaparak muhafızların gizli birliğinin yüzyıllardan beri sahip olduğu evin önündeki rezerve yere park etti. Şoför motoru durdurdu ve Bay Marley aynı anda yan kapıdan dışarı

fırladı. Ama yine de ondan önce davranıp kapıyı açtım. Bu arada kraliçelerin nasıl hissettiğini artık çok iyi biliyordum. Hiçbiri bir kez olsun arabadan tek başına inmeye cesaret edememiş olmalıydı.

Çantamı aldım ve Bay Marley'in elini görmezden gelip arabadan inerken, olabildiğince neşeyle, "Bence yeşil Gideon'a çok yakışacaktır," dedim.

Hah! Charlotte yüzünü buruşturmamıştı ama bu turun galibi kesinlikle bendim. Birkaç adım ilerleyip kimsenin beni görmediğinden emin olduktan sonra yüzüme zafer dolu, küçük bir sırıtış yayıldı. Ama gülümsemem hemen ardından yüzümde donuverdi. Gideon muhafızların ana karargâhının giriş kapısındaki merdivenlerde oturuyordu. Yüzünü güneşe dönmüştü. Kahretsin! Charlotte'a laf yetiştirmekle öyle meşguldüm ki etrafıma dikkat etmemiştim. Göğsümdeki badem ezmesinden yapılmış aptal kalbim sıkıntıdan büzülsün mü, yoksa sevinçten çarpsın mı, bilemedi.

Gideon bizi görünce ayağa kalkıp kotundaki tozu silkeledi. Adımlarımı yavaşlatırken ona karşı nasıl davranmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Titremeye başlayan alt dudağım sayesinde "dostça ama ilgisiz" olan versiyon herhalde pek inandırıcı olmayacaktı. Kendimi karşı koyamadığım bir biçimde onun kollarına atma ihtiyacı hissettiğim için ne yazık ki "soğuk ve oldukça öfkeli" versiyon da pek mümkün görünmüyordu. Bu durumda inatla titreyen dudağımı ısırmaya devam edip olabildiğince tarafsız görünmeye çalıştım. Yakına geldiğimde, Gideon'un da aynı şekilde alt dudağını kemirdiğini ve her zamankinden farklı olarak oldukça gergin göründüğünü rahatlayarak fark ettim. Tıraş olmamıştı ve kahverengi lülelerini sanki sadece eliyle özensizce düzeltmiş

gibi görünüyordu ama yine onu görür görmez büyülenmiştim. Kararsız bir şekilde basamakların önünde durdum ve yaklaşık iki saniye boyunca birbirimizin gözlerine baktık. Sonra bakışlarını karşıdaki evin ön cephesine çevirerek "Merhaba," dedi. Bu sanki bana söylenmiş bir merhaba değildi, sonra Charlotte yanımdan geçerek basamakları çıktı ve bir kolunu Gideon'un boynuna dolayarak onu yanağından öptü.

"Merhaba," dedi.

İtiraf etmem gerekirse bu, ikimizin de kök salmış gibi orada öylece durup birbirimize dik dik bakmamızdan çok daha zarifçeydi. Davranışım, Bay Marley'in üzerinde midemin bulandığı izlenimini uyandırmış olacak ki, "Çantanızı taşımamı ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler, ben hallederim." Kendimi toparlayıp kayan çantamı yakaladım ve tekrar yürümeye koyuldum. Gideon ve Charlotte'u buz gibi bakışlarla süzüp saçlarımı geriye atmak yerine, yaşlı bir sümüklü böcek canlılığıyla merdivenleri çıktım. Herhalde Leslie'yle ikimiz biraz fazla romantik film izlemiştik. Ama Gideon Charlotte'u kendinden uzaklaştırıp kolumdan tuttu.

"Seninle biraz konuşabilir miyim, Gwen?" diye sordu.

Hissettiğim rahatlamadan neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. "Tabii."

Bay Marley gergin bir tavırla ayak değiştirdi. "Biraz geç kaldık," diye mırıldandı kıpkırmızı kulaklarıyla.

"Haklı," dedi Charlotte cıvıl cıvıl bir sesle. "Gwenny'nin elapse olmadan önce dersi var, Giordano bekletildiğinde nasıl olur bilirsin."

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama parlak gülüşü fazlasıyla sahici görünüyordu. "Geliyor musun, Gwenny?"

"On dakika sonra gelir," dedi Gideon.

"Bunu daha sonraya bıraksanız, olmaz mı? Giordano..."

"On dakika dedim!" Gideon'un ses tonu kabalığın sınırına dayanmıştı ve Bay Marley epey korkmuş görünüyordu. Herhalde ben de öyle görünüyor olmalıydım.

Charlotte omuz silkti. "Nasıl istersen," deyip saçlarını geriye savurarak oradan uzaklaştı. Bunu gerçekten çok iyi yapıyordu. Bay Marley telaşla onu izledi.

İkisi girişin koridorunda kaybolduğunda, Gideon ne diyeceğini unutmuş gibiydi. Yine karşıdaki o aptal evin ön cephesine bakıp ensesini ovuşturmaya başladı. Sonunda ikimiz de aynı anda derin bir soluk aldık. "Kolun nasıl oldu?" dediğim anda o da "İyi misin?" diye sordu. İkimiz de sırıtmadan edemedik.

"Kolum iyi." Sonunda tekrar bana bakabilmişti. Ah Tanrım! O gözler... Dizlerim yine titremeye başlamıştı ve Bay Marley artık orada olmadığı için mutluydum.

"Gwendolyn, çok ama çok üzgünüm. Ben... sana karşı çok sorumsuzca davrandım. Bunu gerçekten hak etmedin." Öyle mutsuz görünüyordu ki neredeyse dayanamayacaktım. "Dün akşam seni yaklaşık yüz kez aradım ama telefonun her seferinde meşguldü."

Konuyu kısa kesip doğrudan kollarına atılıp atılmayı düşündüm. Ama Leslie onun işini kolaylaştırmamamı söylemişti. Bu yüzden merakla kaşlarımı kaldırdım.

"Sana acı vermek istemedim, lütfen bana inan," dedi. Sesi ciddiyetten neredeyse sertleşmişti. "Dün akşam çok üzgün ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordun."

"O kadar da kötü değildi," dedim kısık sesle. Bu, bence bağışlanabilecek bir yalandı. Akıttığım gözyaşlarını ve veremden ölmekle ilgili ateşli isteğimi gözüne sokacak halim yoktu elbette. "Ben sadece... biraz üzüldüm..." tamam, bu da şimdi yüzyılın azımsaması olmuştu! "...bana sadece rol yapmış olman, öpüşmeler, aşk ilanın..." Utanarak sustum.

Eğer gözlerim yanıltmıyorsa, şimdi çok daha pişman görünüyordu. "Bir daha asla böyle bir şey olmayacak, sana söz veriyorum."

Ne demek istiyordu acaba? Dediklerini tam anlayamamıştım. "Eh, şimdi bunu bildiğime göre, zaten bir daha olmaz," dedim biraz enerjik bir tavırla. "Aramızda kalsın: Bu plan zaten aptalcaymış. Âşık insanlar kesinlikle diğerlerinden daha kolay yönetilemezler –tam tersi! Çünkü kontrolden çıkmış hormonlar yüzünden bir sonraki hareketlerinin ne olacağı asla bilinmez." Sonuçta buna en iyi örnek bendim.

"Ama insanlar aşk yüzünden normalde yapmayacakları şeyleri yapabilirler." Gideon sanki yanağımı okşamak istermiş gibi elini kaldırdı ama sonra tekrar indirdi. "İnsan âşık olduğunda, karşısındaki kişi birden kendisinden daha önemli olur." Onu tanımasaydım, gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde olduğunu düşünebilirdim. "İnsan kendini feda eder... herhalde kontun demek istediği bu."

"Sanırım o yaşlı beyin ne dediğini bilmiyor," dedim küçümsercesine. "Bana sorarsan: aşk hiç de onun uzmanlık alanına girmiyor ve kadın ruhuyla ilgili bildikleri... acınası şeyler!" *Şimdi öp beni, sakalların kaşındırıyor mu, bilmek istiyorum.*

Gideon'un yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Belki de haklısın," diyerek omzundan ağır bir yük kalkmış biri gibi derin bir soluk aldı. "Yine de bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Ama iyi birer dost olarak kalacağız, değil mi?"

Efendim?

"İyi dost mu?" diye tekrarladım ve ansızın ağzım kuruyuverdi.

"Birbirlerine inanan ve güvenebileceğini bilen dostlar," dedi Gideon. "Çünkü bana güvenmen çok önemli."

Ayılmam birkaç saniye sürdü ama sonra ikimizin de bu konuşmanın bir yerlerinde farklı yönlere sapmış olduğu kafama dank etti. Gideon'un bana söylemeye çalıştığı şey: "Lütfen beni affet, seni seviyorum," değildi, aksine: "Dost kalalım"dı ve bu ikisinin tamamen farklı şeyler olduğunu her budala anlardı.

Bu, onun bana âşık olmadığı anlamına geliyordu.

Bu, Leslie'yle benim gerçekten fazla romantik film izlediğimiz anlamına geliyordu.

Bu...

"...seni *pislik herif!*" diye bağırdım. Öfke, göz kamaştırıcı parlaklıktaki öfke içimi doldurmuştu, öyle ki sesim boğuk çıkıyordu. "Bir insan nasıl bu kadar pişkin olabilir! Bir gün önce beni öpüp âşık olduğunu iddia ediyorsun, ertesi gün yalancı pisliğin teki olduğun için üzgün olduğunu söylüyorsun ve sana *güvenmemi* mi istiyorsun?"

Farklı şeylerden söz ettiğimizi şimdi Gideon da anlamıştı. Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Gwen..."

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Senin için döktüğüm gözyaşlarının her damlasına yazık!" Ona daha çok bağırmak istiyordum ama yapamadım. "Sakın onların fazla olduğunu da sanma!" Sesim şimdi cızırtılı çıkıyordu.

"Gwen!" Gideon elimi tutmaya kalktı. "Ah Tanrım! Çok üzgünüm. Seni üzmek... *lütfen!*"

Lütfen, ne? Ona öfkeyle baktım. Her şeyi daha da kötüleştirdiğinin farkında değil miydi? Ayrıca o köpek bakışıyla bir şeyleri değiştirebileceğini mi sanıyordu? Arkamı dönmek istedim ama Gideon bileğimden sıkıca tuttu.

"Gwen, beni dinle. Önümüzde çok tehlikeli bir dönem var ve el ele vermemiz çok önemli, sen ve ben! Ben... senden gerçekten hoşlanıyorum ve ikimizin..."

Umarım bunu bir daha söylemezdi. Hayır, o bayat cümleyi söylememeliydi. Ama tam da öyle yaptı.

"...dost olmamızı istiyorum. Bunu anlamıyor musun? Eğer yalnızca birbirimize güvenebilirsek..."

Kolumu ondan kurtardım. "Senin gibi biriyle kim dost olmak ister ki!" Şimdi sesim tekrar düzelmişti ve öyle bağırmıştım ki çatıdaki güvercinler havalandı. "Dostluğun ne olduğundan haberin yok!"

Birden her şey kolaylaşıverdi. Saçlarımı sertçe arkaya savurdum ve topuklarımın üstünde dönerek oradan uzaklaştım.

Sıçra ve bırak aşağıya inen yolda
kanatların çıksın.

(Ray Bradbury)

3.

"Dost kalalım" bu söz gerçekten de son noktayı koymuştu.

"Bu sözün söylediği her seferinde, dünyanın bir yerlerinde mutlaka bir peri ölüyordur," dedim. Cep telefonumla birlikte tuvalete kapanmış, Gideon'la yaptığım konuşmanın üzerinden yarım saat geçmiş olduğu halde, bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Dost olmak istediğini söyledi," diye beni düzeltti Leslie, her zamanki gibi her kelimeyi fark ederdi.

"İkisi de tamamen aynı şey," dedim.

"Hayır. Yani, evet." Leslie iç geçirdi. "Bunu anlamıyorum. Bu kez sözünü bitirmesine izin vermişsindir, değil mi? Biliyorsun, *seninle ilgili nefret ettiğim on şey...*"

"Ne yazık ki sözünü bitirmesine izin verdim, evet." Saate baktım. "Ah, *lanet olsun.* Bay George'a bir dakika sonra orada olacağımı söylemiştim." Eski moda lavabonun üzerindeki aynaya bir bakış attım. "Ah, *lanet olsun*," dedim bir kez daha. Yanaklarımda daire şeklinde iki kırmızı leke oluşmuştu. "Sanırım alerji oldum."

Ona yüzümde gördüğüm şeyi tarif edince, "Onlar öfke lekeleri," diye teşhisini koydu Leslie. "Gözlerin ne durumda? Tehlikeli kıvılcımlar saçıyorlar mı?"

Aynada kendime baktım. "Ne bileyim, galiba. Biraz Harry Potter'da *Bellatrix Lestrange*'ı oynayan Helena Bonham-Carter gibi bakıyorum."

"Çok doğru. Bana bak, şimdi dışarı çık ve o bakışınla herkesi yerle bir et, tamam mı?"

İtaatkâr bir tavırla başımı sallayarak ona söz verdim.

Soğuk su ne öfkemi ne de öfke lekelerimi yok etmişti ama telefon konuşmasından sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Bay George nerede kaldığımı merak ettiyse bile, bunu belli etmedi.

"İyi misin?" diye sordu. Eski yemek salonunun önünde beni bekliyordu.

"Çok iyiyim." Açık duran kapıdan içeriye bir göz attım ama ne Giordano ne de Charlotte ortalıkta görünüyordu. Bu arada derse epey geç kalmıştım. "Ben sadece... şey... yeni rujumu denedim de."

Bay George gülümsedi. Göz ve ağzı çevresindeki gülme kırışıklıklarının dışında yuvarlak ve dostça yüzünde, yaşının yetmişin üstünde olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Başı, kelinin üzerine yansıyan ışıkta tıpkı yeni cilalanmış bowling topuna benziyordu.

Elimden başka bir şey gelmediği için gülümsemesine karşılık verdim. Bay George'un görüntüsü, üzerimde âdeta saldırganca

dürtülerimi azaltan bir etki bırakıyordu. "Gerçekten, şimdi moda böyle," dedim yanaklarımdaki öfke lekelerini göstererek.

Bay George bana kolunu uzattı. "Gel, benim cesur kızım," dedi. "Elapse olman için haber verdim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama Giordano ve 18. yüzyıldaki sömürge politikası ne olacak?"

Bay George hafifçe güldü. "Şöyle diyelim. Banyoyu ziyaret ettiğin sıradaki küçük molayı, Bay Giordano'ya bugün ders için zamanın olmadığını açıklayarak kullandım."

Sadık ve iyi kalpli Bay George! Muhafızların içinde beni ciddiye alan tek kişi oydu. Ama menüet dansında belki de biraz sakinleşebilirdim. Bazılarının öfkelerini kum torbasından çıkarmaları ya da spor salonlarına gitmeleri gibi bende bu dansı kullanabilirdim. Diğer yandan, Charlotte'un kibirli bakışlarına maruz kalmaktan memnuniyetle vazgeçebilirdim.

Bay George kolunu uzattı. "Kronograf bekliyor."

Hevesle koluna girdim. İlk kez elapse olacağım için seviniyordum. Elapse olmak, her gün yaptığım kontrollü zaman sıçramasıydı ve buna sadece Gideon'un korkunç varlığından kaçabileceğim için sevinmiyordum. Bugünkü sıçrama Leslie'yle birlikte üzerinden geçtiğimiz ana plandaki anahtar noktaydı. Tabii gerçekleşirse.

Bay George'la birlikte dev mahzenin derinliklerine doğru yol alırken muhafızların ana karargâhının önünden geçtik. Burası karmaşık bir yerdi ve birçok binadan oluşuyordu. Gizli geçitlerde bile insana bir müzede olduğu izlenimini veren birçok şey vardı. Duvarlarda sayılamayacak kadar fazla portre, eski harita, el işi

halı ve birçok kılıç koleksiyonu görmek mümkündü. Vitrinlerin içine değerli görünen porselenler, deri ciltli kitaplar ve eski müzik aletleri konmuştu. Farklı koşullarda içine bakmayı çok isteyebileceğim birçok sandık ve oymalı kutucuklar da vardı.

"Makyajdan pek anlamam ama Gideon'la ilgili konuşmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir," dedi Bay George.

Sanki önce kim olduğunu öğrenmem gerekiyormuş gibi, "Gideon'la mı?" diye uzatarak tekrarladım. "Gideon'la her şey yolunda." Hah! Hem de dört dörtlük. Yürürken duvara bir yumruk attım. "Sadece *dostuz. Dosttan* başka hiçbir şey değiliz." Ne yazık ki "dost" sözcüğü dudaklarımdan pek gevşek çıkmamıştı, daha çok dişlerimi gıcırdatarak söylemiştim.

"Ben de bir zamanlar on altı yaşındaydım, Gwendolyn." Bay George masum bir bakışla küçük gözlerini kırptı. "Ve 'seni uyarmıştım' demeyeceğime söz veriyorum. Her ne kadar bunu şimdi söylediysem de..."

"On altı yaşındayken çok iyi bir çocuk olduğunuzdan eminim." Bay Georg'un birini kurnazca kandırarak öpücükler ve güzel sözlerle aldatabileceğini hayal etmem zordu. *"...Seninle aynı odada bulunduğum anda sana dokunma ve öpme ihtiyacı duyuyorum."* Gideon'un içe işleyen bakışlarının anısından kurtulma çabasıyla adımlarımı daha sert atarak yürümeye başladım. Vitrinlerin içindeki porselenler salladı.

Böylesi daha iyiydi. Menuet dansına kimin ihtiyacı vardı? Bunu yapmak yetiyordu. Gerçi şu paha biçilmez görünen vazolardan birkaç tane parçalamak da bu etkiyi biraz güçlendirebilirdi belki.

Bay George bana uzun süre yan yan baktı ama sonunda sadece kolumu sıkıp derin bir iç geçirmekle yetindi. Düzensiz aralıklarla sıralanmış şövalye zırhlarının önünden geçtik ve ben her zaman olduğu gibi yine tuhaf bir şekilde onlar tarafından gözetlendiğim hissine kapıldım.

"Bunların içinde birileri var, değil mi?" diye Bay Georege'a fısıldadım. "Bütün gün boyunca tuvalete oturamayan zavallı bir mürit, değil mi? Bize doğru baktığını fark ediyorum."

"Hayır," dedi Bay George hafifçe gülerek. "Ama siperliklerinin içine güvenlik kameraları yerleştirildi, herhalde bu yüzden gözetlendiğin hissine kapılıyorsun."

Ah. Güvenlik kameraları. Eh, en azından artık onlara acımam gerekmiyordu.

Mahzene giden ilk merdivene ulaştığımızda, Bay Georg'un bir şey unuttuğunu fark ettim.

"Gözlerimi bağlamayacak mısınız?"

"Sanırım bugün bunu es geçebiliriz," dedi Bay George. "Şu anda burada bunu isteyecek kimse yok, değil mi?"

Ona şaşkınlıkla baktım. Normalde bu yolu gözlerim siyah bir örtüyle bağlı olarak yürümem gerekirdi çünkü muhafızlar, bize zamanda yolculuğu sağlayan kronografın bulunduğu yeri kendi başıma bulmamı istemiyorlardı. Her nedense onu çalabilecek olmamdan korkuyorlardı. Ki bu tamamen aptalcaydı. O şey benim için sadece ürkütücü değildi –kanla çalışıyordu!– sayısız dişlilerinin, kol ve çekmecelerinin nasıl kullanıldığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama konu olası bir hırsızlık olduğunda muhafızların hepsi birer paranoyak olup çıkıyordu.

Bunun nedeni geçmişte bir kronograf daha olmasıydı. Yaklaşık on yedi yıl önce kuzenim Lucy ve erkek arkadaşı Paul, yani on iki zaman yolcusundan dokuz ve onuncu kişiler, onu alıp kaçmıştı. Bu hırsızlığı neden yaptıklarını hâlâ öğrenememiştim, tüm bu olayların içinde oldukça çaresiz durumdaydım ve karanlıkta el yordamıyla ilerliyordum.

"Bu arada Madam Rossini baloda giyeceğin elbise için başka bir renk seçtiğini sana söylememi istedi. Hangi renk olduğunu ne yazık ki unuttum ama içinde büyüleyici görüneceğinden eminim." Bay George kıkırdadı. "Her ne kadar Bay Giordano biraz önce yine senin 18. yüzyılda pot üstüne pot kıracağına dair kehanetlerde bulunmuş olsa da."

Kalbim bir anda yerinden çıkacak gibi oldu. Bu baloya Gideon'la birlikte gitmek zorundaydım ve yarın onunla bir şeyleri kırıp parçalamadan menuet dansı yapabilecek olmayı hayal bile edemiyordum. Örneğin ayağını kırmak fena fikir değildi.

"Bu acelenin nedenini anlamıyorum?" diye sordum. "Bizim tarafımızdan bakıldığında, bu baloya neden yarın akşam gitmemiz gerekiyor? Balo sonuçta öyle ya da böyle, 1782'de yapılıyor. Oraya hangi zamandan gideceğimizin ne önemi var, değil mi?" Gideon'u saymazsak, bu aklımı uzun süredir meşgul eden bir soruydu.

"Saint Germain Kontu şimdiki zamanla ona yaptığınız ziyaret arasında ne kadar zaman geçmesi gerektiğini tam olarak belirlemiş," dedi Bay George döner merdivenlere çıkmam için yana çekilerek.

Bodrumun labirentlerinde daha derine indikçe küf kokusu da bir o kadar artmaya başlamıştı. Buradaki duvarlarda resim falan yoktu ve geçitteki hareket sensörleri adım attığımız yerleri parlak ışıkla aydınlattığı halde, kâh sağa, kâh sola sapan geçit birkaç metre ötede karanlığın içinde kayboluyordu. Sözde burada birçok kişi kaybolmuştu, bazıları ise günler sonra şehrin karşı tarafındaki semtlerde tekrar ortaya çıkmışlardı. Dediğim gibi, sözde...

"Ama bunu *neden* kont belirliyor? Ayrıca muhafızlar neden ona körü körüne itaat ediyorlar?"

Bay George yanıt vermedi. Sadece derin bir iç geçirdi.

"Yani, kendimize birkaç hafta zaman versek, kont bunu nasılsa fark etmez, değil mi?" dedim. "O 1782'de oturmuş bekliyor ve zaman onun için hiç de hızlı akmıyor. Ama ben bu sürede şu menuet sorununu sakince çözebilirim, hatta belki Cebelitarık'ı kimin ne zaman işgal ettiğini bile öğrenebilirim." Gideon sorununa değinmedim tabii. "O zaman hiç kimse benim için vıdı vıdı etmez ve baloda kendimi rezil edeceğimden ya da hareketlerimle gelecekten geldiğimi belli edeceğimden korkup durmaz. Yani, demek istediğim, bu baloya gideceksem, kont neden bunun ille de yarın olması konusunda ısrar ediyor?"

"Evet, neden?" diye mırıldandı Bay George. "Anlaşılan, senden korkuyor. Fazladan zamanın olduğu takdirde bir şeyleri ortaya çıkarabilecek olmandan da."

Kimya laboratuvarından fazla uzakta değildik. Yanılmıyorsam, hemen köşede olmalıydı. Bu yüzden adımlarımı yavaşlattım. "Benden korkuyor mu? O herif elini sürmeden beni uzaktan

boğmaya kalktı ve tam tersi, düşüncelerimi okuyabildiği için ondan deli gibi korktuğumu biliyor."

"Seni boğmaya mı kalktı? Hem de dokunmadan?" Bay George olduğu yerde durup şok geçirmiş gibi bana baktı. "Yüce Tanrım, Gwendolyn, bunu neden söylemedin?"

"Bana inanır mıydınız?"

Bay George eliyle kelini ovuşturdu ve tam bir şey söylemek üzere ağzını açacağı sırada yaklaşan ayak sesleri duyduk. Hemen ardından ağır bir kapı kapandı. Bay George son derece korkmuş görünüyordu, beni kapı sesinin geldiği yöndeki bir köşeye çekip ceketinin cebinden siyah bir örtü çıkardı.

Tüy gibi hafif adımlarla geçitten bize doğru gelen kişi Falk de Villiers'di, yani Gideon'un amcası ve Loca'nın baş üstadı. Bizi görünce gülümsedi.

"Ah, demek buradasınız. Zavallı Marley ev telefonundan arayıp nerede olduğunuzu sordu, ben de etrafa bir bakayım dedim."

Bay George gözümdeki örtüyü yeni açmış gibi gözlerimi kırpıştırarak ovdum ama bu gereksiz bir numaraydı, çünkü Falk de Villiers buna hiç dikkat etmemişti. Eskiden kimya laboratuvarı olarak kullanılan kronograf odasının kapısını açtı.

Falk, annemden birkaç yaş büyüktü ve şimdiye kadar tanıdığım tüm de Villersler gibi oldukça yakışıklıydı. Onu hayalimde hep bir alfa kurduna benzetiyordum. Gür saçları kırlaşmıştı ve kehribar rengi gözleriyle ateşli bir tezat oluşturuyordu.

Kronograf odasında oturmuş, gergin gergin tırnaklarını yiyen Bay Marley bizi görünce ayağa fırladı. Falk, "Bakın Bay Marley, hiç kimse kaybolmamış, değil mi?" dedi neşeli bir sesle.

"Ben sadece... şey diye düşündüm, emin olmak için..." diye kekeledi. "Lütfen bağışlayın, efendim..."

"Görevinizi bu kadar ciddiye almanızı çok takdir ediyoruz," dedi Bay George. "Bay Whitman nerede? Dekan Smythe ile çay içmek için sözleşmiştik, uğrayıp onu alacaktım."

"Biraz önce gitti," dedi Bay Marley. "Aslında onunla karşılaşmış olmalıydınız."

"Ah, o zaman acele edeyim, belki yetişebilirim. Geliyor musun, Thomas?"

Bay George bana kısa bir bakış attıktan sonra başını salladı.

"Yarın görüşürüz, Gwendolyn. Büyük balo gününde." Falk tam kapıdan çıkacakken bir kez daha arkasını dönüp o sırada aklına gelmiş gibi, "Ah, annene selam söyle. O iyi, değil mi?" diye sordu.

"Annem mi? Evet, iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Aval aval baktığımı fark etmiş olacak ki hafifçe öksürerek ekledi: "Çocuklarını tek başına yetiştiren ve aynı zamanda çalışan bir anne olmak günümüzde çok zor, bu yüzden onun adına sevindim."

Şimdi kasıtlı olarak son derece şaşırmış gibi bakmaya başladım.

"Ya da belki hiç de yalnız değildir. Erkekler, Grace gibi çekici bir kadını boş bırakmaz, belki de niyeti ciddi olan bir erkek arkadaşı vardır..."

Falk merakla bana baktı ama ben kaşlarımı çatınca, hemen kolundaki saate göz atıp, "Eyvah, çok geç olmuş. Hemen gitmem gerek," dedi.

Falk kapıyı ardından çekip kapattıktan sonra, "Bu bir soru muydu?" diye sordum.

Bay George ve Bay Marley aynı anda, "Evet," dedi. Bay Marley kıpkırmızı kesilmişti. "Şey, en azından bana öyle geldi, sanki annenizin ciddi bir erkek arkadaşı olup olmadığını öğrenmek istiyor gibiydi," diye mırıldandı.

Bay George güldü. "Falk haklı, gerçekten de çok geç oldu. Yakutumuz akşamki yemekte bulunmak istiyorsa, onu hemen şimdi geçmişe göndermemiz gerek. Hangi yılı seçelim, Gwendolyn?"

Leslie'yle anlaştığımız gibi, sesimin olabildiğince ilgisiz çıkmasına çabaladım: "Fark etmez. Geçen sefer 1956'da –1956'ydı, değil mi?– bodrumda fare falan yoktu ve oldukça rahattı." Farelerden uzak bu rahat ortamda büyükbabamla buluştuğumu elbette ki söylemedim. "O tarihte korkudan titremeden Fransızca fiil çekimlerine çalışabilirim."

"Sorun değil," dedi Bay George. Bay Marley kronografı gizleyen duvar halısını yana çekerken, o da kalın bir günlüğün kapağını açtı.

Bay George sayfaları çevirirken omzunun üzerinden bakmaya çalıştım ama geniş sırtı görüşümü kapatıyordu.

"Bakalım, o gün 24 Temmuz 1956'ydı," dedi Bay George. "Bütün öğleden sonra oradaydın ve 18.30'da geri sıçradın."

"O halde 18.30 iyi bir zaman," diyerek planımın yürümesi için içimden dua ettim. Tam olarak o gün odayı terk ettiğim zaman dilimine geri sıçradığım takdirde, büyükbabam hâlâ aşağıda olacaktı ve böylece onu aramakla zaman kaybetmeyecektim.

"Sanırım bunu 18.31 yapsak daha iyi," dedi Bay George. "Orada kendinle karşılaşmaman için."

Bay Marley kronografın içinde bulunduğu kutuyu masanın üstüne koymuştu. Bir duvar saati büyüklüğündeki aleti kadife kılıfından dikkatle çıkarırken mırıldandı: "Ama orada henüz gece olmadı. Bay Whitman dedi ki..."

"Evet, Bay Whitman'ın kuralları çok ciddiye aldığını biliyoruz," dedi Bay George dişlileri çevirmeye başlarken. Tuhaf aletin dış yüzeyindeki çeşitli renkler ve desenlerle gezegen, hayvan ve bitki çizimlerinin arasına değerli taşlar yerleştirilmişti, öyle büyük ve renkliydiler ki gerçek değilmiş gibi görünüyorlardı, tıpkı küçük kız kardeşimin uğraşmaktan çok hoşlandığı, kendinden yapışkanlı sahte taşlar gibi. On ikilerin çemberindeki her kişi bir taşla belirlenmişti. Ben yakuttum ve Gideon elmasa "aitti". Taşı öyle büyüktü ki parasıyla deniz kıyısında kocaman bir ev satın alınabilirdi. "Ama bizler genç bir hanımı geceyarısı bir mahzende tek başına oturtmayacak kadar centilmeniz, değil mi, Leo?"

Bay Marley kuşkuyla başını salladı.

"Leo güzel isimmiş," dedim.

"Leopold'dan geliyor," dedi Bay Marley. Kulakları yine arabaların arka lambası gibi yanmaya başlamıştı. Masaya oturup günlük defterini önüne çekti ve bir dolma kalem çıkardı. Kâğıdın üzerinde tarihlerin, saatlerin ve isimlerin uzun sıralar halinde yazıya döküldüğü temiz el yazısı herhalde ona ait olmalıydı. "Annem bu adı korkunç buluyor ama soyumuzda çekirdek ailede ilk doğan kişi bu adı alır, bu bir gelenektir."

"Leo, doğrudan Baron Miroslaw Alexander Leopold Rakoczy'nin torunu," diye açıkladı Bay George hafifçe bana dönerek. "Biliyorsun,

Saint Germain Kontu'nun şu efsanevi yol arkadaşı, günlüklerde Siyah Leopar olarak biliniyor."

Afallamıştım. "Öyle mi, gerçekten mi?"

Hayalimde Bay Marley'i kapkara gözleriyle ödümü koparmış olan sıska, soluk yüzlü Rakoczy'yle karşılaştırdım. Ama, "Eh, o kasvetli büyük büyükbabanızdan farklı göründüğünüze sevinin," diye fikrimi belirtip belirtmemek konusunda kararsız kaldım. Yoksa kızıl saçlı, çilli ve ay gibi yusyuvarlak yüzlü olmak daha mı kötüydü, bilemedim.

"Yani büyükbabamın baba tarafından..." diye gerilere gitti Bay Marley ama Bay George çabucak onun sözünü kesti. "Büyükbabanız sizinle gurur duyardı," dedi üzerine basarak. "Özellikle sınavlarınızı ne büyük cesaretle verdiğinizi bilseydi."

"*Geleneksel silahların kullanımı* dışında," dedi Bay Marley. "O sınavdan sadece *orta* almıştım."

"Ah, zaten bunlara artık kimsenin ihtiyacı yok, tamamen eskimiş bir disiplin." Bay George elini bana uzattı. "Hadi bakalım Gwendolyn. 1956 yılına gidiyorsun. Kronografı tam olarak üç buçuk saate ayarladım. Çantanı sıkı tut ve geçmişte unutmamaya bak, tamam mı? Bay Marley seni burada bekleyecek."

Tek kolumla çantamı göğsüme bastırıp boşta kalan elimi Bay George'a uzattım. İşaret parmağımı kronograftaki küçük deliklerden birinin içine soktu. İğne etime batar batmaz odanın içini muhteşem bir yakut kırmızısı doldurdu. Şiddetli bir baş dönmesi beni alıp götürürken gözlerimi kapadım. Bir saniye sonra tekrar gözlerimi açtığımda, Bay Marley ve Bay George kaybolmuşlardı, masa da öyle.

İçerisi karanlıktı, odada artık tek bir ampul yanıyordu ve ışığı, benden sadece bir metre uzakta şaşkın gözlerle bana bakan büyükbabamı aydınlatıyordu.

"Se... sen –yoksa geri sıçrayamadın mı?" diye korkuyla bağırdı. 1956 yılında otuz iki yaşındaydı ve küçük bir kızken tanıdığım seksen yaşındaki haline benzer hiçbir yanı yoktu. "Şu ön tarafta ortadan yok oldun ve tekrar burada ortaya çıktın."

"Evet," dedim gururla. Boynuna atılmamak için kendimi zor tuttum. Diğer buluşmamızda olduğu gibi, onu görür görmez boğazıma bir yumru takılmıştı. Büyükbabam ben on yaşındayken ölmüştü ve onu, cenaze töreninden altı yıl sonra tekrar görmek hem korkunç hem de harika bir şeydi. Korkunç olan yanı; geçmişteki buluşmamızda eskiden tanıdığım büyükbabam yerine onun tamamlanmamış versiyonunu görmem değil, onun için tamamen yabancı biri olmamdı. Kucağında oturduğumdan, babam öldüğünde hikâyeleriyle beni avutanın kendisi olduğundan ve birbirimize ikimizin dışında hiç kimsenin anlamadığı, kendi uydurduğumuz bir dille iyi geceler dilediğimizden haberi yoktu. Onu ne kadar çok sevdiğime dair bir fikri yoktu ve bunu ona söyleyemiyordum. Hiç kimse henüz birkaç saat geçirdiği birinden böyle şeyler duymak istemezdi. Boğazımdaki yumruyu elimden geldiğince yok saymaya çalıştım. "Senin için sadece bir dakika geçti, bu yüzden bıyığını kesmemiş olmanı affediyorum. Benim içinse korkunç şeylerin olduğu iki gün geçti."

Lucas bıyığını okşayarak sırıttı. "Yani sen tekrar... ah, çok zekice düşünmüşsün, torunum."

"Değil mi? Ama doğruyu söylemek gerekirse, bu arkadaşım Leslie'nin fikriydi. Seninle tam aynı saatte buluşabilelim ve böylece zaman kaybetmeyelim diye."

"Evet, ancak bundan sonra ne yapacağımız hakkında düşünmeye henüz zaman bulamadım. Tam ziyaretini içime sindirip tüm olanlar hakkında düşünmeye hazırlanıyordum ki..." Başını yana eğerek bana baktı. "Doğru, öncekinden farklı görünüyorsun. Saçında şu toka yoktu, sanki biraz zayıflamış gibisin."

"Teşekkür ederim," dedim.

"İltifat etmedim. İyi değilmiş gibi görünüyorsun." Bir adım daha yaklaşarak yoklar gibi beni inceledi. "Her şey yolunda mı?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Harika," demek istedim ama gözlerimden yaşlar akmaya başladığını korkuyla fark ettim. "Harikayım," diye hıçkırdım.

"Eyvah," dedi Lucas beceriksiz bir hareketle sırtıma vurarak. "O kadar kötü mü?"

Dakikalarca gözyaşı akıtmaktan başka bir şey yapamadım. Bu arada sözde kendimi toparladığımı sanmıştım. Gideon'un davranışına öfkeyle tepki vermek bana mantıklı görünmüştü –bir yetişkin gibi cesurca. Xemerius'un fıskiye benzetmesi sürekli hüngür hüngür ağlamaktan ne yazık ki çok daha uygundu.

"Dostmuşuz!" diye burnumu çektim sonunda, çünkü büyükbabam bir açıklamayı hak ediyordu. "Dost olmamızı istiyor. Ve ona güvenmemi."

Lucas sırtıma vurmayı keserek bir şey anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Bunun için ağlıyorsun, çünkü..."

"Çünkü daha dün beni sevdiğini söylemişti!"

Lucas bu kez daha da boş bakmaya başladı. "Ama bu bana, bir dostluk için yapılmış kötü bir başlangıç gibi gelmedi."

Sanki biri oda fıskiyesinin fişini çekmiş gibi gözyaşlarım diniverdi. "Büyükbaba! Bu kadar kalın kafalı olmasana!" diye bağırdım. "Önce beni öptü, sonra her şeyin bir taktik ve kandırmaca olduğunu öğrendim, ardından da şu dost kalalım lafıyla karşıma çıktı!"

"Ah. Anlıyorum. *Alçak... herif*!" Lucas hâlâ tam olarak ikna olmamış gibi görünüyordu. "Aptalca sorularım için bağışla ama umarım sözünü ettiğimiz kişi, şu de Villiers çocuklarından on bir numara, elmas değildir?"

"Öyle," dedim. "Tam da ondan söz ediyoruz."

Büyükbabam inledi. "İnanmıyorum! Siz kızlar! Sanki olaylar yeterince karmaşık değilmiş gibi." Bana doğru bir mendil atarak okul çantamı elimden aldı. "Artık ağlamayı kes. Ne kadar zamanımız var?"

"Senin saatinle yirmi ikide tekrar geri sıçrayacağım." Ağlamak tuhaf bir şekilde iyi gelmişti, yetişkin öfke versiyonundan çok daha iyiydi. "Acaba yiyecek bir şeyler var mı, biraz karnım acıktı."

Lucas bu lafım üzerine bir kahkaha attı. "Eh, o zaman en iyisi tekrar yukarı çıkalım. Aşağısı çok klostrofobik geliyor. Ayrıca evi arayıp gecikeceğimi söylemem gerek." Kapıyı açtı. "Gel, seni küçük yeni yetme. Yolda bana her şeyi anlatırsın. Seni biri görürse sakın unutma: Taşradan gelen kuzenim Hazel'sin."

Bir saat sonra Lucas'ın ofisinde oturuyorduk ve önümüzde çoğunlukla rakamla yazılmış yıllar, daireler, oklar ve soru işaretleriyle dolu yığınla not kâğıdı birikmişti. Ayrıca deri kaplı ciltler (Muhafızların Yüzyıllık Günceleri) ve anlaşılan muhafızların yüzyıllarca yiye yiye bitirmedikleri zorunlu bisküvi tabağı. Yine de açlığımı bastırmaya yardımcı olmuşlardı.

Lucas sürekli, "Çok az bilgi, çok az zaman," deyip duruyordu. Odanın içinde bir kaplan gibi huzursuz adımlarla volta atıyor, ara sıra saçlarını yolarcasına çekiştiriyordu. "Şu sandığın içine ne saklamış olabilirim?"

"Belki de ihtiyacım olan tüm bilgilerin bulunduğu bir kitaptır," dedim. Merdivendeki muhafızın önünden sorun çıkmadan geçmiştik çünkü genç adam son ziyaretimde olduğu gibi hâlâ uyuyordu. Yaydığı alkol kokusu yanından geçenin bile sızıp kalmasına neden olabilirdi. 1956 yılında muhafızlar kesinlikle sandığımdan daha rahatlardı. Hiç kimse Lucas'ın fazla mesaiye kaldığını fark etmemiş ve yine taşradan gelen kuzeni Hazel'in ona eşlik etmesi de kimseyi rahatsız etmemişti. Zaten bu saatte binada fazla insan bulunmuyordu. Genç Bay George da çoktan paydos etmişti ki buna üzülmüştüm çünkü onu bir kez daha görmeyi çok isterdim.

"Bir kitap, evet belki," dedi Lucas dalgın dalgın bir bisküviyi tırtıklarken. Üç kez sigara yakmak istemişti ama her seferinde elinden almıştım. Geri döndüğümde yine üstüm başım sigara koksun istemiyordum. "Şifreli koordinatların bir anlamı olması hoşuma gitti, evet bu benim tarzıma çok uyuyor. Her zaman böyle çetrefilli şeylere merak duymuşumdur. Sadece; Lucy ve

Paul bu şeydeki şifreleri nasıl olup da öğrendiler... Sarı atlı kitaptakileri yani?"

"Yeşil atlı, büyükbaba," dedim sabırla. "Kitap senin kütüphanende duruyor ve şifrelerin yazılı olduğu not sayfaların içindeydi. Belki de onu oraya Paul ve Lucy koydu."

"Ama bu çok mantıksız geliyor. 1994 yılında geçmişte kayboldularsa, ben neden bir yıl sonra kendi evimin duvarları arasına bir sandık gizleyeyim?" Ayağa kalkıp kitaplara doğru eğildi. "Delireceğim! Bu duyguyu bilir misin? Hani çözüm elini uzatıp alabileceğin kadar yakındadır? Kronografla geleceğe de yolculuk edilebilmesini çok isterdim, o zaman gelip doğrudan bana sorabilirdin..."

Birden aklıma bir fikir geldi ve öyle dâhice bir şeydi ki neredeyse kendimi kutlamak için sırtımı sıvazlamaya kalkacaktım. Büyükbabamın son karşılaşmamızda bana anlattıklarını hatırlamıştım. Buna göre Lucy ve Paul elapse oldukları yerde canları sıkıldığı için zamanın içinde tekrar yolculuğa çıkmışlar ve Shakespeare'ın orijinal gösterimini izlemek gibi heyecanlı anlar yaşamışlardı.

"Buldum!" diye bağırarak küçük bir sevinç dansı yaptım.

Büyükbabam kaşlarını çattı. "Ne buldun?" diye sordu irkilerek.

"Beni sizin kronografla geçmişe göndermeye ne dersin?" diye ağzımdaki baklayı çıkardım. "O zaman Lucy ve Paul'le buluşur ve doğrudan onlara sorabilirim."

Lucas başını kaldırdı. "Peki, onlarla *ne zaman* buluşacaksın? Hangi zamanda saklandıklarını bile bilmiyoruz ki."

"Ama burayı ne zaman ziyaret ettiklerini biliyoruz. Bu zamana ulaşabilirsem, konuşabilir ve birlikte..."

Büyükbabam sözümü kesti. "1992 ve 1993 yılından 1948 ve 1949 yılında buraya sıçradıklarında," her yılı söylerken üzerinde çalıştığımız not kâğıdının üstüne vurarak parmağını çeşitli ok çizgileri boyunca gezdiriyordu, "Lucy ve Paul de fazla bir şey bilmiyordu, bildikleri her şeyi de bana anlatmışlardı. Eğer bunu yapacaksan, onları kronografla birlikte kaçtıkları zamandan sonra ziyaret etmelisin." Notlarının üzerine tekrar sertçe vurdu. "Bunun ancak o zaman bir anlamı olur, aksi takdirde sadece daha fazla karışıklığa neden olur."

"O zaman... o zaman 1912 yılına giderim, Leydi Tilney'i Eaton Place'de ziyaret ettiğimizde onlarla ilk karşılaştığım zamana."

"Bu bir olasılık ama üstünkörü bir zaman dilimi..." Lucas duvar saatine kasvetli bir bakış attı. "Saat bir yana, orada olduğun net tarihten bile emin değilsin. Unutma ki daha önce kanını kronografa geçirmemiz gerek yoksa onunla zaman sıçraması yapamazsın." Yine saçlarını karıştırdı. "Sonuç olarak, buradan Belgravia'ya kadar gitmen gerek ve bu muhtemelen 1912'de hiç kolay olmayacaktır... ah, tabii bir kostüme de ihtiyacımız olacak... Bu kadar kısa bir zaman diliminde bunu yapmasak daha iyi. Başka bir şey düşünmemiz gerek. Çözüm dilimin ucunda ama... Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var... ve belki bir de sigaraya..."

Başımı iki yana salladım. Hayır, o kadar kolay pes etmeyecektim. Bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum. "Kronografı Leydi Tilney'in evinin önüne kadar götürürüz, doğrudan oradan

sıçrarım, olmaz mı? Şey, kostüme gelince... Neden bana öyle bakıyorsun?"

Gerçekten de Lucas'ın gözleri birden kocaman açılmıştı. "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "İşte *bu*!"

"Ne?"

"Kronograf! Torunum, sen bir dâhisin!" Lucas masanın etrafından dolanarak beni kucakladı.

"Ben bir dâhi miyim?" diye tekrarladım. Şimdi bir tür sevinç dansı yapan büyükbabamdı.

"Evet! Tabii ben de. İkimiz de dâhiyiz çünkü şimdi sandığın içinde ne saklı olduğunu biliyoruz."

Pekâlâ, ben bilmiyordum. "Yani?"

"Kronograf!" diye bağırdı Lucas.

"Kronograf mı?" diye tekrar ettim.

"Bu çok mantıklı! Lucy ve Paul onu hangi zamanda çalmış olduklarının önemi yok, çünkü herhangi bir yolla yine benim elime geçmiş olmalı ve ben de onu sakladım. Senin için! Kendi evimde. Fazla orijinal bir fikir değil ama *çok* mantıklı!"

"Sence öyle mi?" Kuşkuyla ona baktım. Bana fazla uzak bir olasılık gibi geliyordu ama zaten mantık, hiçbir zaman güçlü yönlerimden biri olmamıştı.

"Bana güven, torunum, bundan eminim!" Lucas'ın yüz ifadesindeki heyecan alnında beliren kırışıklıklarla bir anda yok oldu. "Tabii bu önümüze yeni seçenekler getiriyor. Şimdi yapmamız gereken sadece... sadece iyi düşünmek." Duvar saatine tekrar bir göz attı. "Lanet olsun, daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Bir sonraki elapsede beni yine 1956 yılına göndermelerini sağlamaya çalışabilirim," dedim. "Ama yarın öğleden sonra olmaz. Yarın şu baloya gidip kontu tekrar görmem gerek." Bu düşünce hemen içimde kötü duyguların uyanmasına neden oldu. Bu da Gideon yüzünden değildi.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdı Lucas. "Bu kesinlikle olmaz. Kontun karşısına çıkmadan önce bir adım önde olmamız gerek." Alnını ovuşturdu. "Düşün, düşün, düşün."

"Görüyor musun, düşünmekten kulaklarımdan dumanlar çıkıyor. Bir saatten beri başka bir şey yaptığım yok zaten," diye onu yatıştırmaya çalıştım ama görünüşe bakılırsa kendi kendine konuşuyordu.

"Önce kanını kronografa geçirmeliyiz. Yardım olmadan bunu 2011'de başaramazsın, çok karmaşık. Sonra kronografın nasıl çalıştığını sana göstermem gerek." Yine saate telaşlı bir bakış attı. "Şimdi doktorumuzu ararsam yarım saat içinde burada olur, yani şansımız yaver gider de onu evinde yakalarsak... asıl sorun, kuzenim Hazel'in kanını neden alması gerektiğini ona açıklayabilmek? Paul ve Lucy'nin kanlarını tamamen resmî bir çerçevede ve bilimsel araştırmalar için almıştık. Ama sen takma adla buradasın ve bu böyle de kalmalı, yoksa..."

"Bekle," diye sözünü kestim. "Kanımızı kendimiz alamaz mıyız?"

Lucas rahatsız olmuş gibi bana baktı. "Pekâlâ, birçok konuda eğitim aldım ama şırıngalarla başa çıkamam. Doğruyu söylemek gerekirse, kan görmeye bile dayanamam. Midem hep tuhaf olur..."

"Ben kendi kanımı alırım," dedim.

"Sahi mi?" Büyükbabamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Senin zamanında okullarda enjektörle kan almayı mı öğretiyorlar?"

"Hayır, büyükbaba, bunu okulda öğrenmiyoruz," dedim sabırsızlıkla. "Ama bıçakla et kesildiğinde kan aktığını öğreniyoruz. Bir bıçağın var mı?"

Lucas tereddüt etti. "Şey, bu... bence iyi bir fikir değil."

"Tamam, bende bir tane var." Okul çantamı açıp saldırıya uğrarsam silah olarak kullanayım diye Leslie'nin içine bir Japon sebze bıçağı koyduğu gözlük kılıfını çıkardım. Kılıfın kapağını açınca büyükbabamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen sormadan ben söyleyeyim; hayır, bu 2011 yılındaki öğrencilerin standart okul eşyalarından biri değil," dedim.

Lucas yutkundu, sonra bedenini dikleştirerek, "Tamam," dedi. "O zaman Ejder Salonu'na gidelim ve yolda doktorun laboratuvarına uğrayıp bir pipet alalım." Masanın üzerinde açık duran günlüklere baktı ve sonra onlardan birini alıp kolunun altına sıkıştırdı. "Bunu da yanımıza alalım. Bisküvileri de. Sinirlerim için! Çantanı unutma."

"Ejder Salonu'nda ne yapacağız?" Kılıfı tekrar çantama koyup ayağa kalktım.

"Kronograf orada duruyor." Lucas kapıyı ardımdan kapayıp koridoru kolaçan etti. Her yer sessizdi. "Biriyle karşılaşacak olursak, sana etrafı dolaştırdığımı söyleyeceğiz, tamam mı, kuzen Hazel?"

Başımı salladım. "Kronograf öylece ortalık yerde mi duruyor? Bizim zamanımızda bodrumdaki bir kasanın içinde kilitli. Hırsızlık korkusundan."

"Çekmecesi elbette kilitli," dedi Lucas beni merdivenlere doğru iterek. "Ama hırsızlık olacağından korkmuyoruz. Çünkü şu sıralar aramızda onu kullanacak bir zaman yolcusu yok. Sadece Lucy ve Paul elapse olduğunda çok heyecanlanırdık ama bunun üzerinden yıllar geçti. Bu yüzden şu anda kronograf muhafızların ilgi odağı değil. Bu da bizim şansımız, diyebilirim."

Lucas beni inandırmak ister gibi binanın asla tamamen boş olmadığını fısıldasa da gerçekten terk edilmiş gibiydi. Dışarıdaki ılık yaz akşamına özlemle baktım. Sokağa çıkıp 1956 yılını yakından tanıyamamak ne üzücüydü. Lucas bakışlarımı fark etmişti. "İnan bana, seninle birlikte dışarıda rahat bir yerde oturup sigara içmeyi ben de çok isterdim ama işimiz var."

"Şu sigara içme işinden vazgeçsen iyi olur, büyükbaba. Bu çok sağlıksız. Ve lütfen –sana hiç yakışmıyor."

"Şişt," diye fısıldadı Lucas. "Biri bana büyükbaba dediğini duyarsa, bunu açıklamamız gerçekten zor olabilir."

Ama yolda hiç kimseye rastlamadık. Birkaç dakika sonra Ejder Salonu'na girdiğimizde, bahçelerin ve duvarların arkasında güneşin Themse üzerinde parlamaya devam ettiğini görebiliyorduk. Ejder Salonu görkemi, genişliği, derin pencereleri ve duvar oymalarıyla bu zaman diliminde de göz kamaştırıcı bir görüntü sergiliyordu ve her seferinde yaptığım gibi, tavandan sarkan dev avizelerin arasında her an kanatlanacakmış gibi kıvrılan, dev oyma ejdere bakabilmek için başımı yukarı kaldırdım.

Lucas kapıyı kilitledi. Benden çok daha gergin görünüyordu. Kronografı muhafazasından çıkarıp odanın ortasında duran masanın üzerine koyarken elleri titriyordu.

"O zamanlar, bunu Lucy ve Paul'le yaptığımızda muhteşem bir macera yaşadık. Çok eğlenmiştik," dedi.

Lucy ve Paul'ü düşünüp başımı salladım. Onlarla sadece bir kez, Leydi Tilney'in evinde karşılaşmıştım ama büyükbabamın neyi kastettiğini hayal edebiliyordum. Ne yazık ki aynı anda Gideon da aklıma gelmişti. Acaba yaşadığımız maceraları eğlenceli bulması da mı numaraydı? Yoksa bunun aşkla bir ilgisi var mıydı?

Hemen Japon sebze bıçağını ve onunla birazdan yapacağım şeyi düşündüm. Tanrı'ya şükür ki kendimi oyalama taktiğim hemen etkisini göstermişti. En azından tekrar gözyaşlarına boğulmamıştım.

Büyükbabam ellerini pantolonuna sildi. "Artık bu tür maceralar için kendimi biraz yaşlı hissediyorum," dedi.

Bakışlarım kronografın üzerinde dolaştı. Tıpkı buraya yolculuk yaptığım kronografa benziyordu; üzeri minyatürlerle süslü, kapakları, kolu, küçük çekmeceleri, dişlileri ve düğmeleri olan karmaşık bir aletti.

"Buna rahatça itiraz edebilirsin," dedi Lucas biraz kırılmış gibi. "*Ama henüz kendini yaşlı hissetmek için çok gençsin!* gibi şeyler söyleyebilirsin."

"Ah, evet, elbette öylesin. Ama bıyık seni on yaş daha büyük gösteriyor."

"Arista etkileyici ve ciddi buluyor."

Buna karşılık kaşlarımı çok şey ifade ediyormuş gibi yukarı kaldırmakla yetindim. Genç büyükbabam homurdanarak kronografın üzerine eğildi. "İyi bak: Bu on küçük dişliyle yıl ayarlanıyor. Bunun için neden bu kadar fazla bir alana ihtiyaç duyulduğunu

sen sormadan önce ben söyleyeyim: Yıllar Roma rakamlarına göre düzenlenmiş, umarım onları biliyorsundur."

"Sanırım." Okul çantamdan telli bir not defteriyle bir kalem çıkardım. Bu bilgileri yazmadan aklımda tutmak imkânsızdı.

"Bununla da ayı ayarlıyorsun. "Lucas bir başka dişliyi gösterdi. "Ama dikkat et, nedenini bilmiyorum ama burada –sadece burada!– eski Kelt takvimine göre ayar yapılıyor: Bir, kasım ayını işaret ediyor ve buna göre ekim de on iki rakamı oluyor."

Gözlerimi devirdim Tipik muhafızlar işte! Kendilerini önemli göstermek için en basit şeyleri bile mümkün olduğu kadar karmaşık bir şifrelemeyle vurguluyorlardı. Ama dişlerimi sıkıp bekledim ve sistem iyice incelendiğinde tüm bu karmaşanın herhangi bir büyü olmadığını yaklaşık yirmi dakika sonra anladım.

Tekrar baştan başlayacağı sırada, "Bunu yapabilirim," diyerek büyükbabamın sözünü kestim ve not defterimi kapadım. "Şimdi kanımı geçirmemiz gerek. Sonra da… saat kaç oldu?"

"Ayarlarken bir hata yapmaman çok önemli." Lucas, gözlük kılıfından çıkardığım Japon sebze bıçağına huzursuzca baktı. "Yoksa herhangi bir yere… şey… zamana gidersin. Daha da kötüsü, ne zaman geri sıçrayacağını artık kontrol edemezsin. Ah, Tanrım, o bıçak korkunç görünüyor. Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Tabii." Gömleğimin kolunu sıvadım. "Ama neremi kesmemin daha uygun olacağını bilmiyorum. Elimi kesersem, geri döndüğümde, bu dikkat çekebilir, ayrıca benimki gibi bir parmaktan çıksa çıksa birkaç damla kan çıkar."

"Parmağının ucunu bir kes de gör," dedi Lucas ürpererek. "Berbat kanıyor, ben kendimde denedim…"

"Sanırım kolumun altındaki bir yeri keseceğim. Hazır mısın?" Lucas'ın benden daha fazla korkması komikti.

Büyükbabam güçlükle yutkunarak kanın içine akacağı çiçekli çay fincanını sıkıca tuttu. "Oradan atardamar geçmiyor muydu? Ah Tanrım, dizlerim titriyor. Sonunda kendi büyükbabanın düşüncesizliği yüzünden 1956 yılında kan kaybından ölebilirsin."

"Burada şişkin bir damar var ama kan kaybından ölmek istiyorsan diklemesine kesmen gerek. Bir yerde okumuştum. Dediklerine göre intihar eden birçok kişi bunu yanlış yaptığı için kurtarılıyormuş. Herhalde böylece bir dahaki sefere bunu nasıl doğru yapacaklarını öğrenmiş oluyorlardır."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Lucas.

Benim de biraz midem kalkmıştı aslında ama bunun ikimize de bir yararı olmazdı. Leslie olsa, "Özel zamanlar, özel operasyonları gerektirir," derdi. Lucas'ın şaşkın ve korkulu bakışlarını görmezden gelerek bıçağın ucunu kolumun iç tarafına, bileğimin on santim yukarısına dayadım. Beyaz tenimin üzerini fazla bastırmadan, hafifçe çizdim. Bunun bir deneme kesiği olması gerekirken, bıçak beklediğimden de derine inmişti. İnce çizgi hemen genişledi ve kan akmaya başladı. Ardından nahoş bir yanma şeklinde gelen acıyı birkaç saniye sonra hissettim. Kan, ince ama sürekli sızıntı yapan bir derecik halinde Lucas'ın elinde tir tir titreyen çay fincanının içine aktı. Kusursuz.

"Deriyi tereyağı gibi keser," dedim etkilenmiş bir ses tonuyla. "Leslie böyle demişti –bu bıçak gerçekten öldürücü."

"Yok et şunu," dedi Lucas yalvarırcasına. Her an kusacakmış gibi görünüyordu. "Tanrım, gerçekten de cesursun, gerçek bir Montrose, eee. Ailemize özgü..."

Kıkırdadım. "Evet, bunu senden miras aldığım belli."

Lucas'ın sırıtışı derinleşti. "Hiç acımıyor mu?"

"Tabii ki acıyor," diyerek fincana baktım. "Bu kadar yeter mi?"

"Evet, yetmesi gerek." Lucas hafifçe öğürdü.

"Pencere açayım mı?"

"Tamam, geçti." Fincanı kronografın yanına koyup derin bir soluk aldı. "Gerisi kolay." Pipeti aldı. "Kanından sadece üç damla alıp şu deliklerin içine damlatacağım, gördün mü? Şuradaki küçük karga ve Yin-Yang çiziminin altına. Sonra çarkı çevirip şu kolu indireceğim. İşte bu kadar. Sesi duyuyor musun?"

Kronografın içinde birçok dişli dönmeye başladı. Birtakım tıkırtılar, gıcırtılar ve vınlamalar duyuldu, sanki havaya bir sıcaklık yayıldı. Yakut kısa bir an titreyerek parladı, sonra dişliler tekrar sustu ve her şey eski haline döndü. "İnanılmaz, değil mi?"

Başımı salladım ve bedenimdeki tüylerin diken diken olduğunu görmezsen gelmeye çalıştım. "Yani şimdi bu kronografta Gideon'un dışında tüm zaman yolcularının kanı bulunuyor, değil mi? Onun kanı da buraya geçtiği zaman ne olacak peki?" Lucas'ın kumaş mendilini katlayarak kesiğin üstüne bastırdım.

"Bunu hiç kimsenin tam olarak bilmemesi bir yana, bu bilgiler son derece gizli tutuluyor," dedi Lucas. Yüzüne tekrar renk gelmişti. "Her muhafız bu sırrı locanın dışında kimseye söylemeyeceğine dair diz çökerek yemin etmek zorunda. Hayatı üstüne."

"Ah."

Lucas iç geçirdi. "Ama –hey! Nedense yeminleri tutamamak gibi bir zaafım var." Kronografta on iki köşeli yıldızla süslenmiş olan küçük bir gözü işaret etti. "Ancak kanlar tamamlandığında, kronografın içinde herhangi bir süreç başlayacağı ve bu göze ineceği söyleniyor. Kehanetlerde on iki yıldızın özünden ya da felsefe taşından söz ediliyor. *Mücevherler birleşecek, havayı zamanın kokusu dolduracak ve sadece biri ölümsüz olacak.*"

"Bütün sır bu mu?" diye sordum. Düş kırıklığına uğramıştım. "Yine belirsiz ve karmaşık şeyler işte."

"Eh, tüm ipuçlarını bir araya getirdiğinde, aslında tam olarak doğru. *Tüm hastalıklar ve kusurlar iyileşecek, on iki yıldızın altında söz yerine getirilecek* –Ortaya çıkacak olan bu madde doğru kullanıldığında, insanlığın tüm hastalıklarını iyileştirecek olmalı."

Bu kulağa daha iyi geliyordu.

"Yani, bunca zahmet boşa gitmeyecek," diye mırıldanırken muhafızların tüm bu sır tutma deliliklerini, karmaşık kural ve ritüellerini düşündüm. Hatta bu koşullar göz önüne alınınca çıkardıkları yaygara anlaşılır bir durumdu. Böylesine harika bir ilaç için birkaç yüzyıl bile beklemeye değerdi. Tüm bunları ortaya çıkarıp böyle bir şeye olanak sağlayan biri olarak, Saint Germain Kontu da elbette kesinlikle saygı ve kabul görmeyi hak ediyordu. Bir de o kadar sevimsiz bir tip olmasaydı...

"Ama Lucy ve Paul'ün felsefe taşının bizim inandığımız şey olmadığı konusunda şüpheleri vardı," dedi Lucas sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Kendi büyük büyük büyükbabasını öldür-

mekten çekinmeyen birisinin, insanlığın iyiliğini düşünmeyeceğini söylüyorlardı." Öksürdü. "Kanaman durdu mu?"

"Henüz değil ama azaldı." Süreci hızlandırmak için kolumu yukarı kaldırdım. "Peki, şimdi ne yapıyoruz? Bu şeyi bir denesem mi?"

"Tanrım, o deneme sürüşü yapacağın bir araba değil," dedi Lucas koruyucu bir tavırla kronografa sarılarak.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Ana fikir zaten bu değil miydi?"

"Öyle," diyerek bakışlarını yanında getirdiği kalın günlüğün üzerinde gezdirdi. "Aslında haklısın. Fazla zamanımız olmasa da, emin olmak için bir deneme yapabiliriz." Birden telaşlandı. Günlüklerin üzerine iyice eğilerek sayfalarını çevirdi. "Bir toplantının ortasına inmemen ya da de Villiers kardeşlerin yoluna çıkmaman için tarihi iyice araştırmalıyız. Malum, hayatlarının çok uzun saatlerini bu salonda elapse olarak geçirdiler."

"Leydi Tilney'le karşılaşabilir miyim? Yalnız?" Aklıma yine bir fikir gelmişti. "En iyisi, 1912'de bir zamanda?"

"Sence bu akıllıca mı?" Lucas günlüklerin sayfalarını çevirmeye devam etti. "Olayları olduğundan daha karmaşık bir hale sokmak istemeyiz."

"Ama elimizdeki azıcık şansı boşa harcamamalıyız," diye bağırırken Leslie'nin altını çizerek söylediklerini düşündüm. Elime geçen her fırsatı kullanmalıydım ve özellikle yapmam gereken şeyi yapıp aklıma gelen tüm soruları sormalıydım. "Böyle bir fırsat bir daha kim bilir ne zaman elimize geçecek! Sandığın içinde

başka bir şey de olabilir, belki de ona hiç ulaşamam. Seninle ilk kez ne zaman karşılaşmıştık?"

"12 Ağustos 1948'de, öğlen 12'de," dedi Lucas günlüklere gömülmüş okurken. "Bunu asla unutmayacağım."

"Çok doğru, asla unutmaman için bunu bir kâğıda yazacağım," dedim dehama hayran olarak. Hemen telli not defterime birkaç satır karaladım:

Lord Lucas Montrose için — önemli!!!
12 Ağustos 1948, öğlen 12. Kimya laboratuarı. Lütfen yalnız gel.
Gwendolyn Shepherd.

Sayfayı bir hamlede koparıp katladım.

Büyükbabam başını bir an günlüklerden kaldırıp baktı. "Seni 1852 yılına gönderebilirim, 16 Şubat geceyarısına. Leydi Tilney orada elapse oluyor, hem de 25 Aralık 1929'dan geliyor, sabah dokuzda," diye mırıldandı. "Zavallı kadın, Noel'i bile evinde huzur içinde geçirememiş. Yine de yanına bir gaz lambası vermişler. Burada ne yazıyor, dinle: *12.30: Leydi Tilney 1852 yılından döndüğünde keyifliydi, gaz lambasının ışığında bu yıl 'Kır Hayatı' sloganıyla kutlanan Epifani yortusundaki[7] yardım kermesi için iki tane yün tavşan ördü.*" Bana döndü. "Yün tavşanlar! Aklın alıyor

7 Ortodokslar'ın inancına göre Hz. İsa'nın vaftiz gününde hediye getiren üç azizin anısına her yıl 6 Ocakta denize/göle atılan haçı çıkarma yarışları yapılarak kutlanan yortu, (ç.n.)

mu? Ansızın ortaya çıktığında hayatının şokunu yaşaması gibi bir tehlike oluşabilir. Bu riski göze alabilir miyiz?"

"Eh, yanında silah olarak sadece şişler var ve hatırladığım kadarıyla uçları küttü." Kronografın üzerine doğru eğildim. "Pekâlâ, önce yılı giriyoruz. 1852, o zaman M'yle başlıyorum, doğru mu? MDCCCLII. Kelt takvimine göre Şubat ayı da üç numara, hayır, dört..."

"Ne yapıyorsun orada? Önce yaranı sarmalıyız, sonra her şeyi bir kez daha sakin bir şekilde gözden geçirelim!"

"Buna zamanımız yok," dedim. "Gün için... şu koldu, değil mi?"

Lucas omzunun üzerinden bana korkuyla baktı. "O kadar hızlı değil! Hepsinin tam tamına uygun olması gerek yoksa... yoksa..." Yine kusacakmış gibi görünüyordu. "Ayrıca kronografa asla öyle sıkıca yapışmamalısın, yoksa kendinle birlikte onu da geçmişe götürürsün. O zaman bir daha geri dönemezsin!"

"Tıpkı Lucy ve Paul gibi," diye mırıldandım.

"Emin olmak için sadece üç dakikalık bir zaman penceresi açalım. 12.30'la 12.33 arasını işaretle, kadıncağız hiç olmazsa daha sonra rahatça oturup tavşanlarını örebilsin. Eğer uyuyorsa, sakın uyandırma, yoksa kalp krizi falan geçirebilir..."

"Ama bu günlüklerde yazmaz mıydı?" diye onun sözünü kestim. "Leydi Tilney'in sağlam bir bünyesi var gibi gelmişti bana, öyle kolayca bayılacak biri değil."

Lucas kronografı pencereye doğru götürüp perdenin arkasına koydu. "Buraya herhangi bir mobilya koyulmadığından emin

olabiliriz. Evet, öyle gözlerini devirip durma. Timothy de Villiers bir seferinde kazayla masanın üstüne inip bacağını kırmıştı!"

"Peki ya Leydi Tilney o sırada burada durmuş, dışarıyı seyrediyor olursa? Ah, öyle bakma şimdi, sadece şaka yaptım, büyükbaba." Onu hafifçe yana iterek yerde duran kronografın önünde eğildim ve yakutun altındaki kapağı açtım. Tam parmağımın girebileceği genişlikteydi.

"Bekle biraz. Kolun!"

"Onu üç dakika sonra da sarabiliriz. Birazdan görüşürüz," deyip derin bir soluk aldım ve parmağımın ucunu kapağın içindeki iğneye sertçe bastırdım.

Tanıdık baş dönmesi ve bulantı her yanımı kapladı. Odayı kırmızı ışığın doldurduğu ve Lucas'ın "Ama ben daha..." dediği sırada her şey gözlerimin önünden siliniverdi.

Muhafızların Günceleri'nden

18 Aralık 1745

Söylentilere göre Derby'ye çoktan girmiş olan Jakobiten Ordusu[8] Londra'ya doğru ilerlerken, biz de yeni karargâhımıza taşındık. 10.000 Fransız askerinin tahtın genç varisi Bonnie Prens Charlie'ye katılmış olduğuna dair gelen haberlerin doğru olmamasını ve şehirde huzurlu bir Noel geçirebilmeyi umuyoruz. Muhafızlarımız için burada, Mabet'deki geleneksel evler dışında uygun bir yer düşünülemiyor, sonuç olarak Tapınak Şövalyeleri büyük sırların koruyucusuydu. Büyük Mabed Kilisesi hem görüş mesafesinde hem de altlarındaki yeraltı mezarları

8 Sürgünde bulunan II. James'in (Jakob) tekrar tahta geçmesi için savaşan İngiliz, İskoçyalı ve İrlandalı yandaşlardan oluşan ordu, (ç.n.)

bizimkilerle bağlantılı. Her zaman olduğu gibi buradan iş yerlerimize gidebiliriz ama bunun dışında yeni adaylar, müritler, dışarıdan gelen konuklar ve tabii hizmetkârlar için de barınma olanakları sunuyor, ayrıca simya için birkaç laboratuar da var. Lord Alastair iftiralarıyla kontun Galler Prensi'yle olan ilişkilerini bozmayı başaramadığı (2 Aralıktaki rapora bakınız) ve Majesteleri'nin koruması sayesinde binayı elimizde tutabildiğimiz için mutluyuz. Bugün Ejder Salonu'nda kontun elinde bulunan gizli belgelerin iç çember üyelerine devir teslim töreni yapılacak.

Rapor: Sör Oliver Newton, İç Çember

4.

Salondaki farklı ışığa alışmam birkaç saniye sürdü. İçerisini sadece masanın üzerinde duran bir gaz lambası aydınlatıyordu. Onun sıcak ama yetersiz ışığında bir sepet, pembe renkli birkaç yün yumağı, üstüne kılıf geçirilmiş bir ibrik ve pembe bir fincanın süslediği huzurlu ortamı fark ettim. Ayrıca bir sandalyede oturmuş, yün ören ve beni gördüğünde ellerini kucağına koyan Leydi Tilney'i de. Son görüşmemizdekinden çok daha yaşlı görünüyordu, kızıl saçlarının arasına beyaz saç telleri dolmuş ve ona ciddi bir ifade veren permaları yok olmuştu. Yine de büyükannemin miras aldığı şu soylu ve mesafeli duruşunu koruyordu. Ne bağırmak ne de elindeki şişlerle üzerime hücum etmek gibi bir girişimde bulunmadı.

"Mutlu yıllar," dedi.

"Mutlu yıllar," diye karşılık verdim, biraz şaşırarak. Bir an gerisini nasıl getireceğimi bilemedim ama sonra hemen kendimi topladım. "Korkmayın, kanınızı falan almaya gelmedim." Perdelerin gölgesinden dışarı çıktım.

"Kan işi çoktan halloldu, Gwendolyn," dedi Leydi Tilney. Sesi sanki bunu çoktan bilmem gerekiyormuş gibi, hafif azarlar gibiydi. "Ayrıca ne zaman geleceğini merak ediyordum. Otursana. Çay?"

"Hayır, teşekkürler. Ne yazık ki sadece birkaç dakikam var." Bir adım daha yaklaşıp ona notu uzattım. "Bunu büyükbabamın alması gerek, böylece... şey, böylece olması gereken her şey olacak. Bu çok önemli."

"Anlıyorum." Leydi Tilney notu alıp sakin bir hareketle açtı. Bir nebze olsun şaşırmış görünmüyordu.

"Beni neden bekliyordunuz?" diye sordum.

"Çünkü beni ziyaret edersen korkmamamı söylemiştin. Ne yazık ki bu ziyaretin ne zaman olacağını söylemedin, bu yüzden yıllardır beni korkutacağın anı bekliyorum." Hafifçe güldü. "Ama tavşan örmenin son derece rahatlatıcı bir etkisi var. Doğruyu söylemek gerekirse, insan can sıkıntısından kurtuluyor."

Tam ağzımdan, "Elbette, bunları yardım için örüyorsunuz," sözleri çıkacaktı ama sepete bir göz atınca, bunun yerine "Ah, bunlar çok tatlıymış!" deyiverdim. Gerçekten de öyleydiler. Bana tarif ettiklerinden çok daha büyüklerdi, tıpkı gerçek pelüş hayvanlara benziyorlardı ve neredeyse canlı gibiydiler.

"Bir tane al," dedi Leydi Tilney.

"Gerçekten mi?" Aklıma hemen Caroline geldi ve sepete el attım. Yumuşacık bir dokuları vardı.

"Angora ve kaşmir yününden," dedi Leydi Tilney. Sesindeki gurur seziliyordu. "Bunu bir tek ben kullanıyorum. Herkes koyun yünüyle örüyor ama onlar çok kaşındırıyor."

"Ah, evet, teşekkür ederim." Pembe tavşancığı göğsüme bastırırken bir an aklımı topladım. Nerede kalmıştık? Hafifçe öksürdüm. "Bir daha ne zaman buluşacağız? Yani geçmişte?"

"Bu 1912 yılındaydı. Benim gözümle bakıldığında, bu tabii bir dahaki sefer değil." İç geçirdi. "Heyecanlı zamanlardı..."

"Ah, lanet olsun!" Midem yine hız trenine binmişim gibi çekilmişti. Kahretsin, zaman penceresini neden birkaç dakika daha geniş tutmamıştık ki? "O halde kesinlikle benden çok şey biliyorsunuz," dedim aceleyle. "Ayrıntılara zamanımız yok ama... belki bana iyi bir tavsiyede bulunabilirsiniz?" Lambanın ışığından çekilip pencereye doğru birkaç adım geriledim.

"Bir tavsiye mi?"

"Evet! Kendini şundan sakın... gibi?" Merakla ona baktım.

"Şu ne?" Leydi Tilney de meraklı bakışlarıyla bana karşılık verdi.

"Bilmiyorum ki! Neden korunmam gerek?"

"Öncelikle pastırmalı sandviçten ve fazla güneşten korunmalısın. Bu tenin için iyi olmaz," dedi Leydi Tilney enerjik bir sesle. Hemen ardından görüntüsü gözlerimin önünde buğulandı ve 1956 yılına geri döndüm.

Pastırmalı sandviç, Yüce Tanrım! Keşke *ne* yerine *kimden* diye sorsaydım. Ama artık çok geçti. Fırsatı kaçırmıştım.

"Tanrı aşkına, bu da ne?" diye bağırdı Lucas elimdeki tavşanı görünce.

Evet, bir de o vardı tabii: Her saniyeyi Leydi Tinley'den bilgi sızdırmak için kullanmak yerine budala gibi pembe pelüş hay-

vana saldırmıştım. "Yün tavşan, büyükbaba, gördün işte," dedim donuk bir sesle. Kendimden utanıyordum. "Angora ve Kaşmir. Ötekiler kaşındıran koyun yünü kullanıyormuş..."

"Yine de testimiz başarılı oldu gibi," dedi Lucas başını iki yana sallayarak. "Kronografı kullanabilirsin ve bu sayede buluşabiliriz. Benim evimde."

"Görüşmemiz çok kısa sürdü," diye sızlandım. "Hiçbir şey öğrenemedim."

"Yine de... şey... bir tavşanın oldu ve Leydi Tilney de kalp krizi geçirmedi. Yoksa geçirdi mi?"

Çaresizlikle başımı iki yana salladım. "Tabii ki geçirmedi."

Lucas kronografı kadife örtüsüne sarıp muhafazasına geri koydu. "Rahatlayabilirsin. Seni tekrar bodruma indirip sıçrayacağın zamana kadar plan yapmak için yeterince zamanımız var. Ama şu Cartrell denen düdük herif ayıldıysa, onu nasıl ikna ederiz, bilmiyorum."

Kronograf odasına, kendi zamanıma döndüğümde neredeyse sevinçliydim. Tamam, örgü tavşan (onu okul çantama tıkıştırmıştım) olayı pek yaratıcı değildi ama Lucas ve ben, diğer her şeyi zekice planlamıştık. Sandıkta gerçekten kronografı bulduğum zaman, artık buluşmamızı tesadüflere bırakmayacaktık.

"Herhangi olağandışı bir şey oldu mu?" diye sordu Bay Marley.

Bir düşüneyim: Tüm öğleden sonrasını büyükbabamla gizli planlar yaparak geçirmiştik. Yasaklara karşı gelerek kanımı kronografa geçirmiş ve 1852 yılına sıçrayarak Leydi Tilney'le gizlice

görüşmüştüm. Tamam, bu gizli görüşmeden başka her şeye benziyordu ama sonuçta yasaktı.

"Ampul bazen titredi," dedim. "Ve Fransızca fiil çekimlerini çalıştım."

Bay Marley günlüğün üzerine eğilip ince ve küçük el yazısıyla gerçekten de şunları yazdı: *19.43, Yakut 1956'dan geri döndü, ev ödevlerini yapmış ve bir de ampul titriyormuş.* Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Eh, düzeni bozmamak gerekti. Bay Marley'in burcu kesin başak olmalıydı. Asıl korkutucu olan, saatin çok ilerlemiş olmasıydı. Annemin yine, ben eve dönmeden Leslie'yi eve yollamamış olmasını umuyordum.

Ama Bay Marley'in hiç acelesi yokmuş gibiydi. Şimdi sinir bozucu bir yavaşlıkla dolma kaleminin kapağını çevirmekle meşguldü.

"Yolu kendim bulabilirim," dedim.

"Hayır, bunu yapamazsınız," dedi korkuyla. "Elbette size limuzine dek eşlik edeceğim." Bay Marley günlüğü kapatıp ayağa kalktı. "Önce gözlerinizi bağlamam gerek. Bunu biliyorsunuz."

Derin bir soluk alarak siyah bezi gözlerime bağlamasına izin verdim. "Bu odanın yolunu neden bilmemem gerektiğini hâlâ anlayabilmiş değilim," dedim. Tabii onu çoktan öğrendiğimi bir kenara bırakacak olursak.

"Çünkü günlüklerde öyle yazıyor," dedi Bay Marley şaşırarak.

"Ne?" diye bağırdım. "Adım günlüklerde mi yazıyor? Orada yolu öğrenmemem gerektiği de mi yazıyor? Hangi zamanda?"

Bay Marley'in sesindeki huzursuzluk şimdi iyice kendini belli etmeye başlamıştı. "Elbette orada adınız yazmıyor, böyle olsaydı, o zaman yıllarca diğer Yakut'u, yani demek istediğim, Bayan Charlotte'ı..." Öksürerek sustu. Sonra kapıyı açtığını duydum. "İzin verir misiniz?" diye sorduktan sonra kolumdan tutarak beni koridora çekti. Göremiyordum ama yine kıpkırmızı kesildiğinden emindim çünkü sanki yakınımda kalorifer peteği varmış gibi sıcaklık yayıyordu.

"Benim hakkımda tam olarak ne yazıyor?" diye sordum.

"Bağışlayın ama bunu gerçekten... zaten fazla bile konuştum." Elleriyle savaştığı açıkça belli oluyordu, en azından beni tutan eliyle. Bu adam bir de tehlikeli Rakoczy'nin torunu olacaktı ha? Güleyim bari!

"Lütfen, *Leo*," dedim sesimin olabildiğince dostane çıkması için çabalayarak.

"Üzgünüm ama benden bir şey öğrenemeyeceksiniz." Arkamızdaki kapı kapandı. Bay Marley kapıyı kilitlemek için kolumu bıraktı. Bunu yapması neredeyse on dakika sürmüştü. Biraz zaman kazanmak için öne doğru birkaç adım attım. Ama gözlerim bağlıyken bu hiç de kolay değildi. Bay Marley yine kolumu tutmuştu ki bu iyiydi çünkü biri yol göstermeden bu labirentin içinde çabucak bir duvara toslayabilirdim. Ona biraz daha sokulmaya karar verdim, bunun zararı olmazdı. Belki daha sonra bana bilgi vermeye hazır olurdu.

"Büyük büyükbabanızla şahsen tanıştığımızı biliyor muydunuz?" Doğruyu söylemek gerekirse, onun bir fotoğrafını bile çekmiştim ama ne yazık ki bunu Bay Marley'e gösteremezdim

çünkü geçmişe giderken yanıma yasaklı eşyalardan aldığımı hemen ispiyonlardı.

"Gerçekten mi? Sizi kıskanıyorum. Baron herhalde etkileyici bir kişiydi."

"Ah, evet, *çok* etkileyiciydi." Hem de nasıl! Tüylerimi diken diken eden yaşlı ayyaş. "Bana Transilvanya'yı sordu, ne yazık ki ona çok az bilgi verebildim."

"Evet, sürgünde yaşamak onun için çok zor olmalıydı," dedi Bay Marley, hemen ardından oldukça tiz bir sesle "Ah!" diye bağırdı.

Fare, diye düşündüm ve gözlerimdeki bağı anında çekip indirdim. Ama Bay Marley'e çığlık attıran bir fare değil, Gideon'du. Sakalları öğlene göre biraz daha uzundu ama gözleri olağanüstü parlıyordu. Akıl almaz biçimde de yakışıklıydı.

"Sadece benim," dedi gülümseyerek.

"Görüyorum," dedi Bay Marley asık bir yüzle. "Beni korkuttunuz."

Özellikle de beni. Alt dudağım hemen titremeye başlamıştı. Rahat dursun diye ön dişlerimi dudağıma batırdım. Aptal şey!

"Siz paydos edebilirsiniz, Gwendolyn'i arabaya ben götürürüm," dedi Gideon gayet sakin bir tavırla elini uzatarak.

Yüzüme olabildiğince kibirli bir ifade oturtmaya çalışarak (ön dişlerimle alt dudağımı ısırırken ne kadar başarılı olabiliyorsa, herhalde kunduz gibi görünüyordum ama yine de kibirli bir kunduz) elini görmezden geldim.

"Olmaz," dedi Bay Marley. "Görevim, küçük hanımı arabaya kadar... aah!" Korkuyla bana baktı. "Ah, Bayan Gwendolyn, gözbağınızı neden çözdünüz? Bu kurallara aykırı."

"Fare olduğunu sandım," diyerek Gideon'a karanlık bir bakış attım. "Ki haksız da sayılmam."

"Gördünüz mü yaptığınızı," dedi Bay Marley suçlarcasına Gideon'a bakarak. "Şimdi ne yapacağımı... protokole göre... eğer biz..."

"Endişelenmeyin, Marley. Gel, Gwenny, gidiyoruz."

"Bunu yapamazsınız... bu yasaktır, siz..." diye kekeledi Bay Marley. "Ve... ve... siz hiçbir şekilde bana emir veremezsiniz, şey... yetkili değilsiniz, demek istedim."

"O zaman gidip şikâyet edin." Gideon kolumdan tutarak beni ileriye doğru çekiştirdi. Önce direnmek istedim ama sonra böyle yaparak sadece zaman kaybedeceğimi anladım. Karşı koyarsam herhalde sabah hâlâ burada durmuş, tartışıyor olacaktık. Bu yüzden Gideon'un beni çekiştirmesine izin vererek omzumun üstünden Bay Marley'e özür dileyen bir bakış attım. "Görüşürüz, Leo."

"Evet, çok doğru. Görüşürüz, Leo," dedi Gideon.

"Bunun... sonuçları hoşunuza gitmeyecek," diye kekeledi Bay Marley arkamızdan. Başı loş geçitte deniz feneri gibi parlıyordu.

"Evet, evet. Şimdiden korkudan titremeye başladık." Bay Marley'in onu duyup duymadığı Gideon'un umurunda değilmiş gibiydi. "Hırslı budala."

Biraz ilerideki köşeyi dönene kadar bekledim, sonra koşarcasına adımlarımı hızlandırdım.

"Olimpiyatlara falan mı katılacaksın?" diye arkamdan seslendi Gideon.

Topuklarımın üzerinde hızla döndüm. "Benden ne istiyorsun?" Leslie olsa, bu çemkirişimden gurur duyardı. "Gerçekten acelem var."

"Bu öğleden sonra dilediğim özrün sana gerçekten ulaşıp ulaşmadığından emin olmak istedim." Sesindeki alay yok olmuştu.

Ama bu, benimkinden de yok olacağı anlamına gelmiyordu. "Evet, kuşkusuz ulaştı," diye homurdandım. "Ama bu, onu kabul ettiğim anlamına gelmez."

"Gwen..."

"Tamam, benden gerçekten hoşlandığını bir kez daha söylemene gerek yok. Ben de senden hoşlanmıştım, biliyor musun? Hem de çok. Ama bu artık bitti." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde döner merdivenlere doğru koştum. Ancak yukarı vardığımda soluğum kesilmişti. Soluk soluğa parmaklıklardan aşağı sarkabilirdim ama bu zayıflığı göstermek istemiyordum. Özellikle de Gideon bir nebze bile zorlanmış gibi görünmüyorken. Bu yüzden ileri doğru atılarak koşar adım ilerlemeye devam ettim, ta ki beni bileğimden yakalayıp durmaya zorlayana dek. Parmakları kesik yerimi sıkınca elimde olmadan sıçradım. Tekrar kanamaya başlamıştı.

"Benden nefret etmene bir diyeceğim yok, gerçekten, bunu sorun etmiyorum," dedi Gideon gözlerimin içine ciddi bir ifadeyle bakarak. "Ama bazı bilgiler elde ettim ve bunlar birlikte çalışmamızı gerektiriyor. Senin ve benim. Böylece sen... böylece bu olaydan sağ çıkabiliriz."

Kendimi kurtarmaya çalıştım ama eli kolumu daha sıkı kavradı. Aslında "Aaah!" diye bağırmayı çok istediğim halde, "Neymiş bu şeyler?" diye sordum.

"Henüz ben de tam olarak bilmiyorum. Ama Lucy ve Paul'ün amaçları konusunda yanılmış olabilirim. Bu yüzden senin..." Durdu, kolumu bırakıp avucunun içine baktı. "Bu *kan* mı?"

Kahretsin. Şimdi süt dökmüş kedi gibi bakmamam gerekti. "Önemli bir şey değil. Bu sabah okulda kâğıt kesti. Ama biz şu konuya geri dönelim: sözde ortaya çıkardığın şu *şeyleri* spesifik olarak" (Tanrım, bu kelime aklıma geldiği için kendimle gurur duyuyordum) "açıklamadığın sürece, seninle kesinlikle işbirliği yapmayacağım."

Gideon tekrar kolumu tutmaya denedi. "Ama bu kötü bir kesik gibi görünüyor. Bırak da şuna bir bakayım... Doktor White'a gitsek daha iyi olacak. Belki hâlâ buradadır."

"Bu da demek oluyor ki sözde öğrenmiş olduğun bilgileri bana tam olarak söylemeyeceksin." Kesik yaramı incelememesi için diğer kolumla onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Çünkü henüz ben bile bu bilgileri bir düzene koyamadım," dedi Gideon. Biraz önce Lucas'ın da yaptığı gibi hafif çaresiz bir ses tonuyla ekledi: "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Evet, kimin yok ki?" Tekrar yürümeye başladım. Bu arada Madam Rossini'nin atölyesinin önüne gelmiştik, buradan ana kapıya fazla mesafe kalmamıştı. "Hoşça kal, Gideon. Ne yazık ki yarın tekrar görüşeceğiz."

İçimden bunu beklediğim halde, beni alıkoymak için bir harekette bulunmadı. Peşimden de gelmedi. Yüzünün aldığı şekli

hayatım pahasına görmek istediğim halde, bir kez olsun arkama dönmeyi de denemedim. Zaten bu aptalca olurdu, çünkü gözyaşlarım yine yanaklarımdan akmaya başlamıştı.

Nick evin kapısı önünde beni bekliyordu. "Sonunda!" dedi beni görünce. "Sen olmadan başlamak istedim ama Bay Bernhard seni beklememiz gerektiğini söyledi. Banyodaki tuvalet musluğunu bozdu ve yeni musluk tesisatını yerleştirmek için oradaki fayansları kırmak zorunda olduğunu iddia etti. Gizli kapıyı içeriden sürgüledik. Zekice, değil mi?"

"Çok zekice."

"Ama Leydi Arista ve Glenda teyze bir saat içinde geri dönecek ve tamiratın yarına kalmasını söyleyeceklerdir."

"O halde acele etmemiz gerek." Onu çabucak kendime çekip karışık, kızıl saçlarına bir öpücük kondurdum. Artık bu kadarına da zamanım olmalıydı. "Hiç kimseye bundan söz etmedin, değil mi?"

Nick biraz suçlu gibi yüzüme baktı. "Sadece Caroline'e. Çok ısrar etti... ah, bilirsin işte, ortada gizli bir şeyler dönüyorsa hemen kokusunu alır ve sorularıyla didiklemeye başlar. Ama ağzını sıkı tutacak ve annemi, Maddy halayı ve Charlotte'u oyalamak için bize yardım edecek."

"Özellikle Charlotte'u," dedim daha çok kendime.

"Şu anda hepsi yemek odasındalar. Annem Leslie'yi akşam yemeğine davet etti."

Yemek odasında masa toplanmak üzereydi. Maddy hala şöminenin önüne çektiği koltuğunda oturup ayaklarını uzatmıştı,

annem ve Bay Bernhard ise masadakileri topluyordu. Herkes beni gördüğüne sevinmişti, yani Charlotte dışında. Ama belki de sevincini gizlemeyi iyi biliyordu, kimbilir.

Xemerius avizede sallanarak bağırdı; "Sonunda geldin! Sıkıntıdan ölmek üzereydim."

Oda hoş bir yemek kokusuyla doluydu ve annem bana sıcak bir şeyler ayırdığını söyledi ama Mabet'te yemek yediğimi söyleyerek aç olmadığımı iddia ettim. Midem bu yalana karşılık öfkeyle kasıldı. Ama şimdi zamanımı onu sakinleştirmekle harcamam imkânsızdı.

Leslie bana bakarak sırıttı. "Köri harikaydı. Yemeye doyamadım. Özellikle annem şu sıralar korkunç yemek denemeleri yaparken, sürekli makrobiyotik şeyler pişirip duruyor, köpeğimiz bile yemiyor."

"Ama yine de çok güzel görünüyorsun… şey, besili diyelim," dedi Charlotte. Örgülerinden birkaç bukle dışarı sarkmıştı ve yüzünü son derece hoş gösteriyordu. Bir insanın böyle güzel görünüp aynı zamanda bu kadar hain olabilmesi inanılmazdı.

"Ne kadar şanslısın. Ben de bir köpek isterdim," dedi Caroline Leslie'ye. "Ya da başka bir ev hayvanı, herhangi bir tane olurdu."

"Ah, nasılsa Nick'imiz var," dedi Charlotte. "Neredeyse evde bir maymun besliyormuşuz gibi."

"Gerçek ve iğrenç bir zehirli örümcek olarak seni de unutmamalı," dedi Nick.

"Saygı duydum, ufaklık," diye gakladı Xemerius, avizede sallanıp bir yandan da pençelerini birbirine vurarak. "İyi misillemeydi!"

Annem bulaşıkları yemek asansörüne koyma işinde Bay Bernhard'a yardım etti. "Glenda teyzenin hayvan kılına alerjisi olduğu sürece bunun mümkün olmadığını biliyorsun, Caroline."

"Tüysüz fare alabiliriz," dedi Caroline. "Hiç yoktan iyidir."

Charlotte ağzını açıp bir şey söyleyecekken vazgeçti, herhalde tüysüz fare konusunda aklına hainee bir şey gelmemiş olmalıydı.

Maddy hala rahat koltuğuna gömülmüştü ve uykulu gözlerle pembe yanaklarından birini işaret etti. "Gwendolyn, büyükhalana bir öpücük ver! Yüzünü çok az görmemiz çok korkunç bir durum. Dün gece yine seni rüyamda gördüm, hemen söyleyeyim, hiç de güzel bir rüya değildi…"

"Bunu bana daha sonra anlatabilir misin?" Onu öperken kulağına fısıldadım. "Ayrıca lütfen, Charlotte'u mavi banyodan uzak tutmak için bize yardım eder misin?"

Maddy hala gamzelerini daha da derinleştirerek gülümseyip bana göz kırptı. Birdenbire canlanıvermişti.

Bir arkadaşıyla randevusu olan annemin keyfi, birkaç gün öncesine kıyasla bugün oldukça yerindeydi. Beni gördüğünde endişeli endişeli bakmamış ve abartılı biçimde iç geçirmemişti. Hatta Leslie'nin biraz daha kalmasına izin verince çok şaşırdım. Üstelik geceleri otobüse binmenin tehlikeleri hakkında verdiği konferansı da kendine saklamıştı. Dahası, Nick de sözde bozuk musluk tesisatının onarımında Bay Bernhard'a yardım etme izni koparmıştı. Sadece Caroline'in şansı yoktu: O hemen yatağa gönderildi. "Ama hazi… yeni musluğu takarken ben de bakmak istiyordum," diye yalvardı ancak annem yumuşamayınca gözyaşlarını tutmak zorunda kaldı.

"Ben de yatmaya gidiyorum," dedi Charlotte Caroline'e. "İyi bir kitapla birlikte."

"*Im Schatten der Vampire*," diye yumurtladı Xemerius. "413'üncü sayfaya geldi, ölümsüz genç adamın, yani Christopher St. Ives'in muhteşem güzellikteki Mary Lou'yu sonunda yatağa attığı bölüm."

Ona alaylı bir bakış attım ama biraz utanmış olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. "Yemin ederim, sadece birazcık okudum," dedi avizeden pencere pervazına sıçrayarak.

Maddy hala Charlotte'un açıklamasına balıklama atladı. "Ah, ama sevgili çocuğum! Müzik odasında bana biraz eşlik edersin diye düşünüyordum," dedi. "Belki yine Scrabble oynarız."

Charlotte gözlerini devirdi. "Son kez *Kulaklıkedi* diye bir kelime olduğunu iddia ettiğin için seni oyundan çıkarmamız gerekmişti."

"Evet, öyle bir kelime pekâlâ var. Bu, kulakları olan bir kedi." Maddy hala ayağa kalkarak Charlotte'un yanına gitti. "Ama tamam, bugün geçerli değil."

"Yine *Sıçrayankuş* ve *İneksuyu* da öyle," dedi Charlotte.

"Ama sıçrayan bir kuş mutlaka vardır, tavşancık," dedi Maddy hala bana göz kırparak.

Leslie'yle birlikte odama çıkmadan önce annemi kucakladım. "Ayrıca Falk de Villers sana selam söylememi istedi. Ciddi bir erkek arkadaşın olup olmadığını sordu." Bu mesajı vermek için Charlotte ve Maddy halanın odadan çıkmasını bekleseydim

daha iyi olacaktı kuşkusuz çünkü ikisi de ansızın durup merakla anneme baktılar.

"Ne?" Annem hafifçe kızarmıştı. "Peki, sen ne yanıt verdin?"

"Şey, senin uzun süredir hiç kimseyle çıkmadığını söyledim, tabii şu son çıktığın herifin dışında, hani hiç kimsenin onu görmediğini sandığında deli gibi kaşınan."

"Bunu söylemedin herhalde!"

Güldüm. "Hayır, söylemedim."

"Ah, Arista'nın seni evlendirmek istediği şu yakışıklı bankerden mi söz ediyorsunuz? Bay Itchman mıydı?" diye araya girdi Maddy hala. "*Kesinlikle* kasık biti falan olmalı."

Leslie kıkırdadı.

"Adı Hitchman'di, Maddy hala." Annem tüyleri ürpermiş gibi kollarını ovuşturdu. "Kasık bitlerini kontrol etmek zorunda kalmadığım iyi oldu. Pekâlâ, ona tam olarak ne söyledin? Falk'a yani."

"Hiçbir şey," dedim. "Bir daha görüştüğümüzde ciddi bir ilişkisi olup olmadığını sormamı ister misin?"

"Sakın," dedi annem. Sonra gülümseyerek ekledi: "Kimseyle çıkmıyor. Tesadüfen bir kız arkadaşımdan duydum, o da Falk'ı yakından tanıyan bir kız arkadaşından duymuş... ilgilendiğimden değil yani."

"Hayır, tabii ne demezsin," dedi Xemerius. Pencere pervazından uçarak yemek masasının ortasına oturdu. "Hadi artık gidelim mi?"

Yarım saat sonra Leslie yeni gelişen olayları öğrenmiş, Caroline'in ise 1929 yılından gelen gerçek bir Vintage[9] örgü tavşanı olmuştu. Onu nereden bulduğumu söylediğimde, son derece etkilenmiş ve Leydi Tilney'in onuruna tavşana Margret adını vermek istemişti. Ortalık sakinleşince kollarında tavşanıyla mutlu bir şekilde uykuya daldı.

Bay Bernhard'ın çekiç ve keski darbeleri evin her tarafından duyuluyordu, sesleri duyunca o duvarı gizlice kırmamızın asla mümkün olmayacağı anladım. Yine Bay Bernhard ve Nick'in sandığı odama gizlice getirmeleri de oldukça gürültülüydü. Hemen arkalarından pıtır pıtır adımlarıyla Maddy hala da kapıda beliriverdi.

"Bizi merdivenlerde yakaladı," dedi Nick özür diler gibi.

"...ve sandığı görür görmez tanıdı," dedi Maddy hala heyecanla. "O sandık abime ait. Yıllarca kütüphanede durdu, ölümünden kısa bir süre önce de birden ortadan yok oldu. Sanırım niyetinizin ne olduğunu bilmek hakkım."

Bay Bernhard iç geçirdi. "Ne yazık ki başka çaremiz yoktu, tam bu sırada Leydi Arista ve Bayan Glenda eve döndüler."

"Evet, bu yüzden burada olduğuma şükredin, değil mi ama?" diye keyifle güldü Maddy hala.

"Önemli olan, Charlotte'un hiçbir şeyden haberinin olmaması," dedi Leslie.

9 Klasik, (ç.n.)

"Hayır, hayır, korkmayın. Scrabble'da *Kartonmakası* kelimesini yazınca öfkeden köpürerek odasına gitti."

"Ne, karton kesmek için bir makas olduğunu herkes bilir," dedi Xemerius. "Artık her nedense, ev aletlerinin arasından hiç eksik olmaz."

Maddy hala yerde duran sandığın yanına çömelerek kapağın üzerindeki tozu eliyle sildi. "Onu nerede buldunuz?"

Bay Bernhard soran bakışlarını bana çevirdi. Omuz silktim. Madem artık buradaydı, o halde onu da sırrımıza ortak edebilirdik.

"Onu abinizin emriyle duvarların arasına gömdüm," diye saygıyla açıkladı Bay Bernhard. "Ölümünden önceki akşam."

"Ölümünden önceki akşam mı?" diye tekrarladım. Bu benim için de yeni bir bilgiydi.

"Peki, içinde ne var?" diye sordu Maddy hala. Tekrar doğrulup oturacak bir yer aradı. Hiçbir yer bulamayınca yatağımda oturan Leslie'nin yanına ilişti.

"Asıl büyük soru da bu zaten," dedi Nick.

"Asıl soru daha çok, sandığı nasıl açacağımız," dedi Bay Bernhard. "Çünkü anahtar o zaman eve hırsız girdiğinde, Lord Montrose'un günlükleriyle beraber ortadan yok oldu."

"Hırsız mı?" diye sorduk, Leslie, ben ve Nick aynı anda.

"Büyükbabanızın cenaze töreni olduğu gün eve hırsız girdi," diye açıkladı Maddy hala. "Veda etmek üzere hepimizin mezarlıkta olduğu sırada, değil mi?" Maddy hala hareketsiz bir yüzle onu dinleyen Bay Bernhard'a baktı.

Bu olay hayal meyal tanıdık geliyordu. Hatırladığım kadarıyla hırsız iş üstünde yakalanmış ve bir şeyler çalamadan kaçıp gitmişti.

Bunu Nick ve Leslie'ye açıkladığımda, halam karşı çıktı.

"Hayır, hayır, hayır, meleğim. Nakit paralar, tahviller ve değerli mücevherler kasada, yerli yerinde olduğu için polis hiçbir şeyin çalınmadığını varsaydı."

"Bunun tek bir mantıklı açıklaması vardı, o da hırsızın sadece günlükleri çalmak için eve girmiş olmasıydı," dedi Bay Bernhard. "Bu iddiamı o zaman polise anlatmaya çalıştım ama kimse bana inanmadı. Ayrıca kasada hiçbir zorlanma belirtisi yoktu, bu da hırsızın şifreyi bildiğini gösteriyordu. Böylece Lord Montrose'un günlüğünü başka bir yere sakladığı varsayıldı."

"*Ben* size inanmıştım, azizim," dedi Maddy hala. "Ama ne yazık ki o zamanlar benim fikirlerimin pek bir ağırlığı yoktu. Eh, şimdi de yok ya," diye ekledi asık suratla. "Her neyse: Lucas ölmeden üç gün önce bir vizyon görmüştüm ve onun ölümünün doğal bir ölüm olmadığından emindim. Ne yazık ki her zaman olduğu gibi beni... deli yerine koydular. Ama vizyon çok açıktı: Dev gibi bir panter Lucas'ın göğsüne atlayıp onun boğazını parçalamıştı."

"Evet, *çok* açıkmış," diye mırıldandı Leslie. "Peki ya günlükler?" diye sordum.

"Bulunamadılar," diye açıkladı Bay Bernhard. "Tabii onlarla birlikte bu sandığın anahtarı da. Çünkü Lord Montrose onu günlüğünün arkasına yapıştırmıştı, bunu kendi gözlerimle görmüştüm."

Xemerius kanatlarını sabırsızlıkla çırptı. "Şu gevezeliğe son verip demir keskiyi alalım derim."

"Ama... Büyükbabam kalp krizi geçirdi," dedi Nick.

"Eh, en azından öyle görünmüştü." Maddy hala derin bir iç geçirdi. "Seksen yaşındaydı ve Mabet'teki ofisinde yığılıp kaldı. Gördüğüm vizyon ne yazık ki bir otopsi yapılmasına yetmemişti. Bunu istediğimde, Arista bana çok kızmıştı."

"Tüylerim diken diken oldu," diye mırıldandı Nick, bana biraz daha sokularak. Bir süre hepimiz sustuk. Sadece Xemerius tavan lambasının etrafında daire çizerek bağırdı: "Hadi kıralım, kıralım!" Ama onu benden başka duyan yoktu.

Sonunda Leslie, "Ortada oldukça fazla tesadüf var," dedi.

"Evet," diyerek ona katıldım. "Lucas sandığı duvarların arasına gömdürüyor ve *tesadüfen* ertesi gün ölüyor."

"Evet, ben de *tesadüfen* üç gün önce ölümüyle ilgili bir vizyon görüyorum," dedi Maddy hala.

"Yine *tesadüfen* günlükleri de iz bırakmadan ortadan kayboluyor," diye tamamladı Nick.

"Bayan Leslie'nin boynunda taşıdığı anahtar da *tesadüfen* bu sandığın anahtarına tıpatıp benziyor," dedi Bay Bernhard, neredeyse özür dilercesine. "Bütün akşam yemeği boyunca ona bakmadan duramadım."

Leslie şaşkınlıkla elini boynundaki zincire götürdü. "Bu mu? Kalbimin anahtarı mı yani?"

"Ama bu olamaz," dedim. "Onu Mabet'teki bir masanın çekmecesinden arakladım, 18. yüzyılda bir zamanda. Bu biraz fazla tesadüf olmaz mı, yoksa değil mi?"

"Einstein, tesadüf evrenin tek yasal efendisidir, demiş. Bunu herhalde biliyor olmalı." Maddy hala ilgiyle öne doğru eğildi.

"Bunu Einstein değil, Napolyon söyledi," diye bağırdı Xemerius tavandan. "Ayrıca birkaç tahtası da eksikti!"

"Belki de yanılıyorum, eski anahtarlar hep birbirine benzer," dedi Bay Bernhard.

Leslie zincirin kilidini açıp anahtarı bana uzattı. "Denemeye değer."

Anahtarı Bay Bernhard'a uzattım. Yere diz çöküp anahtarı narin kilide sokarken herkes soluğunu tuttu. Anahtar kolayca döndü.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Leslie.

Maddy hala keyifle başını salladı. "Tesadüf diye bir şey yoktur! Her şey, her şey kaderin bir parçasıdır. Şimdi bize daha fazla işkence etmeyin ve şu kapağı açın artık, Bay Bernhard."

"Bir saniye!" Derin bir soluk aldım. "Burada bulunan herkesin, sandığın içindekiyle ilgili kesinlikle sessiz kalması çok önemli!"

Ne kadar çabuk havaya girmiştim böyle! Henüz birkaç gün öncesine kadar muhafızların sır tutmalarından yakınırken, şimdi ben de tıpkı onlar gibi gizli bir topluluk oluşturuyordum. Bir tek odamdan çıkarlarken gözlerini bağlamalarını istemem eksikti.

"Sanki içinde ne olduğunu biliyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Xemerius. O ana dek kafasını birkaç kez sandığın içine sokmayı denemiş ama her seferinde öksürerek geri çekmişti.

"Elbette hiçbir şey söylemeyeceğiz," dedi Nick biraz kırgın bir sesle. Leslie ve Maddy hala da bana neredeyse öfkeyle baktılar. Bay Bernhard'ın bile tek kaşı havaya kalkmıştı.

"Yemin edin," dedim. Ne kadar ciddi olduğumu anladıklarında, hemen ekledim: "Hayatlarınız üzerine yemin edin!"

Sadece Maddy hala ayağa fırladı ve elini coşkuyla kalbinin üzerine koydu. Diğerleri hâlâ tereddüt ediyordu. "Hayattan başka bir şey üzerine yemin edemez miyiz?" diye homurdandı Leslie. "Bence sol el yeterli olmalı."

Başımı iki yana salladım. "Yemin edin!"

"Hayatım üzerine yemin ederim!" diye bağırdı Maddy hala neşeyle.

Diğerleri de utana sıkıla, "Yemin ediyorum," diye mırıldandı. Nick sinirle homurdanmaya başladı, çünkü Maddy hala şimdi törendeymiş gibi dikilerek ulusal marşı mırıldanmaya başlamıştı.

Bay Bernhard –daha önce onayladığımdan emin olmak için bir kaz daha bana baktıktan sonra– sandığı açarken kapak gıcırdadı. Parmakları kat kat sarılmış soluk kadife kumaşları dikkatle açtı. Sonunda içindeki eşyayı ortaya çıkardığında benim dışımda herkesten "aa", "ah" gibi hayret nidaları yükseldi. Sadece Xemerius "Yaşlı tilki!" diye bağırdı.

Maddy hala bir süre sonra hâlâ kocaman açılmış gözleriyle, "Yoksa bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu.

"Evet," dedim yorgun bir hareketle saçlarımı yüzümden çekerek. "Bu bir kronograf."

Nick, Maddy hala, Bay Bernhard göze çarpmadan çıktılar, Leslie ise ancak protestolar arasında odamı terk etti. Ama annesi iki kez cep telefonundan aramış ve cinayete kurban gidip gitmediğini

ya da Hyde Park'ın bir yerlerinde parça parça edilip edilmediğini öğrenmek istemişti. Durum böyle olunca da eve geri dönmekten başka çaresi kalmamıştı.

Ama önce ana planımıza sıkı sıkıya sadık kalacağıma dair ona yemin etmiştim. "Hayatın pahasına yemin et," demiş, ben de bu isteğini yerine getirmiştim. Ancak Maddy halanın tersine, elbette ulusal marşı söylemedim.

Sonunda odama sessizlik çökmüştü ve annem başını oda kapısından içeri soktuktan tam iki saat sonra evde de sesler kesilmişti. Kronografı hemen bu gece deneyip denememek konusunda gerçekten kendimle savaşmıştım. 1956 yılındaki buluşmamıza bu gece, yarın ya da dört hafta sonra sıçrayacak olmam Lucas için fark etmezdi nasılsa ama bir değişiklik yapıp bu gece iyi bir uyku çekersem, etkisinin mucize gibi olacağı kesindi. Diğer yandan: Yarın şu baloya gitmem ve Saint Germain Kontu'yla karşı karşıya gelmem gerekiyordu, niyetinin ne olduğunu da hâlâ bilmiyordum.

Kronografı bornozuma sararak merdivenlerden sessizce indim. "O şeyi neden bütün evin içinde dolaştırıyorsun?" diye sordu Xemerius. "Odadan da rahatlıkla sıçrayabilirdin."

"Evet ama 1956 yılında o odada kimin yattığını bilmiyorum. O zaman evin içinde gizlice dolaşmam gerekir, ayrıca yine birilerinin beni hırsız sanma tehlikesi de var... Hayır, doğruca gizli geçitten sıçrayacağım, en azından iniş yaptığım zaman birinin beni görme ihtimali yok. Lucas beni büyük büyük büyükamcamın portresinin yanında bekleyecek."

"Büyük büyüklerin sayısı her seferinde değişiyor," diye tespitte bulundu Xemerius. "Sizin yerinizde olsaydım, ona şişko dede derdim."

Onu duymazdan gelerek dikkatimi gıcırdayan basamaklara verdim. Çok geçmeden tabloyu hiç gıcırdatmadan yana çektim, çünkü Bay Bernhard mekanizmayı yağlamıştı. Ayrıca hem banyo kapısına hem de merdiven sahanlığına birer sürgü takmıştı. Önce her ikisini de kapatmakta tereddüt ettim, çünkü herhangi bir nedenle gizli geçit dışında bir yerden sıçrama yapmak zorunda kalırsam, bu kez hem kendim dışarıda kalacak hem de kronografı içeri kapamış olacaktım.

Sonunda yere çömelip işaret parmağımı yakutun altındaki küçük delikten içeri soktuğumda, "Dua et de çalışsın," dedim Xemerius'a. Sonra parmağımı içerideki iğneye sertçe bastırdım (Ayrıca bu acıya bir türlü alışamıyordum: parmağım her seferinde feci acıyordu.)

"Bilseydim ederdim," dedi Xemerius. Hemen ardından gözden kayboldu. Onunla birlikte kronograf da.

Derin bir soluk aldım ama geçitteki küflü hava baş dönmemi bastırmaya yardımcı olmamıştı. Biraz sallanarak doğruldum, Nick'in el fenerini sıkıca tutarak merdivenlere çıkan kapıyı açtım. Tabloyu kenara çekerken klasik korku filmlerindeki gibi korkunç bir şekilde gıcırdadı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı Lucas. Elinde bir el feneriyle öteki tarafta beni bekliyordu. "Bir an evde bir hayalet olduğunu sandım, tam da geceyarısı..."

"Tavşanlı pijamalarla mı?"

"Öncesinde biraz içmiştim... Ama sandığın içinde ne olduğunu doğru tahmin ettiğime çok sevindim."

"Evet, neyse ki kronograf hâlâ çalışır durumda. Sözleştiğimiz gibi, bir saatim var."

"O halde o ağlamaya başlayıp evi ayağa kaldırmadan yürü."

"Kim?" diye irkilerek sordum.

"Kim olacak, küçük Harry! Diş mi çıkarıyor ne. Ama siren gibi ötüyor."

"Harry *amca* mı?"

"Arista eğitim açısından bağırmasına izin vermemiz gerektiğini söylüyor, yoksa ödlek olurmuş. Ama kimse buna dayanamaz. Bazen ödlek falan dinlemeyip yavaşça ona sokuluyorum. *Sansar kazı nereden çaldın* şarkısını söyleyince susuyor."

"Zavallı Harry amca. Çocuklukta şekillenmiş klasik bir vaka, diyebilirim." Bugün namlusunun ucuna çıkan her şeye, ördeklere, kazlara, yaban domuzlarına ateş etmeye meraklı olmasına şaşmamalıydım –özellikle sansarlara! Gloucestershire'daki tilki avı yasağının kalkması için kurulan cemiyetin başkanıydı. "Belki de ona başka bir şarkı söylemelisin. Ayrıca bir de pelüş sansar al."

Sessiz adımlarla kütüphaneye ulaştık. Lucas kapıyı ardından kapatınca derin bir soluk aldı. "Artık başardık sayılır." Oda benim zamanımdakiyle kıyaslarsak neredeyse hiç değişmemişti, sadece şöminenin önündeki iki koltuğun döşeme kumaşları farklıydı. Yosun yeşili zemin, krem rengi ve pembe gül deseni yerine yeşil mavi ekose desenliydi. Aralarında duran küçük sehpada porselen ısıtıcının üzerinde bir çay demliği, iki fincan –gözlerimi açıp kapadım, gerçekten, bu halüsinasyon falan değildi –ve bir tabak

dolusu sandviç vardı! İnanamıyordum. Lucas kendini koltuklardan birine bırakıp oturmam için karşısındaki koltuğu gösterdi.

"Açsan, yiyebilirsin..." dedi ama ben çoktan ilk sandviçe el atıp çiğnemeye başlamıştım bile.

"Hayatımı kurtardın!" diyebildim dolu ağzımla. Sonra aklıma geldi: "Umarım içinde pastırma yoktur?"

"Hayır. Turşu ve salam var," dedi Lucas. "Yorgun görünüyorsun!"

"Sen de."

"Dün akşamın gerginliğini üzerimden hâlâ atamadım. Dediğim gibi, daha önce bir duble viski içtim. Pekâlâ, iki duble. Bu arada iki şeyi anladım... evet, evet, öteki sandviçi de rahatça yiyebilirsin. Ama bu sefer biraz yavaş çiğne. Sana böyle baktıkça biraz korkuyorum."

"Devam et," dedim. Ah Tanrım! Yemek çok iyi gelmişti! Sanki daha önce hiç bu kadar lezzetli sandviç yememiş gibiydim. "Neymiş o anladığın iki şey?"

"Pekâlâ, birincisi, aslında oldukça hoş: Eğer bir yere varmak istiyorsak, bundan sonraki buluşmalarımız daha çok gelecekte olmalı, yani senin doğduğun tarihe mümkün olduğunca yakın bir zamanda buluşmalıyız. Belki o zamana dek Lucy ve Paul'ün niyetlerini ve bunu neden yaptıklarını anlamış olurum ve bugünkünden çok daha fazla şey bilirim. Yani, bundan sonraki buluşmamız 1993 yılında olmalı. O zaman şu baloyla ilgili sana daha fazla yardımım dokunabilir."

Evet. Kulağa mantıklı geliyordu.

"İkincisi: Tüm bunlar ancak muhafızların güç merkezine daha fazla yakın olduğum zaman mümkün olabilir. En iç çembere kadar."

Hızlıca başımı salladım. Ağzım tıka basa dolu olduğu için bir şey söyleyemiyordum.

"Şimdiye kadar bu konudaki hırsımı hep sınırda tuttum." Lucas'ın bakışları şöminenin üzerinde asılı duran aile armasına kaydı. Bu, güllerle çevrili bir kılıçtı ve altında HIC RHODOS, HIC SALTA yazıyordu, bildiğim kadarıyla anlamı *Gerçekten yapabildiğin şeyi göster,* gibi bir şey demekti. "Başlangıçtan itibaren locada iyi bir konumum olduğu halde –sonuçta Montrose ailesi 1745'teki kurucu üyelerden biriydi ve ben de yeşim soyundan gelen potansiyel bir gen taşıyıcısı olan biriyle evliydim!– yine de kendimi locaya gerektiğinden fazla adamak istemiyordum… ancak artık bu değişecek. Senin ve ayrıca Lucy ile Paul'ün iyiliği için Kenneth de Villiers'ın kı… yani şey, eh… patrona yalakalık edeceğim. İşe yarayacak mı, bilmiyorum ama…"

"Elbette yarayacak! Hatta büyük üstat olacaksın," diyerek pijamamdaki kırıntıları silkeledim. Keyifli geğirtimi ise güçlükle bastırabildim. Ah, tekrar doymuş olmak harika bir duyguydu. "Düşünelim bakalım: 1993 yılında sen…"

"Şişt!" Lucas öne doğru eğilip parmağını dudağıma koydu. "Bunu duymak istemiyorum. Herhalde pek akıllıca bir şey değil ama bu olayın çözümünde yardımcı olmadığı sürece geleceğin bana neler hazırladığını bilmek istemiyorum. Bir sonraki buluşmamıza dek önümde yaşayacağım otuz yedi yıl var ve bu yılları

mümkün olduğu kadar… şey yani… kaygısız geçirmek istiyorum. Bunu anlıyor musun?"

"Evet." Ona üzgün üzgün baktım. "Evet, hatta bunu çok iyi anlıyorum." Bu koşullarda ona Maddy halanın ve Bay Bernhard'ın ölümünün doğal yollarla olmadığı konusundaki tahminlerinden söz etmem uygun olmazdı. Ama bunu 1993 yılında yapabilirdim.

Koltuğa yaslanıp gülümsemeye çalıştım. "O halde karganın büyüsü hakkında konuşalım, büyükbaba. Çünkü bu benimle ilgili bilmediğin bir şey."

Muhafızların Günceleri'nden
2 Nisan 1916

Günün parolası: *Duo cum faciunt idem, non est idem*[10]
(Terentius)

Londra hâlâ bombardıman altında, dün Alman uçak filoları tüm gün boyunca tepemizde uçtu, bombalar şehre büyük zararlar verdi. Belediye meclisi, belediye ve mahkeme binasının girişe uygun olan mahzenlerini halka açık sığınak olarak ilan etti. Bu yüzden bilinen girişleri tuğla örerek kapatmaya başladık, bodrumdaki muhafızlarımızın sayısı üçe katlandı, ayrıca geleneksel silahlar güncel olanlarla tamamlandı.

Güvenlik protokolünden sonra bugün üçümüz birlikte belge odasından 1851'e elapse olduk. Hepimizin yanında okuyacak bir şeyleri vardı ve eğer Leydi Tilney okuduğu kitapla ilgili imalarımı biraz mizahi yönden ele alıp hemen ilkelerle ilgili kavga çıkarmasaydı, zamanımız huzurlu geçebilirdi. Şu Rilke'nin şiirlerinin baştan sona saçmalık, karmakarışık şeyler olduğu ve

10 (Lat.) İki kişi aynı şeyi yaparsa, bu aynı şey olmaz, (ç.n.)

Alman edebiyatı okumanın hiç de vatanseverce bir hareket olmadığı fikrimde ısrar ediyorum. Savaşın ortasındayız! Birisinin bana fikrini kabul ettirmeye kalkmasından nefret ediyorum. Ancak Leydi Tilney'i bundan vazgeçirmek mümkün değil. Kapı çalındığı sırada yağmurdan sonraki kurbağalar gibi hoplayan prematüre ellerle ilgili tuhaf bir bölüm okuyordu. Elbette korkacaktı, bu yüzden utanmazlık Bilmece b hi her Leydi ardından inkâr ese de, tanımak Aydınlatma hiç kimse!!!!! Kan olmadan bir metre seksen be yeşil Yıl.

Ek not: 17.5.1986
Büyük olasılıkla üzerine kahve döküldüğü için okunmuyor. 34'ten 36'ya kadar olan sayfalar tamamen eksik. Locaya girişte müritlerin günlüklerle ilgili yazılı belgeleri büyük dikkatle taşımaları gerektiği konusunda bir kural konması için dilekçe vereceğim.
D. Clarksen, Arşivci (çok öfkeli!!!)

5.

"Ah hayır, yine ağlamışsın," dedi beni gizli geçitte bekleyen Xemerius.

"Evet," dedim somurtarak. Lucas'a veda etmek bana çok zor gelmişti ve bu kez gözyaşlarına hâkim olmaya çalışan sadece ben değildim. Birbirimizi otuz yedi yıl görmeyecektik, en azından onun gözüyle bakıldığında. Bu, ikimiz için de çok uzun bir süreydi. Bana kalsa hemen 1993 yılına sıçrayacaktım ama önce uyuyacağıma dair Lucas'a söz vermiştim. Eh, buna uyumak denirse tabii. Saat sabahın ikisiydi ve ben yediye çeyrek kala tekrar yataktan çıkmak zorundaydım. Beni kaldırmak için annemin herhalde bir vince ihtiyacı olacaktı.

Xemerius'tan küstahça bir karşılık alamayınca, el fenerini onun yüzüne tuttum. Herhalde bana öyle geliyordu ama sanki biraz üzgün görünüyordu ve o an bütün gün boyunca onunla pek ilgilenmediğimi fark ettim. "Beni burada beklemen çok nazikçe, Xemi... erius" dedim içimde ansızın artan sevecenlikle. Onu okşamayı çok isterdim ama hayaletlere böyle bir şey yapılmazdı.

"Sadece tesadüf. Aradaki zamanda bu şeyi saklamak için uygun bir yer aradım." Şimdi tekrar bornozumun içine sarıp önce kalçamla destekledikten sonra kollarıma aldığım kronografı işaret etti. Esneyerek büyük büyük bü... ah, şişko dedemin resmini yavaşça kenara itip gizli geçitten merdivenlere çıktım.

Xemerius da benimle birlikte merdiven basamaklarını çıktı. "Odandaki gömme dolabın arka duvarını ittiğinde –sadece alçıdan, bunu becerirsin– arkadaki ara geçide sürünerek girebilirsin. Orada kronografı saklayabileceğin sayısız yer var."

"Bu gecelik onu sadece yatağımın altına koyacağım, sanırım." Bacaklarım yorgunluktan kurşun gibi ağırlaşmıştı. Feneri kapadım, odama giden yolu karanlıkta bulabilirdim. Hatta büyük olasılıkla uykumda bile. Charlotte'un odasının hizasına geldiğimde yarı uyur haldeydim, bu yüzden odanın kapısı açılıp üzerime bir fenerin ışığı tutulduğunda, korkudan neredeyse kronografı düşürecektim.

"Ah, kahretsin," diye homurdandı Xemerius. "Biraz önce herkes mışıl mışıl uyuyordu, yemin ederim!"

"Tavşanlı pijama giymek için fazla yaşlı değil misin?" diye sordu Charlotte. Üzerindeki ince askılı geceliğiyle zarif bir şekilde oda kapısının pervazına dayanmıştı. Saçları parlak dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü (Bu da örgü saç modelinin bir avantajıydı: aynı zamanda bigudilerle şekil verilmiş melek saçları gibi görünüyorlar.)

"Delirdin mi? Beni korkuttun!" O yetmiyormuş gibi bir de Glenda teyze uyanmasın diye fısıldayarak konuştum.

"Geceyarısı koridorumun önünde neden hırsız gibi dolaşıyorsun? Pijamanın altındaki ne?"

"Senin –koridorun da ne demek? Odama gitmek için evin dışından yukarı mı tırmanacaktım?"

Charlotte kapı eşiğini bırakıp bana doğru bir adım attı. "Kolunun altında ne var?" diye tekrarladı. Sesi bu kez tehdit eder gibi çıkmıştı. Fısıldıyor olması bunu daha da vurguluyordu. Ayrıca öyle... tehlikeli bakıyordu ki önünden yürüyüp gitmeye cesaret edemedim.

"Ah, ah," dedi Xemerius. "Burada birinin başı PMS'iyle[11] çok feci dertte. Onunla işim olsun istemezdim doğrusu."

Buna benim de niyetim yoktu. "Bornozumu mu kastediyorsun?"

"İçine ne sakladın, göster!" dedi emredercesine.

Bir adım geriledim. "Aklını mı kaçırdın? Geceyarısı sana bornozumun içini gösterecek değilim. Şimdi önümden çekil, yatağıma gitmek istiyorum!"

"Ben de orada ne sakladığını bilmek istiyorum!" diye tısladı Charlotte. "Senin gibi saf olduğumu mu sandın? O gizli bakışmalarınız ve fısıldaşmalarınızı fark etmedim mi sanıyorsun? Benden bir şey gizlemek istiyorsanız, biraz daha kurnaz davranmanız gerekirdi. Kardeşinin ve Bay Bernhard'ın yukarıya taşıdıkları sandığın içinde ne var? Yoksa kolunun altında taşıdığın şey o mu?"

11 Premenstrual Sendrom (PMS), kadınlarda adet öncesinde başlayan ve adet sonrası biten ruhsal ve fiziksel belirtilerin bütününü tanımlayan terimdir, (ç.n.)

"Eh, hiç de aptal değilmiş," dedi Xemerius kanadının biriyle burnunu kaşıyarak.

Başka bir gün olsa ve gözümden bu kadar uyku akmasa, adam akıllı bir yalan kıvırabilirdim ama şu anda sinirlerim buna uygun değildi. "Bu seni hiç ilgilendirmez!" diye çıkıştım.

"Evet, ilgilendirir!" diye karşılık verdi Charlotte. "Yakut olmayabilirim ve bu nedenle on ikiler çemberinin üyesi de değilim ama senin aksine, en azından onlar gibi *düşünebiliyorum*! Odanda konuştuklarınızın hepsini duyamadım, bu evdeki kapılar fazla kalın ama anladıklarım benim için kesinlikle yeterli!" Üzerime doğru bir adım daha atarak bornozumu işaret etti. "*Şu şeyi* hemen, buracıkta bana göstereceksin, yoksa onu kendim alırım!"

"Bizi mi dinledin?" Bir anda kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Acaba ne kadarını duymuştu? Bornozumun altındaki *şu şeyin* kronograf olduğunu biliyor muydu? Üstelik son dakikalarda ağırlığı sanki iki misli artmış gibiydi. Her ihtimale karşı onu iki elimle sıkıca tuttum, bu yüzden Nick'in el feneri elimden yere düştü. Bu arada Glenda teyzeyi uyandırmamayı gerçekten istediğimden artık pek emin değildim.

"Gideon'la birlikte *Krav Maga* eğitimi aldığımızı biliyor muydun?" Charlotte bir adım daha yaklaşınca ben de elimde olmadan bir adım geriledim.

"Hayır ama şu anda Buz Devri'ndeki kemirgen gibi baktığını biliyor muydun?"

"Belki de şansımız vardır ve şu Krav Maga dediği şey zararsız bir şeydir," dedi Xemerius. "Kamasutra gibi mesela! Haha!"

Kıkırdadı. "Bağışla ama sıradışı durumlarda hep aklıma en iyi espriler gelir."

"Krav Maga bir İsrail yakın dövüş tekniğidir ve çok etkilidir," diye beni bilgilendirdi Charlotte. "Bir tekmede solar pleksusunu[12] saf dışı bırakabilir ya da bir tek vuruşla boynunu kırabilirim."

"Ben de imdat diye bağırabilirim!" Sohbetimiz o ana dek fısıltı tonunda sürmüştü ve kulağa iki yılanın karşılıklı konuşması şeklinde gelebilirdi, tıss, tıss, tıss.

Şimdi tüm ev halkını ayağa kaldırsam ne olurdu acaba? Charlotte o zaman herhalde boynumu kıramazdı ama bu kez de herkesin bornozumun altında ne gizlediğimi öğrenmek isteyeceği kesindi.

Charlotte ne düşündüğümü sezmiş olacak ki alayla gülerek dans eden adımlarla bana yaklaştı. "Lütfen! Bağırsana!"

"Ben olsam yapardım," dedi Xemerius.

Ama bunu yapmama gerek kalmadı, çünkü Bay Bernhard her zaman olduğu gibi birden Charlotte'un arkasında bitiverdi. "Hanımlara yardımcı olabilir miyim?" deyince, Charlotte korkmuş bir kedi gibi sıçradı. Çok kısa bir an boyunca onun Bay Bernhard'ın solar pleksusuna vuracağını sandım. Ayağının ucu hafifçe çekilse de, neyse ki böyle bir şey yapmadı.

---

12 Bedende sinir ve damar düğümlerinin olduğu yer. Zayıf olmasının bir nedeni de, karın ve göğüs kasları kasılabilirken, o bölgenin kasılamamasıdır. Özellikle dövüş sanatlarında favori hedeflerden biridir. Bu bölgeye alınan bir darbe rakibin soluğunu keser, (ç.n.)

"Ben de geceleri bazen acıkıyorum ve birazdan kendime atıştırmalık küçük bir şeyler hazırlayacağım," diye gayet sakin devam etti Bay Bernhard.

Onun varlığı beni o kadar rahatlatmıştı ki histerik bir şekilde kıkırdadım. "Ben de biraz önce mutfaktan bir şeyler aldım." Çenemle göğsümdeki şişkinliği işaret ettim. "Ama şu Karate Kit'in şekeri iyice düşmüş anlaşılan, acil bir şeyler tıkınması gerek."

Charlotte vurgulu bir yavaşlıkla odasına gitti. "Gözüm üzerinde," diyerek işaret parmağıyla suçlar gibi göğsümü işaret etti. Hareketleri öylesine yapmacıktı ki sanki hemen bir nutuk çekmeye kalkacakmış gibiydi. Ama sadece, "Sizin de, Bay Bernhard," demekle yetindi.

Odasının kapısı kapandıktan ve koridor yine karanlığa gömüldükten sonra, "Çok dikkat etmeliyiz," diye fısıldadım. "Çünkü Taç Mahal biliyormuş."

"Bu da kötü değildi," dedi Xemerius takdirle.

Bornozun içindekini sıkıca göğsüme bastırdım. "Bizden şüpheleniyor! Hatta ne bulduğumuzu bildiğinden eminim. Bizi muhafızlara gammazlayacağı kesin, eğer onlar bizim burada bir..."

Bay Bernhard alışılmadık bir sertlikle, "Bunu tartışmak için mutlaka daha uygun yerler ve zamanlar vardır," diye sözümü kesti. Eğilip Nick'in el fenerini yerden aldı ve düğmesini açarak ışık huzmesiyle Charlotte'un oda kapısını boydan boya aydınlattı. Kapı kapalıydı.

Anladığımı göstermek için başımı salladım: Charlotte her kelimeyi duyabilirdi. "Evet. Haklısınız. İyi geceler, Bay Bernhard."

"İyi uykular, Bayan Gwendolyn."

Ertesi sabah beni yataktan kaldırmak için annemin bir vince ihtiyacı olmadı. Uyguladığı taktik daha acımasızdı. Bunun için Caroline'in Haziran yortusunda[13] kazandığı ve ipi bir kez çekildiğinde gıcırtılı plastik sesiyle "Hohoho, mutlu yıllar," diyen şu iğrenç plastik Noel babayı kullanmıştı.

Önce yorganı başıma çekerek gürültüyü bastırmaya çalıştım. Ama on altıncı hohoho'dan sonra pes edip yorganı açtım. Açar açmaz da pişman oldum, çünkü bunun nasıl bir gün olacağı aklıma geldi. Balo.

Bir mucize gerçekleşmez ve bu öğleden önce büyükbabamla buluşmak için 1993 yılına sıçrayamazsam, kontun karşısına elimde hiçbir bilgi olmadan çıkmak zorunda kalacaktım.

Dilimi ısırdım. Dün gece bir kez daha zamanda yolculuk yapmam gerekirdi. Ama yapsaydım Charlotte'a yakalanabilirdim. Böyle bakıldığında doğru karar vermiş olmalıydım.

Yataktan sendeleyerek kalkıp banyoya gittim. Sadece üç saat uyumuştum, Charlotte'un gece baskınından sonra tedbirli davranıp Xemerius'un rehberliğinde gömme dolabın arka duvarını itmiş ve ara geçitte duran doldurulmuş timsahın karnını yarıp kronografı oraya saklamıştım.

Sonra yorgunluktan bitap halde uykuya dalmış ve en azından böylece kâbus görmeden bir gece geçirme fırsatı bulmuştum. Doğruyu söylemek gerekirse hiçbir şey görmemiştim. Maddy halanın tersine. Kahvaltıya, annemin kozmetikleriyle gözlerim-

13 Secret Santa da denilen, yaz döneminde özellikle ABD ve Avustralya'da kutlanan erken Noel, (ç.n.)

deki maskarayı temizlemek için epey zaman harcadığım için geç kalarak gitmek için, sarsak adımlarla birinci kata inerken beni koridorda yakalayıp odasına çekiştirdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum ve aynı anda bu sorunun gereksiz olduğunu anladım. Maddy hala saat yedi buçukta ayağa dikilmişse, kesinlikle bir sorun var demekti. Saçı başı dağılmıştı ve sarı saçlarını alnında tutması gereken iki bigudisi çözülmüş, kulaklarının yanında sallanıyordu.

"Ah, Gwendolyn, kızım, öyle de denebilir." Maddy hala dağınık yatağının içine âdeta çökerek dramatik bir şekilde çattığı kaşlarıyla, lavanta renkli çiçek desenli duvar kâğıdına gözlerini dikti. "Bir vizyon gördüm!"

Yine mi?

"Dur tahmin edeyim, biri yakuttan yapılmış bir kalbi çizmesinin topukları altında parçaladı," dedim. "Ya da bir pencereye... şey... saate şiddetle çarpan bir karga mı?"

Maddy hala başını iki yana sallayınca bukleleri sallandı ve bir başka bigudi daha aşağı sarktı. "Hayır, Gwendolyn, bu konuda şaka yapmamalısın! Bu vizyonların bazen ne anlama geldiklerini bilemeyebilirim ama daha sonra hepsi doğru çıktı." Elimi tutarak beni yanına çekti. "Bu defa oldukça da açıktı. Seni etekleri kat kat, mavi bir elbiseyle gördüm, her yerde mum ışıkları vardı ve keman sesleri duyuluyordu."

Tüylerimin ürpermesini engelleyememiştim. Bu baloyla ilgili hissettiğim tuhaf duygu yetmiyormuş gibi, bir de Maddy halanın vizyon görmesi eksikti. Ona ne balodan ne de baloda giyeceğim elbisenin renginden söz etmiştim.

Maddy hala sonunda dikkatimi çekmiş olduğu için mutluydu. "Önce her şey son derece huzurlu görünüyordu, herkes dans ediyordu, sen de öyle ama sonra dans salonunun tavanı olmadığını gördüm. Gökyüzünde korkunç, kapkara bulutlar kümelenmişti, sonra bulutların içinden dev bir kuş çıktı. Seni yere devirmeye hazırdı," diye devam etti. "Sen kaçmak isteyince, onun üzerine doğru atıldın... ah, bu korkunçtu! Her yer kan içindeydi, her şey kıpkırmızı kan rengindeydi hatta gökyüzü bile kızıla boyanmıştı. Yağmur damlaları bile kandan başka bir şey değildi..."

"Şey, Maddy hala?"

Halam elleriyle boğuşur gibiydi. "Evet, evet, biliyorum sevgili çocuğum, çok korkunç ama umarım bunun anlamı, belki de yakında gerçekleşecek olan..."

"Sanırım yine atladın," diye tekrar sözünü kestim. "Rüyanda ben, yani Gwendolyn neyin üzerine atıldı?"

"O rüya değildi! Bir vizyondu." Maddy hala gözlerini daha fazla açtı. "Bir kılıcın üzerine. Gerçekten onun üzerine atıldın."

"Bir kılıç mı? O da nereden çıktı?"

"O... sanırım havada asılı duruyordu," dedi Maddy hala eliyle yüzümü yelpazeleyerek. "Önemli olan, nereden çıktığı değil," diye hafif öfkeyle devam etti. "Önemli olan çok fazla kan olması!"

"Hım." Yatağının kenarına oturdum. "Peki, bu bilgiyle tam olarak ne yapmam gerek?"

Maddy hala çevresine bakındı, sonra komodinin üzerinde duran limonlu şeker kavanozuna uzanıp ağzına bir şeker attı.

"Ah, sevgili çocuğum, bunu ben de bilmiyorum. Belki bir... uyarı... olarak sana yardımı dokunur diye düşündüm."

"Evet. Havada asılı duran bir kılıca doğru atılmamaya çalışacağım, söz." Maddy halaya bir öpücük vererek tekrar ayağa kalktım. "Belki biraz daha uyusan iyi olur, henüz senin için çok erken."

"Evet, herhalde öyle yapacağım." Yatağa uzanıp yorganı üzerine çekti. "Ama söylediklerimi sakın yabana atma," dedi. "Lütfen dikkatli ol."

"Olurum." Kapıda tekrar arkamı döndüm. "Ve..." Hafifçe öksürdüm. "Vizyonunda bir aslan var mıydı? Ya da bir elmas? Ya da belki... güneş?"

"Hayır," dedi Maddy hala gözleri yarı kapalı halde.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanarak odanın kapısını yavaşça ardımdan kapattım.

Kahvaltı masasına oturduğumda, Charlotte'un eksikliği hemen gözüme çarptı.

"Zavallı çocuğum, hasta," dedi Glenda teyze. "Biraz ateşi var ve başı çok kötü ağrıyor, sanırım grip oldu, salgın var. Lütfen kuzeninin gelemeyeceğini okula bildirir misin, Gwendolyn?"

Somurtarak başımı salladım. Gripmiş, hadi oradan! Charlotte odamdaki kronografı arayabilmek için evde kalmak istemişti.

Masadaki meyve tabağının üzerinde oturan Xemerius da herhalde benimle aynı fikirdeydi. "Demiştim, hiç de aptal değil."

Elindeki omlet tabağını dengelemekte olan Bay Bernhard da, bana anlamlı bir bakış attı.

Glenda teyze Nick'in kabaca homurdanmasını duymazdan gelerek, "Son haftalar zavallı kız için oldukça karışık geçti," dedi. "Bedeninin bir mola istemesine şaşmamalı."

"Saçmalama, Glenda," diye onu azarladı Leydi Arista çayını yudumlayarak. "Biz Montroselar çok başka şeylere göğüs gerebiliriz. Örneğin ben," Sıska sırtını dikleştirdi, "hayatımda bir gün bile hasta olmadım."

"Aslına bakılırsa, ben de kendimi oldukça... kötü hissediyorum," dedim. Özellikle de oda kapımın dışarıdan kilitlenmediğini düşündükçe. Bu evdeki neredeyse tüm kapılarda eski moda bir kilit sistemi vardı ve ancak içeriden kilitlenebiliyorlardı.

Annem hemen ayağa fırlayıp elini alnıma koydu.

Glenda teyze gözlerini devirdi. "Yine tipik bir durum! Gwendolyn bir kez bile ilgi odağı olmamayı hazmedemiyor."

"Soğuk gibi." Annem sanki beş yaşındaymışım gibi gerçekten de burnumun ucunu yokladı. "Burası da kuru ve sıcak. Her şey olması gerektiği gibi." Sonra saçlarımı okşadı. "Eğer istersen, hafta sonu seni adam akıllı şımartabilirim. Yatakta kahvaltı ederiz..."

"Ah evet, sonra da ona Peter, Flopsy ve Mops'dan ve pamuk tavşandan hikâyeler okursun, tıpkı eskiden olduğu gibi," dedi Caroline. Yün tavşanını kucağına oturtmuştu. "Sonra da Gwenny'yi elma dilimleriyle besler, soğuk kompres yaparız."

Leydi Arista peynir, salam, omlet ve domatesleri düzgün bir şekilde yerleştirdiği tostunun üzerine bir salatalık dilimi koydu.

"Gwendolyn, pek de hasta görünmüyorsun, daha çok, kanlı canlı bir halin var."

Akıl alır gibi değildi! Yorgunluktan gözlerim kapanır ve bir vampir tarafından ısırılmış gibi görünürken, duyduklarıma inanamıyordum!

"Bugün bütün gün evdeyim," dedi Bay Bernhard. "Bayan Charlotte'a sıcak tavuk çorbası hazırlayabilirim." Bunu Glenda teyzeye söylemiş olsa da, aslında bana verilmiş bir mesajdı ve onu çok iyi anlamıştım.

Ama ne yazık ki Glenda teyzenin onun için başka planları vardı. "Kızımla ben ilgilenirim. Sizin Walden-Jones atölyesine gidip ısmarladıklarımı ve Charlotte'un parti kostümünü almanız gerek."

"Orası Islington'da," dedi Bay Bernhard bana endişeyle bakarak. "Bu durumda uzun bir süre evde olmayacağım."

"Evet, şüphesiz." Glenda teyze tuhafına gitmiş gibi kaşlarını çattı.

"Dönüşte çiçek getirebilirsiniz," dedi Leydi Arista. "Antre, yemek masası ve müzik odası için birkaç ilkbahar aranjmanı olabilir. Geçen seferki basit papağan laleleri gibi süslü olmasın, daha çok beyaz, açık sarı ve leylak tonlarında."

Annem hepimize veda öpücüğü verdi. İşe gitmek zorundaydı. "Unutmabeni çiçeği bulursanız bana da birkaç saksı getirebilirsiniz, Bay Bernhard. Ya da eğer varsa inci çiçeği."

"Elbette," dedi Bay Bernhard.

"Evet, madem siparişleri alıyorsunuz, o halde bana da birkaç tane zambak bulun, hasta hasta okula yollandığım için öldüğüm zaman mezarıma dikersiniz," dedim somurtarak ama annem çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Ah, endişelenme," diye beni cesaretlendirmeye çalıştı Xemerius. "Kızıl saçlı süpürge evde kalıyorsa, Charlotte elini kolunu sallayarak odana dalamaz. Bunu yapsa bile: gömme dolabının arkasındaki kapağı itip ara geçitte sürünmek kolayca aklına gelmez. Hadi geldi diyelim; timsahın iç organlarını ellemeye hayatta cesaret edemez. Ee, dün gece o şeyi oraya koyman için seni ikna ettiğime seviniyor musun?"

Karanlık aralıkları ve örümcek ağlarını hatırlayınca içim ürperse de başımı salladım. Ama hâlâ endişeliydim. Charlotte neyi aradığını gerçekten tahmin edebiliyor hatta biliyorsa, o zaman kolayca pes etmezdi. Ben de balo işini ertelemeyi başaramadığım takdirde zaten eve her zamankinden geç dönecektim. Hatta büyük olasılıkla çok daha geç. Muhafızlar çalıntı kronografı bizim evde sakladığımı öğrenirlerse ne olurdu acaba? Üstelik çemberin kapanması için sadece Gideon'un kanının eksik olduğu bir kronografı. Elimde olmadan tüm bedenimdeki tüyler dikiliverdi. Hayatlarının görevinin ansızın tamamlanma aşamasına geldiğini görünce herhalde delirirlerdi. Ayrıca ben kim oluyordum da, insanlığın tüm hastalıklarının çaresi olabilecek bir şeyi onlardan gizliyordum?

"*Tabii* zavallı kızın gerçekten hasta olma olasılığı da var," dedi Xemerius.

Ne yazık ki yüksek sesle, "Evet, dünya da tepsi gibi zaten," diye karşılık verdim. Masadakilerin hepsi afallayarak yüzüme baktı.

"Hayır, Gwenny, dünya yuvarlak," diye dostça bir sesle yanlışımı düzeltti Caroline. "Önce ben de inanmak istemedim. Evrende hızla dönüyormuş, öyle dediler." Tostundan bir ısırık alıp yün tavşanının pembe ağzına götürdü. "Ama öyle. Değil mi, Margret? Bir parça salam almaz mısın?"

Nick hafifçe homurdandı, Leydi Arista ise ağzını öfkeyle çarpıttı. "Yemek zamanı pelüş hayvanların, bebeklerin ve hayali arkadaşların masada yer alamayacağına dair bir kural koymamış mıydık?"

"Margret çok uslu," dedi Caroline ama hemen ardından tavşanı sandalyesinin altına kaydırdı.

Glenda teyze hapşırdı. Görünüşe bakılırsa, artık pelüş hayvanlara karşı da alerjisi başlamıştı.

Xemerius kronografı hayatı pahasına –bunu söylerken içten olmasa da güldüm– koruyacağına ve Charlotte odama girmeye kalktığı takdirde hemen bana haber vereceğine dair söz verse de, kronograf muhafızların eline geçerse neler olacağını düşünmekten kendimi alamıyordum. Ama düşünmenin bir yararı yoktu, bugünü bir şekilde atlatmam ve en iyisini umut etmem gerekiyordu. İlk tedbirim şu oldu: Starbucks'tan yorgunluğumu giderecek bir şeyler satın almak için bir durak önce indim.

Tezgâhın arkasındaki çocuğa "Karamel macchiato'nun içine üç Espresso koyabilir misin?" diye sordum. Sırıtarak yanıtladı: "Karşılığında telefon numaranı verirsen!"

Ona biraz daha dikkatli bakınca okşanan gururumun etkisiyle gülümsedim. Koyu saçları ve fazla uzun kâkülleriyle Fransız filmlerindeki şu yakışıklı tipleri andırıyordu. Ama tabii bu yakışıklılığı düşüncelerimde onu Gideon'la kıyaslayana dek geçerli oldu ve ne yazık ki bunu hemen yaptım.

"Onun erkek arkadaşı var," dedi biri arkamdan. Bu, Raphael'di. Arkamı dönüp kaşlarımı çatarak ona baktığımda, yeşil gözleriyle bana göz kırptı. "Ayrıca okul üniformasından da kolayca anlayabileceğin gibi, senin için fazla genç. Bir Cafe Latte ve bir tane yabanmersinli kek, lütfen."

Gözlerimi devirdim ve özür diler gibi bir bakışla özel kahvemi aldım. "Gerçi erkek arkadaşım falan yok ama şu sıralar oldukça fazla… şey… zaman sorunum var. İki yıl sonra tekrar sor."

"Öyle yaparım," dedi çocuk.

"Yapmayacağı kesin," dedi Raphael. "Her güzel kızın telefon numarasını istediğine bahse girerim."

Onu orada bırakarak yürüdüm ama Raphael kaldırımda bana yetişti. "Hey, bekle! Flörtüne maydanoz olduğum için bağışla." Kahvesine şüpheyle baktı. "Bu herif mutlaka kahvemin içine tükürmüştür."

Kahve kartonumdan kocaman bir yudum aldım, alır almaz da dudaklarımı, dilimi ve boğazımı yaktım. Tekrar düşünebildiğimde, kahve içmek yerine kahveyi damardan vermenin belki de iyi bir alternatif olup olmayacağını merak ettim.

"Dün bizim sınıftan şu Celia'yla sinemaya gittim," diye devam etti Raphael. "Harika bir kız. İnanılmaz. Çok güzel ve komik. Sence de öyle, değil mi?"

"Hı?" dedim burnumu süt köpüğünün içine sokarak (Xemerius'la takılmak gittikçe etkisini göstermeye başlıyordu.)

"Çok eğlendik," diye devam etti Raphael. "Ama bunu Leslie'ye söylemesen iyi olur, kıskanabilir."

Gülmeden edemedim. Ne hoş, beni kandırmaya çalışıyordu. "Tamam, bir mezar kadar sessiz olurum."

"Yani sence, gerçekten kıskanabilir mi?" diye sordu Raphael heyecanla.

"Evet elbette! Deli gibi kıskanır. Özellikle bizim sınıfta Celia diye biri yoksa."

Raphael utangaç bir tavırla burnunu kaşıdı. "Sarışın olan? Hani parti verecek?"

"Cynthia."

"Ama gerçekten onunla sinemaya gittim," dedi Raphael yakınırcasına. Okul üniformasının kasvetli sarıdan ve denizci mavisinden oluşan talihsiz kombinasyonu, üzerinde bizimkinden çok daha yakışıksız duruyordu. Ellerini saçlarının arasından geçiriş biçimi bana Nick'i hatırlattığı için birden içimde annelik duyguları kabarmıştı. Abisi gibi hükmedici ve kendini beğenmiş davranmadığı için bence bir ödülü hak ediyordu.

"Bunu Leslie'ye uygun bir dille söyleyeceğim, tamam mı?" dedim.

Neşeyle gülümsedi. "Ama isimleri karıştırdığımı ona söyleme... ah, en iyisi, ona hiçbir şey söyleme... ya da söyle..."

"Bırak ben halledeyim." Veda ederken kravatını çektim. "Hey, kutlarım! Bugün düzgün bağlamışsın."

"Cindy bağladı," dedi Raphael çarpık bir gülümsemeyle. "Ya da adı her neyse."

İlk dersimiz Bay Whitman'ın girdiği İngilizce dersiydi. Charlotte'un hasta olduğu haberini duyunca başını hafifçe salladı. "Hasta" kelimesini söylerken havada tırnak işareti yapmaktan kendimi alamamıştım.

Bay Whitman geçen hafta not verdiği ödevleri dağıttığı sırada, "Onu yanında getirmeliydin," diye fısıldadı Leslie.

"Kronografı mı? Okula mı? Delirdin mi? Ya Bay Whitman onu görecek olursa? Sincap hemen kalp krizi geçirir. Tabii öncesinde çabucak muhafız dostlarını çağıracağından eminim. Sonra beni dörde bölüp işkence ederler ya da o aptal kuralları böyle bir durumda neyi gerektiriyorsa onu yaparlar." Leslie'ye sandığın anahtarını uzattım. "Al, kalbinin anahtarı. Aslında onu Raphael'e verecektim ama bunu istemezsin herhalde."

Leslie gözlerini döndürerek önde oturan Raphael'e doğru baktı. Raphael'in Leslie'nin olduğu tarafa bakmamak için kendini zorladığı belli oluyordu.

"Onu boynuna as. Charlotte'un almasına da sakın izin verme."

"Krav Maga," diye mırıldandı Leslie. "Jennifer Lopez'in oynadığı böyle bir film yok muydu? Hani sonunda ona şiddet uygulayan eski kocasını pataklıyordu? Bunu ben de yapabilirim."

"Sence Charlotte gömme dolabın arkasına *tekme* atabilir mi? Gideon'la ikisi kilitleri anahtar olmadan açmayı öğrendilerse, buna şaşırmam. Herhalde M16'nın ajanlarından kurs almışlardır: *Keski olmadan firketeyle kilit açma yöntemi.*" Derin bir iç geçirdim.

"Eğer Charlotte ne bulduğumuzu gerçekten bilseydi, muhafızlara çoktan haber vermiş olurdu," dedi Leslie başını iki yana sallayarak. "Olsa olsa şüphelenmiştir. Bir şey bulduğunu sanıyor, seni kötü, kendisini de önemli gösterebileceği bir şey."

"Evet, onu bulduğunda..."

"Umarım 130. sone hakkında konuşuyorsunuzdur." Bay Whitman ansızın önümüzde dikiliverdi.

"Günlerdir başka bir şey konuşmuyoruz," dedi Leslie.

Bay Whitman bir kaşını yukarı kaldırdı. "Son zamanlarda okuldaki başarınıza yararı olmayan şeylerle ilgilendiğinize dair bir izlenime kapılmadan edemiyorum. Belki de ailenize birer mektup göndersem iyi olacak. Bu okulda okuma ayrıcalığınız için ödedikleri paraya karşılık sizlerden belli bir sorumluluk beklemeleri gerektiğini düşünüyorum." Not verdiği ev ödevlerimiz sıranın üzerine düştü. "Shakespeare'le biraz daha ilgilenseydiniz, bu kompozisyonlarınızda işe yarayabilirdi. Orta."

"Sanki buna fırsatım var da!" diye öfkeyle mırıldandım. Bu küstâhlıktı! Önce tüm boş zamanımı geçmişe yolculuklarla, kostüm provalarıyla ve dans dersleriyle heba etmek zorunda bırakılıyor, sonra da derslere yeterince çalışmamakla suçlanıyordum.

"Charlotte ikisini de pekâlâ yürüyebileceğini sana göstermiş olmalı, Gwendolyn," dedi Bay Whitman sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "*Onun* notları mükemmel. Hiçbir zaman şikâyet de etmedi. Onun disiplinini rahatlıkla kendine örnek alabilirsin."

Arkasından öfkeyle baktım.

Leslie dirseğiyle beni dostça dürttü. "Günün birinde şu kötü sincaba fikrimizi söyleyeceğiz. En geç okuldan mezun olduğumuzda. Ama bugün bunu yapmaya kalkmak enerjimizi boşa harcamaktan başka bir işe yaramaz."

"Evet, haklısın. Sonuçta tüm enerjimi uyanık kalmaya harcamam gerek." Hemen ardından esnedim. "Üç duble Espresso'nun şu ana kadar çoktan kan dolaşımımı canlandırması gerekiyordu."

Leslie enerjik bir hareketle başını salladı. "Tamam, canlandıktan sonra şu baloyu nasıl savsaklayabileceğini düşünmemiz gerek."

"Ama hasta olamazsınız!" dedi Bay Marley elleriyle boğuşarak. "Her şey hazırlandı. Şimdi bunu diğerlerine nasıl söyleyeceğim, bilmiyorum."

Zorla limuzinden inerken, "Hasta olmam sizin suçunuz değil," dedim donuk bir sesle. "Benim de değil. Bu daha yüce bir gücün işi ve kimse bunu değiştiremez."

"Hayır! Değiştirir! Hatta değiştirmeli!" Bay Marley öfkeyle bana baktı. "Hiç de hasta görünmüyorsunuz," diye ekledi. Ama bu büyük haksızlıktı çünkü gururumu ayaklar altına alıp annemin malzemeleriyle yaptığım makyajı silmiştim. Leslie önce biraz daha gri ve mor far sürüp sürmemekte tereddüt etmiş ama yüzüme bir göz atınca makyaj çantasını kaldırmıştı. Gözlerimin altındaki halkalarla her tür vampir filminde rol alabilirdim, ayrıca yüzüm ölü gibi solgundu.

"Eh, konu ne kadar hasta göründüğüm değil, gerçekten ne kadar hasta olduğum," diyerek okul çantamı Bay Marley'in eline tutuşturdum. Böylesine hasta ve güçsüz olduğum için bu kez onu rahatça taşıyabilirdi. "Sanırım, bu koşullar altında balonun ertelenmesi gerekebilir."

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı Bay Marley, aynı anda eliyle ağzını kapatarak korkuyla etrafına bakındı. "Hazırlıkların ne kadar zamanımızı aldığından haberiniz var mı?" diye fısıldayarak devam etti. Bu arada ana kapıdan geçip merdivenlere doğru yürüdük. Adımlarımı elimden geldiğince güçsüz atmaya çabaladığım için ağır ilerliyorduk. "Okul müdürünüzü, tiyatro salonunda amatör bir tiyatro grubunun bir oyun oynayacağı konusunda ikna etmemiz kolay olmadı. *Bugün!* Ayrıca Saint Germain Kontu özellikle altını çizerek bizim..."

Bay Marley hafiften sinirime dokunmaya başlamıştı (Amatör tiyatro mu? Müd'ir Gilles mi? Tek kelime bile anlamamıştım.) "Bakın: Hastayım! Hasta!!! Üç tane ilaç aldım ama bana mısın demedi. Tam tersi, gittikçe kötüleşiyorum. Ateşim de var. Ayrıca soluk almakta güçlük çekiyorum." Sözlerimin etkili olması için giriş merdivenlerinin tırabzanına tutunarak biraz hırıltılı soluk alıp verdim.

"*Yarın* hasta olabilirsiniz, yarın!" dedi Bay Marley. "Bay George! Ona ancak yarın hasta olabileceğini söyleyin, yoksa bütün program... *mahvolacak*!"

"Hasta mısın, Gwendolyn? Kapıda beliren Bay George koruyucu melek gibi koluyla beni sararak eve doğru yürüttü. Bu çok daha iyiydi.

Üzgün bir tavırla başımı salladım. "Herhalde Charlotte'tan bulaştı." Haha! Çok doğru! İkimiz de sahte gribe yakalanmıştık. O hasta olabiliyorsa, o zaman ben de olabilirdim. "Başım neredeyse çatlayacak."

"Ama bu gerçekten iyi olmadı," dedi Bay George.

"Dakikalardır ona bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi ardımızda telaşla yürüyen Bay Marley. Yüzü bu kez değişiklik yaparak kıpkırmızı kesilmek yerine sanki bu durumda hangi yüz renginin uygun olduğuna karar verememiş gibi kırmızı-beyaz harelenmişti. "Doktor White bir iğne yapabilir herhalde, değil mi? Sadece birkaç saat dayanması gerek."

"Evet, bu mümkün olabilir," dedi Bay George.

Ona kuşkulu bir bakış attım. Doğrusu ondan biraz daha merhamet ve destek beklerdim. Kendimi gittikçe daha da hasta hissetmeye başlamıştım ama daha çok korkudan. Numara yaptığımı anladıklarında, muhafızların bana pek de iyi davranmayacaklarını hissediyordum. Ama artık çok geçti, geri dönemezdim.

Bay George, Madam Rossini'nin benim için hazırladığı 18. yüzyıl giysilerinin bulunduğu atölye yerine beni Ejder Salonu'na götürdü ve hâlâ çantamı taşımakta olan Bay Marley öfkeyle söylenerek bizi izledi.

Doktor White, Falk de Villiers, Bay Whitman ve tanımadığım başka bir adam (sağlık bakanı olabilir mi?) masanın etrafında oturmuşlardı. Bay George beni odaya sokunca, bütün başlar bize döndü ve bakışlar üzerimde toplandı. Huzursuzluğum iyice artmıştı.

"Hasta olduğunu söylüyor!" diye patlayıverdi arkamızdan salona giren Bay Marley.

Falk de Villiers ayağa kalktı. "Önce kapıyı kapatın, Bay Marley. Şimdi baştan alın. Kim hasta?"

"İşte *o*!" Bay Marley işaret parmağını suçlar gibi bana doğru uzattı. Gözlerimi devirme ihtiyacını güçlükle bastırdım.

Bay George beni bırakıp inleyerek bir sandalyeye çöktü. Cebinden bir mendil çıkarıp terlemiş kelini sildi. "Evet, Gwendolyn kendini iyi hissetmiyor."

"Çok üzgünüm," dedim aşağıya doğru bakmaya özen göstererek. Çünkü bir yerde okuduğuma göre insanlar yalan söylerlerken yukarıya doğru bakıyorlardı. "Ama bugün baloya gidecek durumda değilim. Bacaklarımın üstünde zor duruyorum ve gittikçe daha kötüleşiyorum." Sözlerimin etkisini güçlendirmek için Bay George'un sandalyesinin arkasına tutundum.

Gideon'un da orada olduğunu ancak o anda fark ettim. Kalbim hemen düzensiz aralıklarla atmaya başladı.

Kendisi elleri ceplerinde, rahatça pencere kenarında durup hiçbir şey olmamış gibi bana gülümserken, aklımı başımdan almak için sadece bir tek bakışının yeterli olması hiç adil değildi. Pekâlâ, bu utanmazca ve yayvan bir gülümseme değildi, sadece dudaklarında hafif bir kıvrım oluşmuştu ama gözleriyle güldüğü kesindi ve nedense boğazıma yine ansızın bir yumru oturmuştu.

Hemen başka tarafa baktım ve büyük şöminenin yanında Robert'ı gördüm. Doktor White'ın yedi yaşındayken yüzme havuzunda boğulan oğluydu. Küçük hayalet başlangıçta çok çekingendi ama zamanla bana alışmaya başlamıştı. Şimdi neşeyle el sallıyordu ama ona sadece kısaca başımı sallamakla yetindim.

"Sormama izin verirsen, ansızın ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan bu hastalık da neymiş?" Bay Whitman beni alaycı bir tavırla süzdü. "Öğleden önce okulda turp gibiydin." Ama taktik değiştirmeye karar vermiş olacak ki kollarını kavuşturup sesine güvenilir öğretmen tonu vermeye çabaladı. Yumuşak ve halden

anlayan bu ses tonunu çok iyi tanıyordum –ve çok seyrek olarak iyiye delaletti. "Eğer balo yüzünden korkuyorsan, Gwendolyn –bunu anlarız. Belki Doktor White heyecanını bastırmak için sana bir şeyler verebilir."

Falk başını salladı. "Bu programı gerçekten erteleyemeyiz," dedi. Bay George'un da onun tarafını tuttuğunu üzülerek fark ettim. "Bay Whitman haklı, heyecanlanman çok normal. Senin yerinde kim olsa aynı şeyi hisseder. Bunun için utanmaya gerek yok."

"Ayrıca yalnız olmayacaksın," diye tamamladı Falk. "Gideon tüm zaman boyunca hep yanında olacak."

İstemesem de, Gideon'dan tarafa hızlı bir bakış attım ama gözlerini bana dikmiş olduğunu görünce hemen başımı çevirdim.

Falk devam etti: "Her şey çabucak olup bitecek. Hemen geri döneceksin ve her şey geride kalacak."

Sağlık bakanı olduğunu tahmin ettiğim adam beni kandırmak istercesine, "Sadece giyeceğin güzel elbiseyi düşün," dedi. Hey? Bu beni, hâlâ Barbie bebekleriyle oynayan on yaşında bir kız mı sanıyordu?

Diğerleri onaylayan mırıltılar çıkararak cesaret verircesine bana gülümsediler. Tek kaşını kaldırmış ve neredeyse korkutucu bir sertlikle bakan Bay White dışında. Küçük Robert özür diler gibi başını yana eğmişti.

"Boğazım acıyor, başım ve tüm eklemlerim ağrıyor," dedim elimden geldiğince vurgulayarak. "Sanırım sadece heyecan olsa başka türlü hissederdim. Kuzenim bugün grip yüzünden evde kaldı, herhalde ondan kaptım –hepsi bu!"

Bay Marley arka planda, "Biri ona bu olayın tarihî açıdan ne kadar önemli ol..." diye ciyakladı ama Bay Whitman onun sözünü kesti.

"Gwendolyn, bu sabahki konuşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu. Sesi yine o yapışkan tona bürünmüştü hatta belki biraz daha fazla.

Hangisini kastediyordu? Derslere yeteri kadar ilgi göstermememle ilgili söylediklerini ciddi bir konuşma olarak görüyor olamazdı. Ama galiba öyleydi.

"Bu büyük olasılıkla eğitimden kaynaklanıyor, senin yerinde Charlotte olsa görevinin bilincinde olurdu. Bedensel durumunu asla görevlerimizin üzerinde tutmazdı."

Eh, yanlış kişiyi eğitmeleri benim suçum değildi. Sandalyenin arkalığına daha sıkı yapıştım. "İnanın bana, Charlotte da benim kadar hasta olsaydı, bu baloya gidemezdi."

Bay Whitman her an sabrını yitirecekmiş gibi görünüyordu. "Sanırım buradaki konuyu pek anlamıyorsun."

"Yararı yok!" Bunu söyleyen Bay White'tı. Üstelik her zamanki gibi son derece kaba bir tonda. "Burada sadece değerli zamanımızı harcıyoruz. Kız gerçekten hastaysa, onu sağlıklı olarak kabul etmemiz zor. Eğer numara yapıyorsa da..." Sandalyesini iterek ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Bunu öyle hızlı yapmıştı ki küçük Robert ona ayak uydurmakta zorluk çekti. "Aç ağzını!"

Pekâlâ, artık burada çok ileri gidiliyordu. Ona öfkeyle baktım ama o çoktan iki eliyle başımı tutup parmaklarıyla kulaklarımdan boynuma doğru yoklamaya başlamıştı bile. Ardından elini alnıma koydu. Tüm cesaretimi yitirmiştim.

"Hım," dedi. Yüz ifadesi daha da mı kararmıştı, yoksa bana mı öyle geliyordu? "Lenf düğümleri şişmiş, ateşi de var –bu gerçekten iyi görünmüyor. Ağzını aç, lütfen, Gwendolyn."

Şaşkınlıkla dediğini yaptım. Lenf düğümlerim mi şişmişti? Üstelik ateşim de mi vardı? Korkudan gerçekten hasta mı olmuştum?

"Düşündüğüm gibi." Doktor White iç cebinden tahta bir çubuk çıkartarak dilimin üzerine bastırdı. "Boğazı kızarmış, bademcikler de şişmiş... boğazının ağrımasına şaşmamalı. Yutkunurken çok acıyor olmalı."

"Zavallı," dedi Robert acıyarak. "Şimdi o iğrenç şuruplardan içmen gerekecek herhalde." Yüzünü buruşturdu.

"Üşüyor musun?" diye sordu babası.

Tereddütle başımı salladım. Lanet olsun, bunu neden yapıyordu? Neden bana yardım ediyordu? Özellikle de her fırsatta bana kronografla birlikte tüyecekmişim gibi davranan Bay White?

"Tahmin etmiştim. Ateşin daha çok çıkacak." Doktor White diğerlerine döndü. "Evet. Bir virüs enfeksiyonu gibi görünüyor."

Orada bulunan muhafızların yüzleri ekşidi. Her ne kadar yüzünün aldığını şekli görmeye can atsam da, Gideon'a bakmamaya çalıştım.

"Ona bir şeyler verebilir misin, Jake?" diye sordu Falk de Villiers.

"En fazla bir ateş düşürücü. Ama onu hemen ayağa kaldıracak bir şey değil. Yatması gerek." Bay White asık bir yüzle bana baktı. "Eğer şansı varsa, şu anda yükselen bir ateştir. Ama günlerce de sürebilir..."

"Ama yine de onu..." diye söze başladı Bay Whitman.

"Hayır, bunu yapamayız," diye onun sözünü kesti Doktor White hiç de dostane olmayan bir ses tonuyla. Ona dünyanın yedinci harikasıymış gibi bakmamak için kendimi zor tuttum. "Tabii Gideon'un onu baloya ancak tekerlekli sandalyeyle iterek götürmesi bir yana, onu akut bir enfeksiyon sorunuyla 18. yüzyıla yollamak büyük bir sorumsuzluk ve aynı zamanda altın kuralları çiğnemek olur."

"Bu gerçekten doğru," dedi sağlık bakanı olduğunu tahmin ettiğim kişi. "İnsanların o zamanki bağışıklık sisteminin modern bir virüse nasıl tepki vereceği bilinmez."

"Eskiden Mayalar'da olduğu gibi," diye mırıldandı Bay George.

Falk derin bir iç geçirdi. "O halde karar verildi. Gideon ve Gwendolyn bugün baloya gidemeyecekler. Belki bunun yerine Opal operasyonunu öne çekebiliriz. Marley –lütfen plan değişikliğimiz hakkında diğerlerini bilgilendirebilir misiniz?"

"Elbette, efendim." Bay Marley öne doğru eğilerek kapıya doğru yaklaştı. Bana attığı bakış tam bir suçlama gibiydi ama umurumda değildi. Önemli olan, baloyu ertelemeyi başarmış olmamdı. Şansımın yaver gittiğine hâlâ inanamıyordum.

Şimdi tehlikeyi göze alıp Gideon'a bakabilirdim. Diğerlerinin aksine, baloyu ertelememiz onu pek etkilemişe benzemiyordu çünkü bana gülümsemeye devam ediyordu. Yoksa hastalık numarası yaptığımı anlamış mıydı? Ya da bugünlük o can sıkıcı giysilerden kurtulduğuna mı seviniyordu? Öyle ya da böyle, gülümsemesinin tuzağına düşüp ona karşılık vermemek için kendimi zorlayarak, bakışlarımı sağlık bakanıyla karşılıklı duran Doktor White'a kaydırdım.

Onunla baş başa konuşmayı çok istiyordum. Ama doktor sohbetine öyle fazla dalıp gitmişti ki beni tamamen unutmuşa benziyordu.

"Gel, Gwendolyn," diyen merhamet dolu bir ses duydum, Bay George'tu. "Çabucak elapse ol, sonra eve gidebilirsin."

Başımı salladım.

Bu fikir kulağa iyi geliyordu.

Kronografın yardımıyla yapılan bir zaman yolculuğu 120 saniyeyle 240 dakika arasında sürebilir. Opal, Akuamarin, Sitrin, Yeşim, Safir ve Yakut'ta maksimum süreç 121 saniyeyle 239 dakika arasındadır. Gen taşıyıcılar kontrolsüz zaman sıçramalarını engellemek için her gün 180 dakika elapse olmak zorundadır. Bu zaman geçirildiğinde, 24 saatlik bir süreçte kontrolsüz zaman sıçramaları başlar (6 Ocak 1902, 17 Şubat 1902'deki zaman sıçraması protokollerine bakınız – Timothy de Villiers)

Saint Germain Kontu'nun 1720'den 1738'e dek yaptığı deneysel araştırmalara göre, bir gen taşıyıcı günde en fazla beş buçuk saat, yani 330 dakika elapse olabilir. Bu zaman geçirildiği takdirde baş ağırsı, baş dönmesi ve bitkinliğin yanı sıra algı ve koordinasyon bozukluğu yaşanır. 1902'de buna benzer üç deney yapmış olan de Villiers kardeşler bunu doğrulayabilir.

Muhafızların Günceleri'nden, Cilt 3,
Bölüm 1, Kronografın sırları

6.

Şimdiye kadar hiç bu öğleden sonra olduğu gibi konforlu bir şekilde elapse olmamıştım. Yanıma içinde battaniye, sıcak çay dolu bir termos, bisküvi (tabii) ve küçük bir yemek kabında dilimlenmiş meyve olan bir sepet vermişlerdi. Yeşil kanepeye kurulduğumda neredeyse vicdan azabı duymaya başlayacaktım. Kısa bir an aklıma anahtarı gizli yerinden alıp yukarı çıkmak geldi ama bu fazladan karmaşa ve yakalanma tehlikesinden başka ne işe yarayacaktı ki? 1953 yılının herhangi bir zamanındaydım, tarihi tam olarak sormamıştım çünkü uyuşuk grip hastası rolü yapmam gerekiyordu.

Falk'ın planları değiştirme kararından sonra muhafızlar arasında telaşlı bir koşuşturmaca başlamıştı. Sonunda somurtkan Bay Marley'in eşliğinde kronograf odasına gönderilmiştim. Benimle uğraşmak yerine diğerlerinin yaptığı görüşmelerde bulunmak istediği açıkça belliydi. Bu yüzden Opal operasyonunun ne anlama geldiğini ona sormaya cesaret edememiş, bunun yerine tıpkı onun gibi somurtarak yere bakmıştım. Aramızdaki ilişki

son iki günde iyice zedelenmişti ama Bay Marley şu anda endişeleneceğim son kişiydi.

1953 yılında önce meyve, ardından bisküvi yedim. Sonra battaniyeye sarınıp kanepeye uzandım. Tavandan sarkan ampulün rahatsız edici ışığına karşın beş dakika geçmeden derin bir uykuya dalmıştım. Buralarda dolaştığı söylenen başsız hayalet bile beni bundan alıkoymamıştı. Neyse ki geri sıçramadan önce, canlanmış olarak tam zamanında tekrar uyandım, yoksa yatar durumda doğrudan Bay Marley'in ayaklarının dibine düşebilirdim.

Beni kısaca başını sallayarak selamlayan Bay Marley raporunu günlüğe yazarken (herhalde *Oyunbozan Yakut görevini yerine getirmek yerine 1953 yılında tembelce oturup meyve yedi gibi* bir şeyler yazıyor olmalıydı), ona Bay White'ın hâlâ evde olup olmadığını sordum. Hastalık numaramı neden açık etmediğini ona mutlaka sormak istiyordum.

"Şu anda sizin sızlan... hastalığınızla ilgilenecek zamanı yok," diye yanıtladı Bay Marley. "Şu dakikalarda herkes Opal operasyonu için Savunma bakanlığına doğru yola çıktı." Sesindeki *–Sizin yüzünüzden* ben onlarla gidemiyorum– havası öylesine belliydi ki söylemese de fark etmezdi.

Savunma bakanlığı mı? Neden ki? Bunu incinmiş Bay Karaciğer Ezmesi'ne sormama gerek yoktu, nasıl olsa bana hiçbir şey söylemezdi. Zaten artık benimle tek kelime etmemeye karar vermiş gibi bir hali vardı. Sivri parmaklarıyla gözlerimi bağladı ve bir eli dirseğimde, diğeri belimde olduğu halde tek kelime etmeden beni mahzendeki geçide doğru yürüttü. Bu beden temasından her adımda daha da fazla rahatsız olmaya başlamıştım,

üstelik elleri sıcak ve terliydi. Döner merdivenlerden giriş katına ulaştığımızda silkinip kurtulmayı neredeyse bekleyemedim. Derin bir soluk alarak gözümdeki bağı çekip aldım ve buradan limuzine olan yolu tek başıma gidebileceğimi söyledim.

"Ama ben buna izin vermedim!" diye karşı çıktı Bay Marley. "Ayrıca evinizin kapısına kadar size eşlik etmek benim görevim."

"Çekin şunu!" Gözlerimi tekrar bağlamak için örtüyü başıma dolamaya çalışınca öfkeyle elini ittim. "Arabaya giden yolu biliyorum. Evin kapısına kadar geleceğim diye tutturacaksanız, o zaman elinizin belimde durmasına herhalde gerek yok." Tekrar yürümeye koyuldum.

Bay Marley öfkeyle homurdanarak peşimden geldi. "Sanki size müstehcen bir şekilde dokunmuşum gibi davranıyorsunuz!"

"Evet, çok doğru," dedim onu kızdırmak için.

"Ama bu gerçekten..." diye bağırdı Bay Marley ama kelimeleri Fransızca aksanlı bir haykırış tarafından bastırıldı.

"Bu yakaları takmadan buradan öyle kolayca çıkıp gidemezsiniz, genç adam!" Terzi atölyesinin kapısı önünde duruyorduk ve tam o sırada Gideon dışarı çıktı, ardından da öfkeden köpürmüş Madam Rossini. Elinde tuttuğu beyaz fırfırı yelpaze gibi havada sallıyordu. "Buraya gelin! Bu yakayı eğlence olsun diye mi diktim?"

Gideon bizi fark edince zaten olduğu yerde kalmıştı. Ben de. Ama öyle gevşek değil, daha çok heykel gibi. Bunun nedeni de, omuzları metabolik halkalara benzeyen tuhaf dolgu ceketine şaşırmış olmam değildi, onu gördüğüm zaman elimden ona aval aval bakmaktan başka bir şey gelmediği içindi. Tabii kalp çarpıntıları da buna dâhildi.

Bu arada Bay Marley arkamdan sitemle söylenmeye devam ediyordu. "Sanki size *canım istediği* için dokunuyorum da! Bunu sadece yapmam *gerektiği* için yapıyorum." Gideon bir kaşını yukarı kaldırıp alay eder gibi gülümsedi.

Alaycı gülümsemesine çabucak karşılık verip bakışlarımı aptal ceketinden şalvara benzeyen komik pantolonuna, çizgili çoraplarına ve oradan tokalı ayakkabılarına dek olabildiğince yavaş kaydırdım.

"Özgünlük, genç adam!" Madam Rossini elindeki yakayı telaşla havada sallamaya devam ediyordu. "Size bunu daha kaç kez açıklamam gerek? Ah, işte benim zavallı kuğu boyunlum." Yuvarlak yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "*Bonsoir, ma petite.*[14] Şu aptal çocuğa beni kızdırmamasını söyle." (Bunu *karmaşık* bir aksanla söylemişti.)

"Tamam, tamam. Verin şu şeyi." Gideon Madam Rossini'nin yakayı takmasına izin verdi. "Zaten yüzümü kimse görmeyecek ki hem görse de; insanların gece gündüz boğazlarında şu bale eteğine benzer sert fırfırla dolaştıklarını düşünemiyorum."

"Hayır, dolaşıyorlardı, en azından sarayda."

"Neyin var, anlamıyorum. Sana çok yakışmış," dedim pis pis sırıtarak. "Başın dev bir çikolatalı şekerlemeye benziyor."

"Evet, biliyorum." Gideon da pis pis sırıttı. "Tam ısırmalık. Ama umarım şalvar pantolon daha çok dikkat çekiyordur."

14 (Fr.) İyi akşamlar, küçüğüm, (ç.n.)

"Bu pantolonlar çok, çok seksi," diye iddia etti Madam Rossini. Kıkırdamamı bastıramadım.

"Yüzünü biraz güldürebildiğime sevindim," dedi Gideon. "Madam Rossini, pelerinim!"

Kıkırdamama engel olmak için alt dudağımı ısırdım. Bir tek bu alçak herifle hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmem eksikti. Sanki gerçekten dostmuşuz gibi. Ama çok geçti.

Yanımdan geçerken hafifçe yanağımı okşadı, bu öyle çabuk oldu ki herhangi bir tepki veremedim. "Geçmiş olsun, Gwen."

"Ah, şuna bakın! 16. yüzyıla macera peşinde koşmaya gidiyor, küçük asi." Madam Rossini gülümsedi. "Bahse girerim, yarı yolda o yakaları çekip alacak, kötü çocuk."

Ben de aynı şekilde kötü çocuğun ardından baktım. Hım, belki de şu şalvar pantolonlar bir parça seksi görünüyor olabilirdi.

"Devam etmeliyiz," dedi Bay Marley dirseğimden kavrayarak. Ama hemen ardından eli yanmış gibi geri çekti. Arabaya doğru yürürken aramızda birkaç metre mesafe bıraktı. Yine de, "Duyulmamış şey! *Kesinlikle* tipim değil!" diye mırıldandığını duydum.

Charlotte'un bu süre içinde kronografı bulabileceğiyle ilgili endişem yersizdi. Ailemin yaratıcı yönünü hafife almıştım. Eve döndüğümde Nick'i oda kapımın önünde bir yoyoyla oynarken buldum.

"Şu anda ana karargâha ancak üyeler girebilir," dedi. "Parola?"

"Patron benim, unuttun mu?" Kırmızı buklelerini elimle karıştırdım. "Iyk, yoksa yine sakız mı?" Nick öfkeyle itiraz edecek oldu ama bu fırsattan yararlanıp odama girdim.

İçerisi tanınmayacak haldeydi. Çünkü şu anda büyük olasılıkla hâlâ çiçekçi dükkânlarını arşınlamakta olan Bay Bernhard tarafından görev başına Maddy hala çağrılarak bütün gününü burada geçirmiş –ve odaya hafif bir Maddy hala stili kazandırmıştı. Pek pasaklı olduğum söylenemezdi ama eşyalarımın nedense odanın her tarafına dağılmak gibi bir zaafları vardı. Örneğin bugün, uzun bir aradan sonra yerdeki halının desenleri görülebiliyordu ve yatak da yapılmıştı –Maddy hala bir yerlerden hoş bir örtü ve buna uygun yastıklar buluşturmuştu. Giysiler temiz bir şekilde katlanarak sandalyenin üzerinde duruyordu. Etrafta uçuşan not kâğıtları, defterler, kitaplar çalışma masamın üzerinde düzgün bir şekilde üst üste yığılmışlardı, hatta pencere pervazındaki kurumuş eğreltiotu yok olmuş ve yerine harika bir çiçek saksısı konmuştu. Ayrıca odayı hafif bir frezya kokusu dolduruyordu. Xemerius bile tavan lambasında haylazca sallanmayı bırakıp komodinin üzerindeki dev şeker kâsesinin hemen yanında, dekoratif bir şekilde oturuyordu. Çatallı ejder kuyruğunu patilerinin etrafına dolamıştı.

"Farklı bir mekân havası, değil mi?" diyerek beni selamladı. "Büyükhalacığın şu Feng Şui işlerinden anlıyor, hiç dır dır etme."

"Korkma, odandan hiçbir şey atmadım," dedi Maddy hala. Elinde bir kitapla yatağın üzerinde oturuyordu. "Kendi rahatım için biraz ortalığı toplayıp toz aldım."

Onu öpmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. "Ben de bütün gün endişelenip durdum."

Xemerius heyecanla başını salladı. "Haklı olarak! Henüz on sayfa bile okumamıştık ki… şey, yani Maddy hala henüz onuncu sayfadayken Charlotte çıkageldi," diye anlattı. "Halacığını görünce başı periskop gibi uzadı. Ama hemen toparlanıp silgi ödünç almaya geldiğini iddia etti."

Maddy hala da aynısını anlatıyordu. "Çalışma masanı yeni toparladığım için ona yardımcı olabildim. Ayrıca boya kalemlerinin ucunu açtım ve renklerine göre ayırdım. Aradan biraz zaman geçince tekrar geldi, sözde silgiyi iade etmek için. Öğleden sonra Nick'le nöbet değiştirdik, sonuçta arada sırada tuvalete gitmem gerekti."

"Tamı tamına beş kez," dedi peşimden içeri girmiş olan Nick.

"Çok fazla çay içmiştim," dedi Maddy hala özür diler gibi.

"Çok teşekkürler, Maddy hala, harika bir iş yaptın. Hepiniz harika bir iş çıkardınız." Nick'in başını tekrar kaşıdım.

Maddy hala güldü. "İşe yaramayı severim. Violet'e de yarın senin odanda buluşacağımızı söyledim."

"Maddy hala! Violet'e kronografta söz etmeyeceksin herhalde?" diye bağırdı Nick.

Leslie benim için neyse, Violet Purpleplum da Maddy hala için öyleydi.

"Elbette hayır!" Maddy hala öfkeyle ona baktı. "Bunun için hayatım üzerine yemin ettim! Ona buradaki ışığın el işi yapmaya daha uygun olduğunu ve Arista'nın da bizi rahatsız edemeyeceğini

söyledim. Ancak pencerelerinden biri iyi kapanmıyor sanırım çocuğum, bir yerlerden cereyan yapıyor. Burada kaldığım sürece hep soğuk hava esti."

Xemerius süt dökmüş kedi gibi baktı. "Kasten yapmadım," dedi. "Ama kitap çok heyecanlıydı."

Aklım hep akşamdaydı. "Maddy hala, 1993 Kasımında odamda kim kalıyordu?"

Büyükhalam kaşlarını çatarak düşündü. "1993 mü? Bir düşüneyim bakalım. O zaman Margret Thatcher hâlâ başbakan mıydı? O halde şey de... adı neydi?"

"Püfff! Bu yaşlı hanım her şeyi birbirine karıştırıyor," dedi Xemerius. "Bana sor, daha iyi! 1993 Dün Aslında Bugündü[15] filminin sinemalarda oynadığı yıldı –on dört kez izlemiştim– ayrıca Prens Charles'la Camilla Parker-Bowles'un ilişkileri basına yansımıştı ve başbakan da..."

"Aslında bunun önemi yok," diye onun sözünü kestim. "Tek bilmek istediğim, buradan 1993 yılına tehlikesiz bir sıçrama yapıp yapamayacağım." Çünkü Charlotte'un bu arada kendine siyah bir dövüş giysisi bulup koridoru göz hapsine alabileceğinden şüpheleniyordum. "Bu odada o zaman kim kalıyordu, Maddy hala?"

"Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysiliogogog och,"[16] diye bağırdı Maddy hala. Xemerius, Nick ve ben afallayarak ona baktık.

15 Orijinali adı Groundhog Day olan ve başrollerini Bill Murray ile Andie MacDowell'ın paylaştığı ABD filmi, (ç.n.)

16 Kuzey Galler'de telaffuzunun oldukça zor olmasıyla ünlü bir kent, (ç.n.)

"Şimdi filmi iyice kopardı galiba!" dedi Xemerius. "Zaten bugün kitap okurken hep yanlış yerlerde gülmesi dikkatimi çekmişti."

"Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysiliogogog och," diye tekrarladı Maddy hala neşeyle. Ardından ağzına bir limonlu şeker attı. "Galli temizlikçi kadının geldiği şehrin adı buydu. Bir de hafızamın kötü olduğunu söylerler."

"Maddy hala, tek bilmek istediğim, bu odada..."

"Evet, evet, evet. Temizlikçi kadının adı Gladiola Langdon'dı ve doksanlı yılların başında annenin odasında kalmıştı," diye sözümü kesti Maddy hala. "Şaşırdın, değil mi? Çünkü genel kanının tersine, büyükhalanın harika çalışan bir hafızası vardır! Yukarıdaki odaların geri kalanı o dönemde sadece ara sıra konuk odası olarak kullanıldı, bunun dışında boş durdular. Gladiola'nın kulağı da oldukça ağır işitiyordu. Yani hiç çekinmeden zaman makinene binip 1993'e inebilirsin." Kıkırdadı. "Gladiola Langdon... elmalı turtalarını herhalde hiç unutmayacağız. Çünkü elma çekirdeklerini çıkarmaktan pek anlamazdı, kulakları çınlasın."

Annem sahte gribim için oldukça vicdan azabı duymuştu. Çünkü Falk de Villiers onu şahsen arayıp Doktor White'ın verdiği yatak istirahatı ve sıcak içecekle ilgili reçeteyi kendisine iletmişti. Annem beni dinlemediği için yüz kez üzgün olduğunu söylemiş ve bana kendi elleriyle üç limon sıkmıştı. Sonra da hepsini içtiğimden emin olmak için yarım saat boyunca yatağımın yanında oturmuştu. Hasta olduğum belli olsun diye dişlerimi takırdattığım için üzerime iki kalın battaniye daha yığmış ve bu yetmiyormuş gibi ayaklarıma bir de sıcak su torbası koymuştu.

"Ne kötü bir anneyim," diyerek başımın üzerini okşadı. "Hem de her şeyin senin için bu kadar zor olduğu bir zamanda."

Evet, çok haklıydı. Aslında zor durumdaydım. Sadece saunadaymışım gibi terlediğim için değil, aynı zamanda karnım yumurta pişirilebilecek kıvama geldiği için de. Birkaç saniyeliğine kendime gerçekten acımaya bile başlamıştım. Ama yine de, "Sen kötü bir anne değilsin, anne," diye karşı çıktım.

Annem çok üzgün görünüyordu. "Aklını gizemle bozmuş şu yaşlı bunaklar umarım sana tehlikeli şeyler yaptırmazlar."

Sıcak limon çayımdan çabucak dört yudum aldım. Anneme her şeyi anlatıp anlatmamakta her zamanki gibi kararsızdım. Ona yalan söylemek, özellikle böylesine önemli şeyleri ondan saklamak çok kötü hissettiriyordu. Ama benim için endişelenmesini ya da bu yüzden muhafızlarla kapışmasını da istemiyordum. Ayrıca çalıntı kronografı burada sakladığımı ve onunla kendi sıçramalarımı yaptığımı öğrendiğinde, bundan pek hoşlanacağını sanmıyordum.

"Falk senin hep bir bodrumda oturup ev ödevlerini yaptığını söyledi," dedi. "Sadece fazla gün ışığı görmediğin için endişelenmeliymişim."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra ona çarpık bir gülümsemeyle baktım. "Bu konuda haklı. Orası karanlık ve son derece sıkıcı bir yer."

"Bu iyi. Daha önce Lucy'nin başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemiyorum."

"Anne –o zaman neler olmuştu?" Son iki haftada bu soruyu kim bilir kaçıncı kez soruyordum ama hâlâ bana tatmin edici bir yanıt vermemişti.

"Bunu biliyorsun." Annem beni okşamaya devam etti. "Ah, zavallı farem benim! Gerçekten ateş gibi yanıyorsun."

Elini hafifçe yana ittim. Evet, ateş gibi yandığım kısmı doğruydu. Ama hastalıktan değil.

"Anne, o zaman neler olduğunu gerçekten bilmek istiyorum," dedim.

Kısa bir an tereddüt etti, sonra çoktan bildiğim şeyleri bir kez daha tekrarladı: Lucy ve Paul'ün kan çemberinin kapanmaması gerektiğine inandıklarını, muhafızlar bu fikri paylaşmadıkları için kronografı çalıp sakladıklarını.

"O zamanlar muhafızların ağından kurtulmak mümkün olamadığı için –Scotland Yard ve Gizli Servis'te de mutlaka adamları olmalıydı– Lucy ve Paul sonunda çareyi kronografla birlikte geçmişe kaçmakta buldular," diye onun yerine devam ettim ve bu arada serinlemek için ayağımın tekini çaktırmadan battaniyeden dışarı çıkardım. "Sadece hangi yıla kaçtıklarını bilmiyorsun, değil mi?"

"Öyle. İnan bana, her şeyi burada bırakıp kaçmak onlar için hiç kolay olmadı." Annem gözyaşlarıyla savaşır gibiydi.

"Evet ama kan çemberinin *neden* kapanmaması gerektiğini düşünüyorlardı?" Tanrım, çok ısınmıştım! Neden titrediğimi iddia etmiştim ki?

Annem benden uzağa, boşluğa baktı. "Tek bildiğim, Saint Germain Kontu'nun niyetlerine güvenmedikleri ve muhafızların sırrının bir yalan üzerine inşa edildiğinden emin olduklarıydı.

Bugün daha fazlasını bilmek istemediğime çok pişmanım... Ama sanırım Lucy çok haklıydı. Beni de tehlikeye atmak istememişti."

"Muhafızlar kan çemberiyle ilgili sırrın bir tür mucize ilaç olduğunu düşünüyor. İnsanlığın bütün hastalıklarını iyileştirecek bir ilaç," dedim. Ama annemin yüz ifadesinden bu bilginin onun için pek de yeni olmadığı anlaşılıyordu. "Paul ve Lucy bu ilacın bulunmasını neden engellesinler? Neden buna karşı olsunlar?"

"Çünkü... bunun için ödenecek olan bedel onlara çok yüksek görünmüştü." Annem bu sözleri fısıldayarak söyledi. Göz pınarlarında biriken yaşlar yanaklarından aşağı akmaya başladı. Telaşla kolunun tersiyle yüzünü silip ayağa kalktı. "Biraz uyumaya çalış, canım," dedi normal sesiyle. "Mutlaka terlemişsindir. Uyku her zaman en iyi ilaçtır."

"İyi geceler, anne." Başka zaman olsa onu mutlaka başka sorularla deşerdim ama şimdi dışarı çıkıp kapıyı ardından kapatmasını dört gözle beklemiştim. O gider gitmez bir oh çektim ve yorganları tekmeleyip üstümden attım. Serinlemek için pencereyi öyle hızlı açtım ki geceyi geçirmek için pervazda kendilerine rahat bir yer bulmuş olan güvercinlerin (yoksa hayalet güvercinler miydi?) rahatını bozdum. Xemerius evin içinde yaptığı kontrol uçuşundan geri döndüğünde terden sırılsıklam olmuş pijamamı yenisiyle değiştirmiştim.

"Herkes yatağına yattı, Charlotte da. Ama gözlerini tavana dikmiş bakıyor, bir yandan da baldırlarını gererek ısınma hareketleri yapıyor," diye rapor verdi Xemerius. "Ah, ıstakoza dönmüşsün."

"Öyle de hissediyorum." İç geçirerek kapıyı sürgüledim. Yok olduğum sırada hiç kimse, özellikle Charlotte odaya girmemeliydi. Baldırlarını gererek ne yapmak niyetindeyse hiçbir şekilde buraya adımını atmamalıydı.

Gömme dolabı açıp derin bir soluk aldım. Delikten içeri girip timsaha kadar sürünerek ilerlemek oldukça zahmetliydi. Kronografı karnının içindeki talaşların arasına saklamıştım. Temiz pijamamın önü bu arada kirden grileşmiş, örümcek ağları üzerime yapışıp kalmıştı. İğrenç.

Kronografla birlikte sürünerek tekrar dışarı çıktığımda, "Şuranda... küçük bir şey var," diyerek göğsümü işaret etti Xemerius. Küçük bir şey dediği, Caroline'in avucunun içi kadar büyük bir örümcekti. (Yani hemen hemen.) Sadece ev halkını değil, bütün mahalleyi ayağa kaldıracak bir çığlık atmamak için kendimi güçlükle tutabildim. Üstümden silkelediğim örümcek hızla yatağımın altına kaçtı. (Sekiz bacakla bu kadar hızlı koşabilmek inanılmaz değil mi?)

Yaklaşık bir dakika boyunca içimden ciyakladım ve kronografı ayarlarken duyduğum tiksinti yüzünden silkinip durdum.

"Yapma böyle," dedi Xemerius. "Bundan en az yirmi kat büyük örümcekler var."

"Nerede? Romulus gezegeninde mi? Tamam, bu doğru olabilir." Kronografı gömme dolaptaki sandığın üzerine koyduktan sonra önünde diz çöküp parmağımı Yakut'un deliğine soktum. "Bir buçuk saat içinde döneceğim. Sen en iyisi tarantulalara dikkat et." Nick'in el fenerini Xemerius'a sallayarak derin bir soluk aldım.

Xemerius dramatik bir pozla elini göğsüne koydu. "Şimdiden gidecek misin? Gün daha çok uzakta..."

"Ah, kapa çeneni, Jülyet," diyerek parmağımı deliğin içindeki iğneye bastırdım.

Bir sonraki soluk alışımda, dudaklarımda pamuklu bir kumaş hissettim. Onu çabucak ağzımdan çekip feneri kapadım. Bu, tam da yüzümün önünde duran bir bornozdu. Gömme dolabın içi ağzına kadar giysilerle doluydu, hepsi iki sıra halinde askıya asılmışlardı ve aralarında yolumu bulup doğrulmam uzun zaman aldı.

"Duydun mu?" diye sordu bir kadın sesi gömme dolabın dışından.

Ah hayır. Lütfen bu olmasın.

"Ne oldu, canım?" Bu da bir erkek sesiydi. Çok, çok narin bir ses.

Korkudan kıpırdayamaz durumdaydım.

"Dolabın içinden ışık sızıyor," dedi şirret kadın sesi. Erkeğin tersine, sesi oldukça sertti. Tam söylemek gerekirse, tıpkı Glenda teyzemin sesi gibiydi.

Lanet olsun! El fenerini kapatıp duvara dayandığımı hissedene dek sessizce ikinci elbise sırasının en arkasına çekildim.

"Bu herhalde..."

"Hayır, Charles!" Ses şimdi biraz daha hükmeder gibi çıkmaya başlamıştı. "Söylemek istediğin buysa, ben deli değilim."

"Ama ben..."

"Dolabın içinde ışık vardı, şimdi kalk ve gidip bak. Yoksa dikiş odasında uyursun." Charlotte tıslama sesini herhalde Glenda'dan miras almıştı. "Hayır! Dur! Bu olmaz! Bayan Langdon seni orada

görürse, evliliğimizde kriz yaşayıp yaşamadığımız sorar ve bu da istediğim son şey. Çünkü baban her ne kadar soyluluk unvanım için benimle evlenmeni istediyse de, ben kendi adıma bir evlilik krizi yaşamıyorum."

"Ama Glenda..."

"Bana yutturamazsın! Bunu bana geçenlerde Leydi Presdemere söyledi..." Glenda teyze tüm dünyaya, özellikle de zavallı kocasına nefret kusmaya devam etti ama en azından bu arada dolaptaki ışığı tamamen unutmuştu. Ne yazık ki geceyarısı olduğunu da unutmuşa benziyordu ve sessizliğin içinde iki saat ciyaklamaya devam etti. Arada bir Charles'ın korkulu mırıltıları duyuluyordu. İkisinin boşanmış olmalarına şaşmamak gerekti. Ancak daha önce sevgili, küçük Charlotte'u nasıl olup da dünyaya getirdikleri merak edilmeyecek gibi değildi.

Sonunda Glenda, artık bir uykuyu hak etmiş olduğunu iddia ederek kocasına sitemde bulundu, ardından yatak yayları gıcırdadı ve birkaç dakika sonra bir horlama duyuldu. Eh, kimileri uykusuzluğuna ballı sıcak sütle çare bulurdu. Anlaşılan Glenda teyzenin yöntemi çok farklıydı.

Maddy halanın olağanüstü hafızasına küfrederek emin olmak için yarım saat daha bekledikten sonra gömme dolabın kapısını dikkatle açtım. Sonuçta tüm zamanımı bu dolabın içinde geçirecek değildim ya. Büyükbabam herhalde meraktan çatlamıştı. Odanın içi dolaptan biraz daha aydınlıktı, yine de ışık içerideki mobilyaların hatlarını seçebilmek ve bir yerlere çarpmadan yürümek için yeterliydi.

Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak parmak uçlarımda kapıya doğru yürüyüp kolu yavaşça aşağı indirdim. Tam o sırada Glenda teyze yatakta doğrulup haykırdı: "Orada biri var! *Charles!*"

Talihsiz Charles'ın uyanıp ışığı yakmasını beklemeden kapıyı açıp var gücümle koridorda koşmaya başladım, merdivenlerden paldır küldür inip ikinci katın koridorunda koştum, basamakların gıcırdamasına aldırmadan bir kat daha aşağı indim. Tam olarak nereye koştuğumu bilmiyordum ama içimde tuhaf bir dejavu hissi vardı– bütün bunları daha önce de yaşamamış mıydım?

Birinci katta biriyle çarpıştım ama hemen sonra bunun büyükbabam olduğunu anladım. Hiçbir şey söylemeden beni yakalayıp kütüphaneye soktu.

"Bu çıkardığın patırtı da ne?" diye fısıldadı kapıyı kapadıktan sonra. "Ayrıca neden bu kadar geciktin? Büyük büyük büyükamcam Hugh'un tablosu yanında ağaç oldum. Başına bir şey geldi sandım."

"Geldi de zaten. Maddy hala sayesinde doğrudan Glenda teyzenin yatak odasına iniş yaptım," dedim soluk soluğa. "Korkarım beni gördü. Herhalde şu anda polise telefon ediyordur."

Lucas bir an şok olmuş gibi bana baktı. Yine küçük kızken tanıdığım büyükbabama benziyordu, briyantinli genç Lucas'la pek bir benzerliği kalmamış gibiydi. Aptalca olduğu halde, bu yüzden gözlerime yaşlar hücum etti.

Büyükbabam bunu fark etmemişti. Kapıyı dinlemekle meşguldü. "Burada bekle, ben gidip bakayım." Kısa bir an bana dönüp gülümsedi. "Şurada sandviçler duruyor, gerekli olur diye düşündüm. Eğer biri gelecek olursa..."

"...kuzenin Hazel'ım," diye tamamladım.

"...saklanırsan daha iyi olur! Şuradaki çalışma masasının arkasına."

Ama buna gerek kalmadı. Lucas çok geçmeden geri döndü. Bu zamanı soluklarımı düzene koyup bir sandviç atıştırarak ve geri sıçramaya kaç dakikam kaldığını hesaplayarak değerlendirdim.

"Korkma," dedi. "Şu anda düğününden beri gördüğü kâbuslar yüzünden Charles'ı suçlamakla meşgul." Başını iki yana salladı. "Oteller zincirinin tek varisi olan bir adamın kendini bu durumlara sokması inanılmaz! Boş ver, Glenda'yı unutalım şimdi." Gülümsedi. "Sana bir bakayım, sevgili torunum. Tıpkı hatırladığım gibisin, hatta çok daha güzelleşmişsin. Pijamana ne oldu böyle? Baca temizleyicisi gibi görünüyorsun."

Elimi boş ver der gibi salladım. "Buraya gelmek hiç de kolay olmadı. 2011 yılında kronografı evin içinde rahatça oradan oraya taşıyamadım, çünkü Charlotte şüphelendi ve vaşak gibi tetikte bekliyor. Belki de şu dakikalarda odamın kilidini kırmaya çalışıyordur, buna hiç şaşırmam. Şimdi artık fazla zamanım da kalmadı, yukarıdaki gömme dolapta boşu boşuna zaman kaybettim." Öfkeyle dilimi şaklattım. "Eğer tekrar odama geri sıçrayamazsam, dışarıda kaldım demektir... harika!" İnleyerek kendimi koltuğa attım. "Ne kötü sürpriz! Bir kez daha randevulaşmamız gerekiyor, üstelik şu lanet olası balodan önce. Bence en iyisi çatıda buluşalım! Sanırım bu evde rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz en uygun yer orası. Yarın geceyarısına ne dersin? Yoksa çaktırmadan çatıya çıkmak senin için zor mu olur? Xemerius

şöminenin arasından oraya çıkan bir yol olduğunu söylüyor ama bilmiyorum, eğer..."

"Bir saniye, bir saniye, bir saniye," dedi büyükbabam bıyık altından gülerek. "Sonuçta düşünüp taşınacak birkaç yılcık zamanım oldu, ben de bir şeyler hazırladım." Masanın üzerindeki sandviç tabağının yanında duran kitabı gösterdi. Oldukça kalın bir ciltti.

"*Anna Karenina* mı?"

Büyükbabam başını salladı. "Kapağını aç!"

"İçine şifre mi gizledin?" diye tahminde bulundum. "Yeşil Atlı'da olduğu gibi mi?"

Bu olamazdı! Lucas otuz yedi yılını çözmem gereken bir bulmaca için mi harcamıştı? Herhalde günlerce harf saymam gerekecekti. "Baksana, belki içinde ne olduğunu doğrudan söylesen benim için daha iyi olur. Daha birkaç dakikamız var."

"O kadar aceleci olma. İlk cümleyi oku," dedi büyükbabam.

İlk sayfayı açtım. "*Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz aile kendine özgü biçimde mutsuzdur.* Eh, evet. Bu çok hoş ve bilgece. Ama..."

"Son derece normal görünüyor, değil mi?" Lucas neşeyle gülümsedi. "Ama bu özel yapım! Baştan ve sondan dört yüz sayfa Tolstoy'a ait, yine ortadaki iki yüz sayfa da öyle ama diğer sayfaları ikimiz için kendim hazırladım, yazıları aynı yazı stiliyle dizdirip içine eklettim. Kusursuz bir kamuflaj! Bu yazılarda otuz yedi yıldır senin için toplayabildiğim bilgileri bulacaksın ancak Lucy ve Paul'ün kronografla birlikte kaçmalarıyla ilgili hâlâ somut bir şey bulamadım." Kitabı elimden alıp sayfaları çevirdi.

"Kontun kuruluş yılından itibaren muhafızlardan önemli belgeleri gizlediğine dair kanıtlarımız var ayrıca felsefe taşının herkesin inandığı şey olmadığını belgeleyen kehanetler de."

"Neymiş bu kehanetler?"

"Henüz emin değiliz ama bu belgeleri elde etmeye çalışıyoruz." Büyükbabam başını kaşıdı. "Bak, bunun üzerinde çok düşündüm ve 2011 yılında artık hayatta olmayacağımı anladım. Sen yetişkin olana kadar ben herhalde ölmüş olacağım, ne yazık ki tüm sırları sana açıklayamadan."

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama başımı salladım.

Büyükbabam tüm yüzünü kırışıklıklara boğan o harika büyükbaba gülümsemesiyle bana baktı. "Bu kötü bir şey değil, Gwen. Şuna inanmanı isterim: Bugün ölecek olsam bile, buna üzülmem –harika bir hayat yaşadım." Gülme çizgileri derinleşti. "Ama ne yazık ki senin zamanında sana yardım edemeyeceğim."

Gözyaşlarımla boğuşarak tekrar başımı salladım.

"Ah, hadi ama, böyle yapma, küçük karga. Ölümün de yaşamın bir parçası olduğunu en iyi senin bilmen gerek." Lucas kolumu okşadı. "Ama ölümümden sonra belki en azından bu evde hayalet olarak dolaşma onuruna erişebilirim. Çünkü artık gerçekten desteğe ihtiyacın olabilir."

"Evet, bu güzel olurdu," diye mırıldandım. "Aynı zamanda da korkunç." Tanıdığım hayaletlerin pek mutlu oldukları söylenemezdi. Onların başka bir yerde olmak isteyeceklerinden emindim. Hiç biri hayalet olmaktan hoşnut değildi. Hatta bazıları öldüklerine bile inanmıyordu. Hayır, büyükbabamın da onların arasına katılması iyi olmazdı.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordu.

Karşıdaki saate baktım. Tanrım, zaman nasıl bu kadar çabuk akıp gidebiliyordu! "Dokuz dakika içinde. Üstelik kendi zamanımda odayı içeriden kilitlediğim için Glenda teyzenin odasından elapse olmam gerek."

"Birkaç saniye önce seni odaya sokmayı deneyebiliriz," dedi Lucas. "O ne olduğunu anlayamadan ortadan yok olursun..."

Tam o sırada kapı çalındı. "Lucas, içeride misin?"

"Saklan!" diye fısıldadı Lucas ama zaten çoktan harekete geçmiştim. Hemen yerimden fırlayıp kendimi çalışma masasının altında attım, kapı açılıp Leydi Arista içeri girmeden önce, tam zamanında. Sadece ayaklarını ve sabahlığının eteklerini görebiliyordum ama sesi oldukça netti.

"Geceyarısı burada ne yapıyorsun? Yoksa bunlar ton balıklı sandviç mi? Doktor White'ın ne dediğini biliyorsun." Derin bir iç geçirerek biraz önce minderini ısıtmış olduğum koltuğa kendini bıraktı. Şimdi neredeyse omuzlarına kadar görüş alanıma giriyordu ve her zamanki gibi dimdikti. Acaba başını çevirirse o da benim bir yerlerimi görebilir miydi?

"Charles biraz önce yanıma geldi. Glenda'nın onu dövmekle tehdit ettiğini iddia ediyor."

"Eyvah," dedi Lucas. Sesi şaşılacak kadar sakindi. "Zavallı çocuk. Peki, sen ne yaptın?"

"Ona bir duble viski verdim," dedi büyükannem kıkırdayarak.

Soluğumu tuttum. Büyükannem kıkırdamış mıydı? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Güldüğü zaman bile şaşırırdık

ama kıkırdaması bambaşka bir durumdu. Bu sanki bir Wagner operasını blok flütle çalmak gibi bir şeydi. "Sonra da ağlamaya başladı!" dedi büyükannem küçümseyen bir ses tonuyla. Şimdi yine eski Leydi Arista olmuştu. "Yani *benim* de bir duble viski içmem gerekti."

"İşte benim kızım." Büyükbabamın hafifçe güldüğünü duydum. Ansızın içimde bir sıcaklık oluşmuştu. İkisi birbirleriyle çok mutlu görünüyorlardı. (Eh, en azından boyundan yukarı.) O anda evlilikleri hakkında pek de fazla fikir sahibi olmadığımı anladım.

"Glenda ve Charles'ın evliliklerine nokta koymanın zamanı geldi," dedi Leydi Arista. "Çocuklarımızın eş seçiminde pek de şanslı olmadıkları söylenebilir mi? Harry'nin Jane'i korkunç derecede sıkıcı bir kadın. Charles korkağın teki Grace'in Nicolas'ının ise cebi delik."

"Ama onu mutlu ediyor, önemli olan da bu."

Leydi Arista ayağa kalktı. "Evet, en az şikâyet ettiğim kişi o. Grace şu hırs düşkünü de Villiers'a takılıp kalsaydı, daha kötü olurdu." Büyükannem silkindi. "Şu de Villiersler'in hepsi son derece kendini beğenmiş. Umarım Lucy de aklını başına toplar."

"Sanırım Paul diğerlerinden biraz daha farklı." Büyükbabam bıyık altından güldü. "Çok iyi bir oğlan."

"Hiç sanmam –armut dibine düşer. Yukarı geliyor musun?"

"Biraz daha kitap okumak istiyorum..."

Evet ve eğer mümkünse gelecekten gelen torunla biraz daha gevezelik etmek. Çünkü zamanım daralmıştı. Bulunduğum yerden saati göremiyordum ama tiktaklarını duyabiliyordum. Yoksa şu lanet olası bayılma hissi yine mi başlıyordu?

"*Anna Karenina* mı? Bu fazla melankolik bir kitap değil mi, aşkım?" Büyükannemin kitaba uzanan ince ellerinin rastgele bir sayfasını açtığını gördüm. Herhalde Lucas da benim gibi soluğunu tutmuş olmalıydı. "*İnsan neler hissettiğini bir başkasına açıklayabilir mi?* Ah, belki bunu ben de okumalıyım. Ama tabii gözlükle."

"Önce ben okuyacağım," dedi Lucas kararlı bir sesle.

"Ama bu gece değil." Kitabı tekrar masanın üzerine koyup Lucas'a doğru eğildi. Pek göremiyordum ama galiba birbirlerine sarılmışlardı.

"Birkaç dakika sonra geliyorum, ballı böreğim," dedi Lucas ama keşke bunu yapmasaydı. "Ballı börek" lafını duyunca (Hey? Karşısındaki *Leydi Arista*'ydı!) öyle şiddetli irkildim ki başım çalışma masasının tavanına vurdu.

"Bu da neydi?" diye sert bir sesle sordu büyükannem.

"Bir şey mi oldu?" Lucas'ın elinin uzanıp *Anna Karenina*'yı masadan aşağı attığını gördüm.

"Bir gürültü duydum!"

"Ben bir şey duymadım," dedi Lucas ama ne yazık ki Leydi Arista'nın benden tarafa dönmesini engelleyemedi. Büyükannemin gözlerinin şüpheyle parladığını hissedebiliyordum.

Şimdi ne olacaktı?

Lucas hafifçe öksürerek kitaba okkalı bir tekme savurdu. Kalın cilt parke zemin üzerinde bana doğru kaydı ve çalışma masasına yarım metre kala durdu. Leydi Arista bana doğru bir adım attığı sırada midem büzüldü.

"Ama bu..." diye kendi kendine mırıldanarak yaklaştı.

"Ya şimdi ya hiç," dedi Lucas. Bunu söylerken beni kastettiğini varsaydım. Cesur bir atakla kolumu uzatıp kitabı kaptım ve göğsüme bastırdım. Büyükannem küçük bir şaşkınlık çığlığı koyuverdi. Ama eğilip çalışma masasının altına bakamadan, işlemeli terlikleri gözlerimin önünde sislendi.

2011 yılına geri döndüğümde kalbim küt küt atarak çalışma masasının altından çıkarken, bu mobilya 1993'ten bu yana yerinden bir santim kıpırdamamış olduğu için Tanrı'ya şükrettim. Ama çalışma masasının altından uzanarak kitabı alan bir kol gördükten sonra Leydi Arista'nın bir duble viskiye daha ihtiyacı olacağı kesindi.

Benim ihtiyacım olansa acilen yatağa girmekti. İkinci katta Charlotte'la karşılaştığımda –sanki kalbim bugün yeterince heyecan yaşadığına karar vermiş gibi– hiç korkmadım.

"Ağır hasta olduğunu ve yatman gerektiğini duydum." Bir el fenerini açıp parlak ışığını üzerime tuttu. Bu arada Nick'in el fenerini 1993'te bir yerlerde unuttuğumu fark ettim. Herhalde gömme dolaptaydı.

"Çok doğru. Herhalde senden mikrop kaptım," dedim. "Geceleri uyutmayan bir hastalığa benziyor. Okuyacak bir şeyler aldım. Ya sen ne yapıyorsun? Egzersiz mi?"

"Neden olmasın?" Charlotte bir adım daha yaklaşıp ışık topuyla kitabımı aydınlattı. "*Anna Karenina* mı? Senin için biraz ağır değil mi?"

"Öyle mi dersin? Eh, o zaman kitapları değişelim. Ben sana *Anna Karenina*'yı vereyim, sen de bana *Im Schatten der Vampire*'i ödünç ver."

Charlotte şaşırarak kısa bir süre için sustu. Sonra fenerin soğuk ışığını tekrar üzerimde dolaştırdı. "Sandıkta ne olduğunu göster, belki sana yardım edebilirim, Gwenny. O zaman olacakların önüne geçebilirim..." Hey, istediğinde çok farklı konuşabiliyordu, yumuşak ve sokulgan hatta neredeyse biraz endişeli.

Öne doğru bir adım atarak (gerilmiş karın kaslarımla) önünden geçtim. "Unut bunu, Charlotte! Odamdan da uzak dur, anlaşıldı mı?"

"Eğer haklıysam, o zaman sandığımdan da aptalsın demektir." Sesi şimdi her zamanki gibi çıkıyordu. Beni durdurup en azından baldırıma bir tekme patlatacağını beklerken, geçmem için yana çekildi. Ama el fenerinin ışığını bir süre daha arkamdan tuttu.

Zaman durdurulamaz,
Ama aşk için, bazen durduğu olur.

(Pearl S. Buck)

7.

Sabah saat ona doğru kapım çalındığında, derin uykumdan sıçrayarak uyandım. Gerçi bu sabah bu üçüncü kez başıma geliyordu. İlkinde saat yediydi ve annem nasıl olduğuma bakmak için gelmişti. ("Ateşin düşmüş, bünyen kuvvetliymiş. Yarın tekrar okula gidebilirsin!") Bundan on beş dakika sonra okula giderken bana uğramak için fazladan yolu uzatmış olan Leslie gelmişti, çünkü geceyarısı ona mesaj atmıştım.

Tabii mesajı laf olsun diye atmamıştım ve o sırada neredeyse tuşlara doğru dürüst basamayacak kadar bilincimi kaybettiğimden, şimdi aklıma geldiğinde, bunu nasıl yapabildiğime hâlâ şaşıyordum. Çünkü içeriden kilitli kalan odama ulaşmamın tek yolu penceremin önündeki pervazdan geçiyordu ve bu pervaz kaldırımdan yaklaşık on dört metre yükseklikteydi. Nick'in odasındaki pencereden çıkıp söz konusu pervaz üzerinde karın üstü sürünerek kendi pencereme ulaşmak Xemerius'un fikriydi ve "Sakın aşağı bakma!" ve "Hay kafama edeyim, çok yüksekmiş!" şeklinde bağırıp durmanın dışında, operasyonun başarıya ulaşmasında pek bir katkısı olduğu söylenemezdi.

Leslie'yle konuşacak birkaç dakikamız olmuş, sonra o okula, ben de tekrar derin uykuma geri dönmüştüm. Ta ki odamın önündeki sesler yükselip kapı aralığından kızıl bir baş içeri uzanana dek. Bana sert bir sesle, "Günaydın," diyen bu baş Bay Marley'den başkasına ait değildi.

Yatağımın ayakucunda uyuklayan Xemerius korkuyla sıçradı. "Bu itfaiyeci kılıklının burada ne işi var?"

Yorganı çeneme kadar çektim ve aklıma pek de yaratıcı bir şeyler gelmediği için, "Yangın mı çıktı?" diye Bay Marley'e sordum. Annemin dediğine göre elapse olmam için öğleden sonra gelip alacaklardı. Ama bunun için yatağıma kadar gelmeleri gerekmiyordu, Tanrım!

Birisi, "Pekâlâ, artık çok ileri gidiyorsunuz, genç adam!" diye bağırdı arkasından. Bu, Maddy halaydı. Bay Marley'i kenara iterek önünden geçip odama girdi. "Anlaşılan, hiç terbiye almamışsınız, yoksa bir genç kızın odasına böyle paldır küldür girmeye kalkmazdınız."

"Evet, ben de henüz insan içine çıkacak durumda değilim," dedi Xemerius ön patisini yalayarak.

"Ben... ben..." diye kıpkırmızı bir yüzle kekeledi Bay Marley.

"Bu gerçekten çok ayıp!"

"Maddy hala, sen bu işe karışma!" Odaya üçüncü olarak giren Charlotte'tu. Üzerinde bir blucin ve saçlarını alev almış gibi gösteren zehir yeşili bir kazak vardı. "Bay Marley ve Bay Brewer'in içeriden bir şey alması gerek." Bay Brewer dediği, o sırada içeri giren takım elbiseli genç adam olmalıydı. Dört numara. Gittikçe kendimi Victoria İstasyonu'nunun telaşlı kalabalığındaymışım gibi hissetmeye başlamıştım. Bu arada odam bu kadar kalabalığı alacak kadar değildi.

Charlotte bir dirsek darbesiyle öne doğru atılıp, "Sandık nerede?" diye sordu.

"Bir küçük gammazcı varmış, çenesi hiç durmazmış!" diye şarkı söylemeye başladı Xemerius.

"Hangi sandık?" Hâlâ yorganımın altında, yatağıma yapışmış gibi duruyordum. Zaten ayağa kalkmaya da hiç niyetim yoktu çünkü üzerimde hâlâ önü leş gibi olmuş pijamam vardı ve Bay Marley'in beni bu halde görmesini istemiyordum. Zaten saçlarımın cadı gibi olması yeterliydi.

"Hangisi olduğunu çok iyi biliyorsun!" Charlotte üzerime doğru eğildi. "Pekâlâ, nerede o?"

Maddy halanın bukleleri öfkeyle sallandı. "Hiç kimse o sandığa dokunmasın," diye şaşırtıcı bir otoriterlikle emretti.

Ama bu otorite ne yazık ki Leydi Arista'nın ses tonu karşısında fazla dayanamadı. "Madeleine! Sana aşağıda kalmanı söylemiştim!" Şimdi büyükannem de odama girmişti. Yine sopa yutmuş gibi dikiliyordu ve çenesini öne doğru çıkarmıştı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Bu arada kalabalığın arasında kendine yol açarak gömme dolaba doğru ulaşmaya çabalayan Charlotte kapakları iki yana açıp sandığı işaret etti. "İşte burada!"

"Elbette ilgilendirir! O *benim* sandığım!" diye tekrar bağırdı Maddy hala. Ama bu kez sesinde çaresizlik vardı. "Onu Gwendolyn'e vermiştim!"

"Saçma," dedi Leydi Arista. "O sandık Lucas'ındı. Bunca zamandır nerede olduğunu merak ediyordum." Buz mavisi gözlerini bana dikti. "Genç hanım, eğer Charlotte haklıysa, senin yerinde olmak istemezdim."

Yorganı biraz daha yukarı çekip tamamen altında kaybolmayı düşündüm.

"Kilitli," dedi Charlotte sandığın üzerine eğilerek.

Leydi Arista elini bana doğru uzattı. "Anahtar, Gwendolyn."

"Bende değil." Sesim yorgan yüzünden boğuk çıkmıştı. "Ve anlamıyorum, ne..."

"İnatçılığı bırak!" diye sözümü kesti Leydi Arista. Ancak Leslie daha önce anahtarı tekrar boynuna astığı için inat etmekten başka çarem yoktu.

Charlotte çalışma masamın çekmecelerini karıştırmaya başladı ama Maddy hala onun parmaklarına vurdu. "Sende hiç utanma yok mu?"

Bay Marley öksürdü. "Leydi Montrose izin verirse, Mabet'te kilidi anahtar olmadan da açmak için çeşitli yollarımız ve araçlarımız var..."

"*Yollar ve araçlar,*" diye onun gizemli ses tonunu taklit etti Xemerius. "Sanki keskinin büyülü bir yanı varmış gibi. Kendini beğenmiş aptal!"

"Pekâlâ, o zaman sandığı götürün," dedi Leydi Arista. Kapıdan çıkarken tekrar arkasını döndü. "Bay Bernhard," diye seslendiğini duydum. "Beyefendilere aşağıya kadar eşlik edin."

"Muhafızlarda yeteri kadar antika var sanıyordum," dedi Xemerius. "Açgözlüler!"

Bay Marley ve diğer adam sandığı selamsız sabahsız odadan çıkarırken, "Bir kez daha altını çizerek protesto ediyorum," diye bağırdı Maddy hala. "Bu... haneye tecavüz. Grace dairesine böyle saygısızca girildiğini öğrenirse, çok kızacaktır."

"Burası hâlâ *benim* evim," dedi Leydi Arista soğuk bir sesle. Gitmek için arkasını döndü. "Ve burada *benim* kurallarım geçerlidir. Gwendolyn'in görevinin bilincinde olmaması ve ne yazık ki bir Montrose gibi davranmaması genç yaşı ve olayın belirsizliği nedeniyle belki hoş görülebilir ama sen, Madeleine, abinin hayatı boyunca ne için çalıştığını bilmelisin! Ailemize saygı konusunda senden daha mantıklı olmanı beklerdim. Beni büyük hayal kırıklığına uğrattınız. İkiniz de."

"Siz de beni hayal kırıklığına uğrattınız." Maddy hala ellerini beline koyarak Leydi Arista'nın arkasından öfkeyle seslendi. "*İkiniz* de. Sonuçta biz bir aileyiz!" Leydi Arista artık onu duyamayacağı için Charlotte'a döndü: "Küçük tavşancık! Bunu nasıl yapabildin?"

Charlotte kıpkırmızı kesildi. Kısa bir an için Bay Marley'e ikizi kadar benzemişti. O an telefonumu nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Bu anı ölümsüzleştirmeyi çok isterdim. Daha sonraki şantaj çalışmaları için işe yarayabilirdi.

"Gwendolyn'in henüz *anlamak* için aklını yormadığı bir şeyi boykot etmesine seyirci kalamazdım," dedi Charlotte. Sesi biraz titrek çıkmıştı. "Bunu sadece sürekli ve her yerde ön planda olabilmek için yapıyor. Onun... haksız bir şekilde bağlı olduğu gizeme saygısı yok." Bana zehir gibi bir bakış attı. Anlaşılan, bu

bakış yine kendine gelmesine yardımcı olmuştu. Tekrar istekle, "Bunu kendin istedin," diye tısladı. "Sana yardım etmeyi bile teklif ettim! Ama hayır! Her zaman bir kural çiğnemen gerekiyor." Bu sözlerle birlikte esas benliğine geri dönerek en iyi yaptığı şeyi yaptı: saçlarını arkaya atarak odadan çıkıp gitti.

Maddy hala, "Tanrım, Tanrım," diyerek yatağımın kenarına çöktü. Xemerius tam zamanında yana çekilebildi. "Şimdi ne yapacağız? Sandığı açtıklarında mutlaka gelip seni alacaklardır, o zaman sana pek de yumuşak davranmayacakları kesin." Elini cebine daldırıp şeker kavanozunu çıkardı ve beş şekeri birden ağzına attı. "Buna dayanamam."

"Sakin ol, Maddy hala!" On parmağımı birden saçlarımın içine sokarak ona sırıttım. "Sandığın içinde okul atlasım ve bana Noel'de hediye ettiğin Jane Austen'ın tüm serisi var."

"Ah!" Maddy hala burnunu ovuşturarak rahat bir soluk aldı. "Bunu *elbette* düşünmüştüm," dedi şekerlerini şiddetle emerek. "Ama peki o..."

"Güvende, umarım." Derin bir soluk alıp bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sallandırdım. "Ama eğer birazdan, arama izni falan çıkarıp tekrar gelecek olurlarsa, duşa girsem daha iyi olacak. Ayrıca dün akşamki tavsiyen için çok teşekkürler! Kim demiş bütün odalar boş diye. Glenda teyzeyle eski kocası Charlie'nin yatak odasına indim!"

Maddy haladan "hık" diye bir ses çıktı. Korkudan şekerlerin hepsini yutmuştu.

O öğleden önce Charlotte ve büyükannemin yüzlerini bir daha görmedim. Aşağı kattaki telefon birkaç kez çaldı, bir kez de odamdaki telefon çaldı ama bu sadece durumumu merak eden annemdi.

Öğleden sonra Maddy halanın arkadaşı Bayan Purpleplum ziyarete geldi ve onların iki küçük kız gibi kıkırdaştıklarını duydum. Bunun dışında ev sessizdi. Birileri gelip beni Mabet'e götürmeden önce Xemerius'la birlikte biraz *Anna Karenina*'nın sayfalarına göz attık, yani Tolstoy tarafından yazılmamış olanlara. 400'üncüyle 600'üncü sayfaların arası Muhafızların Günceleri'nden ve kayıtlarından alınan yazılarla doluydu. Lucas ayrıca not düşmüştü: *Bunlar sadece en ilginç olan bölümler, sevgili torunum,* ama doğruyu söylemek gerekirse, bunları önce pek ilginç bulmamıştım. Saint Germain Kontu'nun bizzat kaleme aldığı *Zamanın nitelikleri ve prensipleri* adlı bölüm daha ilk cümlede beynime fazla gelmişti. *Geçmiş, şimdiki zamanda çoktan yaşanmış olsa da, geçmişi şimdiki zamana çevirerek şimdiki zamanı tehlikeye atmamak için çok dikkatli olmak gerekir.*

"Sen bir şey anladın mı?" diye sordum Xemerius'a. "Bir yandan zaten her şey yaşandı ve bu yüzden her şey olması gerektiği gibi olacak, öte yandan hiç kimseye grip virüsü bulaştırılmaması gerekiyor. Ya da başka bir şeyi mi kastediyor?"

Xemerius başını iki yana salladı. "Bunu atlasak olmaz mı?"

Ama Dr. M. Giordano diye birinin (bu da tesadüf olamazdı, değil mi?) 1992'de tarih araştırmalarıyla ilgili bir dergide yayımlanan *Saint Germain Kontu -Zaman yolcusu ve vizyoner- Engizisyon sorgularına ve mektuplara dayalı kaynak analizleri* adlı makalesi

de sekiz satırlık iç içe geçmiş cümlelerle başlıyordu. Devamını okumak için içimde hiçbir istek uyandırmamıştı.

Xemerius da benimle aynı durumda olmalıydı. "Çok sıkıcı!" diye yaygarayı koparırken Lucas'ın tüm kafiyeleri ve mısraları bir araya topladığı bölümün sayfalarını çevirdim. Bunlardan birkaçını daha önceden biliyordum ama benim için yeni olanlar da tıpkı Maddy halanın vizyonlarına benziyorlardı, fazla karışık, sembollerle dolu ve birçok bakımdan çeşitli anlamlar çıkarılabilecek şeylerdi. İçlerinde *Kan* ve *Sonsuzluk* kelimeleri fazlasıyla öne çıkıyordu ve genellikle *Kor* ve *Mutsuzluk*'la yan yana geliyorlardı.

"Goethe tarafından yazılmadıkları kesin," diye fikrini belirtti Xemerius. "Sanki birkaç sarhoş, olabildiğince şifreli bir şeyler yazıp çizmek için kafa kafaya vermişler gibi. Hey, bir düşünelim, Tilki ve Yeşim'e en çok hangi kelime uyar? Çişim, Dişim ya da İbrişim mi? Yoo, bunların yerine Meşin desek daha iyi olacak, hık, daha gizemli."

Gülmeden edemedim. Mısralar gerçekten de akıl karıştırıcıydı. Ama Leslie bunların üzerine kesin balıklama atlayacaktı, şifreli şeylere bayılıyordu. *Anna Karenina*'nın içindeki bilgilerin bizi daha ileriye götüreceğinden emindi.

Bu sabah kitabı dramatik bir şekilde havada sallayarak, "Bu, yeni bir sürecin başlangıcı," demişti. "Bilgi sahibi olan, gücün de sahibi olur." Burada kısa bir an durmuştu. "Bu replik bir filmden ama hangisi olduğunu şu an hatırlayamıyorum. Fark etmez: Sonunda konunun temeline inebiliriz."

Belki de haklıydı. Ama şimdi 1953 yılındaki yeşil kanepeye oturmuşken, kendimi bir nebze olsun güçlü ya da bilgili hissetmek

yerine korkunç biçimde yalnız hissediyordum. Leslie yanımda olsaydı ne iyi olurdu. Ya da en azından Xemerius.

Sayfaları rastgele çevirirken Bay Marley'in sözünü ettiği şeye rastladım. 1782 yılında günlüklere gerçekten de şu metin yazılmıştı: *...Kont yola çıkmadan önce bize gelecekteki kadın zaman yolcularının, özellikle son doğacak olan Yakut'un gizemin gücünden mümkün olduğu kadar az haberdar edilmesi ve kadınsı merakının yıkıcı gücünün hiçbir zaman hafife alınmaması gerektiğini bir kez daha bildirdi.* Ah evet. Kont'un bunu söylemiş olduğuna hemen inandım, âdeta sesini duyar gibiydim "Kadınsı merakının yıkıcı gücü" hah.

Ancak tüm bunlar, iptal edilmeyip ne yazık ki sadece ertelenmiş olan balo için bana pek yardımcı olamamıştı, ayrıca muhafızların yazdıkları bu şeyleri okudukça, Kont'un karşısına bir kez daha çıkma konusunda zaten pek var olmayan isteğim daha da azalıyordu.

İçimde uyanan huzursuz bir duyguyla altın kuralları da incelemeye koyuldum. Daha çok saygı ve vicdandan, geçmişte geleceği değiştirebilecek bir şey yapmamakla ilgili yükümlülüklerden söz ediyordu. Dört numaralı *–Hiçbir eşya bir zamandan diğerine nakledilmemelidir–* kuralını yaptığım bütün zaman yolculuklarında çiğnediğim kesindi. Yine *–Geçmişteki insanların kaderini asla etkilememe–* kuralını da öyle. Kitabı kucağıma koyup dalgın bir şekilde alt dudağımı çiğnemeye başladım. Belki de Charlotte haklıydı ve ben kuralları çiğneyen bir ukaladan başka bir şey değildim –sadece prensipte. Acaba muhafızlar şu anda odamın içini karıştırıyor olabilirler miydi? Ya da bütün evi, köpeklerle ve

metal detektörlerle? Çünkü küçük hilemiz Charlotte'un özgüvenini sarsmaya pek yetmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Ama en azından beni evden alan Bay Marley biraz sarsılmış görünüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi yapmaya çalışsa da, gözlerime bakmaya yüzü yoktu.

"Herhalde utanıyor," diye tahminde bulunmuştu Xemerius. "Sandığı açtığı andaki yüz ifadesini görmeyi çok isterdim. Umarım korkudan keskiyi ayağına düşürmüştür."

Evet, kitaplarımı sandıktan çıkardığı an, Bay Marley için utanç anı olmalıydı. Tabii Charlotte için de. Ama hemen pes etmeyeceği kesindi.

Elapse olmadan önce olanları hatırladım. Bay Marley arabadan ana binaya doğru yürüdüğümüz sırada açtığı siyah şemsiyeyi tepeme doğru tutarken, yine de teklifsizce bir sohbet oluşturmaya çalışmıştı. Bunu herhalde suçluluk duygusunu gizlemek için yapıyordu. "Hava bugün yağışlı olacak galiba, değil mi?" dedi enerjik bir sesle.

Bu gerçekten budalacaydı. Ben de aynı şekilde enerjik bir sesle karşılık verdim: "Evet. Sandığımı ne zaman geri alacağım?"

Bu sorudan sonra tek yapabildiği, kıpkırmızı kesilmek olmuştu.

"En azından kitaplarımı geri alabilir miyim? Yoksa üzerinde hâlâ parmak izi araması mı yapıyorlar?" Hayır, bugün ona hiç acımıyordum.

"Biz... ne yazık ki... belki... yanlış," diye kekelemeye başladı. Xemerius'la aynı anda konuştuk: "Ha?"

Girişte her zamanki gibi kırmızı halıda yürüyen aktörlere benzeyen Bay Whitman'a rastladığımızda, Bay Marley gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Anlaşılan o da bizim gibi yeni gelmişti çünkü benzersiz zariflikteki paltosunu çıkarıyordu. Sık saçlarındaki yağmur damlalarını silkelerken kusursuz dişleriyle bize gülümsedi. Bir tek patlayan flaşlar eksikti. Cynthia olsaydım, düşüp bayılmanın eşiğine gelmiştim ama onun yakışıklılığına ve (üzerimde zaten hiç etkisi olmayan) çekiciliğine karşı bağışıklığım vardı. Özellikle sırtındaki Xemerius ona tavşan kulakları yapıp aptalca soytarılık ederken.

"Gwendolyn, iyileştiğini duydum," dedi Bay Whitman.

Nereden duymuştu acaba?

"Biraz." Bay Marley'in pestilini çıkarmak üzere tam da hızımı almışken, onu var olmayan hastalığımla ilgili şüphelendirmemek için çabucak konuşmaya devam ettim. "Ben de şimdi Bay Marley'e sandığımı soruyordum. Onu neden aldıklarını ve ne zaman geri vereceklerini belki siz bana söyleyebilirsiniz."

"Doğru! Saldırı en iyi savunmadır," diye beni gaza getirdi Xemerius. "Bakıyorum da, bensiz idare edebiliyorsun. Eve geri dönüyorum, biraz oku... ah, etrafı kolaçan edeyim. Görüşürüz, timsah, hehe!"

"Ben... biz... bilgiler..." diye nokta noktalı konuşmasına devam etti Bay Marley.

Bay Whitman öfkeyle dilini şaklattı. Bay Marley onun yanında iki kat çaresiz gibiydi. "Marley, öğle tatilinize çıkabilirsiniz."

"Elbette, efendim. Öğle tatili, efendim." Bay Marley tekrarlatmadan hemen oradan ayrıldı.

O yok olur olmaz gözlerini üzerime dikerek, "Kuzenin odanda sana ait olmayan bir şey bulundurduğundan şüpheleniyor," dedi Bay Whitman. Güzel kahverengi gözleri nedeniyle Leslie ona sincap diyordu ama şimdi bu gözlerde şirinlik ve komiklikten eser yoktu, kahverengi gözlerde olduğu iddia edilen sözde sıcaklıktan da. İsyankâr ruhum onun bakışları altında hızla kişiliğimin en arka köşelerine doğru büzülmüştü. Birden, *keşke Bay Marley kalsaydı,* diye düşündüm. Onunla dalaşmak çok daha kolaydı. Bay Whitman'a yalan söylemek zordu, herhalde bunun nedeni öğretmen olarak deneyimli olmasıydı. Ama yine de denedim.

"Charlotte herhalde kendini biraz dışlanmış hissediyor," diye yere bakarak mırıldandım. "Şu anda yaşadıkları kolay değil ve belki de tekrar... biraz dikkat çekmek için... bir şeyler uyduruyor."

"Evet, diğerleri de öyle düşünüyor," dedi Bay Whitman dalgın bir tavırla. "Ama Charlotte bence böyle şeylere gerek duymayacak kadar sağlam kişilikli biri." Başını tıraş losyonunun kokusunu alacağım şekilde bana doğru eğdi. "Her ne kadar şüphesini doğrulayamamış olsa da... Senin, davranışlarının nelere yol açacağının bilincinde olmadığından eminim."

Eh, bundan ben de emindim. Başımı kaldırıp tekrar gözlerine bakmak bana epey güce mal oldu. "En azından bunun ne tür bir eşya olduğunu sorabilir miyim?" diye sordum.

Bay Whitman bir kaşını yukarı kaldırdı, sonra gülümseyerek beni şaşırttı. "Seni hafife almış olabilirim, Gwendolyn. Ama bu, kendini gözünde fazla büyütmen için bir neden değil!"

Birkaç saniye birbirimize baktık. Birden kendimi bitkin hissettim. Bütün bu oyunun ne yararı vardı? Kronografı tekrar

muhafızlara teslim edip her şeyi geride bıraksam ne olurdu? Aklımda bir yerlerde Leslie'nin *Topla kendini, hemen şimdi!* dediğini duyar gibiydim ama neden toplayacaktım? Zaten karanlıkta el yordamıyla yürüyordum ve bir adım bile ilerleyememiştim. Bay Whitman haklıydı: Kendimi gözümde çok fazla büyütmüş ve her şeyi daha da kötüleştirmiştim. Tüm bu sinir bozucu işleri neden üstüme vazife edindiğimi bile bilmiyordum. Tüm sorumluluğu üzerimden atıp kendimi diğerlerinin kararlarına teslim etsem daha güzel olmaz mıydı?

"Evet?" diye sordu Bay Whitman yumuşak sesiyle. Şimdi gözlerinde gerçekten de bir sıcaklık oluşmuştu. "Bana bir şey söylemek ister misin, Gwendolyn?"

Kim bilir, o sırada Bay George çıkagelmeseydi, belki de bunu yapacaktım. "Gwendolyn, nerede kaldın?" diyerek o zayıf anıma son vermişti. Bay Whitman öfkeyle dilini şaklatmış ama Bay George'un yanında konuyu kesmişti.

Şimdi 1953 yılında, yeşil kanepenin üzerinde tek başıma oturmuş, aklımı toplamaya çalışıyordum. Ve biraz da umut etmeye.

"Bilgi güçtür," diyerek sıktığım dişlerimle kendimi motive etmeye çalıştım ve kitabı tekrar açtım. Lucas özellikle 1782 ve 1912'deki günlüklerden notlar almıştı, *çünkü sevgili torunum, bunlar seninle ilgisi olan yıllar. 1782 eylülünde Floransa Birliği çökertilecek ve muhafızların iç çemberindeki hain açığa çıkacak. Bu, günlüklerde tam olarak yer almasa da, Gideon'un ve senin bu olaya karışacağınızı varsayabiliriz.*

Yukarı baktım. Bu baloyla ilgili aradığım ipucu olabilir miydi? Eğer öyleyse, bundan hâlâ bir şey anlamamıştım. Teşekkürler,

büyükbaba, diye iç geçirdim. Bunun da tıpkı, "Pastırmalı sandviçlerden uzak dur," kadar yararı olmuştu. Sayfayı çevirdim.

"Sakın korkma," dedi arkamda bir ses.

Bu cümle kesinlikle ölmeden önceki ünlü sözlerin arasında yer alabilirdi ("Dolu değil" ve "Sadece oynamak istiyor" gibi.) Tabii ki çok korkmuştum.

"Benim." Gideon kanepenin arkasında durmuş, bana gülümsüyordu. Ona bakar bakmaz bedenim yine olağanüstü hal ilan etti ve içim ne yana koşturacağını bilmeyen duygularla dolup taştı.

"Bay Whitman sana biraz arkadaşlık etmemin iyi gelebileceğini söyledi," dedi Gideon rahatça. "Sonra aklıma buradaki ampulün acil değiştirilmesi gerektiği geldi." Elindeki ampulü jonklör gibi havaya fırlatıp tuttuktan sonra zarif bir hareketle kanepeye sıçrayıp yanıma oturdu. "Bakıyorum burada çok rahatsın. Kaşmir battaniye! Ve üzüm. Sanırım Bayan Jenkins'in kalbini fethetmişsin."

Onun solgun ve güzel yüzüne bakarken duygu karmaşamı kontrol altına almaya çalıştım. Ama en azından *Anna Karenina*'yı kapatabilecek kadar aklımı başıma toplayabilmiştim.

Gideon dikkatle yüzümü incelerken bakışları alnımdan gözlerime ve oradan dudaklarıma kaydı. Gözlerimi kaçırıp ona sırtımı dönmek istedim ama bu bakışlara doyamıyordum. Bu nedenle yılan karşısında paralize olmuş tavşan gibi ona bakmaya devam ettim.

"Küçük bir merhaba bile demek yok mu?" diyerek tekrar gözlerimin içine baktı. "Bana hâlâ kızgın olsan da?"

Bunu söylerken dudaklarının alayla kıvrılması beni hareketsizliğimden silkeleyerek uyandırdı. "Bunu hatırlattığın için teşekkürler." Saçlarımı alnımdan çekip duruşumu dikleştirdim ve kucağımdaki kitabın kapağını açtım. Bu kez ilk sayfayı. Onu basitçe yok sayacaktım, aramızda her şeyin iyi gittiğini düşünmemeliydi.

Ama Gideon kolay pes edeceğe benzemiyordu. Tavana baktı. "Lambayı değiştirmek için ışığı bir süreliğine kapatmam gerekecek. O zaman burası geçici olarak karanlık olacak."

Bir şey söylemedim.

"Yanında el feneri var mı?"

Yanıt vermedim.

"Diğer taraftan, lambada bugün bir sorun yokmuş gibi görünüyor. Belki de onu öylece bıraksak daha iyi olacak, ne dersin?"

Bana baktığını seziyordum, sanki bana dokunacakmış gibiydi ama inatla kitaba bakmaya devam ettim.

"Hım, üzümlerden birkaç tane alabilir miyim?"

Artık sabrımı yitirmeye başlamıştım. "Evet, al. Ama rahat bırak da okuyayım!" diye homurdandım. "Çeneni de kapa, tamam mı? Canım seninle sohbet etmek istemiyor."

Üzümleri yerken sesi çıkmadı. Tek kelimesini okumadığım halde, sayfayı çevirdim.

"Duyduğuma göre bu sabah ziyaretçilerin olmuş." Üzüm tanelerini havada atıp tutmaya başladı. "Charlotte gizemli bir sandıktan söz etti."

Ah. Demek rüzgâr bu taraftan esiyordu. Kitabı kucağıma bıraktım. "*Kapa çenen*inin hangi bölümünü anlamadın?"

Gideon yayvanca sırıttı. "Hey, bu aptalca bir sohbet değil ki. Charlotte, Lucy ve Paul'ün sana bir şey verdikleri fikrine nereden kapıldı?"

Belli ki buraya ağzımı aramaya gelmişti, tabii. Herhalde Falk ve diğerlerinin emriyle. *"Ona karşı iyi ol, o zaman neyi nereye sakladığını mutlaka sana söyleyecektir."* Sonuçta kadınları aptal yerine koymak, de Villiersler'in hobisiydi.

Bacaklarımı kanepeye uzatarak bağdaş kurdum. Şimdi öfkelendiğim için alt dudağım titremeksizin gözlerinin içine dimdik bakmak çok kolaylaşmıştı. "Bu fikre nasıl kapıldığını Charlotte'a sor," dedim soğuk bir sesle.

"Sordum zaten." Gideon da bağdaş kurdu, böylece çadırdaki Kızılderililer gibi karşılıklı oturduk. Bu, barış çubuğu içmenin tam tersi değil miydi? "Senin bir şekilde çalınmış kronografı ele geçirdiğini düşünüyor, onu saklaman için kardeşlerin, büyükhalan hatta uşağınız bile sana yardım etmiş."

Başımı iki yana salladım. "Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama Charlotte herhalde fazla hayal kuruyor. Evin içinde eski bir sandık taşıdık diye aklı başından gitti."

"Sandığın içinde ne vardı?" diye sanki fazla ilgilenmiyormuş gibi sordu. Tanrım, nasıl da tahmin etmiştim!

"Hiçbir şey! Onu poker oynarken kullanıyoruz." Bu fikri öyle harika bulmuştum ki sırıtmamı güçlükle bastırdım.

"Arizona Hold'em mi?" diye sordu Gideon. Sanki meraklı körüklenmiş gibiydi.

Haha. "Texas Hold'em," dedim. Sanki böyle basit bir hileye kanacakmışım gibi! Leslie'nin babası pokeri bize henüz on iki yaşımızdayken öğretmişti. Çünkü bir kızın mutlaka poker öğrenmesi gerektiği kanısındaydı –neden olduğunu bize hiç söylemedi. Ama onun sayesinde tüm hileleri öğrenmiştik ve blöf yapmakta dünya şampiyonu sayılırdık. Gerçi Leslie eline iyi kâğıt geldiğinde hâlâ burnunu kaşıyordu ama bunu sadece ben biliyordum. "Omaha da ama onu seyrek oynarız. Biliyor musun," diye sır verir gibi ona doğru eğildim, "bizim evde şans oyunları oynamak yasaktır, büyükannem bu konuda birkaç sert kural koydu. Ama biz sadece bu durumu protesto etmek için, biraz da inat olsun diye poker oynamaya başladık. Maddy hala, Bay Bernhard, Nick ve ben. Ama sonra bu hoşumuza gitmeye başladı."

Gideon bir kaşını yukarı kaldırmıştı. Nedense etkilenmiş görünüyordu. Onu suçlayamazdım.

"Belki de Leydi Arista haklı çünkü pokerin müptelası olduk," diye devam ettim. Şimdi iyice havaya girmiştim. "Önce limonlu şekerine oynadık ama sonra ortaya sürdüğümüz para gittikçe yükseldi. Kardeşim geçen hafta tüm haftalığını kaybetti. Leydi Arista bir duysa!" Gideon'a doğru biraz daha eğilip gözlerinin içine baktım. "Ama bunu Charlotte'a sakın söyleme, yoksa hemen gidip yetiştirir. Çalıntı kronograf hikâyesiyle oyalanmasının bence bir sakıncası yok!" Kendimden son derece hoşnut bir halde tekrar doğruldum.

Gideon'un etkilenmiş hali devam ediyordu. Bir süre sessizce beni seyrettikten sonra birden elini uzatıp saçımı okşadı. O anda dağılıverdim.

"Kes şunu!" Gerçekten de bütün hileleri deniyordu! Pis herif. "Burada ne arıyorsun? Kimsenin arkadaşlığına ihtiyacım yok!" Sesim ne yazık ki pek hırçın çıkmamıştı, kulağa daha çok şikâyet eder gibi geliyordu. "Senin gizli görevde olman gerekmiyor muydu? Kan almayı bıraktın mı?"

"Dün akşamki *Şalvar Operasyonu*ndan mı söz ediyorsun?" Saçımı okşamayı bıraktı ama bu kez bir tutam alıp parmakları arasında tuttu. "O iş bitti. Elaine Burghley'in kanı kronografa geçti." Birkaç saniye boyunca gözleri boşluğa dikildi. Oldukça üzgün görünüyordu. Ama sonra hemen kendini topladı. "Sadece şu inatçı Leydi Tilney, Lucy ve Paul kaldı. Ama şimdi Paul ve Lucy'nin hangi zamanda ve hangi isimle saklandıklarını bildiğimiz için bu sadece teknik bir ayrıntı. Ayrıca Leydi Tilney'le yarın sabah ilgileneceğim."

"Bu arada bütün bunların doğru olup olmadığı konusunda şüpheye düştüğünü sanıyordum," diyerek saçımı elinden kurtardım. "Ya Lucy ve Paul haklıysa ve kan çemberinin hiçbir zaman kapanmaması gerekiyorsa? Bunun mümkün olabileceğini sen söylemiştin."

"Doğru. Ama bunu muhafızların gözüne sokmak niyetinde değilim. Bunu söylediğim tek kişi sensin."

Ah, çok kurnaz bir psikoloji hamlesi. *Güvendiğim tek kişi sensin.*

Ama istediğimde ben de kurnaz olabilirdim. (Sadece poker hikâyesini hatırlamam yetmişti!) "Lucy ve Paul Kont'a güvenilemeyeceğini söyledi. Niyetinin kötü olduğunu düşünüyorlar. Buna artık sen de mi inanıyorsun?"

Gideon başını iki yana salladı. Yüzü birden ciddiyetle gerilmişti. "Hayır. Onun kötü olduğuna inanmıyorum. İnandığım, sadece..." Duraksadı. "Bence kitlelerin iyiliğini bir tek kişinin iyiliğinden üstün tutuyor."

"Kendi iyiliğini de mi?"

Yanıt vermek yerine yine elini uzattı. Bu kez saçımdan bir tutam alıp parmakları arasında bigudi gibi kıvırmaya başladı. Sonunda konuştu: "Diyelim ki çok müthiş bir şey buldun, örneğin ne bileyim, kansere, Aids'e ve diğer tüm hastalıklara çare olacak bir şey. Ama bunun için bir insanı öldürmek zorundasın, bunu yapar mıydın?"

Birinin ölmesi mi gerekiyordu? Lucy ve Paul'ün kronografı alıp kaçmalarının nedeni bu muydu? Annemin *"Çünkü bunun için ödenecek olan bedel onlara çok ağır görünmüştü,"* diyen sesini duyar gibi oldum. Bedel, insan hayatı mıydı? Gözümün önünde hemen buna uygun film sahneleri canlandı: Ters duran haçlar, bir sunakta kurban edilen insanlar, Babil dilinde büyülü sözler mırıldanan kukuletalı adamlar. Gerçi bu sahneler muhafızlara pek uymuyordu, belki birkaç istisna dışında.

Gideon merakla bana baktı.

"Birçok insanın hayatını kurtarmak için bir insanın hayatını feda etmek mi?" diye mırıldandım. "Hayır, bunun için büyük bir bedel olduğunu sanmıyorum –tabii tamamen faydacı bir gözle bakıldığında. Ya sen?"

Gideon uzun süre bir şey söylemeyip bakışlarını yüzümde dolaştırdı ve saç tutamımla oynamaya devam etti. "Evet, sanırım," dedi sonunda. "Amaç her zaman aracı kutsallaştırmaz."

"Bu, artık Kont'un senden istediklerini yapmayacağın anlamına mı geliyor?" deyiverdim. İtiraf etmem gerekirse, bu pek kurnazca değildi. "Bu durumda, örneğin duygularımla oynamayı bırakacak mısın? Ya da saçlarımla oynamayı?"

Gideon saçlarımdan çektiği elini sanki ona ait değilmiş gibi şaşkınlıkla inceledi. "Ben… Kont bana senin duygularınla oynamam için emir vermedi."

"Ya, vermedi demek?" Bir anda korkunç öfkelenmiştim. "Ama bana böyle bir şey söyledi. Vermemişmiş! İşini iyi yapmış olmandan çok etkilenmişti. Duygularımı çok kısa zamanda manipüle edebildiğini ama ne yazık ki yanlış kurbana, yani Charlotte'a çok fazla enerji sarf ettiğini söyledi."

Gideon iç geçirerek elinin tersiyle alnını ovuşturdu. "Aslında Kont'la gerçekten şey konusunda… ee, erkekçe konularda birkaç kez konuştuk. O… ah, lütfen, adam iki yüz yıldan fazla bir zaman önce yaşadı, onu hoş görmek gerek! Kadınların davranışlarını duygularına göre belirlediğini, erkeklerinse mantıkla hareket ettiği görüşünü savunuyor. Gerektiğinde de davranışlarını kontrol edebilmem için zaman yolcusu partnerimin bana âşık olmasının daha iyi olacağı görüşünde. Ben de düşündüm ki…"

"Sen de…" diye öfkeyle onun sözünü kestim. "Sen de onun dediğini yapayım, dedin!"

Gideon bacaklarını çözüp ayağa kalktı ve odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. Nedense birden öfkelenmiş gibiydi. "Gwendolyn, seni hiçbir şeye zorlamadım, değil mi? Tam tersi, sana sık sık kötü davrandım."

Dilim tutulmuş gibi ona bakakaldım. "Bunun için şimdi sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Elbette hayır," dedi. "Ya da evet, evet."

"Hangisi?"

Gözlerinden kıvılcımlar saçarak bana baktı. "Kızlar neden onlara kötü davranan erkeklere bayılıyor? İyi çocuklar ilgilerini çekmiyor anlaşılan. İnsan bazen bu yüzden kızlara olan saygısını korumakta zorlanıyor." Odayı hâlâ uzun, neredeyse öfkeli adımlarla kaplan gibi turlayıp duruyordu. "Özellikle fazla laubali davranamayan, yelken kulaklı ve sivilceli bir çocuk değilsen."

"Ne kadar alaycı ve yüzeyselsin." Konuşmanın birdenbire yön değiştirmiş olmasını aklım almıyordu.

Gideon omuz silkti. "Burada kim yüzeysel acaba? Yoksa seni Bay Marley'in öpmesini mi isterdin?"

Bir an gerçekten de şaşırıp kalmıştım. Sözlerinde küçücük ama *küçücük* bir gerçek payı yok değildi… ama sonra başımı iki yana salladım. "Bu etkileyici yargılamada çok önemli bir şey unuttun. Eğer bana yalan söylemeyip bana karşı bir şeyler hissettiğini iddia etmeseydin, sivilcesiz yüzüne –şapka çıkarılacak özgüvenine– karşın beni öpmene izin vermezdim." Birden gözlerim yaşlarla doldu. Ama titreyen sesimle konuşmaya devam ettim. "O zaman… sana âşık olmazdım." Olsam bile en azından bunu çaktırmazdım.

Gideon bana doğru döndü. Bir an büsbütün hareketsiz kaldı, sonra birden tüm gücüyle duvara bir tekme attı. "Kahretsin, Gwendolyn," dedi dişlerini sıkarak. "Bana gerçekleri hiç bu ka-

dar açıkça söyledin mi? Bunun yerine her fırsatta bana yalan söylemedin mi?"

Buna verecek bir yanıt aradığım sırada –konuyu değiştirmekte oldukça ustaydı– tanıdık baş dönmesi geri döndü ama bu kez hiç olmadığı kadar kötüydü. *Anna Karenina*'yı korkuyla göğsüme bastırdım. Sepeti yakalamakta geç kalmıştım.

Gideon arkamdan, "Seni öpmeme izin verdin ama bana hiç güvenmedin," dedi. Gerisini duyamadım çünkü hemen ardından şimdiki zamana geri döndüm ve Bay Marley'in ayakları dibine kusmamak için kendimi güçlükle zapt ettim.

Sonunda mideme hâkim olabildiğim sırada, Gideon da geri dönmüştü. Sırtını duvara dayadı. Tüm öfkesi yüzünden silinip gitmişti. "Bir poker turunda size katılmayı çok isterim," dedi. "Çünkü blöf yapmakta üstüme yoktur." Bunu söyledikten sonra ardına bakmadan odadan çıkıp gitti.

Dominiken rahibi Gian Petro Baribi'nin
Engizisyon sorgularından

Padua Üniversitesi Arşivi
(Dr. M. Giordano tarafından deşifre
ve tercüme edilerek üzerinde çalışıldı)

25 Haziran 1542. S. Manastırı'nda babasının iddiasına göre şeytanın çocuğunu taşıyan genç Elisabetta'yı sorgulamaya devam ediyorum. Ruhaniler meclisi başkanına yazdığım raporda, M.'nin –nazikçe ifade edilirse– dinsel anlamda değişim geçirmeye meyilli olduğuna ve kendini yüce babamız Tanrı tarafından dünyadaki kötülüklerin kökünü kurutmak için tayin edilmiş hissettiğine dair olan tahminlerimi gizlemeyeceğim. Görünüşe bakılırsa, onun iffet konusundaki düşüncelerine uymadığını kabul etmek yerine, kızını cadılıkla itham etmeyi tercih ediyor. Daha önceki sayfada R.M ile olan iyi ilişkilerinden söz etmiştim, onun bu bölgedeki etkisi oldukça fazla ki bu yüzden olaya henüz kapanmış gözüyle bakamıyoruz. Tanıkların sorgulanması tam bir maskaralıktı. Elisabetta'nın iki genç öğrenci arkadaşı, Kont'un manastırın bahçesinde aniden şeytan gördüğüne dair ifadeyi doğruluyorlar.

Geceyarısı –tamamen tesadüfen– neden bir çalılığın içine gizlenmiş olduğunu açıklayamayan Küçük Sofia ise boynuzları, kor gibi yanan gözleri ve at ayakları olan bir dev tarif ediyor ve bu devin Elisabetta'ya tuhaf bir şekilde tecavüz etmeden önce ona kemanla küçük bir serenat yaptığını söylüyor. Elisabetta'nın yakın bir kız arkadaşı olan diğer tanık çok daha aklı başında ifade vererek, Elisabetta'yı güzel sözlerle kandıran adamın iyi giyimli ve uzun boylu biri olduğunu söyledi. Birden ortaya çıkmış ve söylenenlere bakılırsa buharlaşarak yok olabiliyormuş ama kendisi böyle bir şey görmemiş. Elisabetta ise bana manastır duvarından ustaca içeri atlayan adamın ne boynuzları ne de at ayakları olduğunu söyledi. Adam saygın bir aileden geliyormuş, hatta adını bile biliyor. Tam da bu olayı aydınlatıcı bir şekilde sonlandıracağım için sevindiğim sırada, bana adamın gelecekten, tam olarak 1723'ten geldiği için ne yazık ki onunla bir daha temas kuramayacağını söyledi. Çevremde bulunan insanların haleti ruhiyesiyle ilgili hayal kırıklığım tahmin edilebilir. Ruhaniler meclisi başkanının, beni gerçek olayların beklediği Floransa'ya bir an önce geri çağırmasını umuyorum.

8.

Brokar korsajın üzerini mavi ve gümüş renkli parlak cennet kuşları, çiçekler ve yapraklar süslüyordu. Elbisenin kol ve etekleri gece mavisi ipektendi ve her adımda fırtınalı bir günde kıyıya vuran dalgalar gibi hışırtılı bir ses çıkarıyordu. Bu elbisenin içinde herkesin bir prenses gibi görüneceği kesindi ama aynada kendimi gördüğümde yine çok etkilenmiştim.

"Bu… hayal edilemeyecek kadar güzel!" diye fısıldadım.

Xemerius homurdandı. Dikiş makinesinin yanındaki brokar parçasının üzerinde oturmuş, burnunu karıştırıyordu. "Kızlar işte!" dedi. "Önce baloya gitmemek için tepinirler ama süslü püslü elbiseleri görünce heyecandan dilleri tutulur."

Onu duymazdan gelerek bu şaheserin yaratıcısına döndüm. "Ama öteki elbise de kusursuzdu, Madam Rossini."

"Evet, biliyorum," diye bıyık altından güldü. "Onu başka sefere kullanabiliriz."

"Madam Rossini, siz bir sanatçısınız!" dedim.

"*N'est-cepas?*"[17] diyerek bana göz kırptı. "Bir sanatçı olarak da bazı şeyleri farklı düşünebilirim. Diğer elbise beyaz perukla birlikte seni biraz solgun gösterecekti –seninki gibi bir tene güçlü *comment on dit,*[18] kontrastlar gerek!"

"Ah doğru! Peruklar." İç geçirdim. "Bu yine her şeyi mahvedecek. Lütfen daha önce bir fotoğraf daha çekebilir misiniz?"

"*Bien sur.*"[19] Madam Rossini beni tuvalet komodininin önündeki pufa götürüp ona uzattığım cep telefonunu aldı.

Xemerus kanatlarını açarak bana doğru uçtu ve porselen başın üzerinde duran peruğun yanına talihsiz bir iniş yaptı.

"Böyle bir saç yığınının içinde genellikle neler dolaştığını biliyorsun, değil mi?" Başını arkaya atıp pudra beyazı kuleye doğru baktı. "Kesinlikle kasık biti doludur. Güve de tabii. Belki daha da kötüsü." Yapmacık bir hareketle ön patisini kaldırdı. "TARANTULA mesela."

Bu *şehir efsanelerinin* gerçekten demode olduğuna dair yorumu kendime saklayarak yapmacık bir şekilde esnedim.

Xemerius pençelerini yanlara dayayıp, "Bunlar gerçek," dedi. "Sadece örümceklere değil, şu Kont'a da dikkat etmen gerek. Eğer elbise sarhoşluğu içinde aklından çıktıysa, hatırlatayım."

Ne yazık ki bu konuda haklıydı. Ama daha yeni iyileşmiştim ve muhafızlar baloya katılabileceğimi açıklamışlardı. Bu durumda

17 (Fr.) Değil mi? (ç.n.)

18 (Fr.) Nasıl derler, (ç.n.)

19 (Fr.) Elbette, (ç.n.)

istediğim bir tek şey vardı: İyimser düşünmek. Bunu da Madam Rossini'nin atölyesinden başka nerede yapabilirdim ki?

Xemerius'a sert bir bakış atıp gözlerimi giysilerle dolu askılar üzerinde dolaştırdım. Hepsi birbirinden güzeldi.

"Acaba yeşil renkte bir şeyleriniz olabilir mi?" diye sordum. Aklıma Cynthia'nın partisi gelmişti. Leslie'nin Marslı kılığında gitmemizi istediği parti. "Sadece yeşil çöp torbalarına, birkaç tane pipo temizleyicisine, boş konserve kutularına ve bir çift strafor topa ihtiyacımız var," demişti. "Çivi ve silikon tabancasıyla bir çırpıda klasik Marslı oluveririz. Bir anlamda canlı modern sanat abideleri oluruz ve bunun için beş kuruş para ödemeyiz."

"Yeşil mi? *Mais oui,*"[20] dedi Madam Rossini. "Herkes henüz o cılız kızıl saçlının zamanda yolculuk yapacağını düşündüğü zamanlarda, yeşil tonlarda birçok kumaş kullandım. Kırmızı saçlarla mükemmel uyuşuyor, tabii şu küçük asinin yeşil gözleriyle de."

"Ah, ah," dedi Xemerius pençesini tehdit eder gibi sallayarak. "Tehlikeli yasak bölge, azizim!"

Yine haklıydı. Çünkü o küçük asi, pis herif düşünmek istediğim iyimser şeylerin listesinde yer almıyordu. (Ama Gideon gerçekten de bu partiye Charlotte'la birlikte gelecekse, orada kesinlikle bir çöp torbası içinde dikilecek değildim, Leslie modern sanat ve ilginç görünmek konusunda istediğini söyleyebilirdi.)

Madam Rossini uzun saçlarımı tarayıp lastikle tepemde bağladı. "Ayrıca bu akşam yeşil giyecek, koyu bir su yeşili. Birbirinizi

20 (Fr.) Kuşkusuz, (ç.n.)

bastırmamanız için kumaş seçimi konusunda saatlerce uğraştım. Sonunda hepsini bir de mum ışığında denedim. *Absolument onirique*.[21] Birlikte tıpkı deniz kralı ve kraliçesi gibi görüneceksiniz."

"*Absölümon*," diye gakladı Xemerius. "Eğer ölmez de sağ kalırsanız, bir yığın küçük prens ve prensesleriniz olur artık."

Derin bir soluk aldım. Eve gidip Charlotte'a göz kulak olsa daha iyi olmaz mıydı sanki? Ama Mabet'e kadar bana eşlik etmekte ısrar etmişti, aslında çok tatlıydı. Xemerius balodan korktuğumu çok iyi biliyordu.

Madam Rossini saçlarımı üç tutama ayırıp örerek firketelerle düğümlerken kaşlarını çatarak dikkatini topladı: "Yeşil mi dedin? Bir düşünelim. Hımm, elimizde 18. yüzyıl sonlarına ait yeşil kadifeden bir binici kostümü var, ayrıca, ah! Bu iyi ki aklıma geldi, 1922'ye ait bir gece elbisesi, Nil yeşili ipekten ve buna uygun manto ve çanta ile birlikte, *trés chic*.[22] Sonra Balenciaga'nın[23] birkaç modelini çalıştım. Grace Kelly'nin 60'lı yıllarda giydiği elbiseler. Biri gül yaprakları renginde muhteşem bir balo elbisesi, sana çok yakışacaktır."

Peruğu dikkatle porselen kafanın üzerinden aldı. Mavi bantlarla ve brokar yapraklarla süslü kar beyazı şey bana çok katlı düğün pastalarını hatırlatmıştı. Hatta vanilya ve portakal kokuyordu. Madam Rossini pastayı başımdaki kuş yuvasının üzerine ustalıkla

21 (Fr.) Kesinlikle rüya gibi, (ç.n.)
22 (Fr.) Çok şık, (ç.n.)
23 Cristóbal Balenciaga, ünlü İspanyol Haute Couture modacısı, (ç.n.)

oturttu. Aynaya bir kez daha baktığımda kendimi neredeyse tanıyamadım.

"Şimdi Marie Antoinette'le büyükannem arası bir şeye benzedim," dedim. Kara kaşlarımla minicik bir parça da, kadın kılığına girmiş Haydut Hotzenplotz'a.[24]

"Saçma," diye karşı çıktı Madam Rossini peruğu dev firketelerle sağlamlaştırırken. Küçük birer hançere benziyorlardı ve uçlarında parlak taşları vardı. Hepsi takıldığında, peruğun içinde mavi yıldızlar gibi parladılar. "Önemli olan kontrasttır, kuğu boyunlum, kontrast hepsinden önemlidir." Komodinin üzerinde kapağı açık duran makyaj kutusunu işaret etti. "Şimdi de makyaj –*smokey eyes*[25] 18. yüzyılın mum ışığında kesinlikle çok modaydı." Bir parça pudra, *et parfaitement!*[26] Yine herkesten güzel olacaksın!"

Tabii hiçbir zaman yanımda olamayacağı için bunu bilemezdi. Ona gülümsedim. "Bana karşı çok iyisiniz! Siz kesinlikle en iyisisiniz! Ayrıca elbiseleriniz için aslında Oscar'ı hak ediyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Madam Rossini mütevazı bir gülümsemeyle.

"Önemli olan, arabaya binerken önce başını sokup inerken de yine önce başını çıkarman, tatlım!" Madam Rossini limuzine kadar bana eşlik ederek binmeme yardım etmişti. Kendimi biraz

24 Otfried Preussler'ın çocuk hikâyesi, (ç.n.)
25 (İng.) Dumanlı gözler,(ç.n.)
26 (Fr.) Kusursuz, (ç.n.)

Marge Simpson[27] gibi hissediyordum, sadece başımdaki kule mavi yerine beyazdı ama neyse ki arabanın tavanı yeterince yüksekti.

Eteklerimi sonunda düzgün bir şekilde arabanın koltuğuna yayabildiğim sırada, "Bu kadar küçük bir kızın bu kadar geniş bir alana ihtiyacı olmasını aklım almıyor," dedi Bay George gülerek.

"Yaa, değil mi? Aslında bu elbiseler yüzünden artık kendi posta kodumu almak için başvurmam gerek."

Madam Rossini bana komik bir veda öpücüğü gönderdi. Ah, ne tatlı kadındı! Onun yanındayken hayatımın aslında ne kadar korkunç olduğunu hep unutuyordum.

Araba tam hareket ettiği sırada muhafız karargâhının ana kapısı açıldı ve Giordano telaşla dışarı çıktı. Alınmış kaşları dimdik yukarı kalktı. Bronzlaştırıcı kreminin altındaki teninin bembeyaz kesildiğinden emindim. Şiş dudaklı ağzını açıp kaparken tıpkı ölmek üzere olan bir dip balığına benziyordu. Neyse ki Madam Rossini'ye ne dediğini duymadım ama az çok tahmin edebiliyordum. *Sarsak şey. Tarihten ve menuet dansından haberi yok. Aptallığıyla bizi rezil edecek. İnsanlığın yüz karası.*

Madam Rossini tatlı tatlı gülümseyerek ona bir şeyler söyleyince balık ağzı hemen kapanıverdi. Ne yazık ki araba o sırada *Kıyı*'ya varmak üzere gaza basınca, gözden kayboldular.

Sırıtarak arkama yaslandım ama yol boyunca keyfim gittikçe kaçarak yerini korku ve heyecana bırakmaya başladı. En çok korktuğum şey, belirsizlik, kalabalık, bakışlar, sorular, dans

27 The Simpsons çizgi dizisinde anne karakteri, (ç.n.)

ve tabii en çok da Kont'la karşılaşmaktı. Korkularım dün gece rüyalarıma kadar beni izlemişti ama yine de derin bir uyku çekebildiğime seviniyordum. Özellikle uyanmaya yakın gördüğüm rüyalar tam bir çorba gibiydi. Rüyamda eteğime takılıp dev bir merdivenden aşağı, tam da Saint Germain Kontu'nun ayakları dibine yuvarlanıyordum ve o beni –hiçbir yerime dokunmadan– boğazımdan tutup yukarı kaldırıyordu. Bu arada tuhaf bir şekilde Charlotte ciyaklıyordu: "Tüm ailenin yüz karasısın." Yanında da Bay Marley duruyordu. Leslie'nin sırt çantasını havaya kaldırmıştı ve suçlarcasına bağırıyordu: "Otobüs kartında sadece yirmi Pound kalmış!"

"Ne haksızlık. Daha yeni doldurmuştum!" Leslie bu sabah coğrafya dersinde anlattığım rüyama gülmekten ölmüştü. Aslında hiç de abartmıyordu: Çünkü sırt çantası dün okuldan sonra otobüse bineceği sırada çalınmıştı. Genç bir adam onu hoyratça sırtından çekip almıştı ve Leslie'nin dediğine göre Dwain Chambers'ten[28] daha hızlı koşarak kaçmıştı.

Bu arada konu muhafızlar olduğunda, biraz deneyim kazanmıştık. Ayrıca (dolaylı olarak bakıldığında) bu olayın arkasında olduğunu bildiğimiz Charlotte'tan da zaten başka bir şey beklemiyorduk. Ama bu yöntemi yine de... şey... biraz ahmakça bulmuştuk ve bunun son kanıtı da o sırada Leslie'nin yanında duran Hermés çantalı kadındı. Yani, elimi kalbime koyup şöyle sorabilirim: Aklı başında hangi hırsız böyle pahalı bir çanta dururken eski bir çantayı kapar?

28 İngiliz, eski 100 metre koşucusu, (ç.n.)

Xemerius'un anlattığına göre Charlotte ben gittikten hemen sonra odama girip kronografı aramış ve hiçbir yeri atlamamıştı. Hatta yastıkların altına bile –ne orijinal saklama yeri– bakmıştı. Gömme dolabımda yaptığı titiz araştırmadan sonra sonunda gevşek alçı bölmeyi keşfetmiş ve yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle (Xemerius öyle dedi) küçük örümcek dostumun kız kardeşinden bile korkmaksızın (Xemerius öyle dedi) sürünerek ara geçide girmişti. Yine timsahın iç organlarının içine elini sokarken de en küçük bir tiksinti belirtisi göstermemişti.

Eh, bunu bir gün önce yapmalıydı tabii. Leydi Arista her zaman, bugünün işini yarına bırakmayacaksın, derdi. Charlotte aklı karışmış halde gömme dolaptan çıktıktan sonra bu kez gözüne Leslie'yi kestirmiş ve bu da onun sırt çantasına mal olmuştu. Şimdi muhafızların elinde yeni doldurulmuş bir otobüs kartı, bir dosya, çilekli bir dudak parlatıcısı ve Ganj deltasının doğudaki genişlemesini gösteren birkaç kütüphane kitabından başka bir şey yoktu.

Bu sabah kahvaltıda karşılaştığım Charlotte bu yenilgiyi her zamanki mağrur yüz ifadesiyle bile gizleyememişti. Buna karşın Leydi Arista hatasını kabul etme büyüklüğünü göstermişti.

"Sandığı eve geri yolluyorlar," demişti soğukkanlı bir şekilde. "Anlaşılan, Charlotte'un sinirleri biraz fazla gerilmiş. Açıklamalarına inandığım için hatalı olduğumu kabul ediyorum. Şimdi bu olaya hallolmuş gözüyle bakıp konuyu değiştirelim."

Bu, (en azından Leydi Arista'nın koşullarına göre) uygun bir özürdü. Charlotte bu sözler söylendiği sırada gözlerini tabağına dikmişken, biz diğerleri birbirimize şaşkın şaşkın bakıp sonra

itaatkâr bir tavırla hemen aklımıza gelen ilk konuya geçmiştik: Havaya.

Sadece boynunda kızıl lekeler oluşmaya başlayan Glenda teyze, Charlotte'a yapılan bu hakarete göz yummayarak, "Aslında onu suçlamak yerine hâlâ kendini sorumlu hissettiği ve uyanık davrandığı için ona minnettar olmalısınız," diyerek lafını oturtmuştu. "Ne demişler, besle kargayı, oysun gözünü. Eminim ki…" Ama Glenda teyzenin neden emin olduğunu öğrenememiştik çünkü Leydi Arista buz gibi bir sesle: "Konuyu değiştirmek istemiyorsan, masayı terk etmekte özgürsün, Glenda," demişti. Zaten Glenda teyze de öyle yapmış, aç olmadığını iddia eden Charlotte'la birlikte yemek odasını terk etmişti.

"İyi misin?" Karşımda (eteklerim arabanın yarısını kapladığı için daha çok çaprazımda) oturan ve o ana dek beni düşüncelerimle baş başa bırakmış olan Bay George bana gülümsedi. "Doktor White heyecanın için sana bir şeyler verdi mi?"

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "18. yüzyılda çift görmekten korktum." Ya da daha kötüsünden ama bunu Bay George'a söylemedim. Geçen pazarki suarede ancak Leydi Brompton'ın özel puncu sayesinde sakinleşebilmiştim ve şaşkın konukların önünde bana Andrew Lloyd Webber'in iki yüz yıl sonra besteleyeceği *Cats*'in *Memory*'sini söyleten de yine bu punçtu. O yetmemiş gibi ayıkken hiçbir zaman yapmayacağım şeyi yapıp herkesin önünde bir hayaletle konuşmuştum.

Bana neden yardım ettiğini sormak için Doktor White'la birkaç dakika yalnız kalabilmeyi ummuştum ama beni Falk de Villiers'ın yanında muayene edip iyileştiğimi söylemişti. Veda

ederken ona kurnazca göz kırptığımda da Doktor White sadece kaşlarını çatmış ve gözümde bir şey olup olmadığını sormuştu. Bunu hatırlayınca tekrar iç geçirdim.

"Sakın endişelenme," dedi Bay George şefkatle. "Fazla uzun sürmeyecek, hemen geri döneceksin. Akşam yemeğinden önce hepsi geride kalacak."

"Ama o zamana dek epey hata yapabilirim hatta belki global bir kriz bile çıkarabilirim. Giordano'ya sorun. Bir yanlış gülümseme, yanlış bir reverans, yanlış sohbet ve puff! 18. yüzyıl alevler içinde kalıverir."

Bay George güldü. "Ah, Giordano sadece kıskanıyor. Zamanda bir kez yolculuk yapmak için cinayet bile işleyebilir!"

Elimi eteğimin yumuşak ipeğinde gezdirerek parmaklarımla işlemeli çizgilere dokundum. "Aslında bu balonun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Orada ne işim olduğunu da."

"Yani –dans etmek, eğlenmek ve Devonshire düşesini kendi gözlerinle görme ayrıcalığının dışında mı, demek istiyorsun?" Gülümsemesine karşılık vermeyince, Bay George birden ciddileşti. Göğüs cebinden bir mendil alarak alnını sildi. "Ah, kızım! Bugün son derece önemli, muhafızların arasında bilgileri Floransa Birliği'ne ulaştıran hainin kim olduğu da yine bu baloda ortaya çıkacak. Kont sizin varlığınızla hem Lord Alastair'i hem de haini tuzağa düşürmeyi planlıyor."

Ah. Bu *Anna Karenina*'da yazılı olanlardan biraz daha açıktı.

"Yani, yem olarak kullanılacağız." Kaşlarımı çattım. "Ama... şey... bu planın işe yarayıp yaramadığını çoktan bilmiş olmanız

gerekmiyor mu? Hainin kim olduğunu bilmiyor musunuz? Tüm bunlar iki yüz otuz yıl önce olmadı mı?"

"Hem evet hem hayır," dedi Bay George. "Günlüklerde bugünlerle ve haftalarla ilgili bölümler bilinmeyen bir nedenle son derece belirsiz. Ayrıca bütün bir bölüm kayıp. Hainin görevinden atıldığından birçok yerde söz ediliyor ama adı hiçbir yerde geçmiyor. Dört hafta sonra hiç kimsenin hainin cenazesine gitmediği, sadece bir yan cümlede belirtilmiş çünkü yazılanlara bakılırsa bunu bile hak etmemiş."

Yine tüylerim ürpermişti. "Locadan atıldıktan dört hafta sonra hain ölmüş mü? Şey... ne... pratik."

Bay George beni duymayıp şoförün penceresini tıklattı. "Korkarım kapı limuzine dar gelecek. Okulun avlusuna yan taraftan girin." Bana gülümsedi. "Geldik! Ayrıca çok güzel görünüyorsun, deminden beri bunu sana söylemek istiyordum. Eski bir tablodan fırlamış gibisin."

Araba giriş kapısının önündeki merdivenlerde durdu.

"Yalnız çok, çok daha güzeli," dedi Bay George.

"Teşekkür ederim." Birden son derece utandığım için Madam Rossini'nin söylediğini unuttum "Önce başını çıkaracaksın, tatlım!" ve arabadan her zaman yaptığım gibi inme hatasına düştüm. Doğal olarak da Thekla'nın ağına yakalanmış Arı Maya gibi eteklerim birbirine dolandı. Ben Bay George'un kıkırdamaları eşliğinde küfrederken, dışarıdan iki yardımsever el arabanın içine uzandı. Başka çarem olmadığı için ikisine de yapıştım ve beni arabadan çekip ayaklarımın üzerine dikmelerine izin verdim.

Ellerin birinin Gideon'a, diğerininse Bay Whitman'a ait olduğunu görünce sanki elimi yakmışlar gibi ikisini de bıraktım.

"Şey, teşekkür ederim," diye mırıldandım ve elbisemin eteklerini düzelterek hızla çarpmaya başlayan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Sonra Gideon'a dikkatle baktım ve sırıttım. Çünkü başka türlüsü elimden gelmemişti. Madam Rossini su yeşili kumaşın güzelliğini boş yere övmemişti ve muhteşem ceket Gideon'un geniş omuzlarını kusursuz bir biçimde sarmıştı. Tokalı ayakkabılarına dek gerçekten de göz kamaştırıcı bir görünümü vardı. Ama başındaki beyaz peruk her şeyi berbat ediyordu.

"Ben de aptala benzeyenin bir tek kendim olduğunu sanıyordum," dedim.

Gözlerinde alaycı bir pırıltı oluştu. "En azından Giordano'yu pudradan ve güzellik beninden vazgeçirebildim."

Şimdi artık o da yeterince solgun görünüyordu. Birkaç saniyeliğine kendimi ince hatlı çenesinin ve dudaklarının görüntüsünde kaybettim, sonra kendimi toparlayıp mümkün olduğunca pis pis baktım.

Bay Whitman bakışlarını kaldırımın biraz ilerisinde köpekleriyle durmuş, merakla bize bakan kadınlara doğru çevirerek, "Diğerleri aşağıda bekliyor, insanlar buraya doluşmadan acele etsek iyi olacak," dedi. Muhafızlar ilgi çekmek istemiyorlarsa, daha sade arabalar kullanmaları gerekirdi. Tabii tuhaf kostümlü insanları da ortalık yerde dolaştırmasalar iyi olurdu. Gideon elini uzattı ama aynı anda arkamda boğuk bir ses duyup başımı çevirdim. Xemerius arabanın üzerine inmişti ve birkaç saniye tavadaki dil balığı gibi boylu boyunca olduğu yerde yattı.

"Tanrım," dedi soluk soluğa. "Beni bekleyemez miydiniz?" Gözlerim beni yanıltmadıysa, tapınaktan yola çıktığımız sırada bir kedinin peşine takılmıştı. "Bütün yolu uçarak gelmek zorunda kaldım! Sana veda etmek istiyordum." Ayağa fırlayıp omzuma sıçradı. Islak, soğuk bir şeyin beni sardığını hissettim.

"Pekâlâ, Örgü Tavşan Birliği'nin üstadı," dedi. "Adını-söylemiyoruz'a," Gideon'a küçümseyen bir bakış attı, "menuet yaparken okkalı bir tekme atmayı unutma. Şu Kont'tan da sakın." Sesinde gerçek bir endişe sezmiştim. Yutkunmadan edemedim ama hemen ardından ekledi: "Eğer işleri berbat edersen, gelecekte bensiz idare etmek zorunda kalırsın. Çünkü o zaman kendime yeni bir insan ararım." Pis pis sırıttı ve birden arkasını dönüp tasma iplerinden kurtulan ve bacaklarının arasına kıstırdıkları kuyruklarıyla dörtnala kaçan köpeklerin peşine takıldı.

"Gwendolyn, rüya mı görüyorsun?" Gideon bana kolunu uzattı. "Yani, Bayan Grey! 1782 yılına gitmek için bana eşlik eder misiniz?"

"Unut gitsin, artistliğe oraya gidince başlayacağım," dedim. Önümüzde yürüyen Bay Whitman ve Bay George'un duymamaları için kısık sesle konuşmuştum. "Senin için sakıncası yoksa bundan önce seninle olan beden temasımı mümkün olduğunca sınırda tutmak istiyorum. Ayrıca burayı biliyorum, sonuçta burası benim okulum."

Bu cuma gecesi de ölü gibi sessizdi. Lobide, arkasında bir golf çantasını çekiştiren ve takım elbisesini ekoseli pantolon ve Polo tişörtle değiştirmiş olan Müdür Gilles'e rastladık. Ama "Sevgili Bay Whitman'ımızın amatör tiyatro grubu"nu içten bir

şekilde selamlamak için durdu. Hem de hepimizin elini tek tek sıkarak. "Kendi prova salonunuzu kullanamadığınız süre içinde sanatın büyük destekleyicisi olarak okulumuzu provalarınız için açmak benim için bir zevk. Bunlar ne büyüleyici kostümler!" Sıra benim elimi sıkmaya geldiğinde, duraksadı. "Hey! Bu yüzü tanıyorum. Sen şu yaramaz kurbağa kızlardan biri değil misin?"

Gülümsemeye çabaladım. "Evet, Müdür Gilles," dedim.

"Eh, kendine böyle güzel bir hobi bulduğuna sevindim. Artık bundan sonra aptalca fikirlere kapılmazsın." Hepimize neşeyle gülümsedi. "O halde sizlere başarılar diliyorum. Tiyatroda nasıl derler! Şansınız bol olsun! Şeytanın bacağını kırın..." Bir kez daha keyifle el sallayıp golf çantasıyla birlikte kapıdan çıktı, önünde kocaman bir hafta sonu vardı. Biraz kıskanarak arkasından baktım. Ekose pantolonlu, orta yaşlı bir kele dönüşecek olsam da, bir kereliğine onunla yer değiştirmek isterdim.

Bodrumdaki tiyatro salonuna inerken Gideon bana meraklı bir bakış atarak, "Yaramaz kurbağa kız mı?" diye sordu.

Üzerine basıp düşmemek için tüm dikkatimi hışırdayan eteklerimi mümkün olduğunca yukarı kaldırarak yürümeye vermiştim. "Arkadaşım Leslie ve ben ezilmiş bir kurbağayı bir öğrencinin çorbasına koymak zorunda kalmıştık. Müdür Gilles ne yazık ki hâlâ bize öfkeli."

"Bir öğrencinin çorbasına kurbağa mı koymak *zorunda kalmıştınız?*"

"Evet," diyerek kibirle baktım. "Pedagojik açıdan bazen dışarıdan bakıldığında tuhaf görünen şeyler yapmak gerekebilir."

Bodrumda, duvara fırçayla yazılmış bir Edgar Degas alıntısının; *Resim, bir suçlunun suçunu işlerken hissettiği duyguyla yapılmalıdır,* hemen altında kronografın her zamanki şüphelileri çoktan toplanmıştı: Falk de Villiers, Bay Marley ve masalardan birinin üzerine tıbbi aletler ve bandajlar yaymakla meşgul olan Doktor White. En azından Giordano'nın Mabet'te kalmış olmasına sevinmiştim. Herhalde hâlâ giriş merdivenlerinde durmuş, elleriyle boğuşuyor olmalıydı.

Bay George bana göz kırptı. "Biraz önce aklıma güzel bir fikir geldi," diye fısıldadı. "Çaresiz kalırsan, rahatça bayılabilirsin. Kadınlar o dönemlerde sık sık düşüp bayılırdı, bunun nedeni fazla sıkı bağladıkları korseleri miydi, boğucu hava mıydı yoksa böyle yapmak kolaylarına mı geliyordu, bilinmez."

"Aklımın bir köşesinde tutacağım," dedim. Aslında Bay George'un verdiği ipucunu şu an bile deneyebilirdim. Ne yazık ki Gideon niyetimi anlamış olmalıydı çünkü kolumdan tutup bana hafifçe gülümsedi.

Sonra Falk, kronografı açarak yaklaşmam için bana işaret etti. Kaderime boyun eğerek ona doğru yürürken Leydi Brompton'ın özel punç tarifini iyi dostu saygın Leydi Pimplebottom'a vermiş olması için dua ettim.

Balolarla ilgili çok az fikrim vardı. Tarihî balolarla ilgili ise hiç yoktu. Bu yüzden Maddy halanın vizyonundan ve bu sabah gördüğüm rüyalardan sonra *Rüzgâr Gibi Geçti*'yle *Marie Antoinette*'in baş döndürücü eğlenceleri arasında bir balo beklememe şaşmamak

gerekti. Bu arada rüyamın en güzel bölümü, Kirsten Dunst'a şaşılacak derecede benzememdi.

Ama hayallerimin doğruluğundan emin olmak için önce bodrumdan çıkmamız gerekti (Yine mi! Sürekli merdiven çıkmaktan baldırlarımın uzun vadede kas yapmayacağını umuyordum).

Tüm huysuzluklarıma karşın, muhafızların bu kez işleri düzgün bir biçimde yoluna koyduklarını itiraf etmeliydim. Falk kronografı, balo başladıktan saatler sonrasına göre ayarlamıştı.

Bunun, ev sahipleri önünde defile yapar gibi takdim edilmedikleri bir balo olmadığını öğrenince rahatlamıştım. Çünkü hep sopasını yere vurup yüksek sesle sahte isimlerimizi çağıran bir teşrifatçı olmasından korkmuştum. Ya da daha kötüsü: "Baylar, bayanlar!" Tok, tok. "Gideon de Villiers ve Gwendolyn Shepherd, 21. yüzyıldan gelen sahtekârlar. Lütfen korsajın ve eteğin altındaki jüponun balık kılçığı yerine yüksek teknolojik karbon fiberden yapılmış olduğuna dikkat edin! Ayrıca bay ve bayan eve bodrumdan girdiler!"

Bu seferki oldukça karanlık bir örnekti ve ne yazık ki korkumdan Gideon'un elini tutmak zorunda kalmıştım, yoksa elbisemle birlikte yukarı kata sağ salim ulaşmam mümkün görünmüyordu. Okulda teknoloji odasına giden geçide denk gelen bodrumun ön tarafına yaklaştığımızda, sonunda titrek alevlerinin duvarlara yansıdığı meşaleler görünmüştü. Buz gibi soğuk olmasına bakılırsa, burası kiler olarak kullanılıyor olmalıydı. Sadece merak ettiğim için bitişikteki odalardan birine göz attım ve o anda şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım. Şimdiye kadar böyle fazla yemeği bir arada hiç görmemiştim! Herhalde baloda açık büfe olacaktı çünkü

masaların üzerinde ve yerlerde içi tuhaf yemeklerle dolu sayısız tepsi, kâse ve ahşap kap duruyordu. Birçoğu kesinlikle sanat eseri gibi hazırlanmıştı ve üzerleri pudinge benzer saydam bir pelteyle kaplıydı. Fazla keskin kokuları olan ve büyük miktarlarda hazırlanmış et yemekleri gözüme çarptı, ayrıca her boy ve şekilde hazırlanmış sayısız tatlı çeşidi vardı, özellikle altın renkli bir kuğu şaşırtıcı derecede canlı gibi görünüyordu.

"Baksana, masa süslerini bile soğutuyorlar!" diye fısıldadım.

Gideon yürümem için beni çekiştirdi. "Onlar masa süsü değil! O gerçek kuğu. Bir tür süs yemeği," diye fısıldadı ama aynı anda irkildi, bense ne yazık ki çığlığıma engel olamadım.

Çünkü üzerinde iki (ölü) bülbülün durduğu, yaklaşık on katlı bir pastanın arkasından ansızın çıkan bir gölge, kılıcını çekerek sessizce üstümüze yürüdü.

Bu, Kont'un sağ kolu Rakoczy'ydi ve bu dramatik çıkışıyla lunaparklardaki korku tünelinde kesinlikle iyi paralar kazanabilirdi. Boğuk sesiyle bize, "Hoş geldiniz," dedi.

Sonra, "Beni izleyin," diye fısıldadı.

Korkumu yatıştırmaya çalıştığım sırada Gideon öfkeyle sordu: "Bizi daha önce girişte karşılamanız gerekmiyor muydu?"

Rakoczy oralı olmamayı tercih etti ki bu beni hiç şaşırtmamıştı. Kesinlikle hatasını kabul etmeyen tiplerdendi.

Konuşmadan duvardaki meşalelerden birini aldı, bize işaret ederek merdivenlere giden bir yan geçitte gözden kayboldu.

Yukarıdan gelen keman sesi ve kalabalığın gürültüsü artık iyiden iyiye duyulmaya başlamıştı. Rakoczy merdivenlerin sonunda

durdu: "Gölgede kalarak adamlarımla birlikte sizi gözetleyeceğim," dedikten sonra bir leopar gibi sessizce kayboldu.

"Sanırım davetiye bulamadı," dedim şaka yaparak. Rakoczy'nin adamlarının karanlık köşelerde pusuya yatmış, bizi gözetliyor olduğu düşüncesi aslında tüylerimi ürpertiyordu.

"Hayır, tabii ki davet edildi. Ama herhalde kılıcından ayrılmak istemiyor çünkü balo salonunda kılıç yasak." Gideon yoklar gibi yüzüme baktı. "Elbisende hâlâ örümcek ağı var mı?"

Öfkeyle ona baktım. "Hayır ama belki senin beyninde vardır," dedim ve öne geçerek kapıyı dikkatle açtım.

Salona çaktırmadan nasıl girebileceğimiz konusunda endişelenmiştim ama balodaki davetlilerin gürültüsü arasında ortaya çıktığımızda, bodrumdan gelmek için neden bu kadar uğraştığımızı merak ettim. Herhalde alışkanlıktan olsa gerekti. Çünkü doğrudan bu kalabalığın içine sıçramış olsak bile bunu hiç kimsenin fark etmeyeceği kesindi.

Lord ve Leydi Pimplebottomlar'ın evi son derece muhteşemdi –dostum James gerçekten hiç abartmamıştı. Eski okulum Şam kumaşından duvar kaplamaları, alçı süslemeler, tablolar ve kristal avizelerin sarktığı süslü tavan fresklerle neredeyse tanınmayacak haldeydi. Yerler mozaik ve kalın halılarla kaplıydı ve birinci kata çıkarken benim zamanımda olduğundan daha fazla geçit ve merdiven olduğu hissine kapıldım.

İçerisi çok kalabalık ve gürültülüydü. Bizim zamanımızda olsa, parti fazla kalabalık olduğu için kapılar kapatılırdı ya da geceyarısı gürültü çıkardıkları için komşuları Pimplebottomlar'ı kesin şikâyet ederdi. Üstelik burası daha fuaye ve koridordu.

Balo salonunda durum çok farklıydı. Birinci katın yarısını uğultu kaplıyordu ve insan kaynıyordu. Davetliler gruplar halinde ayakta durmuş ya da dans için uzun sıralar oluşturmuşlardı. Salonun içi sesler ve kahkahalarla arı kovanı gibi uğulduyordu hatta bu benzetme yetersizdi çünkü buradaki gürültünün desibeli neredeyse Heathrow'dan kalkan bir Jumbo Jet'inkine eşdeğerdi. Sonuç olarak salonda şu anda dört yüz kişi, birbirlerine seslerini duyurabilmek için aynı anda bağırıyor olmalıydı ve balkondaki yirmi kişilik orkestra da bir yandan onların sesini bastırmaya çalışıyordu. Tüm bu görüntü haddinden fazla sayıda mumla aydınlatılıyordu ve gözlerim ister istemez etrafta yangın söndürücü aradı.

Kısacası balo, Bromptonlar'da katıldığımız suareden bambaşka bir etkinliğe dönüşmüştü. Maddy halanın çay partisinin bir kulüp gecesine dönüşmesi gibi bir şeydi. "Baş döndürücü balo" ifadesinin kaynağını ister istemez anladım.

Ortaya çıkışımız hiçbir şekilde dikkat çekmemişti çünkü salonda girenin çıkanın belli olmadığı bir trafik hüküm sürüyordu. Yine de beyaz peruklu birkaç kişi bize merakla baktı. Gideon sıkıca kolumdan tuttu. Tepeden tırnağa incelendiğimi hissettim ve elbisemde birkaç örümcek ağı kalıp kalmadığından emin olmak için acilen aynaya bakma ihtiyacı duydum.

"Her şey yolunda," dedi Gideon. "Kusursuz görünüyorsun."

Utanarak hafifçe öksürdüm.

Gideon beni baştan aşağı süzüp, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

"Sen hazırsan, ben de hazırım," diye yanıtladım hiç düşünmeden. Ağzımdan öylece kaçıvermişti. Şu anki durumumuz ke-

sinlikle eğlenceli olmasa da, bir an Gideon'un foyası meydana çıkmadan önceki eğlenceli anlarımızı düşündüm.

Yanlarından geçtiğimiz birkaç kız fısıltıyla konuşmaya başladı, elbisemi mi yoksa Gideon'u mu beğendiklerinden emin olamadım. Elimden geldiğince dik durmaya çalıştım. Başımda taşıdığım peruk şaşılacak biçimde iyi dengelenmişti ve ağırlığı büyük olasılıkla Afrikalı kadınların başlarında taşıdıkları testiye eşdeğer olsa da, her baş hareketimde bana uyuyordu. Salonu boydan boya geçerken gözlerim sürekli James'i aradı. Sonuçta bu baloyu anne ve babası düzenlemişti –o da burada olmalıydı herhalde. Salondaki çoğu kişiden en az bir baş uzun olan Gideon, Saint Germain Kontu'nu hemen görmüştü. Benzersiz bir zarafet içinde dar bir balkonda durmuş, kısa boylu, rengârenk giyimli biriyle sohbet ediyordu. Adamı gözüm bir yerlerden ısırıyordu.

Fazla düşünmeden yerlere kadar eğilerek bir reverans yaptım ama aynı anda Saint Germain Kontu'nun son karşılaşmamızda o yumuşak sesiyle kalbimi binlerce parçaya böldüğünü hatırlayınca, buna pişman oldum.

"Sevgili çocuklarım, tam zamanında geldiniz," dedi Kont bize elini sallayarak. Lütfederek bana da başını salladı (bir kadın olarak zekâ katsayımın bir kuş beynine eşdeğer olduğunu düşündüğüne göre, bu herhalde benim için bir onur olmalıydı). Ama Gideon içten bir kucaklamayla karşılandı. "Ne dersiniz, Alcott? Bu güzel çocuğun yüz çizgilerinde benden miras aldığı bir şeyler görebiliyor musunuz?"

Renkli papağan giyimli adam gülümseyerek başını iki yana salladı. İnce, uzun yüzünü pudralamakla kalmamış, yanaklarına palyaço gibi ruj sürmüştü. "Sanırım duruşunda bir benzerlik var."

"Böylesine genç bir yüz nasıl olur da benim yaşımla kıyaslanabilir?" Kont kendiyle alay eder gibi dudaklarını büzdü. "Yıllar yüz çizgilerimi tahrip etti, aynaya baktığımda, bazen kendimi tanıyamıyorum." Bir mendili havada salladı. "Tanıştırayım: Saygıdeğer Albert Alcott, kendisi şu anda Loca'nın birinci sekreteridir."

"Mabet'e yaptığım çeşitli ziyaretlerde karşılaştık," dedi Gideon hafifçe öne doğru eğilerek.

"Ah evet, doğru." Kont gülümsedi.

Papağan kılıklıyı nereden tanıdığımı şimdi hatırlamıştım. Bu, kontla ilk buluşmamızda Lord Brompton'ın evine gitmek için bize fayton bulan adamdı.

"Ne yazık ki Dük ve Düşes'i kaçırdınız. Zat-ı şahanelerinin saç modeli tüm kıskanç bakışları üzerinde topladı. Korkarım, Londralı perukçular yarından itibaren kendilerini müşterilerin elinden zor kurtaracaklardır."

"Düşes gerçekten güzel bir kadın! Erkeklerin işine ve politikaya karışmayı üzerine vazife edinmesi ne yazık! Alcott, yeni gelen dostlarımıza içecek bir şeyler alabilir misiniz?" Kont her zamanki gibi kısık ve yumuşak bir sesle konuşuyordu ama çevremizi saran gürültüye karşın söylediği her kelime anlaşılıyordu. Sesinin tınısı beni ürpertmişti ve bunun nedeni kesinlikle açık duran balkon kapısından esen rüzgâr değildi.

"Elbette!" Birinci sekreter gayretiyle bana Bay Marley'i hatırlatmıştı. "Beyaz şarap? Birazdan dönerim."

Tüh. Punç yoktu.

Kont, Alcott balo salonunun kalabalığında kaybolana dek bekledi, sonra ceketinin cebine el atıp sihirbaz gibi ortaya çıkar-

dığı mühürlü bir mektubu Gideon'a uzattı. "Bu, Büyük Üstat'ına yazılmış bir mektup. Bir sonraki buluşmamızın ayrıntıları yazıyor."

Gideon mektubu alıp iç cebine koydu ve yine aynı şekilde ona mühürlü bir mektup uzattı. "İçinde geçmiş günlerle ilgili ayrıntılı bir rapor var. Elaine Burghley ve Leydi Tilney'in kanlarının kronografa geçirildiğini duymak sizi sevindirir, umarım."

İrkildim. Leydi Tilney mi? Bunu nasıl yapmıştı? Son buluşmamızda kanını vermeye pek gönüllü görünmüyordu. Gideon'a şüpheli bir yan bakış attım. Yoksa kadının kanını zor kullanarak mı almıştı. Leydi Tilney'i şişleriyle çaresizlik içinde kendini korumaya çalışırken hayal ettim.

Kont Gideon'un omzuna vurdu. "O halde sadece Safir ve Kara Turmalin'inkiler eksik." Bastonuna abandı. Ama bu harekette bir acizlik yoktu. Aksine son derece güçlü görünüyordu. "Ah, dünyayı değiştirmeye ne kadar yaklaştığımızı bir *bilseydi*!" Başıyla salonun öbür tarafını işaret etti. O tarafa baktığımda, Floransa Birliği'nden Lord Alastair'i gördüm. Geçen seferki gibi her yanı şıkır şıkır mücevherlerle doluydu. Parmağındaki taşlı yüzüklerin parıltısı gözümü almıştı. Nefret dolu ve buz gibi bakışlarındaki parıltı da onlardan farklı değildi. Arada mesafe olduğu halde buradan bile belli oluyordu. Arkasında siyah giyimli bir gölge yükseliyordu ama bu kez onu konuklarla karıştırmak gibi bir hataya düşmeyecektim. O da, tıpkı Doktor White'ın küçük Robert'ı gibi Lord Alastair'den ayrılmayan bir hayaletti. Beni fark edince dudakları kıpırdadı. Onun hakaretlerini bulunduğum yerden duyamadığım için mutluydum. Kâbuslarımda beni yalnız bırakmaması zaten yeterdi.

"Orada durmuş, kılıcıyla bizi deşeceğinin hayallerini kuruyor," dedi Kont. Sesi neredeyse keyifliydi. "Gerçekten de günlerdir başka bir şey düşünmüyor. Hatta kılıcını dans salonuna sokmayı bile başardı." Çenesini ovuşturdu. "Bu yüzden ne dans ediyor ne de oturabiliyor, sadece kurşun asker gibi dimdik durmuş, fırsat kolluyor."

"Benim kılıcımı almama izin verilmedi," dedi Gideon sitemle.

"Endişelenme, oğlum, Rakoczy ve adamları Alastair'dan gözlerini ayırmayacaklar. Kan dökme işini bu gece cesur Kuruzlar'a[29] bırakacağız."

Lord Alastair'e ve siyah giysili hayalete yeniden baktım. Şimdi kılıcını öldürme arzusuyla bana doğru sallıyordu. "Ama o bizi... tüm bu davetlilerin önünde... yani 18. yüzyılda, ortalık yerde ceza almadan cinayet işlenemez herhalde, değil mi?" Yutkundum. "Lord Alastair bizim yüzümüzden darağacında sallanmayı göze alabilir mi?"

Ağır kirpikleri Kont'un koyu gözlerini birkaç saniyeliğine kapadı. Sanki düşüncelerinde rakibine odaklanıyormuş gibiydi.

"Hayır, bunu yapmayacak kadar kurnazdır," dedi yavaşça. "Ama sizi kılıçtan geçirmek için pek fazla fırsatının olamayacağını da biliyor. Bu akşamı kaçırmayacaktır. İçimizdeki hain olarak gördüğüm adama –sadece ona!– ikinizin bodrumdan –yalnız ve

29 XVII. yüzyıl ortalarından itibaren Macaristan'da Habsburg egemenliğine karşı mücadele veren askerler, (ç.n.)

silahsız olarak– tekrar hangi saatte geri sıçrayacağınızı söylediğim için, olacakları göreceğiz…"

"Ah," dedim. "Ama…"

Kont elini kaldırdı. "Korkma, çocuğum! Hain, Rakoczy ve adamlarının sizi adım adım izlediğinden habersiz. Alastair kusursuz bir cinayet planlıyor: Cesetler cinayetten hemen sonra buhar olup uçacak." Güldü. "Bu bende işe yaramaz, bu yüzden benim için başka bir ölüm planlıyor."

Harika.

Bu, balodaki durumumu genel ve özel anlamda pek değiştirmiyordu. İkimiz de sürek avındaki avdık. Bu haberi henüz sindiremeden, renkli birinci sekreter –adını yine unutmuştum– iki kadeh beyaz şarapla geri döndü. Arkasında başka bir tanıdık yüzle –şişko Lord Brompton'la birlikte. Bizi gördüğüne çok sevinmişti ve elimi nezaket kurallarının gerektirdiğinden biraz fazla öptü.

"Ah, akşamı kurtardık sayılır," diye bağırdı. "Çok sevindim! Leydi Brompton ve Leydi Lavinia da sizi gördü ama dans pistinde takıldılar." Gülünce şişko göbeği hopladı. "Bana sizleri dansa götürmem emredildi."

"Bu çok iyi fikir," dedi Kont. "Genç insanlar dans etmeli! Ben de gençken hiçbir fırsatı kaçırmazdım."

Aha! Demek başlıyorduk. Şimdi iki sol ayak sorunu ve Giordano'nun "zihinsel yönelim eksikliği" olarak gördüğü şu "sağım neredeydi?" sorunu gelip çatmıştı işte. Beyaz şarabımı bir dikişte içeceğim sırada Gideon bardağı elimden alıp birinci sekretere verdi.

Dans pistinde herkes bir sonraki menuet için sıralanmıştı. Leydi Brompton bize heyecanla el salladı, Lord Bromton ise kalabalığın arasında gözden kayboldu. Gideon müziğin başlamasıyla birlikte beni tam zamanında kadınların sırasına koydu, tam söylemek gerekirse soluk altın sarısıyla yeşil işlemeli iki elbisenin arasına. Yan gözle baktığımda, yeşil elbiselinin Leydi Lavinia olduğunu gördüm. Hafızamda kaldığı gibi güzeldi ve balo elbisesinin dekoltesi bu dönemin fazlaca cömert modasına göre bile oldukça açıktı. Onun yerinde olsam, eğilmeye cesaret edemezdim. Ama Leydi Lavinia'nın böyle bir endişesi yokmuş gibiydi.

"Sizi tekrar görmek ne güzel!" Bizden tarafa ama daha çok Gideon'a doğru bakıp neşeyle gülümsedi, hemen ardından başlangıç reveransı için eğildi. Onu taklit ederken kapıldığım panikle birlikte artık ayaklarımı hissetmemeye başladığımı fark ettim.

Bir yığın kural beynimin içinde birbirine karıştı ve az kalsın "Sol, başparmağının sağda olduğu tarafta," diye kekeleyecektim ama o sırada Gideon *Tour de Main*'de[30] üç adımda önümden geçti ve bacaklarım tuhaf bir şekilde ritmi kendiliğinden buldu.

Orkestranın neşeli müziği salonu, en uzak köşelere dek dolduruyordu ve etrafımızdaki konuşmalar kesilmişti.

Gideon sol elini beline koyarak sağ elini bana uzattı. "Şu Haydn menuetleri harika," dedi sohbet tonunda. "Haydn'ın bir ara muhafızlara katılmaya karar verdiğini biliyor muydun? Yaklaşık on yıl içinde, Londra'ya yapacağı bir seyahat sırasında. O zamanlar Londra'ya yerleşmeyi planlıyordu."

30 Menuet dansında bir terim. (ç.n.)

"Öyle mi?" Dans ederek önünden geçtim ve bakışlarını yakalamak için başımı biraz yana çevirdim. "Şu ana dek Haydn'ı çocuk işkencecisi diye biliyordum." En azından çocukken bana işkence etmişti çünkü Charlotte onun piyano sonatlarını, şu sıralar kronografı aradığı gibi inatla çalışıp durmuştu.

Ama bunu Gideon'a açıklayamadım çünkü o sırada bir dörtlü figür nedeniyle büyük bir dairede dans etmeye başlamıştık ve sağa doğru devam etmek için dikkatimi vermem gerekiyordu.

Nedenini bilmiyordum ama birden ortamın hoşuma gitmeye başladığını fark ettim. Mumlar muhteşem gece giysilerinin üzerine harika bir ışık yansıtıyordu, müzik artık can sıkıcı ve ağır aksak gelmiyordu, aksine hareketlenmişti, arkamda ve yanımdaki kişiler kaygısızca dans ediyordu. Perukları bile artık aptalca görünmüyordu, ansızın kendimi son derece hafif ve özgür hissettim. Daire tekrar çözüldüğünde, sanki daha önce bundan başka bir şey yapmamışım gibi Gideon'a doğru süzüldüm ve o da bana sanki salonda ikimizden başka hiç kimse yokmuş gibi baktı.

Giordano'nun 18. yüzyılda dişlerin hiçbir zaman gösterilmediği uyarısını bir kenara bırakıp hissettiğim tuhaf mutluluk içinde ona neşeyle gülümsemekten kendimi alamadım. Gülümsemem, bilmediğim bir nedenle Gideon'un aklını başından almış gibiydi. Uzattığım elimi tuttu ama parmaklarını hafifçe elimin altına koyacağı yerde tutup sıktı.

"Gwendolyn, artık hiç kimsenin beni..."

Hiç kimsenin onu ne yapacağını öğrenemedim çünkü o sırada Leydi Lavinia Gideon'un elini kaptı, benimkini de kendi dans

partnerinin eli üzerine koyarak güldü: "Biraz eşleri değişelim, anlaştık mı?"

Hayır, anlaşmak benim için söz konusu bile olamazdı, Gideon da bir an tereddüt etti. Ama sonra Leydi Lavinia'nın önünde eğilerek beni oracıkta silik bir kız kardeş gibi (aslında öyle olmam gerekiyordu) bıraktı. Mutluluğum ortaya çıktığı gibi aynı hızla kayboldu.

Reveransımdan sonra başımı kaldırdığımda, yeni dans partnerim; "Daha uzaktan gördüğümde, size hayran olmuştum," diyerek elini uzattı. Onu hemen bırakmayı çok isterdim çünkü parmakları nemli ve yapış yapıştı. "Dostum Bay Merchant, sizinle Leydi Brompton'un suaresinde tanışma şerefine nail olmuş. Bizi tanıştırmak istedi. Ama bu işi kendim üstlenebilirim. Ben, Lord Fleet."

Nazikçe gülümsedim. Meme mıncıklamayı seven Bay Merchant, ah, demek oydu. Bir sonraki adım bizi birbirimizden uzaklaştırırken Lord Fleet'in bunu fırsat bilip nemli ellerini pantolonuna silmesini umarak yardım ister gibi Gideon'a bakındım. Ama Leydi Lavinia'nın içine düşecekmiş gibiydi. Yanındaki adam bile kendi partneri olduğunu unutup gözlerini onun dekoltesine dikmişti. Onun yanındaki adam da... Aman Tanrım! Bu James'ti! *Benim* James'im. Sonunda onu bulmuştum! Elbisesi erik reçeli rengine benzeyen bir kızla dans ediyordu. Beyaz peruğu ve beyaz pudralı yüzünden de anlaşılacağı gibi, oldukça canlı görünüyordu.

Elimi yeniden Lord Fleet'e uzatmak yerine Gideon ve Leydi Lavinia'nın önünden geçtim. Protestolara aldırmadan, olabildiğince nazik bir dille, "Lütfen herkes bir sıra kaysın," diyerek dans

adımlarında James'e yaklaştım. İki adım değiştirdikten sonra James'ın önünde duruyordum.

"Sırayı kaydırdığım için özür dilerim." Erik reçeli kıza bir dirsek atarak onu karşısındaki adamın kollarına ittim ve sonra afallamış bir halde bana bakan James'e elimi uzatarak soluk soluğa ritmi yakalamaya çalıştım. Sola doğru baktığımda, herkesin yeniden sıraya girip hiçbir şey olmamış gibi dansa devam ettiğini gördüm. Gideon'a bakmamayı yeğleyip James'e döndüm. Onun elini tutuyor olmam, onu bu kadar sıcak ve canlı hissetmem inanılmazdı!

Suçlayıcı bir tonda, "Bütün sırayı bozdunuz!" diyerek beni tepeden tırnağa süzdü. "Bayan Amelia'yı da son derece kaba bir şekilde iterek benden uzaklaştırdınız."

Evet, gerçekten oydu! Her zamanki aynı uyuşuk ses. Ona neşeyle gülümsedim. "Bunun için çok üzgünüm, James ama seninle mutlaka... şey, sizinle çok önemli bir konu hakkında konuşmam gerek."

James narin bir hareketle ayak değiştirirken, "Bildiğim kadarıyla henüz tanıştırılmadık," dedi burun kıvırarak.

"Ben Penelope Grey, şeyden... taşradan. Ama bunun hiç önemi yok. Size vereceğim son derece değerli bir bilgi var, bu yüzden mutlaka benimle buluşmalısınız. Eğer hayatınıza değer veriyorsanız," diye dramatik bir şekilde ekledim.

"Aklınızdan neler geçiyor?" James şaşkınlıkla bana baktı. "Taşralı olun olmayın: davranışınız gerçekten çok yakışıksız..."

"Evet." Göz ucuyla sırada yine bir kargaşa oluştuğunu fark ettim. Bu sefer erkekler tarafındaydı. Su yeşili bir şey adım değiş-

tirerek bana doğru yaklaşıyordu. "Ama yine de beni dinlemenizi gerektirecek kadar önemli. Söz konusu olan sizin hay... şey... atınız –Hector, şey, şu kırat. Benimle yarın öğleden önce saat on birde Hyde Park'ta buluşmalısınız, gölün üzerindeki köprünün yanında." Bu arada gölün ve köprünün 18. yüzyılda da var olması için içimden dua ettim.

"Sizinle buluşmak mı? Hyde Park'ta? *Hector* için?" James kaşlarını neredeyse saç diplerine kadar kaldırdı.

Başımı salladım.

"Özür dilerim," dedi Gideon. Hafifçe eğilerek James'i nazikçe yana itti. "Burası biraz karıştı da."

"Ne demezsiniz!" Gideon elimden sertçe tutup bir sonraki figürü yaparken, James başını iki yana sallayarak tekrar Bayan Erik Reçeli'ne döndü. "Aklını mı kaçırdın? Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece eski bir dostumu gördüm," dedim ve tekrar James'e dönüp baktım. Acaba beni ciddiye almış mıydı? Herhalde almamıştı. Hâlâ başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Ne pahasına olursa olsun, dikkat çekmek istiyorsun, değil mi?" dedi Gideon dişlerinin arasından. "Neden sadece üç saatliğine sana söyleneni yapmıyorsun?"

"Ah, aptalca bir soru: Tabii ki saçı uzun aklı kısa bir kadın olduğum için. Ayrıca Bayan 'Göğüslerim birazdan elbisemden fırlayacak'la dansedip sırayı bozan ilk kişi sensin."

"Evet ama, sadece o anda.... Ah, kes şunu!"

"Sen kes!" Son kemanlar çalınırken birbirimize öfke kıvılcımları saçarak baktık. Sonunda! Bu herhalde dünyanın en uzun

menuetiydi! Rahatlayarak reveransımı yaptım ve Gideon bana elini uzatamadan (ya da daha çok kolumdan tutamadan) gitmek için arkamı döndüm. James'le damdan düşer gibi konuştuğum için kendime kızıyordum, parktaki buluşmamıza geleceğinden hiç umudum yoktu. Onunla konuşmayı bir kez daha denemeli, ona bu kez gerçeği söylemeliydim.

Acaba nerelerdeydi? Şu aptal beyaz erkek peruklarının hepsi birbirine benziyordu. Dans sırası geniş salonun içinde Z şeklinde bir kuyruk oluşturmuştu ve şimdi salonun bambaşka bir köşesindeydik. Kalabalığın içinde boynumu uzatıp yönümü bulmaya çalıştım. Tam James'in kırmızı kadife ceketini gördüğümü sanmıştım ki Gideon dirseğimden sıkıca tuttu.

"Bu taraftan!" dedi çabucak.

Onun bu emir veren ses tonundan artık bıkmıştım! Ama elinden kurtulmam için silkinmem gerekmedi çünkü Leydi Lavinia unutmabeni çiçeği kokusundan oluşan bir bulut eşliğinde aramıza giriverdi.

"Bana bir dans sözünüz var," dedi yapmacık bir şekilde suratını asarak. Ardından gülümseyince, yanaklarında iki şirin çukur oluştu.

Hemen ardından Lord Brompton kalabalığın içinde kendine yol açarak soluk soluğa yanımıza geldi. "Evet! Bu sezon için yeterince dans ettim," dedi. "Bu eğlence için gittikçe yağ... yaşlanıyorum. Eğlence demişken: Sevgili karımı şu cesur tuğamiralle gören var mı? Dediklerine göre kısa zaman önce savaşta kolunu kaybetmiş. Ama hepsi dedikodu! İki kolu olduğunu gördüm çünkü biriyle karımı tutmuştu." Gülünce çok katlı çenesindeki etler titredi.

Orkestra yeniden çalmaya başlayınca davetliler dans için tekrar sıra oluşturdu. Leydi Lavinia Gideon'un yakasına âdeta yapışmış gibiydi. Arzulu gözlerini süzerek, "Ah lütfen! Beni reddetmeyeceksiniz herhalde," dedi. "Sadece bir dans."

"Kız kardeşime içki sözü söz vermiştim," dedi Gideon bana kötü bir bakış atarak. Tabii, kırıştırmasını engellediğim için bozulmuş olmalıydı. "Arka tarafta Kont ona eşlik etmemiz için bekliyor." Kont bu arada balkondaki yerini terk etmişti ama bunu oturup dinlenmek için yaptığı söylenemezdi. Kartal gözleriyle bizden tarafa bakıyordu ve sanki konuştuğumuz her kelimeyi anlıyormuş gibi bir hali vardı.

"Değerli kız kardeşinize içecek bir şeyler almak benim için bir onurdur," diye araya girdi Lord Brompton. Bana göz kırptı. "Benim yanımda emin ellerde."

"Gördünüz mü?" Leydi Lavinia gülerek Gideon'u dans pistine doğru çekiştirdi.

Gideon omzunun üzerinden bakarak, "Hemen döneceğim," dedi.

"Acele etme," diye homurdandım.

Lord Brompton yağ kütlesini harekete geçirdi. "Şurada çok özel bir yer biliyorum," diyerek bana doğru el salladı. "Oraya yaşlı bakirelerin yeri diyorlar ama bu bizi rahatsız etmez. İnanılmaz hikâyelerimizle onları kaçırırız." Birkaç basamak çıkarak beni bir kanepenin durduğu küçük bir balkona doğru götürdü. Buradan bakıldığında, salon harika görünüyordu. Kanepede gerçekten pek de genç ve güzel olmayan, kara kuru iki hanım oturuyordu. Bizi görünce yer açmak için hevesle eteklerini topladılar.

Lord Brompton ellerini ovuşturdu. "Çok rahat, değil mi? Kont'u ve içkileri alıp geri döneceğim. Hemen!" Gerçekten de iri kütlesiyle kadife, ipek ve brokardan oluşan denizin içinde dörtnala koşan bir suaygırı gibi kendine yol açtı. Kuşbakışı gördüğüm manzaradan yararlanarak James'i aradım. Ama onu hiçbir yerde göremedim. Bunun yerine Leydi Lavinia ve Gideon'un çok yakında dans ettiklerini gördüm. Birbirlerine ne kadar uyduklarını görmek kalbimi burkmuştu. Hatta elbiseleri bile bir uyum içindeydi, sanki Madam Rossini onları bizzat kendisi seçmişti. Ellerinin birbirine her dokunuşunda sanki kıvılcımlar uçuşuyordu ve birbirlerinin büyüsüne kapılmış gibi sohbet ediyorlardı. Leydi Lavinia'nın şen kahkahasını bulunduğum yerden bile duyar gibiydim.

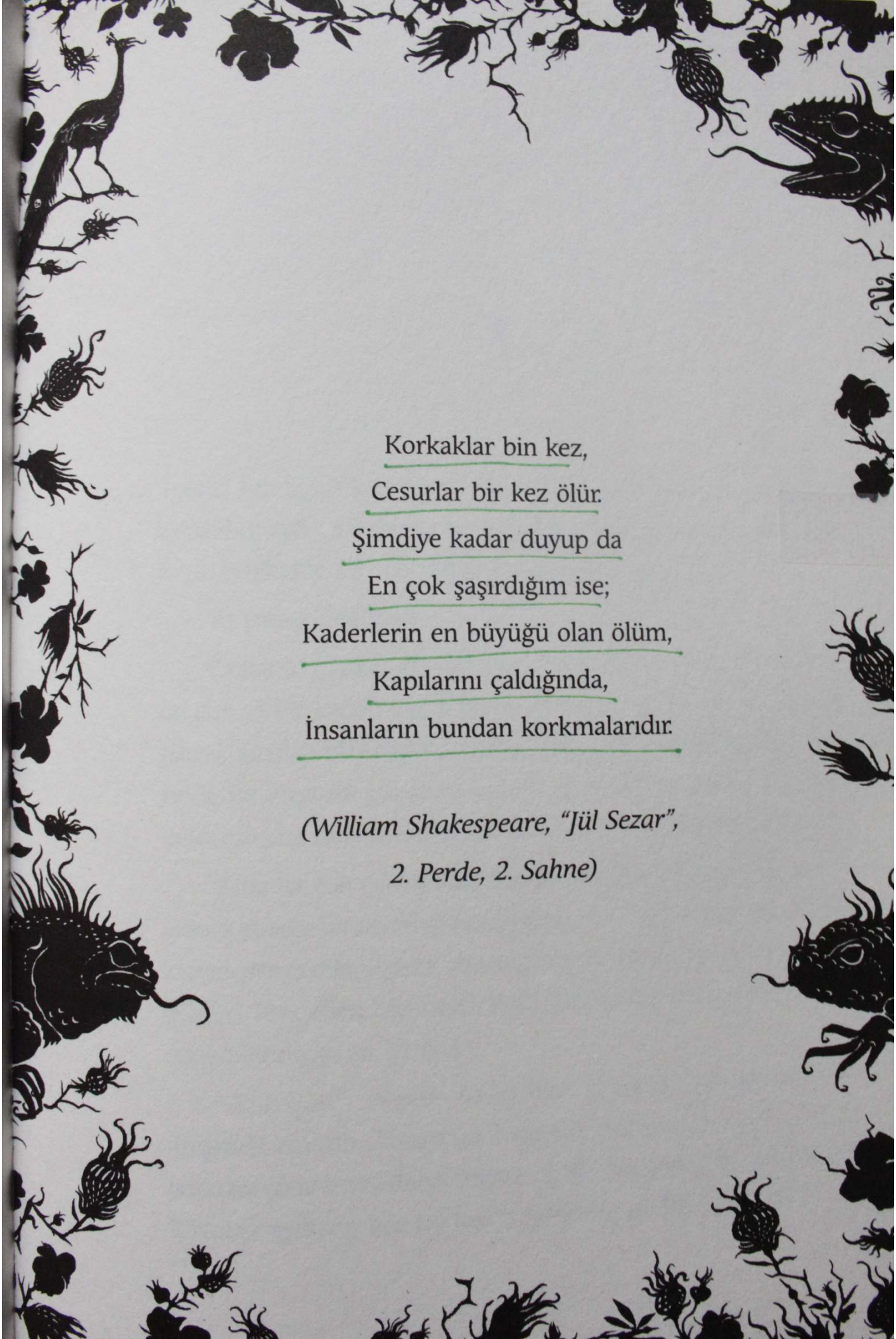
Yanımdaki iki kız kurusu özlemle iç geçirdi. Birden ayağa kalktım. Bu manzarayı izleyerek kendime acı çektirmeyecektim. Biraz önce kapılardan birinin ardında kaybolan, James'in kırmızı ceketi değil miydi? Onu izlemeye karar verdim. Ne de olsa burası onun evi, benim de okulumdu; onun izini nasılsa bulurdum. Sonra da şu Hector konusunu düzeltebilirdim.

Salondan çıkarken hâlâ aynı yerde duran ve gözlerini Kont'tan ayırmayan Lord Alastair'e bir kez daha baktım. Kana susamış hayalet dostu kılıcını sallayıp duruyordu, bu arada nefretini kustuğu kesindi. İkisi de beni görmemişti. Ama Gideon kaçtığımı fark etmişe benziyordu. Dans edenlerin arasında huzursuz bir kıpırdanma oluştu.

Kahretsin! Arkamı dönüp kendimi dışarı attım. Koridorlar salona oranla daha loştu ama burası da yine epey kalabalık sayılırdı. Kendilerine sakin bir köşe arayan çiftlerin pek de az olmadığını fark ettim. Birkaç beyefendi balo salonunun tam karşısında bulunan oyun salonuna çekilmişti. Aralık duran kapıdan dışarı puro dumanı sızıyordu. Koridorun sonunda James'in kırmızı ceketinin ucunu görür gibi oldum ve elbisemin izin verdiği ölçüde, hızla arkasından koşmaya başladım. Bir sonraki koridora ulaştığımda, ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Herhalde odalardan birine girmiş olmalıydı. Karşıma çıkan ilk kapıyı açtım ama dışarıdaki ışık, bir şezlongun önünde diz çökmüş bir adamın (James'in değil) üzerine vurunca hemen kapattım. Çünkü o sırada bir hanımın çorabını sıyırmakla meşguldü. Eh, tabii bu durumda ona bir *hanım* demek ne kadar uygunsa. Bir sonraki kapıya doğru ilerlerken sırıtmama engel olamadım. Aslında buradaki parti konuklarının zamanımızdakilerden pek farklı oldukları söylenemezdi.

Arkamdaki koridorda sesler yankılandı. "Neden bu kadar hızlı koşuyorsunuz? Kız kardeşinizi beş dakika olsun yalnız bırakamaz mısınız?" Bu kesinlikle Leydi Lavinia'ydı!

Şimşek hızıyla önüme gelen ilk odaya daldım ve kapıyı ardımdan kapatarak soluklanmak için arkasına dayandım.

Korkaklar bin kez,
Cesurlar bir kez ölür.
Şimdiye kadar duyup da
En çok şaşırdığım ise;
Kaderlerin en büyüğü olan ölüm,
Kapılarını çaldığında,
İnsanların bundan korkmalarıdır.

(William Shakespeare, "Jül Sezar",
2. Perde, 2. Sahne)

9.

İçerisi sandığım kadar karanlık değildi. Odayı birkaç mum ışığı aydınlatıyordu. Gözlerim bir kitaplık ve bir çalışma masası seçebildi. Herhalde bir tür çalışma odasına girmiştim.

Ve yalnız değildim.

Çalışma masasının arkasında Rakoczy oturuyordu. Önünde iki şişe ve bir kadeh vardı. Şişelerden biri kırmızı şaraba benzer, parlak kırmızı bir sıvıyla doluydu, daha narin ve küçük olan diğerinde ise kuşkulu görünen, gri renkli pis bir sıvı vardı. Baronun kılıcı çalışma masasının üzerinde çapraz bir şekilde duruyordu.

"Ama bu çok çabuk oldu," dedi Rakoczy. Doğu Avrupalı sert aksanı kulağa biraz anlaşılmaz geliyordu. "Biraz önce bir melekle karşılaşmayı dilemiştim, şimdi göklerin kapısı açıldı ve karşıma gökleri vaat eden bir melek çıktı. Şu harika ilaç şimdiye kadar denediklerimin en iyisiydi."

"Sizin şey... köşede kalıp bizi gözetlemeniz gerekmiyor muydu?" derken Gideon'un kollarına düşme tehlikesine karşın odadan çıkmamın daha doğru olup olmayacağını düşündüm. Rakoczy ayıkken bile bu kadar korkunç görünmüyordu.

Ama sözlerim onu biraz kendine getirmiş gibiydi. Kaşlarını çattı. "Ah... siz miydiniz!" dedi dili hafifçe dolaşarak. Ama şimdi biraz öncekinden daha ayık görünüyordu. "Melek değilmiş, sadece küçük, aptal bir kız." Çevik bir hareketle yerinden sıçradı ve masadaki küçük şişeyi şimşek hızıyla kaptığı gibi yanıma geldi. Ne içtiğini Tanrı bilirdi ama motorik yeteneği bundan hiçbir şekilde etkilenmemişti. "Ama çok güzel küçük, aptal bir kız." Şimdi bana öyle yakındı ki soluğunu yüzümde hissediyordum, şarap ve keskin, tuhaf başka bir şey kokuyordu. Boştaki eliyle yanağımı okşayarak çatlak derili başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Korkudan donakalmıştım.

"Bu dudakların henüz yasak bir şey yapmadığına bahse girerim, doğru mu? Alcott'un harika içeceğinden bir yudum alırsan, bu hemen değişir."

"Hayır, teşekkürler." Kolunun altından geçerek odanın içine doğru sendeledim. *Hayır, teşekkürler* –harika! Bir de hafifçe dizlerimi kırsaydım bari! "O şeyi benden uzak tutun!" dedim sesimin biraz canlı çıkmasına çabalayarak. Henüz birkaç adım atamadan –pencereden atlamayı bile düşünmüştüm– Rakoczy arkamdan gelip beni çalışma masasına doğru hafifçe itti. Benden çok güçlüydü ve direnişimi fark bile etmemişti. "Şişşt, korkma küçüğüm, söz veriyorum, bu hoşuna gidecek." Hafif bir sesle küçük şişenin tıpasını çıkarıp başımı şiddetle arkaya doğru eğdi. "İç!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp boşta kalan elimle onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ama bunun bir dağı itmekten farkı yoktu. Çaresizlikle kendini savunmayla ilgili duyduklarımı hatırlamaya çalıştım, Charlotte'un Krav Maga'sı şu anda işe yarayabilirdi. Dudaklarıma değen şişenin keskin kokusunu aldığım

sırada aklıma kurtarıcı bir fikir geldi. Saçımdaki firketelerden birini çıkarıp Rakoczy'nin şişeyi tutan eline bütün gücümle batırdım. Aynı anda kapı açıldı ve Gideon'un sesini duydum: "Onu hemen bırakın, Rakoczy!"

Sonradan baktım ki firketeyi Rakoczy'nin gözüne ya da en azından boğazına saplamam daha doğru olacakmış çünkü bu hamlem onu ancak birkaç saniyeliğine durdurabilmişti. Firkete etine saplı olduğu halde şişeyi elinden bırakmadı. Ama elinin mengeneyi andıran baskısı gevşedi. Arkasını dönüp baktı. Leydi Lavinia'yla birlikte kapıda duran Gideon'un gözleri dehşetle büyümüş gibiydi.

"Lanet olsun, ne yapıyorsunuz orada?"

"Hiiç. Bu küçük kıza sadece biraz daha... büyümesi için yardımcı oluyordum!" Rakoczy başını arkaya atıp boğuk bir kahkaha attı. "Bir yudum almaz mıydınız? Size asla tatmadığınız duygular yaşatacağına dair garanti veririm!"

Ondan kurtulmak için bu fırsatı kullandım.

"İyi misin?" Gideon endişeyle bana bakarken Leydi Lavinia çok korkmuş gibi onun koluna asılmıştı. İnanılmaz! Rakoczy bana burada kim bilir hangi uyuşturucuyu zorla gırtlağıma dayarken, onlar rahatça öpüşebilmek için boş oda arayışı içindeydiler. Bu yetmiyormuş gibi de Gideon ve Leydi Memeaçan özellikle bu odayı seçtikleri için şimdi onlara minnettar olmalıydım.

"Çok iyiyim!" diye homurdanarak ellerimin titremesini hiç kimsenin fark etmemesi için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Rakoczy hâlâ gülüyordu. Küçük şişesinden kocaman bir yudum alıp tıpasını enerjik bir hareketle tıkadı.

"Görevinizi yapmak yerine bu sessiz odada uyuşturucu testi yaptığınızdan Kont'un haberi var mı?" diye sordu Gideon buz gibi bir sesle. "Bu akşam başka işleriniz yok muydu?"

Rakoczy hafifçe sendeledi. Elindeki firketeyi ilk kez görüyormuş gibi şaşkın gözlerle inceledi, sonra bir çekişte etinden çıkararak üzerindeki kanı vahşi bir kedi gibi yaladı. "Siyah Leopar her görev için özel olarak yetiştirilmiştir, her zaman!" dedikten sonra iki eliyle başını tutup çalışma masasına doğru sendeledi ve sandalyeye külçe gibi yığıldı. "Ancak bu içki gerçekten de..." diye mırıldandıktan sonra başı çalışma masasına düştü.

Leydi Lavinia korkuyla Gideon'un omzuna dayandı. "Yoksa o..."

"Umarım değildir." Gideon çalışma masasına doğru yaklaştı ve şişeyi kaldırıp ışığa doğru tuttu. Sonra tıpasını açıp içini kokladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama Rakoczy'nin ayaklarını bu kadar çabuk yerden kestiğine bakılırsa..." Şişeyi tekrar yerine koydu. "Bence morfin. Herhalde her zaman aldığı uyuşturucu ve alkolle karışınca bünyesi kaldıramadı."

Evet, öyle olduğu belliydi. Rakoczy ölü gibi yığılmıştı ve solukları duyulmuyordu.

"Belki de bunu ona bu akşam ayık kalmasını istemeyen biri vermiştir," dedim kollarım hâlâ göğsümde dururken. "Nabzı atıyor mu?" Bunu kendim de kontrol edebilirdim ama Rakoczy'nin yanına yaklaşmaya cesaretim yoktu. Zaten ayakta zor duruyordum çünkü her yanım titriyordu.

"Gwen? Gerçekten iyi misin?" Gideon kaşlarını çatarak bana doğru baktı. Bunu söylemek benim için zordu ama o anda kendimi onun kollarına atıp bir posta ağlayabilmeyi çok isterdim.

Ama beni kucaklayıp teselli etmek için yanıp tutuşuyormuş gibi görünmüyordu, hatta tam tersiydi. Tereddütle başımı salladığımda, âdeta öfkeyle üzerime yürüdü: "Lanet olsun, burada ne aradığını söyler misin?" Eliyle hareketsiz yatan Rakoczy'yi işaret etti. "Aynı şey senin de başına gelebilirdi!"

Bu arada dişlerim de takırdamaya başlamıştı, öyle ki konuşmakta güçlük çekiyordum. "Onun burada ol... olduğunu..." diye kekeledim ama yeşil renkli dev bir dulavrat otu gibi Gideon'a sarılmış olan Leydi Lavinia sözümü kesti... başka birinin ilgi odağı olmasına dayanamayan kadınlardan olduğu kuşkusuzdu.

"Ölüm," diye fısıldadı dramatik bir sesle. Sonra gözlerini kocaman açarak Gideon'a baktı. "Odaya girdiğimizde onun soluğunu hissettim. Lütfen..." Kanat çırpar gibi kirpiklerini oynattı. "Beni sıkı tutun..."

Aklım almıyordu –öylece bayılıvermişti! Hiçbir neden yokken. Tabii çok zarif bir şekilde Gideon'un kolları arasına. Onu tuttuğu için ansızın son derece öfkelenmiştim –hatta öyle öfkeliydim ki titremem ve dişlerimin takırdaması bir anda geçmişti. Ama aynı anda, sanki bu duygu karmaşası yetmiyormuş gibi gözlerime yaşlar hücum ettiğini hissettim. Ah, lanet olsun, şu anda bayılmak herhalde en iyi alternatif olmalıydı. Ancak *beni* tutacak hiç kimse yoktu.

Ölü Rakoczy o sırada sanki öbür dünyadan seslenirmiş gibi boğuk ve derinden gelen bir sesle konuştu: "Dosis sola venemum facit.[31] Merak etme, bana bir şey olmaz."

---

31 (Lat.) Bir maddeyi zehir yapan yalnızca dozudur, (ç.n.)

Lavinia (şu andan itibaren benim için bir leydi olmadığına karar vermiştim) küçük bir korku çığlığı atarak gözlerini açıp Rakoczy'e baktı. Ama sonra aslında baygın olması gerektiğini hatırlamış olacak ki yapmacık bir inlemeyle yine kendini Gideon'un kollarına bıraktı.

"Birazdan geçer. Ortalığı telaşa verecek bir şey yok." Rakoczy başını kaldırıp kan oturmuş gözleriyle bize baktı. "Benim suçum! Birkaç damla alınması gerektiğini söylemişti."

"Kim söylemişti?" diye sordu Gideon Lavinia'yı bir bez bebekmiş gibi kollarında dengelemeye çalışarak.

Rakoczy biraz gayretle kendini tekrar oturur pozisyona getirmeye çabaladı, başını arkaya atıp havlar gibi bir kahkaha eşliğinde tavana bakmaya başladı. "Yıldızların nasıl dans ettiğini görüyor musunuz?"

Gideon derin bir soluk aldı. "Gidip Kont'u getirmem gerekecek," dedi. "Gwen, bana biraz yardım edebilir misin?"

İnanamayarak Gideon'a baktım. "*Ona* mı? Başka sıkıntın?" Birkaç adımda kapıya ulaştım ve seller gibi akmaya başlayan aptal gözyaşlarımı görmemesi için kendimi koridora attım. Neden ağladığımı bilmiyordum, nereye gittiğimi de. Hep okuduğumuz posttravmatik tepki dedikleri durum, herhalde bunun gibi bir şey olmalıydı. İnsanlar panik anında tuhaf şeyler yapıyorlardı. Tıpkı şu kolunu hamur presine kaptıran Yorkshireli fırıncı gibi. Acil servisi aramadan önce yedi tepsi tarçınlı rulo kurabiye pişirmişti. Tarçınlı rulolar ambulans görevlilerinin o güne dek gördükleri en tüyler ürpertici kurabiyelerdi.

Merdivenlerde kısa bir an duraksadım. Aşağı inmek istemiyordum, Lord Alastair kusursuz cinayetini işlemek üzere orada hazır bekliyor olabilirdi, bu yüzden merdivenlerden yukarı çıktım. Fazla uzaklaşamadan, arkamdan Gideon'un seslendiğini duydum. "Gwenny! Dur! Lütfen!"

Bir an arkamdan koşmak için Lavinia'yı kucağından yere attığını hayal ettim ama yararı yoktu: Hâlâ çok öfkeliydim ya da üzgündüm ya da korkmuştum ya da hepsiydi. Gözlerim yaşlardan kör olmuş halde sendeleyerek basamakları çıktım ve ilk koridora saptım.

"Nereye gidiyorsun?" Gideon şimdi yanıma gelmişti ve elimi tutmaya çalıştı.

"Fark etmez! Yalnızca senden uzak olsun yeter," diye hıçkırarak önümdeki ilk odaya daldım. Gideon da peşimden geldi. Tabii. Az kalsın yüzümü elbisemin koluyla silecektim ama son anda Madam Rossini'nin yaptığı makyajı hatırlayıp durdum. Zaten herhalde yeterince berbat görünüyor olmalıydım. Gideon'a bakmamak için bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım. Duvardaki şamdanlarda yanan mumların ışığında muhteşem bir şekilde parlayan, altın tonlarındaki mobilyalara baktım. İçeride bir kanepe, narin bir çalışma masası, birkaç sandalye vardı. Duvarda, bir çift armudun yanında yatan ölü bir sülünün resmedildiği bir tablo, şöminenin üzerinde ise egzotik görünümlü bir kılıç koleksiyonu asılıydı. Camlar muhteşem dore perdelerle örtülüydü. Ansızın daha önce burada bulunduğum hissine kapıldım.

Gideon önümde durmuş, bekliyordu.

"Beni rahat bırak," dedim oldukça cılız bir sesle.

"Seni rahat *bırakamam*. Ne zaman seni rahat bıraksam, düşüncesizce şeyler yapıyorsun."

"Defol!" Kendimi bir süreliğine şu kanepenin üzerine atıp yastıkları yumruklamak istiyordum. Çok şey mi istiyordum?

"Hayır, bunu yapmayacağım," dedi Gideon. "Bak, böyle olduğu için üzgünüm. Buna izin vermemeliydim."

Tanrım, işte tipik bir durum. Klasik bir aşırı sorumluluk sendromu vakası. Xemerius'un diyeceği gibi, birkaç tahtası eksik olan Rakoczy'yle tesadüfen karşılaşmamın onunla ne ilgisi olabilirdi? Diğer yandan, biraz suçluluk duymasının da bir sakıncası yoktu elbette.

"Ama yaptın!" dedim ve ardından ekledim: "Çünkü gözlerini *ondan* ayıramadın."

"Kıskanıyorsun." Gideon gülecek kadar küstah olabilmişti. Sanki rahatlamış gibiydi.

"Bunu çok isterdin, değil mi?" Gözyaşlarımı engelleyebilmiştim. Çaktırmadan burnumu sildim.

"Kont nerede kaldığımızı soracak," dedi Gideon kısa bir aradan sonra.

"Transilvanyalı ruh ikizini aramaya göndersin, şu senin Kont'un." Sonunda ona bakabilecek duruma gelmiştim. "Aslında bir Kont bile değil. Unvanı bile sahte, tıpkı şu kırmızı yanaklı gibi... adı neydi?

Gideon hafifçe güldü. "Adlarını yine unuttum."

"Yalancı," dedim ve ne yazık ki sırıtmama engel olamadım.

Gideon hemen ciddileşti. "Kont, Rakoczy'nin davranışı için bir şey yapamaz. Bunun için onu kesinlikle cezalandıracaktır."

Derin bir soluk aldı. "Kont'u sevmek zorunda değilsin, yalnızca saygı göstermelisin."

Öfkeyle homurdandım. "Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim," diyerek birden pencereye doğru döndüm. Ve orada... *kendimi* gördüm! Okul üniformamın içinde oldukça sersem bir şekilde perdenin arkasından bakıyordum. Tanrım! Demek bu oda bu yüzden bana tanıdık gelmişti! Burası Bayan Counter'ın sınıfıydı ve bu, perdenin ardından bakan Gwendolyn'in zamandaki üçüncü sıçramasıydı. Perdenin arkasına saklanması için elimle ona işaret ettim.

"O da neydi?" diye sordu Gideon.

"Hiçbir şey!" dedim olabildiğince aptal bir bakışla.

"Pencerede." Kılıcına davranmak üzere elini yan tarafına attı ama tabii ki orası boştu.

"Orada bir şey yok!" Bundan sonra yaptığım şey kesinlikle posttravmatik şok olaylarından –fırıncının kanlı rulo kurabiyelerini bir kez daha hatırladım –biri olarak görülebilir çünkü normal koşullarda böyle bir şeyi asla yapmazdım. Ayrıca göz ucuyla kapının önünden yeşilimsi bir şeyin geçtiğini sanmıştım ve... ah, aslında bunu yapmam gerektiğini çok iyi bildiğim için yaptım. Neredeyse başka çarem kalmamıştı.

"Perdenin ardında birisi olabilir ve bizi gözet..." dediği sırada kollarımı Gideon'un boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Bir kez başlamışken, bedenimi de Lavinia tarzına en iyi uyacak biçimde onunkine bastırdım.

Birkaç saniye Gideon'un beni iteceği korkusuna kapıldım ama sonra yavaşça inledi, kolunu belime dolayıp daha sıkı kendine

çekti. Öpüşüme öyle şiddetli karşılık verdi ki her şeyi unutup gözlerimi kapadım. Daha önce dans ederken olduğu gibi, etrafımda olup bitenlerin ya da olacakların hiçbir önemi kalmadı, aslında pislik herifin teki olduğunun da artık bir önemi yoktu. Tek bildiğim, onu sevdiğim ve her zaman seveceğimdi. Sonsuza kadar beni öpmesine izin verebilirdim.

İçimdeki küçücük bir ses en azından biraz aklımı başıma toplamamı fısıldadı ama Gideon'un dudakları ve elleri bunun tam tersini söylüyordu. Bu yüzden dudaklarımız ayrılıp şaşkınlıkla birbirimize bakana dek ne kadar zaman geçtiğini söylemem zordu.

"Bunu... neden yaptın?" diye soluk soluğa sordu Gideon. Aklı büsbütün karışmış gibiydi. Sanki aramıza olabildiğince çabuk mesafe koyması gerekiyormuş gibi, arkaya doğru neredeyse sendeleyerek birkaç adım attı.

"Ne demek, *neden*?" Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki mutlaka duyuyor olmalıydı. Karşıya bir bakış attım. Göz ucuyla gördüğümü sandığım yeşil şeyi herhalde hayal etmiştim, bir kat altta halının üzerinde baygın yatıyor olmalıydı. Herhalde birinin onu öperek uyandırmasını bekliyordu.

Gideon gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Ama sen..." Birkaç adımda pencereye doğru gitti ve perdeleri yana çekti. Ah, yine eski Gideon geri dönmüştü işte. Tam... şey... *güzel* bir şeyler yaşadığımızı sandığım anda her şeyi berbat etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye alayla sordum. Perdenin arkasında tabii ki hiç kimse yoktu –genç Ben'im çoktan geri sıçramıştı ve

şu anda böyle inanılmaz biçimde öpüşmeyi nereden öğrendiğini kendine soruyor olmalıydı.

Gideon tekrar arkasını döndü. Yüzündeki şaşkınlık yok olmuş ve yerini her zamanki alaycı ifadeye bırakmıştı. Kollarını kavuşturarak pencere pervazına dayandı. "Biraz önce yaptığın neydi, Gwendolyn? Daha birkaç saniye önce benden nefret ediyordun."

"İstediğim..." diye başladım ama sonra birden fikrimi değiştirdim. "Ne aptalca sorular soruyorsun? Sen bana şimdiye kadar beni neden öptüğünü açıkladın mı?" Biraz cesaretimi toplayarak ekledim: "Öylesine öptüm işte. Ayrıca karşılık vermek zorunda değildin." Bunu yapsaydı, herhalde utancımdan yerin dibine geçerdim.

Gideon'un gözleri parladı. "Demek öylesine?" diye tekrarlayarak yanıma yaklaştı. "Kahretsin, Gwendolyn! Bunun bir nedeni olmalı... Günlerdir yapmaya çalıştığım şey... Ben tüm bu zaman boyunca..." Kaşlarını çattı, herhalde kekelediği için kendine kızıyordu. "Benim *taştan* olduğumu mu sanıyorsun?" Son cümleyi oldukça yüksek sesle söylemişti.

Buna ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. Bu da herhalde fazlaca gösterişli bir soruydu, hayır, onun taştan olduğunu sanmıyordum ama lanet olsun, ne demek istemişti ki? Biraz önceki kekelemelerinin de duruma pek açıklık getirdiği söylenemezdi. Kısa bir süre birbirimizin gözlerine bakıp durduk, sonra başını başka tarafa çevirip son derece normal bir sesle konuştu: "Gitmemiz gerek... bodruma zamanında inmezsek bütün plan boşa gider."

Ah evet, tabii ya. Plan. Bizi havada buharlaşan potansiyel cinayet kurbanı olarak gören plan.

"Rakoczy çalışma masasının üzerinde iki seksen uzanmaya devam ettiği sürece şuradan şuraya adımımı atmam," dedim kararlı bir sesle.

"Birincisi, bu arada çoktan ayağa dikilmiştir. İkincisi, aşağıda en az beş adamı bizi bekliyor." Elini bana doğru uzattı. "Hadi gel. Acele etmemiz gerek. Korkmana gerek yok: Zaten Alastair yalnız gelmese bile şu Kuruz savaşçılarına karşı en ufak bir şansı yok. Karanlıkta bile kedi gibi net görebiliyorlar. Onların bıçak ve kılıçlarla sihir gibi numaralar yaptıklarını gördüm." Elimi ona uzatana dek bekledi, sonra hafifçe gülümseyip ekledi: "Ayrıca ben de varım."

Ama henüz bir adım atamadan Lavinia kapıda belirdi. Soluk soluğaydı. Yanındaki papağan kılıklı birinci sekreter de öyle.

"Size demiştim, işte buradalar. İkisi de," dedi Lavinia. Artık eskisi gibi güzel görünmese de, biraz önce bayılmış biri olarak oldukça dinç görünüyordu. Yüzüne sürdüğü açık renk pudra tabakasının altından yer yer kızarmış teni görülebiliyordu. Merdivenleri inip çıkmaktan terlemiş olmalıydı. Dekoltesi de kırmızı lekelerle doluydu.

Gideon'un ona bir kez olsun dönüp bakmamış olması beni sevindirmişti. "Geciktiğimizi biliyorum, Sör Alcott," dedi. "Biz de şimdi aşağı iniyorduk."

"Buna... gerek yok," dedi Alcott soluk soluğa. "Küçük bir *plan değişikliği* oldu."

Daha fazla açıklaması gerekmiyordu çünkü onun ardından Lord Alastair odaya girdi. Hiç de soluk soluğa değildi ama pis pis gülümsüyordu.

"İşte tekrar karşılaştık," dedi. Onu, siyah pelerini içinde hayalet atası izledi ve hemen abartılı ölüm tehditlerine başlamakta gecikmedi: "Alçaklar, alçakça bir ölümü hak ediyorlar!" Hırıltılı konuşma biçimi yüzünden son karşılaşmamızda ona *Darth Vader* adını takmıştım ve onu göremeyip duyamayan herkesi kıskanıyordum. Ölü böceklere benzeyen kara gözleriyle bizi âdeta nefretle irdeliyordu.

Gideon başını yana eğdi. "Lord Alastair, bu ne sürpriz."

"Niyetim buydu," dedi Lord Alastair kibirli bir gülümseyişle. "İkinize sürpriz yapmak istedim."

Gideon neredeyse fark ettirmeden, çalışma masası ziyaretçilerle aramızda kalacak şekilde beni köşeye doğru itti. Ama bu beni hiç de rahatlatmamıştı çünkü masa son derece kırılgan bir Rokoko modeliydi. Rustik bir meşe olmasını tercih ederdim.

"Anladım," dedi Gideon nazikçe.

Ben de anlamıştım. Bodrumda işlenecek olan cinayet kısa yoldan bu hoş odaya doğru yön değiştirmişti çünkü hain birinci sekreterdi ve Lavinia da sahtekâr bir yılandı. Aslında çok basitti. Korkudan titremek yerine birden içimden kıkırdamak gelmişti. Bir günde bu kadarı fazlaydı.

"Ama zaman yolcularının soyağacını elinize geçirdikten sonra cinayet planlarınızda değişiklik yapmanız gerekirdi," dedi Gideon.

Lord Alastair boş verir gibi bir hareket yaptı. "İblisin gelecekten getirdiği soyağacı, bize soyunuzu tamamen kurutmanın imkânsız bir girişim olduğunu gösterdi!" dedi. "Bense doğrudan yöntemleri tercih ediyorum."

"Sadece Fransa kralının sarayında yaşayan şu Madam d'Urfé'un soyundan gelenler öyle fazla ki, hepsinin izini sürmeye bir ömür bile yetmez," diye tamamladı birinci sekreter. "Sizin derhâl ölmeniz gerekli. Geçenlerde Hyde Park'ta kendinizi o şekilde savunmasaydınız, bu iş çoktan hallolmuştu..."

"Bunun karşılığında ödülünüz ne oldu, Alcott?" diye sordu Gideon. Sanki bu onu gerçekten ilgilendiriyormuş gibi. "Lord Alastair size ne verdi de, muhafız yemininizi bozup ihanet edebildiniz?"

"Ben... şey," diye başladı Alcott hevesle ama Lord Alastair lafı ağzından aldı: "Temiz bir vicdan! Ödülü bu! Gökyüzündeki meleklerin onun bu davranışını ödüllendireceğini bilmek, altınla bile ölçülemez. Yeryüzü sizin gibi hilkat garibesi iblislerden temizlenmeli ve Tanrı sizlerin kanını akıttığımız için bizi kutsayacak."

Evet, evet, tabii. Bir an içimde Lord Alastair'in sadece kendini dinletecek birilerine ihtiyacı olduğu umudu yeşerdi. Belki de sadece dinsel saçmalıkları hakkında konuşmak ve biraz pohpohlanmak istiyordu. Ama Darth Vader, "Canlarınız alınacak, iblisin dölleri," diye hırıldayınca bu düşünceyi bir kenara attım.

"Yani suçsuz bir genç kızı öldürerek Tanrı'nın takdirini kazanacaksınız, öyle mi? İlginç." Gideon'un eli ceketinin iç cebine gitti ama birden hafifçe irkildi.

"Yoksa bunu mu arıyorsunuz?" diye sordu birinci sekreter şeytanî bir sesle. Elini limon sarısı ceketinin cebine sokup küçük, siyah bir tabanca çıkardı ve parmak uçlarıyla tutarak yukarı kaldırdı. "Kuşkusuz, gelecekten getirdiğiniz şeytanî bir cinayet işleme aleti, haklı mıyım?" Neredeyse alkış ister gibi Lord Alastair'den

yana baktı. "Baştan çıkarıcı Leydi Lavinia'mızdan üzerinizi iyice aramasını rica ettik."

Lavinia Gideon'a süt dökmüş kedi gibi baktı. Gideon ise kendini tokatlamayı istermiş gibi görünüyordu. Bu, anlaşılır bir durumdu. Tabanca bizim kurtarıcımız olabilirdi, otomatik bir Smith&Wesson'a karşı kılıçların hiçbir şansı yoktu. Hain Alcott'un yanlışlıkla tetiğe basıp kendini ayağından vurmasını diledim. Çıkan ses belki balo salonundan duyulurdu -ya da duyulmazdı.

Ama Alcott tabancayı tekrar cebine sokunca cesaretim de yok olup gitti.

"Evet, şaşırdınız, değil mi? Her şeyi düşündüm. Leydinin iyi bir oyuncu olduğunu biliyordum," dedi Alcott hevesle. Bütün kötü adamlar gibi şeytanî eylemleri için takdir edilmeyi bekliyordu. Uzun yüzünün fareye benzediğini fark ettim. "Kumar borçları çok birikmişti ve artık borcunu alacaklılarına *cömertlik* göstererek ödeyemiyordu." Sözlerinin burasında yılışık bir kahkaha attı. "Görevinizi pek çekici bulmadığım için beni mazur görün, Madam. Ama borçlarınız böylece sıfırlanmış bulunuyor."

Lavinia buna pek sevinmiş görünmüyordu. "Çok üzgünüm. Ama başka çarem yoktu," dedi Gideon'a. Ama o, söylediklerini duymamış gibiydi. Çünkü görünüşe bakılırsa, o sırada Lord Alastair'in kılıcıyla onu deşmeden önce şöminenin üzerinde asılı duran kılıçlardan birine ne kadar hızlı erişebileceğinin hesabını yapıyordu. Bakışlarını izleyince, bu konuda çok az şansı olduğunu fark ettim, tabii aslında Süpermen olduğunu benden saklamadıysa. Şömine fazla uzaktaydı ve gözünü Gideon'dan bir saniye bile ayırmayan Lord Alastair oraya çok daha yakın duruyordu.

"Bütün bunlar iyi, güzel de," dedim zaman kazanmak için lafı uzatarak. "Kont'u hesaba katmadınız."

Alcott güldü. "Herhalde Rakoczy'siz demek istediniz?" Ellerini ovuşturdu. "Eh, şöyle de diyebiliriz, farklı... zevkleri ne yazık ki bugün görevini yapmasına olanak vermeyecek, değil mi?" Göğsünü şişirdi. "Uyuşturucuya olan zaafının kurbanı oldu, ne demek istediğimi anıyorsunuzdur herhalde."

"Ama Rakoczy yalnız değil," dedim. "Kuruzlar'ı bizi adım adım izliyor."

Alcott bir an kuşkuyla Lord Alastair'e doğru baktı, sonra tekrar güldü. "Ah, Kuruzlar'ınız şu anda nerede acaba?"

Herhalde bodrumda.

"Köşelerde bekliyorlar," diye olabildiğince tehditkâr bir sesle mırıldandım. "Her an saldırmaya hazırlar. Bıçak ve kılıçlarla sihir gibi numaralar yapıyorlar."

Ama ne yazık ki Alcott'u korkutamamıştım. Rakoczy ve adamları hakkında küçültücü birkaç söz söyledikten sonra dâhice planı ve daha dâhice olan plan değişikliğiyle ilgili kendini övüp durdu. "Korkarım o pek zeki Kont'unuz bugün sizi ve Siyah Leopar'ını boşuna bekleyecek. Siz önce onun için hazırladığım planı sorun."

Ama Gideon Alcott'un açıklamalarına olan ilgisini kaybetmiş görünüyordu. Susmuştu. Lord Alastair de birinci sekreterin gevezeliklerinden sıkılmış gibiydi. Artık esas konuya gelmek istiyordu. "O artık buradan gitsin," dedi kabaca, sonra kılıcını çekip Leydi Lavinia'yı işaret etti.

Ah, işte şimdi iş ciddileşmişti.

"Ben de onurlu bir erkek olduğunuzu ve sadece silahlı biriyle düello edeceğinizi sanmıştım," dedi Gideon.

"Ben onurlu bir erkeğim ama siz bir iblissiniz. Sizlerle düello etmem, sizleri kılıçtan geçiririm," dedi Lord Alastair buz gibi bir sesle.

Leydi Lavinia boğuk bir çığlık attı. "Böyle olmasını istemedim," diye fısıldadı Gideon'a doğru bakarak.

Ah, tabii. Şimdi de birden vicdan azabı çekmeye başlamıştı. Yine bayılsana, seni aptal inek!

"Size dışarı çıkın, dedim!" İlk kez Lord Alastair'le aynı fikirdeydim. Kılıcını denemek ister gibi boşluğa savurdu.

"Evet, bu bir hanımın görmesi gereken bir şey değil." Alcott Lavinia'yı koridora doğru itti. "Kapıyı kapatın ve hiç kimsenin içeri girmemesini sağlayın."

"Ama..."

"Henüz borç senetlerinizi geri vermedim," diye tısladı Alcott. "İstersem, yarın polis kapınıza dayanır ve çok geçmeden evsiz bir hanım olursunuz."

Lavinia başka bir şey söyleyemedi. Alcott kapıyı sürgüleyip bize doğru döndü ve ceketinin cebinden bir hançer çıkardı. Narin bir modeldi. O anda normal olarak çok korkmam gerekiyordu ama henüz durumu tam olarak algılayamamıştım. Herhalde tüm bunları kesinlikle saçma bulduğum içindi. Gerçek dışı. Bir film sahnesi gibi.

Ayrıca her an geri sıçramamız gerekmiyor muydu?

"Ne kadar zamanımız var?" diye Gideon'a fısıldadım.

"Çok fazla," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Alcott'un fare yüzünde heyecanlı bir sevinç pırıltısı oluştu. "Kızı ben hallederim," dedi neredeyse sabırsız bir hevesle. "Siz çocuğu alın. Ama dikkat edin. Çok kurnaz ve çeviktir."

Lord Alastair'den sadece bir homurtu geldi.

"Toprak iblislerin kanını içecek," diye homurdandı Darth Vader sevinçle. Anlaşılan, cümle repertuarı çok kısıtlıydı.

Gideon tüm dikkatini toplayarak gerdiği bedeniyle erişilmez görünen kılıçları gözüne kestirdiği için, kendime alternatif bir silah aradım. Hemen karar verip üzeri kaplama sandalyelerden birini kaldırdım ve kırılgan ayaklarını Alcott'a doğru çevirdim.

Bu hareketimi her nedense komik bulmuş olmalıydı çünkü biraz önce olduğundan daha kana susamış bir şekilde sırıtarak üzerime gelmeye başladı. Şu kadarı kesindi: Nedeni her neyse, bu hayatında artık temiz bir vicdana sahip olamayacaktı.

Lord Alastair de yaklaşmaya başlamıştı.

Sonra her şey bir anda olup bitti.

Gideon bana, "Sen burada kal," diye bağırdığı sırada narin çalışma masasına hücum edip bir tekme attı. Masa parkenin üzerinden Lord Alastair'e doğru kaydı. Neredeyse aynı anda duvardaki ağır şamdanlardan birini yerinden söktü ve tüm gücüyle birinci sekretere doğru savurdu. Şamdan son derece iğrenç bir gürültüyle Alcott'un başına isabet ederek onu bir kaya parçası gibi yere yıktı. Gideon hedefinin isabet alıp almadığını kontrol etmedi. Şamdan henüz havada uçarken, o çoktan kılıç koleksiyonuna doğru fırlamıştı. Diğer yandan, Lord Alastair kayarak üzerine doğru gelen çalışma masasının önünden çekilmek için yana doğru bir hamle yaptı ama Gideon'un duvardaki kılıcı almasını engellemek yerine birkaç adımda yanıma yaklaştı. Bütün bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu ve Lord Alastair kılıcını öne doğru uzatırken, başına indirmek için sandalyeyi kaldıracak zamanım olmamıştı.

Kılıcın ucu elbisemi delerek sol kaburgamın derinliklerine battı ve ben henüz ne olduğunu anlayamadan, Lord Alastair kılıcını geri çekti. Zafer dolu bir çığlık atarak üzerine kanımın bulaşmış olduğu kılıcının ucunu Gideon'a doğru çevirdi.

Acı birkaç saniye gecikmeyle geldi. İpleri kesilmiş bir kukla gibi dizlerimin üzerine düştüm ve içgüdüsel bir hareketle elimi göğsüme bastırdım. Gideon'un adımı haykırdığını duydum. Şimdi duvardaki iki kılıcı birden yerinden sökmüş, başının üzerinde bir Samuray savaşçısı gibi savuruyordu. O anda yere serildim ve başım hafifçe parkenin üzerine çarptı (Peruklar bu gibi durumlarda oldukça pratik). Sanki büyü yapılmış gibi acı bir anda kayboldu. Bir an şaşkınlıkla boşluğa baktım, sonra bütün ağırlığım yok olmuş gibi havada süzüldüm. Odanın içinde gittikçe daha yükseğe uçarak işlemeli tavana kadar yükseldim. Mum ışığındaki altın renkli toz zerrecikleri çevremde dans ediyordu ve sanki ben de onlardan birine dönüşmüştüm.

En aşağıda, yerde yatan ve kocaman açılmış gözlerimle soluk almaya çalışan bedenimi gördüm. Elbisemin kumaşında yavaşça bir kan lekesi oluşuyordu. Yüzümün rengi hızla kayboldu ve tenim çok geçmeden peruğumla aynı beyazlığa ulaştı. Gözkapaklarımın titreyip kapandığını şaşkınlıkla izledim.

Ama havada süzülen parçam her şeyi izlemeye devam ediyordu:

Birinci sekreterin şamdanın yanında hareketsiz yattığını gördüm. Şakağındaki yaradan kan akıyordu.

Şimdi Gideon öfkeden bembeyaz kesilmiş halde Alastair'e hücum etmişti. Lord kapıya doğru gerileyerek kılıç hamlelerine karşı koydu ama Gideon birkaç saniye içinde onu odanın köşesinde sıkıştırdı.

Kılıç şakırtılarının sesi yukarıdan boğuk duyulsa da, ikisinin amansız düellosunu izlemeye devam ettim.

Lord yana doğru hamle yaparak Gideon'un sol tarafından kaçmaya çalıştı ama Gideon onun niyetini anlamıştı ve neredeyse aynı anda kılıcını Lord'un açıkta kalan koluna sapladı. Lord Alastair önce rakibine inanmayan gözlerle baktı, sonra yüzünü buruşturarak boğuk bir çığlık kopardı. Parmakları açıldı ve kılıcı şıngırdayarak yere düştü: Gideon Lord'un kolunu duvara çivilemişti. Ama adam öyle soğukkanlıydı ki -kuşkusuz çok acı çekmesine rağmen- nefret dolu hakaretlerine ara vermedi.

Gideon ona dönüp bakmakla zaman kaybetmeyip kendini yanı başımda yere attı. Yani bedenimin yanına -çünkü kendim, o sırada avare bir şekilde havada süzülmeye devam ediyordum.

"Gwendolyn! Ah Tanrım! Lütfen bunu yapma!" Yumruğunu kılıcın elbisemde açtığı küçük deliğin üzerine bastırdı.

"Çok geç!" diye yankılandı Darth Vader'ın sesi. "Hayatının nasıl uçup gittiğini görmüyor musunuz?"

Lord Alastair da çivilendiği kolunu kıpırdatmamaya çalışarak duvara asılı olduğu yerden seslendi: "O ölecek, bunu değiştiremezsiniz!" Kolundan damlayan kan, ayaklarının dibinde küçük bir gölcük oluşturmuştu. "Onun şeytanî kalbini deldim."

"Kapa çeneni," diye haykırdı Gideon. Şimdi iki elini bedeninin tüm ağırlığıyla yaramın üzerine bastırıyordu. "Onun kan kaybından ölmesine izin vermeyeceğim. Eğer tam zamanında..." Çaresizlik içinde hıçkırdı. "Ölmemelisin, Gwendolyn, duydun mu, Gwenny!"

Göğsüm henüz inip kalkıyordu ve tenimin üzerinde minicik ter kabarcıkları birikmişti ama Lord Alastair ve Darth Vader'a hak vermemek elde değildi. Sonuçta şimdiden toz zerreciği halinde havada uçuşmaya başlamıştım ve aşağıdaki yüzüme baktığımda, tüm kanımın çekildiğini görebiliyordum. Dudaklarım bile grileşmişti.

Gideon'un gözlerinden yaşlar akıyordu. Hâlâ tüm gücüyle yarama bastırmaya devam ediyordu. "Benimle kal, Gwenny, benimle kal," diye fısıldadı. Birdenbire hiçbir şey göremez oldum ama bedenimin altındaki sert zemini, karnımdaki bunaltıcı sancıyı ve tüm ağırlığımı tekrar hissetmeye başlamıştım. Hırıldayarak soluk almaya çabalarken bunu daha fazla yapacak gücümün kalmadığını anladım.

Gideon'u son bir kez görebilmek için gözlerimi açmak istedim ama yapamadım.

"Seni seviyorum, Gwenny, lütfen beni terk etme," dedi Gideon. Kocaman bir hiçliğin içinde yok olup gitmeden önce, duyduğum son sözler bunlardı.

Materyaller ve ölü olan her nesne zamanın içinde her iki tarafa da kolayca taşınabilir. Temel koşul şudur: Nesne, taşınma sırasında zaman yolcusunun dışında hiçbir şeyle ve kimseyle temas halinde olmamalıdır.

Bugüne dek zamanın içinde taşınabilen en büyük nesne, de Villiers ikizlerinin 1805 yılından 1900 yılına taşıdıkları ve tekrar geri götürdükleri, dört metre uzunluğunda bir kafeteryâ masasıydı (Bkz. Cilt 4, Bölüm 3, Deneyler ve Deneysel Araştırmalar, Sayfa 188 ve devamı).

Yosunlar, fideler, terliksi hayvanlar, hamam böcekleri ve fareler üzerinde yapılan sayısız deneylerin de ortaya koyduğu gibi (Bkz. Cilt 4, Bölüm 3, Deneyler ve deneysel araştırmalar, Sayfa 194 ve devamı), zamanda yapılacak bir yolculuk hücre yapılarını bozacağı, daha doğrusu yok edeceği için bitkiler, bitki parçaları ve diğer canlı türleri zamanlar arası taşınamazlar. Zamanlar arası denetimsiz ya da deney amaçlı eşya nakletmek kesinlikle yasaktır.

Muhafızların Günceleri'nden

Cilt 2, Evrensel Yasalar

10.

"Tuhaf bir şekilde bana tanıdık geliyor," dedi birisi kulağımın dibinde. James'in uyuşuk sesi olduğu kesindi.

"Tabii gelecek, mankafa," dedi başka bir ses. Bu da ancak Xemerius'a ait olabilirdi. "Bu Gwendolyn, tabii okul üniforması yok, bir de peruğu var."

"Benimle konuşman için sana izin vermedim, terbiyesiz kedi!"

Düğmesi yavaşça açılan bir radyo gibi, şimdi diğer gürültüleri ve heyecanlı sesleri de duymaya başlamıştım. Hâlâ sırtüstü yatıyordum. Göğsümün üzerindeki korkunç ağırlık yok olmuştu. Karnımdaki bunaltıcı sancı da öyle. Yoksa artık James gibi hayalet mi olmuştum?

Korsajımın kumaşı iğrenç bir sesle kesilerek ortadan ikiye yırtıldı.

"Aorta isabet ettirdi." Bu, Gideon'un perişan sesiydi. "Baskı uygulamaya çalıştım ama... çok uzun sürdü."

Soğuk eller bedenimin üst bölümünü yoklayarak kaburgalarımın altındaki acıyan yere dokundu. Sonra Doktor White'ın

rahatlamış sesini duydum: "Sadece yüzeysel bir çizik! Tanrım, beni çok korkuttun!"

"Ne? Bu olamaz, o..."

"Kılıç sadece derisini çizmiş. Görüyor musun? Anlaşılan, Madam Rossini'nin korsajı iyi iş becermiş. Aorta abdominalis[32] –yüce Tanrım Gideon, okulda ne öğreniyorsunuz? Bir an gerçekten de sana inandım." Doktor White parmaklarını boynuma bastırdı. "Nabzı da güçlü."

"O iyi mi?"

"Tam olarak ne oldu?"

"Lord Alastair ona bunu nasıl yapabildi?" Bay Geroge, Falk de Villiers ve Bay Whitman'ın sesleri birbirine karışmıştı. Gideon'u artık duyamıyordum. Gözlerimi açmaya çalıştım. Bu kez çok kolay oldu. Hatta rahatça doğrulabilmiştim. Çevremde tiyatro salonumuzun renkli duvarları parlıyordu ve tepemde toplanmış muhafızlar bana bakıyordu. Hepsi hatta Bay Marley bile bana gülümsüyordu.

Sadece Gideon gözlerine inanmıyormuş gibi bana bakıyordu. Yüzü kireç gibiydi ve yanaklarında hâlâ gözyaşlarının izleri vardı.

Biraz arkada James duruyordu ve mendilini gözlerinin üzerine kapamıştı. "Tekrar bakabileceğim zaman haber ver," dedi.

"Şu anda kesinlikle olmaz, yoksa şuracıkta kör olursun," dedi Xemerius. Ayakucumda bağdaş kurmuştu. "Çünkü şu anda göğsünün yarısı korsajından çıkmış durumda!"

32 Diyaframın altındaki aortun yarısı, (ç.n.)

Aman Tanrım. Haklıydı. Madam Rossini'nin muhteşem elbisesinden arta kalan kumaş parçalarıyla utanç içinde çıplaklığımı örtmeye çalıştım. Doktor White beni uzatmış olduğu masayı hafifçe itti.

"Bu sıyrığı hemen temizleyip sarmam gerek," dedi. "Sonra seni ayrıntılı bir şekilde muayene edeceğim. Bir yerinde ağrı var mı?"

Başımı iki yana salladım ve hemen ardından, "Ah!" diye inledim. Başım fena halde acıyordu.

Bay George arkama geçip elini omzuma koydu. "Ah Tanrım, Gwendolyn. Bizi çok korkuttun." Hafifçe güldü. "Ama buna gerçek bir bayılma diyebilirim! Gideon seni kucaklamış halde içeri girince, senin..."

Xemerius, Bay George'un çekingence havada asılı bıraktığı cümlesini, "Öldüğünü düşündü," diyerek tamamladı. "Gerçekten, ölü gibi görünüyordun. Şu çocuk da tamamen bitmiş görünüyordu! İç kanaması ve buna benzer bir şeyler saçmaladı. Ağlıyordu da. Ne bakıyorsun öyle bön bön?"

Son cümleyi küçük Robert'a söylemişti. Xemerius'a hayranlıkla gözünü dikmişti. "Çok tatlı bir şey. Onu okşayabilir miyim?" diye bana sordu.

"Elini bütün istiyorsan, sakın bunu yapma, ufaklık," dedi Xemerius. "Şurada dikilen parfümlü horozun beni sürekli bir kediyle karıştırması yeteri kadar sinir bozucu."

"Ah, çok rica ederim. Hiçbir kedinin kanatları yoktur, bunu biliyorum," diye bağırdı James. Hâlâ gözlerini açmamıştı. "Sen

ateş yüzünden gördüğüm bir kâbustan başka bir şey değilsin. Soysuz bir kedi..."

"Bir kelime daha edersen, seni yerim," dedi Xemerius.

Gideon birkaç adım ötedeki bir sandalyeye oturmuştu. Başındaki peruğu çıkarıp parmaklarını koyu buklelerinin arasına soktu ve yüzünü elleri arasına gömdü. Parmaklarının arasından kısmen duyulur bir sesle, "Bunu anlamıyorum," dedi.

O da benim gibiydi. Biraz önce ölmüş olan ben, nasıl olup da kendimi bir anda bu kadar canlı hissedebiliyordum? Böyle bir şeyi hayal etmiş olabilir miydim? Doktor White'ın sardığı yarama baktım. Haklıydı, sadece bir sıyrıktı. Sebze bıçağıyla kendimi kestiğim yara çok daha uzundu ve acımıştı.

Gideon ellerini yüzünden çekti. Yeşil gözleri solgun yüzünde nasıl da parlıyordu! Bana son söylediği sözler aklıma gelince, bir kez daha doğrulmaya çabaladım ama Doktor White bana engel oldu.

"Biri şu korkunç peruğu çıkarabilir mi?" dedi. Bu pek de kibarca sayılmazdı. Hemen birçok el başımın içindeki firketeleri çıkarmaya koyuldu. Peruk başımdan çıktığında hissettiğim rahatlama tarif edilemezdi.

"Dikkat et, Marley," diye uyardı Falk de Villiers. "Madam Rossini'yi de düşünün!"

"Evet, efendim," diye kekeledi Marley. Korkudan peruğu az kalsın yere düşürüyordu. "Madam Rossini, efendim."

Bay George geri kalan firketeleri de çıkarıp yumuşak parmaklarıyla örgümü açtı. "Böyle iyi mi?" diye sordu. Evet, çok daha iyiydi.

"Leylek yuvası, leylek yuvası, hani bunun yumurtası." Xemerius yanımda aptalca bir şarkıya başlamıştı. "Ooof! İkimiz de tam ucundan döndük! Hâlâ yaşadığına ve kendime aptalca şeyler konuşan başka birini aramak zorunda kalmadığıma öyle çok seviniyorum ki! Seni küçük leylek yuvası!"

Küçük Robert kıkırdadı.

"Tekrar bakabilir miyim?" diye sordu James ama yanıtı beklemeden gözlerini açtı. Bana bir göz attıktan sonra tekrar kapadı. "Yüce Tanrım! Bu gerçekten de Bayan Gwendolyn. Biraz önce şu genç adam sizi kucağında taşıyarak nişimin önünden geçtiğinde sizi tanıyamadığım için beni bağışlayın." İç geçirdi. "Zaten bu yeterince tuhaftı. Çünkü bu duvarların arasında düzgün giyinen bir insana rastlamak artık mümkün değil."

Bay Whitman bir kolunu Gideon'un omzuna koydu. "Tam olarak neler oldu, evlat? Kont'a mektubumuzu verebildin mi? Bir sonraki buluşmayla ilgili talimatları alabildin mi?"

"Ona bir viski verin ve birkaç dakika rahat bırakın," diye homurdandı Doktor White. Yarama iki küçük flaster yapıştırdıktan sonra ekledi: "Şoka girmiş durumda."

"Hayır. Hayır. İyiyim," diye mırıldandı Gideon. Bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra ceketinin cebinden mühürlü mektubu çıkarıp Falk'a uzattı.

"Gel!" dedi Bay Whitman, Gideon'u çekerek ayağa kaldırdı ve kapıya doğru götürdü. "Yukarıda, Müdür Gilles'in odasında viski var. Eğer biraz uzanmak istersen kanepe de var." Çevresine bakındı. "Falk, bize katılır mısın?"

"Elbette," dedi Falk. "Umarım Gilles'ın hepimize yetecek kadar viskisi vardır." Diğerlerine döndü. "Sakın Gwendolyn'i böyle berbat durumda eve götürmeyin, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedi Bay Marley. "Ne demek istediğinizi anladım, efendim. Son derece açık, eğer böyle ifade etmeme izin verirseniz."

Falk gözlerini devirdi. "Verdim, verdim," diyerek Bay Whitman ve Gideon'la birlikte kapıdan çıktı.

Bay Bernhard o akşam izinliydi, bu yüzden kapıyı bana Caroline açtı ve açar açmaz da makineli tüfek gibi konuşmaya başladı: "Charlotte partide giyeceği kostümü denedi, harika görünüyor. Ayrıca kanatlarını takmama izin verdi ama Glenda teyze ellerimi yıkamam gerektiğini söyledi çünkü mutlaka yine pis hayvanlardan birini okşa..." Daha fazla devam edemedi çünkü onu yakalayıp öyle sıkı kucakladım ki soluk bile alamadı.

"Evet, iyice ez, suyunu çıkar bakalım!" dedi ardımdan kanat çırpan Xemerius. "Bu kırılırsa, annen yeni bir bebek daha yapar nasıl olsa."

"Benim tatlı, sevimli, altın kalpli küçük kardeşim," diye mırıldanarak yüzümü Caroline'in saçları arasına gömdüm. Aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordum. "Seni öyle çok seviyorum ki!"

"Ben de seni çok seviyorum ama kulağımın içine üflüyorsun," dedi Caroline elimden dikkatle kurtularak. "Gel! Biz de henüz yemeğe oturmuştuk. Tatlı olarak Hummingbird-Bakery'nin[33] çikolatalı pastası var!"

"Ah, Chocolate Devil's Food[34] pastasını çok, çok, çok severim," diye bağırdım. "Bize tüm bu harika şeyleri bahşeden hayatı da çok seviyorum!"

"Bu abartının bir numara küçüğü yok mu? Elektro şok tedavisinden çıktığını falan sanacaklar." Xemerius huysuz bir sesle aksırdı.

Ona azarlarcasına bakış atmak istedim ama sadece sevgiyle gülümsedim. Benim tatlı, küçük, huysuz ve hapşırıklı gargoylem. "Seni de çok seviyorum," dedim ona.

"Tanrım," diye inledi. "Eğer bir televizyon programı olsaydın, seni anında kapatırdım."

Caroline biraz endişeyle yüzüme baktı. Birinci kata giderken elimden tuttu. "Sana neler oluyor, Gwendolyn?"

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerek güldüm. "Ben çok iyiyim. Çünkü yaşıyorum. Çünkü harika bir ailem var. Bu merdiven tırabzanları da çok kaygan ve çok güvenli hissettiriyor. Çünkü yaşamak harika bir duygu." Bu sözlerden sonra tekrar gözyaşlarına boğulunca, Doktor White'ın suda eritip bana içirdiği şeyin aspirin olup olmadığını düşündüm. Ama bu coşku, tekrar

33 Londra'da geleneksel Amerikan pasta ve tatlılarıyla ünlü fırın zinciri, (ç.n.)

34 Hummingbird Bakery'nin ünlü pastası. Anlamı: Şeytanın Bacağı, (ç.n.)

hayata döndüğüm ve varlığımı küçük bir toz zerreciği olarak sürdürmeyeceğim gerçeğinden de kaynaklanıyor olabilirdi.

Bu yüzden yemek odasının kapısı önünde Caroline'i havaya kaldırıp bir kez döndürdüm. Dünyanın en mutlu insanıydım çünkü yaşıyordum ve Gideon "Seni seviyorum," demişti. Gerçi bu ölüm anındaki bir halüsinasyon da olabilirdi tabii, pek emin değildim.

Kız kardeşim hafifçe çığlık atarken Xemerius elindeki hayali kumandayla programı değiştirmek ister gibi hareketler yapıyordu.

Onu tekrar yere koyduğumda, Caroline, "Charlotte'un söylediği doğru mu? Cynthia'nın partisine yeşil çöp torbası olarak mı gideceksin?" diye sordu.

Bu soru coşku tribimi kısa bir an kesintiye uğrattı.

"Hahaha," diye kötü niyetli bir kahkaha attı Xemerius. "Gözlerimin önünde o sahneyi görür gibiyim: Hayat çok güzel diyerek herkesi kucaklayıp öpmeye çalışan mutlu ve yeşil bir çöp torbası."

"Şey... tabii ki değil, yani Leslie'ye engel olabilirsem." Yüce Tanrım, umarım modern tasarımlı Marslılar fikrini bir sonraki partiye saklaması için Leslie'yi ikna edebilirdim. Bunu herkese anlatmaya başladıysa, bu fikri gerçekten çekici buluyor demekti ve Leslie bir şeyi çekici buluyorsa onu fikrinden caydırmak hiç de kolay değildi, bunu deneyimlerimden biliyordum.

Tüm aile üyeleri eksiksiz bir şekilde yemek masasında toplanmıştı ve onları da coşkulu kucaklamalarımla selamlamamak için kendime güçlükle hâkim olmam gerekti –hatta Glenda teyze ve Charlotte'u bile öpebilirdim (ki bu, ne kadar sıradışı bir durumda olduğumun kanıtıydı.) Ama Xemerius'un uyarıcı bakışlarıyla karşılaşınca, sadece otuz iki dişimi göstererek hepsine gülümsemekle

ve yanından geçerken Nick'in saçlarını karıştırmakla yetindim. Ama annemin ordövr koymuş olduğu tabağımın başına oturur oturmaz, ölçüyü yine kaçırıverdim.

"Kuşkonmazlı kiş!" diye bağırdım. "Hayat bu kadar harika olabilir mi? İnsanın mutlu olabileceği ne çok şey var, değil mi?"

"Bir daha *harika* dersen, şu lanet olası kuşkonmazlı kişinin üstüne kusarım, ona göre," diye homurdandı Xemerius.

Ona bakıp gülümsedim. Sonra kişimden bir lokma aldım ve masadakilere gülümseyerek sordum: "Gününüz nasıl geçti?"

Maddy hala gülümseyerek karşılık verdi. "Eh, en azından seninki iyi geçmiş gibi görünüyor."

Charlotte'un çatalı tabağını korkunç bir şekilde çizdi.

Evet –kesin sonuca bakacak olursak, günüm çok iyi geçmişti. Gerçi Gideon, Falk ve Bay Whitman ben gidene kadar ortalıkta görünmemişlerdi. Ayrıca "Seni seviyorum, Gwenny, lütfen beni terk etme" sadece hayalimde uydurduğum bir cümle miydi, yoksa Gideon bunu gerçekten söylemiş miydi, bunu öğrenme fırsatım olmamıştı. Geride kalan muhafızlar Falk de Villiers'ın dediği gibi beni "berbat durumda" eve götürmemek için ellerinden geleni yapmışlardı. Hatta Bay Marley saçlarımı bizzat taramak istemiş ama bunu kendim yapmayı tercih etmiştim. Şimdi yine okul üniformam üzerimdeydi ve saçlarım da düzgün bir şekilde taranmıştı.

Annem elimin üzerini okşadı. "Tekrar iyileştiğine sevindim, tatlım."

Glenda teyze ağzının içinde bir şeyler yuvarladı, kulağıma sadece köylü bünyesi var gibi birkaç sözcük çalındı. Sonra sahte

bir gülümsemeyle sordu: "Pekâlâ, şu yeşil çöp torbası olayı nedir? Senin ve arkadaşın Lassie'nin Daleler'in kızları için verdikleri partiye bu kılıkta gideceğinize inanasım gelmiyor doğrusu! Tobias Dale bunu kesinlikle politik bir hakaret olarak algılayacaktır, özellikle de Muhafazakâr Parti'deki konumu bir numarayken."

"Ha?" diyebildim.

"Tanrım, ha denmez, *efendim* denir," diye azarladı Xemerius.

"Glenda, sana şaşmamak elde değil!" Leydi Arista dilini şaklattı. "Torunlarımdan hiçbiri asla böyle bir düşünceye kapılamaz. Çöp torbasıymış! Bu ne saçmalık!"

"Eh, insanın yeşil renkte giyeceği bir şeyi yoksa, bu hiç yoktan iyidir," dedi Charlotte iğneleyerek. "En azından Gwen için."

"Eyvah." Maddy hala bana acır gibi baktı. "Bir düşüneyim. Tüylü, yeşil bornozumu sana ödünç verebilirim."

Charlotte, Nick, Caroline ve Xemerius kıkırdadılar. Ben de Maddy halaya sırıtarak baktım. "Çok iyisin ama Leslie buna razı olmaz: Sabahlık giymiş bir Marslı olamam."

"Duydun işte! Bunu ciddi ciddi düşünüyorlar," diye atıldı Glenda teyze. "Ben demiştim. Bu Lassie Gwendolyn'i kötü etkiliyor." Burnunu kıvırdı. "Proleter bir anne babanın vereceği eğitimden başka ne beklenir ki? Böylelerini Saint Lennox'a almaları zaten yeterince kötü. Ama kızımın onun gibilerle konuşmasına kesinlikle izin ver..."

"Yeter artık, Glenda!" Annem kız kardeşine öfkeyle baktı. "Leslie zeki ve terbiyeli bir kız, ailesi de proleter falan değil! Babası... şey..."

"İnşaat mühendisi," diye sufle verdim.

"...İnşaat mühendisi ve annesi de..."

"Beslenme uzmanı," diye tamamladım.

"Köpekleri de Goldsmith College'a gitti," dedi Xemerius. "Çok saygın bir aile."

"Kostümlerimizin politik bir amacı yok," diyerek yukarı kalkmış kaşlarıyla bana bakan Glenda teyze ve Leydi Arista'yı sakinleştirdim. "Bu sadece sanat." Diğer yandan: Leslie kostüme bir de politik bir anlam kazandırmaya kalkarsa, her şeyin üzerine tuz biber ekmiş olurdu, ki doğrusu bunu ondan beklerdim. Zaten yeterince korkunç görünmüyorlarmış gibi. "Bu ailesinin değil, Cynthia'nın verdiği bir parti... yoksa sloganı bu kadar yeşile dönüşmezdi."

"Bu hiç komik değil," dedi Glenda teyze. "Ayrıca tüm davetliler ve ev sahipleri bunca masraftan kaçınmazken, kostüm için hiçbir çaba göstermemek bence büyük saygısızlık. Örneğin Charlotte'un kostümü..."

"...bir servete mal oldu ve üzerine tam oturdu, bunu belki kırk kere söyledin," diye sözünü kesti annem.

"Sadece kıskanıyorsun. Zaten hep öyleydin. Ama senin aksine, ben en azından kızımla ilgileniyorum," diye çemkirdi Glenda teyze. "Kızının toplumla olan ilişkilerine hiç zaman ayırmıyorsun, ona doğru dürüst bir kostüm bile..."

"Toplumla olan ilişkisi mi?" Annem gözlerini devirdi. "Senin dünyadan haberin yok galiba. Burada bir okul arkadaşının doğum günü partisinden söz ediyoruz! Zaten zavallı çocukların kostüm giymek zorunda kalmaları yeterince kötü değilmiş gibi."

Leydi Arista çatal ve bıçağını gürültüyle masaya koydu. "Tanrım -ikiniz de kırkınızı geçtiniz ve hâlâ genç kızlar gibi davranıyorsunuz. Gwendolyn partiye elbette ki bir çöp torbasıyla katılmayacak. Şimdi lütfen konuyu değiştirin."

"Evet, yaşlı despot ejder hakkında konuşalım," diye önerdi Xemerius. "Ayrıca kırkını geçtikleri halde hâlâ anneleriyle oturan kadınlar hakkında."

"Gwendolyn'i böyle suçlaman..." diye başladı annem ama masanın altından ayağına hafif bir tekme atarak sırıttım.

Annem derin bir soluk aldı, sonra o da bana bakıp güldü.

"Benim göz yumamayacağım şey, sadece Gwedolyn'in ailemizin ününü..." dedi Glenda teyze ama Leydi Arista onu konuşturmadı. "Glenda, şimdi çeneni kapatmazsan, yatağa akşam yemeği yemeden gidersin," diye çıkıştı. Bu söze kendisi ve Glenda teyze dışında hepimiz güldük. Hatta Charlotte bile.

O sırada kapı çalındı.

Birkaç saniye kimse yerinden kıpırdamadı ve Bay Bernhard'ın o gün izinli olduğunu hatırlayana dek sessizce yemeklerimizi yedik. Sonunda Leydi Arista iç geçirdi. "Caroline, bir iyilik edip kapıya bakar mısın? Eğer Bay Turner bu yılki çan çiçekleri süsü için geldiyse -ona evde olmadığımı söyle." Caroline kapıdan çıkana dek bekledi, sonra başını iki yana salladı. "Bu adam tam bir *baş belası!* Ben ona turuncu begonya diyorum! Umarım bu tür insanlar için cehennemde ayrı bir yer vardır!"

"Bunu ben de isterdim," diye ona katıldı Maddy hala.

Caroline bir dakika sonra geri döndü. "Gollum gelmiş!" diye bağırdı. "Ve Gwendolyn'i görmek istiyor."

Annem, ben ve Nick, hep bir ağızdan, "Gollum mu?" diye tekrarladık. Bu arada *Yüzüklerin Efendisi* hepimizin en sevdiği filmdi ama Caroline küçük olduğu için henüz onu izleyememişti.

Caroline hevesle başını salladı. "Evet, aşağıda bekliyor."

Nick güldü. "Bu harika, kıymetlimisssss! Buna mutlaka bakmalıyım."

"Ben de," dedi Xemerius ama avizede tembelce sallanmaya devam ederek karnını kaşıdı.

"Herhalde *Gordon* demek istedin," dedi Charlotte ayağa kalkarak. "Bana gelecekti. Ama henüz erken. Ona saat dokuz demiştim."

"Ah, demek bir hayranın var, tavşancık?" diye sordu Maddy hala. "Ne güzel! Bu, belki aklını başka şeylere yormanı sağlar."

Charlotte öfkeli bir yüz ifadesi takındı. "Hayır, Maddy hala, Gordon benim sınıfımdan bir çocuk ve ona mühür yüzükleriyle ilgili ceza ödevinde yardım edeceğim."

"Ama o Gwendolyn dedi," diye ısrar etti Caroline, Charlotte onu kenara itip odadan dışarı çıktı. Caroline arkasından koştu.

"Bizimle yemeğe katılabilir," diye arkalarından seslendi Glenda teyze. "Hep böyle yardımsever," diyerek bize döndü. "Gordon Gelderman ayrıca Kyle Arthur Gelderman'ın oğlu."

"Bak bak," dedi Xemerius.

"Her kimse," dedi annem.

"*Kyle Arthur Gelderman*," diye tekrarladı Glenda teyze bu kez üzerine basa basa. "Tycoon mağazaları! Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Tabii nereden bileceksin -kızının hangi çevrede ya-

şadığından bile haberin yok. Bir anne olarak çocuklarına gösterdiğin ilgi gerçekten acınası. Eh, Gwendolyn'in de erkeklere pek ilgi duyduğu söylenemez zaten."

Annem inledi. "Glenda, gerçekten, şu menopoz haplarını tekrar almaya başlasan iyi edersin."

Leydi Arista'nın çattığı kaşları neredeyse alnının ortasında birleşti. Derin bir soluk alıp öyle kötü baktı ki bu bakış annemi ve Glenda teyzeyi akşam yemeği yemeden yataklarına göndermeye yetecek güçteydi. Ama o sırada Caroline geri döndü ve zafer dolu bir sesle bağırdı: "Gollum, Gwendolyn'i görmek istiyor *demiştim*!"

Gideon'un odaya girdiğini gördüğümde, o sırada ağzıma attığım koca bir lokma kişi az kalsın tabağa geri çıkaracaktım. Arkasında, yüzü taşlaşmış gibi görünen Charlotte duruyordu.

"İyi akşamlar," dedi Gideon nazikçe. Üzerine bir blucin ve soluk yeşil bir gömlek giymişti. Bu arada kesinlikle duş almış olmalıydı, çünkü saçları hâlâ nemliydi ve yüzüne vahşice dağılmışlardı. "Çok üzgünüm. Sizi yemekte rahatsız etmek istemezdim ama Gwendolyn'le görüşmek istiyordum."

Bir anlık sessizlik oldu. Tabii avizede gülmekten kırılan Xemerius dışında. Bense lokmamı aceleyle yutmaya çalıştığım için konuşamıyordum. Nick kıkırdadı, annemin bakışları birkaç kez Gideon'la benim aramda gidip geldi, Glenda teyzenin boynu kırmızı lekelerle dolarken Leydi Arista'nın Gideon'a olan bakışı kesinlikle turuncu begonyayla bir tutulabilirdi.

Sadece Maddy hala kibarlığı elden bırakmadı. "Elbette bizi rahatsız etmiyorsunuz," dedi dostça. "Buyurun –yanıma oturun. Charlotte, lütfen bir servis aç."

"Evet, Gollum'a tabak koyun," diye kulağıma fısıldadı Nick sırıtarak.

Charlotte, Maddy halayı duymamış gibi yapıp taşlaşmış yüz ifadesiyle yerine oturdu.

"Çok naziksiniz ama teşekkürler, yemek yedim," dedi Gideon.

Lokmamı sonunda yutmayı becerip telaşla ayağa kalktım. "Ben de doymuştum zaten," dedim. "Kalkmamın bir sakıncası var mı?" Önce anneme, sonra büyükanneme baktım.

İkisi tuhaf bir şekilde anlaşmış gibi bakıştı, sonra neredeyse aynı anda ve oldukça derin bir iç geçirdiler.

"Elbette," dedi annem.

"Ama çikolatalı pasta?" diye hatırlattı Caroline.

"Gwendolyn'e bir parça ayırınız." Leydi Arisa bana bakıp başını salladı. Bedenimi dikleştirip Gideon'a doğru yürüdüm.

"Salondaki sessizlik devam ediyordu," diye fısıldadı Xemerius avizenin üzerinden. "Bütün gözler çiş rengi bluzlu kıza doğru çevrilmişti..."

Aah, çok haklıydı. Daha önce çabucak duş alıp üstümü değiştirmediğime pişmandım –aptal okul üniforması, giysilerimin içinde en az şık olanıydı. Ama bu akşam bir ziyaretçim olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Hem de dış görünüşüme çok dikkat etmemi gerektiren bir ziyaretçi?

"Merhaba," dedi Gideon. Salona adım attığından beri ilk kez gülümsemişti.

Çekinerek ona gülümsedim. "Merhaba, Gollum."

Gideon'un gülümsemesi derinleşti.

"İkisi de sanki biraz önce osuruk minderine oturmuş gibi birbirlerine bakarken, duvardaki gölgeler bile susmuştu," dedi Xemerius avizenin etrafında kanat çırparak. "O sırada romantik bir keman müziği başladı ve sonra çiş rengi bluzlu kızla acil kuaföre gitmesi gereken oğlan yan yana odadan çıktılar." Kanat çırparak arkamızdan geldi ama merdivenlerde sola saptı. "Zeki ve çekici iblis Xemerius onlara eşlik etmek isterdi ama bu kadar gösteriden sonra dizginlenemeyen açlığını bastırması gerekiyordu! Çünkü bugün 23 numarada bütün gün Glen Miller çalıp kafasını ütüleyen klarnetçi hayaleti yiyecek." Bir kez daha elini salladıktan sonra koridorun penceresinde gözden kayboldu.

Odama geldiğimizde Maddy halanın çarşamba günü derleyip topladığı odamı dağıtacak zamanım olmadığına sevinmiştim. Tamam, yatağım dağınıktı ama ortalığa saçılmış birkaç giysiyi çabucak toparlayıp sandalyede duran diğer giysilerin yanına fırlatabildim. Sonra bütün yol boyunca susmuş olan Gideon'a döndüm. Herhalde başka çaresi de yoktu çünkü –çekingenliğim hâlâ devam ettiğinden– Xemerius uçup gittikten sonra çenem hiç durmamıştı. Sanki konuşmam için boğazıma bıçak dayamışlar gibi, yanından geçtiğimiz resimlerle ilgili saçma sapan konuşup durmuştum. Yaklaşık on bir bin parçanın her biri hakkında. "Bunlar, büyük büyük büyükanne ve babam –neden yağlı boya tablo yaptırdıklarını bilmiyorum, sonuçta o zamanlar fotoğrafçılar vardı. Pufun üstündeki şişko olan, büyük büyük büyükamcam

Hugh'nun küçüklüğü, kız kardeşi Petronella ve üç tavşanla birlikte. Bu, adını unuttuğum bir arşidüşes– akraba değil ama resimdeki Collier köpek Montrose ailesine ait, bu yüzden buraya asılmış olmalı. Şimdi de ikinci kata geldik, Charlotte'un bu koridordaki resimlerine şaşırabilirsin. Glenda teyze her metrekareyi onun fotoğraflarıyla donattı. Dediğine bakılırsa, bunları kraliyet ailesinin fotoğrafçısı çekmiş. Bu en sevdiğim fotoğraf: Charlotte on yaşında, yanında ağız kokusu olan bir mopsla[35] birlikte, Charlotte'a yakışmış, değil mi, ne dersin?" Böyle devam etmiştim.

Yatağın örtüsünü düzeltirken *Hello Kitty* geceliğimi çaktırmadan yastığımın altına tıkıştırdım. Sonra arkamı dönüp merakla Gideon'a baktım. Artık rahatça konuşabilirdi.

Ama konuşmadı. Bunun yerine sanki gördüğü şeye inanamıyormuş gibi bana gülümsemeye devam etti. Kalbim ilk önce dörtnala koşmaya başladı ama sonra hemen durur gibi oldu. Eh harika! Bir kılıç darbesine karşı koyabilirken, Gideon'a gelince hemen teklemeye başlıyordu. Özellikle de şimdiki bakışlarında olduğu gibi.

"Daha önce seni aramak istedim ama telefonun kapalıydı," dedi sonunda.

"Şarjı bitti." Limuzinde Leslie'yle konuşurken ruhunu teslim etmişti. Gideon tekrar sustuğu için cep telefonunu eteğimin cebinden çıkarıp şarj cihazını aramaya koyuldum. Maddy hala onu güzelce sarıp çalışma masamın çekmecelerinden birine koymuştu.

35 Bir köpek cinsi, (ç.n.)

Gideon sırtını kapıya yasladı. "Oldukça tuhaf bir gündü, değil mi?"

Başımı salladım. Cep telefonunu düzgün bir şekilde şarja takmıştım. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, çalışma masasının kenarına dayandım.

"Sanırım, hayatımın en korkunç günüydü," dedi Gideon. "Seni öyle yerde yatarken gördüğümde..." Sesi biraz kırıktı. Kapıdan ayrılıp yanıma yaklaştı.

Birden içimde onu teselli etmek için dayanılmaz bir ihtiyaç hissettim. "Çok üzgünüm, seni... böyle korkutmak istemezdim. Ama *gerçekten* öldüğümü sandım."

"Ben de öyle sandım." Yutkunarak bana doğru bir adım daha attı.

Xemerius çoktan klarnetçisinin yanına gitmiş olsa da, beynimin bir yanı onun yorumlarını duyar gibiydi: "Yeşil kıvılcımlar saçan bakışları, genç kızın çiş rengi bluzunun altındaki kalbini âdeta tutuşturmuştu. Onun erkeksi göğsüne yaslanarak gözyaşlarını salıverdi."

Ah Tanrım, Gwendolyn! Bu biraz kaçıkça olmadı mı?

Çalışma masasının köşesini sıkıca kavradım.

"Aslında bana neler olduğunu senin daha iyi bilmen gerek," dedim. "Sonuçta tıp okuyan sensin."

"Evet, zaten bu yüzden senin..." Önümde durdu. Bu kez alt dudağını ısıran oydu. Bu hali bana yine çok dokunmuştu. Elini yavaşça kaldırdı. "Kılıcın ucu içine *bu* kadar girmişti." Başparmağıyla işaret parmağını iyice açtı. "Küçük bir sıyrığın seni

bayıltmasına imkân yok. Hemen yüzünün rengi çekildi ve soğuk terler döktün. Bu yüzden Alastair'in kılıcını bir ana damara isabet ettirdiğini anladım. İç kanama geçirdin."

Yüzümün önünde süzülen eline baktım.

"Ama yarayı sen de gördün, hiç tehlikeli görünmüyor," diyerek öksürdüm. Bana yakın olduğunda ses tellerime bir şeyler oluyordu. "Bu... bunun nedeni... belki de şoktandı. Biliyorsun, ciddi olarak yaralandığımı sandım, bu yüzden öyle görünmüş olabilir, yani sanki..."

"Hayır, Gwenny, öyle sanmadın."

"Ama o zaman yara nasıl böyle küçük görünebilir?" diye mırıldandım.

Elini geri çekerek odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. "Önce bunu ben de anlamadım," dedi heyecanla. "Yaşadığını görünce öyle... rahatlamıştım ki yaranın küçüklüğünün herhangi mantıklı bir açıklaması olabilir diye düşünüp kendimi ikna ettim. Ama eve gelip duşun altına girdiğimde sanki birden aklım aydınlandı."

"Ah, kesin öyledir," dedim. "Ben henüz duş almadım." Kasılmış parmaklarımı çalışma masasının kenarından çözerek halının üzerine oturdum. Tamam, böyle daha iyiydi. En azından artık dizlerim titremiyordu.

Sırtımı yatağın kenarına dayayarak ona baktım. "Vahşi hayvan gibi dolaşıp durmak zorunda mısın? Bu beni daha da geriyor. Yani, şu andakinden daha çok."

Gideon tam önümde durup halıya diz çöktü ve bir elini omzuma koydu. O andan itibaren artık dikkatimi veremeyecek

hale geldiğimi ve "Umarım en azından güzel kokuyorumdur" ya da "Ah, soluk alıp vermesem daha iyi" gibilerinden önemsiz konuları düşünmeye başladığımı fark etmemişti.

"Hani Sudoku'da *bir* sayıyı bulduğunda, ardından diğer kareleri de çorap söküğü gibi dolduruverirsin ya?" dedi.

Tereddüt ederek başımı salladım.

Gideon düşüncelere dalmış gibi beni okşadı. "Günlerdir birçok şey üzerinde düşünüp durdum ama ancak bu akşam... şu büyülü sayıyı bulabildim, anlıyor musun? Şu kâğıtları sürekli okudum, neredeyse ezberleyene dek..."

"Hangi kâğıtları?" diye sözünü kestim.

Beni bıraktı. "Paul'ün soyağacına karşı Lord Alastair'den aldığı kâğıtlar. Paul onları bana senin Kont'la konuştuğun gün vermişti." Yüzümdeki soru işaretlerini görünce çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sana onlardan söz edecektim ama o sırada bana tuhaf sorular sormakla meşguldün, sonra da son derece incinmiş bir halde koşarak kaçtın. Ardından gelemedim, çünkü o sırada Doktor White yaramı sarmak için geldi, hatırladın mı?"

"Bu pazartesi günüydü, Gideon."

"Evet, doğru. Sanki üzerinden bir asır geçmiş gibi, değil mi? Eve geldiğimde, on dakika aralıklarla seni aradım, sana her şeyi..." Hafifçe boğazını temizleyip tekrar elimi tuttu, "...anlatacaktım ama telefonun sürekli meşguldü."

"Evet, o sırada Leslie'ye ne alçak bir herif olduğunu anlatıyordum," dedim. "Ama ev telefonumuz da var, biliyorsun, değil mi?"

Sitemlerime oralı olmadı. "Seni ararken kâğıtlara göz atmaya başladım. Bunlar, Kont'un elinde olan kehanet ve notlarla ilgiliydi. Muhafızların bilmediği belgeler. Kendi çıkarını gözeterek adamlarından sakladığı bilgiler."

Hafifçe inledim. "Dur, tahmin edeyim. Bir yığın budalaca masal. Tek kelimesini bile anlamadın, değil mi?"

Gideon öne doğru eğildi. "Hayır," dedi yavaşça. "Tam tersi. Yazılanlar oldukça açıktı. Belgelerde felsefe taşının etkisini tam olarak gösterebilmesi için birinin ölmesi gerektiği yazılı." Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Ve bu biri sensin."

"Ah." Nedense gerektiği kadar etkilenmemiştim. "O halde ödenmesi gereken bedel *benim*."

"Bunu okuduğumda şok oldum." Gideon'un perçemlerinden biri yüzüne düşmüştü ama bunu fark etmedi. "Başlangıçta inanamadım ama kehanetler çok açıktı. Yakut Kırmızı'nın yaşamı soluyor, karganın ölümü sonu getiriyor, on ikinci yıldız soluyor gibi, bir türlü sonu gelmeyen şeyler." Küçük bir ara verdi. "Ama Kont'un kâğıtların kenarına yazdıkları çok daha anlaşılırdı. Çember kapanır kapanmaz iksir kendini oluşturuyordu ve senin de ölmen gerekiyordu. Bunlar neredeyse kelimesi kelimesine net olarak belirtilmişti."

İşte şimdi yutkunmaya başlamıştım. "Peki, nasıl öleceğim?" Elimde olmadan yine Lord Alastair'in kanlı kılıcını düşündüm. "O da yazılı mıydı?"

Gideon hafifçe güldü. "Şey, kehanetler her zamanki gibi belirsiz ama bir konu sürekli ve açıkça vurgulanmış. Buna göre on bir numara olan Elmas'ın, yani benim bu işle bir şekilde bir

ilgim var." Yüzündeki gülümseme kayboldu ve sesinde şimdiye kadar hiç tanık olmadığım bir ifade belirdi. "Sen *benim yüzümden* öleceksin. Aşk yüzünden."

"Ah," diye boğazımı temizledim. Sonra, "Ama," dedim yaratıcılıktan yoksun bir şekilde. "Bunlar sadece karalanmış birtakım mısralar."

Gideon başını iki yana salladı. "Buna izin veremeyeceğimi anlamıyor musun, Gwendolyn? Yalnızca bu yüzden sana bu aptalca oyunu oynamak zorunda kaldım ve sana yalan söyleyip duygularınla oynadığımı sanmanı istedim."

Şimdi aklımdaki ampul yanmıştı. "Senin aşkından ölmeyeyim diye, ertesi gün senden nefret etmemi mi sağladın? Ama bu yaptığın gerçekten... nasıl desem... çok soylu bir hareket." Öne doğru eğilip yüzündeki inatçı perçemi geriye ittim. "Gerçekten, çok soylu."

Gideon hafifçe sırıttı. "İnan bana, hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Artık bir kez başladığım için, parmaklarımı ondan çekmem mümkün değildi. Dudaklarım yavaşça yüzünün üzerinde gezindi. Tıraş olmaya zaman bulamamıştı herhalde ama bir günlük sakal nedense ona seksi bir hava vermişti.

"*Dost kalalım* -bu gerçekten dâhice bir hareketti. Senden o anda nefret ettim."

Gideon inledi. "Ama istediğim bu değildi -dost olmamızı *gerçekten* istiyordum," dedi. Elimi tutup birkaç saniye bırakmadı. "Bu cümlenin seni bu kadar kızdıracağını bilseydim..." Gerisini getiremedi.

Ona biraz daha yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Belki ileride buna dikkat edersin," diye fısıldadım. "Bu cümleyi öpüştüğün birine bir daha asla, *asla* kurma."

"Dur, Gwen, hepsi bu kadar değil, sana anlatmam gereken..." diye başladı ama ben daha fazla beklemek istemiyordum. Dudaklarımı dudakları üzerine koyup onu öpmeye başladım.

Gideon öpüşlerime önce çok yumuşak karşılık verdi ama kollarımı boynuna dolayıp bedenimle ona sokulduğumda, öpüşleri şiddetlendi. Sol eli saçlarımın içine dalarken diğeri boynumu okşamaya başladı ve yavaşça aşağılara doğru indi. Tam bluzumun en üst düğmesini açtığı anda cep telefonum çaldı. Daha doğrusu *Once upon a time in west*'in[36] müziği.

İstemeden de olsa ondan ayrıldım.

Ekrana bir göz attıktan sonra, "Lesile," dedim. "Bunu açmam gerek. En azından iki kelime, yoksa endişelenir."

Gideon sırıttı. "Korkma. Buhar olup uçmaya niyetim yok."

"Leslie? Seni sonra arayabilir miyim? Ayrıca yeni zil sesi için de teşekkürler -çok komikti."

---

36 (İng.) Bir zamanlar Batı'da. Müziğini Ennio Morricone'nun yaptığı kovboy filmi, (ç.n.)

Ama Leslie beni duymuyordu bile. "Gwen, dikkat et, *Anna Karenina*'nın tamamını okudum," dedi hızlı hızlı. "Kont'un felsefe taşıyla ne yapmayı planladığını da sanırım artık anladım."

Felsefe taşının canı cehennemeydi. En azından o sırada.

"Eh, bu harika," diyerek Gideon'a baktım. "Bunu daha sonra kesinlikle..."

"Sorun değil," dedi Leslie. "Yola çıktım bile."

"Gerçekten mi? Ben..."

"Şey, aslında doğruyu söylemek gerekirse çoktan geldim sayılır."

"*Neredesin*?"

"Tam burada. Koridorunuzdayım. Şu anda annen ve kardeşlerin de arkamdan merdivenleri çıkıyorlar. Arkalarından da büyükhalan geliyor. Şu anda bana yetiştiler, korkarım her an kapını çalabilirler..."

Ama Caroline buna gerek bile duymadı. Kapıyı vurmadan ardına kadar açıp sevinçle bağırdı: "Herkese çikolatalı pasta getirdik!" Sonra diğerlerine döndü: "Gördünüz mü, öpüşmüyorlarmış!"

On ikilerin çemberi

İsim	Taş	Simyadaki simgesi	Hayvan	Ağaç
Lancelot de Villiers 1560 – 1607	Kehribar	Calcinatio	Kurbağa	Kayın
Elaine Burghley 1562 – 1580	Opal	Putrefactio et mortificio	Baykuş	Ceviz
William de Villiers 1636 – 1689	Akik	Sublimatio	Ayı	Çam
Cecilia Woodville 1628 – 1684	Akuamarin	Solutio	At	Akağaç
Robert Leopold Saint Germain Kontu 1703 – 1784	Zümrüt	Distillatio	Kartal	Meşe
Jeanne de Pontcarreé Madame d'Urfé 1705 – 1775	Sitrin	Coagulatio	Yılan	Mabet Ağacı
Jonathan ve Timothy de Villiers 1875 – 1944 1875 – 1930	Karnelyon	Extractio	Şahin	Elma
Margarete Tilney 1877 – 1944	Yeşim	Digestio	Tilki	Ihlamur
Paul de Villiers *1974	Kara Turmalin	Ceratio	Kurt	Üvez
Lucy Montrose *1976	Safir	Fermentatio	Vaşak	Söğüt
Gideon de Villiers *1992	Elmas	Multiplicatio	Aslan	Porsuk Ağacı
Gwendolyn Shepherd *1994	Yakut	Projectio	Karga	Huş

Muhafızların Günceleri'nden, Cilt 4, On İkilerin Çemberi

11.

O gün her türlü tuhaflık yaşanmıştı (En önemlisinin üzerinden kısaca geçmem gerek: Gideon beni seviyordu! Ah, tabii şu kılıç ve ölme hikâyesi de vardı tabii) ama odamda ailece yaptığımız şu piknik bana içlerinde en tuhaf olanı gibi gelmişti. Herkes neredeyse eksiksiz bir şekilde halımın üzerinde bir aradaydı, yani bu dünyada benim için en fazla anlamı olan kişiler. Hepsi birlikte gülüşerek hararetle gevezelik ediyordu: Annem, Maddy hala, Nick, Caroline, Leslie –ve Gideon! Hepsinin yüzü de çikolata içindeydi. (Glenda teyze ve Charlotte'un ansızın iştahları kaçtığı ve Leydi Arista da tatlıdan kesinlikle kaçındığı için çikolatalı pastanın tamamı bize kalmıştı.) Gideon'un ailemle çabucak kaynaşmasının suçlusu belki de çikolatalı pastaydı ama belki de bugüne kadar hiç tanık olmadığım şekilde rahat davrandığı içindi. Hatta annemin ve Maddy halanın tuhaf ve utanç verici bir dizi sorusuna ve Nick'in ona hâlâ inatla Gollum demesine karşın.

Pastanın son kırıntısı da mideye indikten sonra Maddy hala inleyerek ayağa kalktı. "Sanırım aşağıya inip Arista'ya biraz yardım etsem iyi olacak –Bay Turner, Charlotte'un küçük âşığı geldiği

sırada eve girmeyi başardı. Şu anda begonyalarla ilgili çekiştiklerinden eminim." Gideon'a pembe gamzeli gülücüklerinden biriyle baktı: "Biliyor musunuz, bir de Villiers olarak gerçekten alışılmadık biçimde sempatiksiniz, Gideon."

Gideon da ayağa kalkmıştı. Neşeyle, "Çok teşekkür ederim," diyerek Maddy halanın elini sıktı. "Sizinle tanışmak harikaydı."

"Ah!" Leslie dirseğiyle kaburgalarımı âdeta kırmıştı. "Şuna bak, görgü kurallarından da anlıyor. Bir hanım ayağa kalktığında kıçını kaldırabiliyor. Ayrıca çok da hoş bir kıç. Pis herifin teki olması ne üzücü."

Gözlerimi devirdim.

Annem elbisesindeki kırıntıları silkeleyerek Caroline ve Nick'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi bakalım –yatma zamanınız geldi."

"Anne!" dedi Nick kırılgan bir sesle. "Bugün Cuma ve on iki yaşındayım!"

"Ben de burada biraz daha kalmak istiyorum, lütfen." Caroline Gideon'a masum bir bakışla bakarak, "Senden hoşlandım," dedi. "Gerçekten çok iyisin ve çok yakışıklısın."

"Evet, *gerçekten,*" diye fısıldadı kulağıma Leslie. "Yoksa kızardı mı, bana mı öyle geldi?"

Öyle görünüyordu. Ne tatlı.

Leslie'nin dirseği tekrar kaburgalarıma girdi. "Tıpkı koyun gibi bakıyorsun," diye tısladı. O sırada Xemerius kanat çırparak kapalı pencereden içeri girdi ve keyifli bir şekilde geğirerek çalışma masasının üzerine kondu.

"Zeki ve sevimli iblis, gezintisinden büyük umutlarla geri döndüğünde, aradan geçen zaman içinde genç kızın ne çiş sarısı bluzunu ne de masumiyetini kaybetmemiş olduğunu üzülerek gördü..." diyerek yazılmamış romanından alıntı yaptı.

Dudaklarımı hareket ettirerek onun tarafına doğru sessizce, "Kapa çeneni," dedim.

"Sadece düşüncemi söyledim," dedi kırılgan bir sesle. "Duruma uygundu. Sonuçta sen de pek genç sayılmazsın, hem bu heriften yarın tekrar nefret etmeyeceğini kim bilebilir?"

Maddy hala, annem ve kardeşlerim odadan çıktıktan sonra Gideon kapıyı arkalarından kapayıp ikimize doğru gülerek baktı.

Leslie ellerini yukarı kaldırdı. "Hayır, unut bunu! *Ben* gitmiyorum. Gwen'le konuşmam gereken önemli şeyler var. Son derece gizli şeyler."

"O zaman ben de gitmiyorum," dedi Xemerius. Yatağıma sıçrayıp yastığımın üzerine rahatça kuruldu.

"Les –sanırım bildiklerini Gideon'dan saklamana artık gerek yok," dedim. "Tüm bildiklerimizi bir araya toplasak çok daha iyi olacak." Kendimce bunu çok güzel ifade etmiştim.

"Gerçi *Google* bu durumda bize ne kadar yardımcı olabilir, bundan biraz kuşkuluyum," dedi Gideon alayla. "Afedersin, Leslie ama Bay Whitman geçenlerde bize senin... çeşitli, şey, bilgileri bir araya topladığın şirin bir defter gösterdi."

"Heey?" Leslie ellerini beline koydu. "Biraz önce tam da Gwen'in her zaman dediği gibi kendini beğenmiş bir züppe olmadığını düşünmeye başlamıştım! Onlar..." Biraz utanarak burnunu kıvırdı.

"Şu sincabın dosyamı uluorta herkese göstermesi ne kadar aşağılık bir davranış! Başlangıçta elimizde o internet araştırmalarından başka bir şey yoktu, ayrıca onlarla pekâlâ gurur duyuyorum."

"Ama aradaki zamanda çok fazla yol katettik," dedim. "Birincisi, Leslie gerçek bir deha, ikincisi, büyükbabamla birçok kez..."

"Tabii kaynaklarımızı açıklamayı düşünmüyoruz!" Leslie öfkeli bakışlarını üzerime dikti. "Hormonal açıdan zihnini bulandırmış olsa da, o hâlâ onlardan biri, Gwen."

Gideon genişçe sırıtarak halıda bağdaş kurdu. "Tamam, o zaman önce ben başlıyorum." Leslie'nin onaylamasını beklemeden yine Paul'den aldığı belgelerden söz etmeye başladı. Leslie kan çemberi kapanır kapanmaz ölmem gerektiğini duyduğunda, benden farklı olarak oldukça korktu. Çillerinin altındaki teni bembeyaz kesilmişti.

"Bu belgelere bakabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Gideon pantolonunun cebinden katlanmış birkaç kâğıt çıkardı, birkaçını da gömleğinin cebinden dışarı çekti. Görebildiğim kadarıyla kâğıtlar oldukça sararmış, kat yerleri iyice yıpranmıştı.

Leslie ona şaşkınlıkla baktı. "Bunları böyle cebinde mi gezdiriyorsun? Bunlar son derece değerli belgeler, kâğıt mendil değil." Kâğıtları eline aldı. "Neredeyse parçalanacaklar. Tipik erkek!" Belgeleri düzgünce katladı. "Bunların sahte olmadıklarından emin misin?"

Gideon omuz silkti. "Ben ne grafoloji uzmanı ne de tarihçiyim. Ama tıpkı muhafızların sakladıkları belgelere benziyorlar."

"Özel ısıda ve cam muhafaza altında koruduklarına bahse girerim," dedi Leslie sitem dolu sesiyle. "Tam olması gerektiği gibi."

"Peki, Floransa Birliği bu belgeleri nasıl ele geçirmiş?" diye sordum.

Gideon yine omuz silkti. "Sanırım çalınmış. Henüz günlüklerde bununla ilgili bir ipucu araştıracak zaman bulamadım. Aslında hepsine bakacak zamanım bile olmadı. Günlerdir yanımda bu belgelerle ortalıkta dolaşıyorum! Hepsini ezberledim ama pek bir şey anladığımı söyleyemem. Sadece konuya uyan birinin dışında."

"Yine de doğruca Falk'a koşup hepsini ona göstermedin," dedim takdir ederek.

"Ama tam da bunu yapmayı düşünüyorum. Ama sonra..." Gideon iç geçirdi. "Şu anda artık kime güveneceğimi bilmiyorum."

Kısık sesle, "Hiç kimseye güvenme," diyerek dramatik bir şekilde gözlerimi kapadım. "En azından annem hep böyle söyler."

"Annen," diye mırıldandı Gideon. "Tüm bunların ne kadarını biliyor, merak ediyorum doğrusu."

"Yani çember kapanıp Kont şu iksiri elde ettiğinde, Gwendolyn..." Leslie cümlenin devamını getirecek gücü kendinde bulamamış gibi sustu.

"...öleceğim," diye tamamladım.

"Huzura kavuşacak, nalları dikecek, melek olup uçacak, diğer âleme göçecek, kuyruğu titretecek..." diye uykulu bir sesle sayıkladı Xemerius. "...öldürülecek!" Leslie abartılı bir hareketle elimi kaptı. "Herhalde öylece düşüp ölmeyeceksin, değil mi?"

Ellerini zaten çoktan dağılmış olan saçlarının arasına soktu. Gideon hafifçe öksürdü ama Leslie onun konuşmasına fırsat vermedi. "Aslında içimde hep bir huzursuzluk vardı," dedi. "Şu diğer mısralar da yeterince korkunç... kötülük alametleri. Nedense hakkında kasvetli şeyler söylenenler de hep karga, yakut, on iki numara. Ayrıca bulduğum şeye de çok uyuyor." Elimi bıraktı ve (yepyeni!) sırt çantasına el atıp *Anna Karenina*'yı çıkardı. "Şey, tabii aslında bunu Lucy, Paul ve büyükbaban ortaya çıkardılar –ve Giordano."

"Giordano mu?" diye şaşkınlıkla tekrarladım.

"Evet! Makalesini okumadın mı?" Leslie kitabın sayfalarını karıştırdı. "Tezlerini her yerde uluorta konuşmaya bir son vermesi için muhafızlar onu locaya almak zorunda kalmışlar."

Utanarak başımı iki yana salladım. Daha ilk cümleden sonra Giordano'nun yazılarına olan ilgim kaybolmuştu. (Tabii onun *bizim Giordano* olduğu ne malumdu?)

"Sohbetiniz ilginç olmaya başladığında, beni uyandırın," dedi Xemerius gözlerini kapatarak. "Midemdekileri sindirmem için şekerleme yapmam gerek."

"Giordano bir tarihçi olarak hiçbir zaman gerçekten ciddiye alınmadı, muhafızlar tarafından bile," diye söze karıştı Gideon. "Şüpheli ezoterik dergilerde saçma sapan yazıları yayınlandı. Bu dergilerin taraftarları Kontu yükselen ya da dönüşüm geçiren biri olarak görüyordu ya da her neyse."

"Ben sana bunu çok iyi açıklayabilirim!" Leslie elindeki *Anna Karenina*'yı bir kanıt parçasıymış gibi Gideon'un burnuna doğru

salladı. "Giordano tarihçi olarak 16. yüzyıla ait birtakım engizisyon sorgulamalarına ve mektuplara ulaşmış. Bu kaynaklar Saint Germain Kontu'nun henüz çok gençken yaptığı zaman yolculuklarından birinde Elisabetta di Madrone adında bir kızı hamile bıraktığını yazıyor. Bir kontun kızıymış ve manastırda yaşıyormuş. Bu arada," kısa bir an durdu, "olaydan önce ya da sonra, kıza kendisiyle ilgili tüm gerçekleri anlatmış –belki fazla genç ve aptal olduğu içindir ya da belki kendine fazla güveniyordu."

"Peki, neymiş bu gerçekler?" diye sordum.

"Kıza her şeyi anlatmış; soyundan tut, gerçek adına, zamanda yolculuk yapabildiğine kadar. Ayrıca paha biçilmez sırlara sahip olduğunu iddia etmiş. Felsefe taşını oluşturabilecek sırlara."

Gideon bu hikâyeyi biliyormuş gibi başını salladı ama Lesile oralı olmadı.

"Ne yazık ki bu anlattıkları 16. yüzyılın İtalya'sında hiç de hoş karşılanmamış," diye devam etti. "Kont'un tehlikeli bir iblis olduğunu düşünmüşler. Elisabetta'nın babası kızına yapılanlara öyle öfkelenmiş ki bu olaydan sonra Floransa Birliği'ni kurmuş ve bundan sonraki hayatını Kont'u ve kont gibileri bulup yok etmeye adamış. Tıpkı ardından gelen nesilleri gibi..." Sustu. "Buraya nasıl geldim? Tanrım, aklım bir yığın bilgiden tıka basa doldu, sanki her an patlayacakmış gibi."

"Bütün bunların Tolstoy'la ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu Gideon, Lucas'ın hazırladığı kitaba şüpheyle bakarak. "Darılma ama şu ana kadar bana henüz yeni bir şey anlatmadın."

Leslie ona kötü bir bakış attı.

"Ama bana anlattı," dedim hemen telaşla. "Les, Kont'un felsefe taşıyla ne yapmak niyetinde olduğunu açıklayacaktın ya?"

"Doğru." Leslie kaşlarını çattı. "Bunun için biraz geriye gitmem gerekti, çünkü Kont di Madrone'nin ardından gelenlerin ilk zaman yolcusu Lencelot de Villiers'in izini..."

"Biraz kısaltırsan fena olmaz," diye onun sözünü kesti Gideon. "Çünkü ne yazık ki o kadar fazla zamanımız yok. Öbür gün Kont'la tekrar buluşacağız ve bu arada –onun direktiflerine göre– Lucy ve Paul'ün kanlarını almam gerek. Bunu başaramadığım takdirde, korkarım şapkasından başka bir plan çıkaracaktır..." İç geçirdi. "Tamam mı?"

"Ama ayrıntıları es geçemeyiz." Leslie de aynı şekilde iç geçirerek bir an yüzünü elleri arasına gömdü. "Ama pekâlâ. Muhafızlar felsefe taşının tüm hastalıkları iyileştirici gücü olduğu için insanlığa önemli ölçüde ilerleme sağlayacak bir şey olduğunu düşünüyorlar, doğru mu?"

"Doğru," dedik Gideon'la bir ağızdan.

"Ama Lucy, Paul ve Gwendolyn'in büyükbabası, yine Floransa Birliği'nin adamları da bunun bir yalan olduğu görüşündeler!"

Başımı salladım.

"Dur bir dakika." Gideon'un kaşları yukarı kalkmıştı. "Gwenny'nin büyükbabası mı? Amcam Falk başa geçmeden önceki büyük üstadımız mı?"

Tekrar başımı salladım ama bu kez biraz süt dökmüş kedi gibiydim. Gideon bana baktı ve sonra yüzünde her şeyi anlamış

gibi bir ifade belirdi. "Anlatmaya devam et, Leslie," dedi. "Ne buldun?"

"Lucy ve Paul Kont'un taşı sadece kendisi için istediğine inanıyorlar." Leslie ikimizin de de ağzının içine baktığımızdan emin olmak için bir an durdu. "Çünkü felsefe taşı sadece ve sadece onu *ölümsüz* yapacak."

Gideon ve ben sustuk. Ben kendi adıma biraz etkilenmiştim doğrusu. Gideon'un durumunu bilmiyordum. Ne düşündüğü yüzünden pek belli olmuyordu.

"Kont muhafızların onun adına çalışmasını sağlamak için, tabii ki insanlığın kurtarılması saçmalıkları gibi bir şeyler uydurmak zorundaydı," diye devam etti Leslie. "Çünkü gerçek niyetinin ne olduğunu söyleseydi, böylesine güçlü bir gizli örgütü harekete geçirmesi biraz zor olurdu."

"Hepsi bu mu? Her şey sadece yaşlı pinpon ölmekten korktuğu için mi yaşandı?" dedim. Neredeyse hayal kırıklığına uğramıştım. Demek sırrın ardındaki sır buydu? Bütün tantana bunun için mi kopmuştu?

Başımı şüpheyle iki yana sallayıp, "Ama"yla başlayan cümleler kurmaya hazırlandığım sırada, Gideon'un kaşları iyice çatıldı.

"Bu uyuyor," diye mırıldandı. "Lanet olsun, Leslie haklı! Bu uyuyor."

"Ne uyuyor?" diye sordum.

Gideon ayağa fırlayıp odamın içinde ileri geri yürümeye başladı. "Ailemin yüzyıllardan beri körü körüne bir yalana hizmet ettiğine inanamıyorum," dedi. "*Ben* de aynısını yaptım. Körü

körüne ona inandım!" Önümde durup derin bir soluk aldı. "... *havayı zamanın kokusu dolduracak ve sadece biri ölümsüz olacak*. Bütün bunlardan sonra şimdi kesinlikle daha anlaşılır. *Tüm hastalıklar ve kusurlar iyileşecek, on iki yıldızın altında söz yerine getirilecek*. Tabii! Birine ölümsüzlük sağlaması için bu maddenin tüm hastalıkları iyileştirmesi gerek." Alnını ovuşturarak halının üzerine yayılmış olan yıpranmış kâğıtları gösterdi. "Kont'un muhafızlardan gizlediği kehanetler bunu çok daha açık bir şekilde ortaya koyuyor. *Felsefe taşı sonsuzluğu bağlayacak, gencin giysisinde yeşerecek yeni güç, büyüyü taşıyana verecek ölümsüz güç*. Ne kadar basit! Bunu neden daha önce düşünemedim? Gwendolyn'in ölmesi gerektiği ve bundan benim sorumlu olduğum düşüncesine öylesine takılmıştım ki asıl gerçeği anlayamadım! Gözlerimin önünde durduğu halde..."

"Evet," dedi Leslie zafer dolu gülümsemesini bastıramadan. "Sanırım başka alanlarda daha yeteneklisin, değil mi, Gwenny?" Gönlümü almak ister gibi bir ses tonuyla ekledi: "Zaten yeterince işin vardı."

Gideon'un kâğıtlarını elime aldım. "*Ama dikkat et, on ikinci yıldız çıktığında, dünyasal olanın kaderi artık durdurulamadığında, gençliğin eriyecek, dünya zamanının yok oluşu için, meşe seçilmiş olacak bunun için,*" diye duraksayarak okurken bu kelimelerle birlikte kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. "Tamam, on ikinci yıldız benim ama yine de gerisi benim için Çinceden farksız."

"Kâğıdın köşesinde şöyle yazıyor: *İksiri elde eder etmez, o ölmeli!*" diye mırıldandı Leslie başını benimkine dayayarak. "Bir

daha asla bu katilin yakınından bile geçmeyeceksin, tamam mı? Şu lanet olası çember ne pahasına olursa olsun, asla kapanmamalı." Beni kendinden biraz uzaklaştırarak gözlerime baktı. "Lucy ve Paul kronografı alıp kaçarak en iyisini yapmışlar. İkinci bir kronograf olması ne yazık." Beni bırakıp suçlarcasına Gideon'a baktı. "Bu odadaki biri de sanki yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi onu tüm zaman yolcularının kanıyla doldurmakla meşgul! Şu Kont'a asla ve asla Gwendolyn'i boğma ya da hançerleme fırsatı vermeyeceğine dair bana şimdi ve burada söz vereceksin..."

Xemerius derin uykusundan sıçrayarak uyandı. "...zehirleme, vurma, parçalama, asma, kafasını kesme, bıçaklama, boğma, uçurumdan atma fırsatı..." diye heyecanla bağırdı. "Hey, konu neydi?"

"*Ancak solduğunda on ikinci yıldız, kartal sonsuza dek amacına ulaşacak,*" dedi Gideon kısık sesle. "Ama yıldız *ölemez*!"

"Ölmemeli, demek istedin herhalde," diye onu düzeltti Leslie.

Xemerius, "Ölmemeli, ölmeyecek, ölemez," diye art arda sıraladıktan sonra başını patilerine dayadı.

Gideon önümüzde durup yere çöktü. Bakışları yine ciddileşmişti. "Biraz önce sana söylemeye çalıştığım şey buydu, yani şeyden önce..." Öksürdü. "Lord Alastair'in kılıcını sana sapladığını Leslie'ye anlattın mı?"

Başımı salladım. Lesile hemen atıldı: "Iskaladığı için çok şanslı olmalı!"

"Lord Alastair tanıdığım en iyi kılıç kullanan kişidir," dedi Gideon. "Kılıcını da kesinlikle Gwendolyn'e isabet ettirdi. Hem

de hayati tehlike oluşturacak biçimde." Parmak uçlarıyla elime dokundu. "Daha doğrusu, ölümcül."

Leslie'nin soluğu kesildi.

"Ama bu sadece bir hayaldi..." diye mırıldandığım sırada odanın tavanında yaptığım gezintiyi ve olanları yukarıdan izlediğim anı düşündüm.

"Hayır!" Gideon başını iki yana salladı. "Hayal görmedin! İnsanın böyle bir şeyi hayal edip edemeyeceğini bilmiyorum. Ama sonuçta ben de oradaydım!" Bir an ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi göründü, sonra yine kendini toparladı. "Geri sıçradığımızda, yarım dakika boyunca hiç soluk almadın, bodrumda seni kucağımda taşırken nabzın yoktu, bundan çok eminim. Bir dakika sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi kalkıp oturdun."

"Yani bunun anlamı?.." diye sordu Leslie. Şimdi koyun gibi bakan kendisiydi.

"Bunun anlamı, Gwendolyn ölümsüz demek," dedi Gideon bana pırıltılı bir gülümsemeyle bakarak. Bense bakışlarına tamamen şaşkın bir halde karşılık verdim.

Xemerius doğrulup kuşkuyla karnını kaşıdı. Ağzını bir kez açıp kapadı, sonra bir yorum yapmak yerine yastığımın üzerine küçük bir yudum su akıttı.

"Ölümsüz mü?" Leslie'nin gözleri kocaman açılmıştı. "İskoçyalı...[37] gibi mi?"

37 Başrolünü Christopher Lambert'ın oynadığı film. Orijinal adı; "Highlander", (ç.n.)

Gideon başını salladı. "Ama başı kesildiğinde de yaşayan cinsinden." Tekrar ayağa kalktığında yüzü taş kesilmiş gibiydi. "Gwendolyn hiçbir şekilde ölemez –tabii kendi canını almadığı takdirde." Sonra ezberden okur gibi, kısık sesle devam etti: "*Bu yüzden bil ki ancak aşk acısı çeken bir yıldız, yok olmaya gönüllü olduğunda solacak.*"

Gözlerimi açtığımda, henüz doğan güneşin odama dolan ışıkları havada savrulan toz zerreciklerini parlak, pembe bir renge boyamıştı. Birkaç gün öncesinin tersine –hemen uyanıvermiştim. Elimi geceliğimin altına sokup göğsümün altındaki yarayı dikkatle yokladım ve parmağımı bağlayan kabuğun çevresinde gezdirdim.

Ölümsüz.

Başlangıçta Gideon'un iddiasına inanmakta zorluk çekmiştim çünkü çok saçmaydı ve hayatımda yaşadığım onca karmaşadan sonra neredeyse çöküşün eşiğine gelmiş gibiydim. Mantığım gerçeği kabul etmeyi açıkça reddediyordu.

Ama içimin derinliklerinde Gideon'un haklı olduğunu hemen anlamıştım: Lord Alastar'in kılıcı beni öldürmüştü. Acıyı hissetmiş ve canımın geri kalan minicik bir parçasının basitçe yok olduğunu görmüştüm. Son nefesimi vermiştim –ama yine de yaşıyordum.

Ölümsüzlük konusu akşamın geri kalanında yakamızı bırakmamıştı. İlk şok atlatıldıktan sonra, özellikle Leslie ve Xemerius'u frenlemek mümkün olmamıştı.

"Şimdi bu artık hiç kırışıklıkları olmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Peki ya üzerine sekiz tonluk bir beton düşerse ne olacak? Hayatının geri kalanında posta pulu gibi dümdüz yaşamak zorunda mı kalacaksın?"

"Belki ölümsüz değil de, sadece kedi gibi dokuz canlısındır?"

"Gözünün birini çıkardıklarında, bu durumda yerine yenisi mi çıkacak yani?"

Gideon'un bu soruların hiç birine verecek yanıtı olmaması, onları pek fazla rahatsız etmemişti. Annem, Leslie ve Gideon'u eve yollamak üzere odaya girmeseydi, herhalde bütün gece buna devam edebilirlerdi. Ama ne yazık ki annem bu konuda acımasızdı. "Hastalığını atlatmış olsan da bunun dün olduğunu unutma, Gwendolyn," dedi. "Uykunu iyice almanı istiyorum."

Uykumu almak... sanki böyle bir günden sonra artık uykuyu düşünecek halim kamış gibi! Ve hâlâ konuşulacak birçok şey vardı!

Onlarla kapı önünde vedalaşmak üzere Gideon ve Leslie'yle birlikte aşağı inmiştim. Sevgili dostum, Leslie, hemen durumu anlamış ve çok önemli bir telefon görüşmesi yapmak üzere otobüs durağına doğru ilerlemişti. (Onun "Merhaba, Bertie, birazdan eve dönerim," dediğini duydum.) Ama Xemerius'un onun kadar anlayışlı olduğu söylenemezdi. Kapının önündeki sundurmanın çatısından tepeüstü sarkıp gıcırtılı sesiyle şarkı söylemeye başlamıştı: "Gidi ve Gwendolyn dam altında öpüşüyor, Xemerius gülmekten damdan düşüyor."

Sonunda isteksizce Gideon'dan ayrılmış ve bütün gece düşünüp plan yaparak telefon etme kararıyla odamın yolunu tutmuştum. Ama yatağa uzanır uzanmaz –kısa bir an– derin bir uykuya dalmıştım. Herhalde diğerlerinde de durum farklı değildi çünkü cep telefonumun ekranında hiçbir çağrı görmemiştim.

Ayakucumda kıvrılmış yatan Xemerius gerinerek esnedi. Suçlarcasına ona baktım: "Beni uyandırman gerekirdi!"

"Ah, çalar saatin olduğumu bilmiyordum, ölümsüz efendim!"

"Hayaletlerin –şey– iblislerin uykuya ihtiyacı olmadığını sanırdım."

"Belki yoktur," dedi Xemerius. "Ama ağır bir akşam yemeğinden sonra küçük bir şekerlemenin zararı olmaz." Burnunu kıvırdı. "Tıpkı bir duşun sana zararı olmayacağı gibi."

Bunda kesinlikle haklıydı. Henüz herkes uyuduğu için (bugün cumartesiydi) banyoya kısa süreliğine el koyabilir ve bolca şampuan, duş jeli, diş macunu, vücut losyonu ve annemin kırışık kreminden bir parça tüketebilirdim.

Banyondan sonra giyinirken aynada kendime baktığımda, "Dur tahmin edeyim, hayat harika ve –haha– kendini yeniden doğmuş gibi hissediyorsun," diye yorumda bulundu Xemerius.

"Çok doğru! Biliyor musun, hayat bir anda gözüme bambaşka görünmeye başladı..."

Xemerius homurdandı. "Aydınlanma yaşadığını sanıyorsun ama aslında bunlar sadece hormonlarının işi. Bugün havalara sıçrarsın, yarın kederden sürünürsün," dedi. "*Kızlar* işte ne olacak! Bu, önümüzdeki yirmi, otuz yıl boyunca hep böyle devam eder.

Sonra da menopoz gelir. Belki de, sende böyle bir şey olmaz. Orta yaş krizine yakalanmış bir ölümsüz; bu pek uygun kaçmadı."

Ona yumuşak bir gülümsemeyle baktım. "Biliyor musun, küçük huysuz, aslında senin..." cep telefonunun zili konferansımı yarıda kesti. Arayan Leslie'ydi ve Cynthia'nın partisinde giyeceğimiz Marslı kostümlerini hazırlamak için kaçta buluşacağımızı soruyordu.

Parti! Leslie'nin hâlâ böyle bir şeyi düşünebiliyor olmasını aklım almıyordu. "Baksana Les, partiye gidip gitmemekte kararsızım. Çok fazla şey oldu ve..."

"Gitmek *zorundasın*. Ve gideceksin." Leslie'nin sesi hiçbir itiraza yer vermeyecek tondaydı. "Çünkü dün bize eşlik edecek olan kişileri ayarladım, gelmezsen çok ayıp olur."

İnledim. "Umarım yine o aptal kuzenini ve sürekli yellenen arkadaşını ayarlamamışsındır, Leslie." Korkunç bir an, gözlerimin önünde kendi kendine şişen yeşil bir çöp torbasının hayali belirdi. "En son, bunu bir daha yapmayacağına dair yemin etmiştin. Umarım çikolatalı öpücük olayını sana hatırlatmam gerekmez, hani..."

"Beni aptal mı sandın? Ben bir hatayı iki kez yapmam, bunu biliyorsun!" Leslie kısa bir ara verip sanki son derece sıradan bir olaydan söz ediyormuş gibi devam etti: "Dün otobüs durağına giderken Gideon'a partiden söz ettim. Neredeyse gelmek için ısrar etti." Küçük bir ara daha. "O ve küçük kardeşiyle. Bu yüzden şimdi itiraz edemezsin."

"Les!" Bu konuşmanın nasıl gerçekleştiğini tam olarak hayal edebiliyordum. Leslie birini inandırma konusunda çok başarılıydı. Herhalde Gideon ne olduğunu bile anlayamamıştı.

"Bana sonra teşekkür edersin," dedi Leslie kıkırdayarak. "Şimdi kostüm işini nasıl halledeceğimizi düşünmeliyiz. Mutfakta bulduğum yeşil bir kevgire antenler yaptım, şapka olarak oldukça etkileyici. İstersen sana verebilirim."

Yine inledim. "Ah Tanrım! Gideon'la ilk resmî buluşmama gerçekten de çöp torbasının içinde ve başımda kevgirle mi gitmemi istiyorsun?"

Leslie kısa bir an tereddüt etti. "Ama bu sanat! Ayrıca komik de. Ve bedava," diye açıkladı. "Ayrıca sana öyle vurgun ki umurunda bile olmaz."

Burada biraz kurnazlık etmem gerektiğini anlamıştım. "Pekâlâ," dedim sahte bir teslimiyetle. "Çok istiyorsan, o zaman Marslı çöpçüler olarak gideriz. Soğukkanlılığın gerçekten de takdire şayan. Ayrıca seni kıskanmıyor da değilim. Çünkü Raphael'in başına antenli kevgir geçirmiş kızları seksi bulup bulmadığını hiç umursamıyorsun. Dans ederken hışırdayacağını ve kendini bir... çöp torbası gibi hissedeceğini de tabii... Bu arada Charlotte'un elf kostümü içinde önümüzden geçip bize pislikmişiz gibi bakacağından söz bile etmiyorum..."

Leslie tam olarak üç saniyeliğine sustu. Sonra yavaşça konuştu: "Evet, gerçekten umurumda değil..."

"Biliyorum, dedim ya. Yoksa sana Madam Rossini'den kostüm alabileceğimizi teklif edebilirdim –elinde yeşil olan ne varsa bize

ödünç verebilirdi: Grace kelly ve Audrey Hepburn'ün filmlerinde giydikleri elbiseler. Yirmili yılların Çarliston dans giysileri. Ya da balo giysileri..."

"Tamam, tamam," diye tiz bir sesle sözümü kesti Leslie. "Grace Kelly deyip beni can evimden vurdun. O halde şu pislik çöp torbalarını unutalım. Sence Madam Rossini uyanmış mıdır?"

"Nasıl görünüyorum?" Annem kendi etrafında bir tur döndü. Öğleden önce muhafızların sekreteri Bayan Jenkins'ten elapse randevuma eşlik etmesini rica eden bir telefon aldığından bu yana üç kez üstünü değiştirmişti.

"Çok iyi," dedim doğru dürüst bakmadan. Limuzin her an köşeyi dönebilirdi. Acaba beni almaya Gideon mu gelecekti? Ya da beni ana karargâhta mı bekleyecekti? Dün akşam göz açıp kapayıncaya dek geçivermişti. Birbirimize söyleyecek çok şeyimiz olmalıydı.

Dev bir temizleme çubuğuyla girişteki tabloların çerçevelerindeki tozları alan Bay Bernhard, "Bence -izninizle- mavi takım daha iyiydi," diye fikrini belirtti.

Annem hemen merdivenlere koştu. "Çok haklısınız, Bay Bernhard! Bu üstümdekinin fazla davetkâr bir havası var. Cumartesi öğle saati için fazla şık. Tanrı bilir aklına neler gelir. Sanki onun için özel olarak güzelleşmeye çalıştığımı düşünecek."

Bay Bernhard'a suçlar gibi bakarak gülümsedim. "Bu gerekli mi?"

"Bir kez sordu." Bana bakıp baykuş gözlüklerinin ardındaki kahverengi gözlerini kırptı, sonra antrenin penceresinden dışarı baktı. "Ah, limuzin de geliyor işte. Biraz gecikeceğinizi söyleyeyim mi? Çünkü şimdi mavi takıma göre bir de ayakkabı arayacak."

"Ben söylerim!" Sırt çantamı omuzladım. "Hoşça kalın, Bay Bernhard. Ayrıca lütfen, bir gözünüz Kim-olduğunu-biliyorsunuz'un üzerinde olsun."

"Elbette, Bayan Gwendolyn. Kim-olduğunu-biliyorsunuz, Ne -olduğunu-biliyorsunuz'un yanına bile yaklaşamaz." Neredeyse fark edilmeyecek bir gülümsemeyle tekrar işinin başına döndü.

Limuzinde Gideon yoktu. Onun yerine, kaldırıma çıktığımda bana kapıyı açmaya hazır bir Bay Marley'le karşılaştım. Ay gibi yusyuvarlak yüzü son günlerde olduğu gibi kasılmıştı. Hatta belki biraz daha fazla ve coşkulu bir sesle, "Ne kadar harika bir ilkbahar sabahı, değil mi?" dediğimde bile bana yanıt vermedi.

Bunun yerine, "Bayan Grace Shepherd nerede?" diye sordu. "Onu da Mabet'e götürmek için emir aldım."

"Sanki onu sorgu hâkiminin karşısına çıkaracakmışsınız gibi konuşuyorsunuz," dedim. Bu imayla gerçeğe ne kadar yakın düştüğümü bilseydim, herhalde öyle neşeli bir şekilde ön tarafa kurulmazdım.

Annem, sonunda, hazır olduktan sonra araba Londra koşullarına göre hızlı bir şekilde Mabet'e doğru yol aldı. Üç kez trafiğe yakalandık ve ancak elli dakika sonra oraya varabildik. Neden metroya binmediğimizi bir kez daha kendime sordum.

Ana karargâh binasının girişinde bizi Bay George karşıladı. Yüzünde her zamankinden daha fazla ciddi bir ifade olduğunu fark ettim. Sanki zoraki gülümsüyordu. "Gwendolyn, Bay Marley elapse olman için seni aşağı götürecek. Grace, siz de Ejder Salonu'nda bekleniyorsunuz."

Anneme sorar gibi baktım. "Senden ne istiyorlar?"

Annem omuzlarını kaldırdı ama şimdi o da gergin görünüyordu.

Bay Marley siyah ipek gözbağını çıkardı. "Gelin Bayan," dedi. Dirseğime el attı ama bakışlarımı görünce hemen elini çekti. Kıpkırmızı kesilmiş kulaklarıyla dudaklarını birbirine bastırarak vızıldar gibi konuştu: "Beni izleyin. Bu öğlen programımız çok yoğun. Kronografı ayarladım."

Anneme cesaret verici bir gülümsemeyle baktıktan sonra Bay Marley'in ardından geçide doğru sendeledim. Son derece hızlı bir tempoyla yürüyor, bir yandan da her zamanki gibi kendi kendine söyleniyordu. İlk köşeyi döner dönmez az kalsın Gideon'la çarpışacaktı. Neyse ki o çevik bir hareketle yana çekildi.

"Günaydın, Marley," dedi ilgisiz bir ses tonuyla. İyice gecikmiş olan Bay Marley ise tuhaf bir şekilde hopladı. Kalbim de aynı şekilde hoplamıştı, özellikle beni görünce Gideon'un yüzünde Doğu Ganj deltası kadar genişleyen gülümsemeden sonra. (En az!)

"Merhaba, Gwenny, iyi uyudun mu?" diye sevgiyle sordu.

"Burada ne işiniz var? Şu anda Madam Rossini'nin yanında olmanız gerekiyordu. Ayrıca üstünüzü giymiş olmalıydınız," diye

söylendi Bay Marley. "Bugün çok yoğun bir programımız var ve Kara Turmalin operasyonu ve ayrıca..."

"Siz önden gidin, Bay Marley," dedi Gideon dostça bir ses tonuyla. "Ben Gwenny'yle birlikte birkaç dakika sonra gelirim. Sonra da bir çırpıda üzerimi değişirim."

"Ama siz bunu yapmaya yet..." diye başladı Bay Marley ama Gideon'un bakışları ansızın sertleşti ve ona öyle soğuk baktı ki Bay Marley başını çevirmek zorunda kaldı. "Ama gözünü bağlamayı sakın unutmayın," dedi tekrar, sonra siyah göz bağını Gideon'a uzatarak çabuk adımlarla oradan uzaklaştı.

Gideon onun gözden kaybolmasını beklemeden beni kendine çekti ve dudaklarımdan şiddetle öptü. "Seni öyle özledim ki."

Kollarımı boynuna dolayıp, "Ben de seni," diye fısıldayarak öpüşüne karşılık verirken, Xemerius orada olmadığı için çok mutluydum. Gideon beni duvara yasladı ve ancak duvardaki resim yere düştüğü zaman birbirimizden ayrılabildik. Fırtınada yol alan dört direkli bir geminin yağlıboya tablosuydu. Soluk soluğa tabloyu yerine asmaya çabaladım.

Gideon bana yardım etti. "Dün akşam seni arayacaktım ama sonra annenin haklı olduğunu düşündüm, iyi bir uykuya ihtiyacın vardı."

"Evet, gerçekten öyleydi." Sırtımı yine duvara dayayarak ona gülümsedim. "Bu akşam birlikte bir partiye gideceğimizi duydum."

Gideon güldü. "Evet, dörtlü bir buluşma, kardeşimle birlikte. Raphael bunun özellikle Leslie'nin fikri olduğunu öğrenince çok sevindi." Parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Aslında ilk buluşmamızı başka türlü hayal etmiştim. Ama arkadaşın çok ikna edici olabiliyor."

"Sana bunun bir kostümlü parti olduğunu da söyledi mi?"

Gideon omuz sikti. "Artık hiçbir şey beni şok edemez." Parmak uçları yanaklarımdan boynuma doğru kaydı. "Aslında dün akşam... şey... çok fazla şey konuşabilirdik." Hafifçe öksürdü. "Büyükbaban hakkında her şeyi öğrenmek isterdim, tabii onunla buluşmayı nasıl olup da becerebildiğini de. Ya da daha çok, ne zaman... Ayrıca Leslie'nin Kutsal Kâse'ymiş gibi sürekli havaya kaldırdığı şu kitabın neyin nesi olduğunu da merak etmiyor değilim."

"Ah, *Anna Karenina*! Onu sana vermek için yanımda getirdim. Gerçi Leslie bizim tarafımızda olduğundan iyice emin olmadan onu sana vermemi istemiyordu." Elimi çantama atmak istedim ama yoktu. Öfkeyle dilimi şaklattım. "Tüh! Biraz önce arabadan inerken çantamı annem almıştı."

Bir yerlerden *Nice guys finish last*'ın[38] müziği geldi. Gülmeden edemedim. "Yoksa bu?.."

"Şey... evet. Çok uygun, değil mi?" Gideon cep telefonunu cebinden çıkardı. "Eh, eğer arayan Marley'se ona gününü... ah!

38 Green Day grubunun bir parçası, (ç.n.)

Annemmiş." İç geçirdi. "Raphael için bir yatılı okul bulmuş ve oraya gitmesi için onu ikna etmemi istiyor. Onu sonra ararım."

Ama cep telefonu susmuyordu.

"Açsana," dedim. "Ben de bu arada bir koşu gidip kitabı getireyim."

Yanıtını beklemeden yerimden fırladım. Bay Marley herhalde bodrumda dokuz doğurmaya başlamıştı ama şu anda bu umurumda değildi.

Ejder Salonu'nun kapısı iki parmak aralık duruyordu ve annemin gergin sesi uzaktan bile duyulabiliyordu.

"Bu da ne demek –bir sorgulama mı? Size nedenlerimi daha önce sıralamıştım –kızımı korumak istiyordum ve geni Charlotte'un taşıdığını umuyordum. Bu konuda daha fazla söylenecek bir şey yok."

"Yerinize oturun." Bu kesinlikle Bay Whitman olmalıydı. Saygısızlık yapan öğrencilere karşı kullandığı ses tonunu hemen tanımıştım.

Sandalyeler itildi. Birkaç kişi hafifçe öksürdü. Yavaşça yakına sokuldum.

"Seni uyarmıştık, Grace." Falk de Villiers'ın sesi buz gibiydi. Annem herhalde şu anda ayakkabılarına bakıp süslenmek için neden bu kadar çaba sarf ettiğini kendine soruyor olmalıydı. Daha iyi duyabilmek için sırtımı kapının yanındaki duvara dayadım.

"Gerçeği ortaya çıkaramayacağımızı düşünmek ne büyük aptallıktı." Bu, Doktor White'ın mağrur sesiydi.

Annemin artık sesi çıkmıyordu.

"Dün Costwolds'a kısa bir yolculuk yaptık ve Bayan Dawn Heller adında birini ziyaret ettik," dedi Falk. "Bu isim sana bir şey ifade ediyor, değil mi?"

Annem bir yanıt vermeyince, devam etti: "Bu, Gwendolyn'in doğumuna yardım eden bir ebeydi. Geçenlerde yazlık evinin kirasını kredi kartınla ödediğin için, aslında onu çok kolay hatırlayacağını umuyorum."

"Yüce Tanrım, zavallı kadına ne yaptınız?" diyebildi annem.

"Elbette hiçbir şey. Neler düşünüyorsunuz!" Bu Bay George'tu.

Sesi alayla titreyen Bay Whitman cümleyi tamamladı: "Ama anlaşılan bizim kendisiyle birtakım satanist ayinler yapacağımıza inanmış. Tamamen aklını kaçırmış gibiydi ve sürekli haç çıkarıp durdu. Özellikle Jake'i gördüğünde neredeyse düşüp bayılacaktı."

"Aslında ona sadece sakinleştirici bir iğne yapmak istedim," diye homurdandı Doktor White.

"Ama neyse ki sonunda bir ölçüde aklı başında sohbet edebileceğimiz kadar sakinleşti." Bu yine Falk de Villiers'tı. "Sonra bize Gwendolyn'in doğduğu geceyle ilgili son derece ilginç bir hikâye anlattı. Aslında kulağa biraz korku hikâyesi gibi geliyor. Hurafelere inanan saf bir ebe, Durham'daki sıra evlerden birinde satanist bir tarikattan saklanan genç bir kızın doğumuna çağırılıyor. Numerolojik ayinlere odaklanmış olan korkunç tarikat sadece kızın değil, aynı zamanda doğacak olan bebeğinin de peşinde. Ebe hanım tarikatın zavallı bebeğe ne yapmaya niyetlendiğini tam olarak bilmiyor ama anlaşılan, bu konudaki fantezileri sınır

tanımamış. Ebe iyi kalpli biri olduğundan ve kendisine yüklü miktarda bir rüşvet ödendiğinden –sırası gelmişken, parayı nereden bulduğunu söyler misin, Grace– çocuğun doğumunu evde yaptırdıktan sonra doğum belgelerindeki tarihte sahtekârlık yapıyor ve bundan hiç kimseye söz etmeyeceğine dair yemin ediyor."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra annem zayıf bir inatçılıkla konuştu: "Ee, ne olmuş? Bunların hepsini zaten size anlatmıştım."

"Evet, başlarda biz de öyle sandık," dedi Bay Whitman. "Ama sonra kadının anlattıklarında bazı ayrıntılar yakaladık."

"1994 yılında neredeyse yirmi sekiz yaşındaydın– tamam, ebenin gözünde hâlâ *genç bir kız* olabilirsin," diye devam etti Falk. "Peki, o halde Bayan Heller'in sözünü ettiği, doğum yapan annenin yanındaki kızıl saçlı endişeli kız kardeş kimin nesiydi?"

"Kadın o zamanlar oldukça yaşlıydı," dedi annem kısık sesle. "Herhalde bunamış olmalı."

"Olabilir. Ama o zaman doğum yaptırdığı kızın fotoğrafını tanımakta hiç de güçlük çekmedi," dedi Bay Whitman. "O gece bir kız dünyaya getiren genç kızı."

"Bu, *Lucy*'nin fotoğrafıydı."

Falk'un sözleri mideme bir yumruk gibi inmişti. Ejder Salonu'nda buz gibi bir sessizlik hüküm sürerken dizlerim daha fazla dayanamadı ve duvardan yavaşça yere doğru kaydım.

Annemin sonunda, "Bu… saçmalık," dediğini duydum. Geçitte ayak sesleri yankılandı ama başımı o tarafa çevirecek gücüm yoktu. Gelenin Gideon olduğunu ancak üzerime doğru eğildiğinde fark ettim.

"Neler oluyor?" diye fısıldayarak yanıma oturdu.

Ona yanıt veremedim, sadece sessizce başımı iki yana salladım.

"Saçmalık mı, Grace?" Falk de Villiers'ın sesi kolayca anlaşılırdı. "Kadın senin fotoğrafını da görür görmez tanıdı. Ona içinde yüklü miktarda para bulunan zarfı veren sözde kız kardeşi. Doğum sırasında Lucy'nin elini tutan genç adamı da tanıdı! Erkek kardeşimi!"

Sanki yeterince anlamamışım gibi ekledi: "Gwendolyn Lucy ve Paul'ün kızı!"

İçimden tuhaf bir inleme yükseldi. Yüzü kireç gibi bembeyaz olan Gideon elimi tuttu.

Ejder Salonu'ndaki annem ağlamaya başlamıştı.

Ama artık annem değildi.

"Onları rahat bıraksaydınız, bunların hiç birine gerek kalmazdı," diye hıçkırdı. "Onları acımasızca takip etmeseydiniz..."

"Hiç kimse Lucy ve Paul'ün bir bebekleri olacağını bilmiyordu," dedi Falk sertçe.

"Hırsızlık yaptılar," diye homurdandı Doktor White. "Locaya ait olan en değerli şeyi çaldılar ve yüzyıllardan beri üzerinde çalışılan her şeyi mahvetmeye haz..."

"Ah, kesin sesinizi," diye bağırdı annem. "Genç bir insanı doğumundan iki gün sonra kızını geride bırakıp kaçmaya zorladınız!"

O anda –nasıl yaptığımı bilmeden– ayaklarımın üzerine fırladım. Bütün bunları bir saniye daha fazla dinlemeye katlanamazdım.

"Gwenny!" dedi Gideon ısrarla ama elinden kurtulup koşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" Birkaç adım sonra bana yetişmişti.

"Sadece buradan uzağa!" Daha hızlı koşmaya başladım. Önünden geçtiğimiz porselenli vitrinler zangırdadı.

Gideon elimi yakaladı. "Seninle geliyorum!" dedi. "Seni şimdi yalnız bırakamam."

Arkamızdaki geçitte biri adlarımızı seslendi.

"Şu anda..." dedim soluk soluğa. "Hiç kimseyle konuşmak istemiyorum." .

Gideon elimi daha sıkı tuttu. "Bizi birkaç saatliğine kimsenin bulamayacağı bir yer biliyorum. Buradan!"

Dominiken rahibi Gian Petro Baribi'nin
Engizisyon sorgularından

Padua Üniversitesi Arşivi
(Dr. M. Giordano tarafından deşifre ve
tercüme edilerek üzerinde çalışıldı)

27 Haziran 1542

M. kızı Elisabetta'yı kapıldığı çılgınlıktan kurtarabilmek için tuhaf yöntemlerle şeytan çıkarma konusunda kötü bir ünü olan üçüncü sınıf bir Dominik rahibini bilgim dışında ikna etmiş. Bu uğursuz niyetten haberim olduğunda, ne yazık ki çok geçti. Utanç verici eylemin yapılacağı şapelin girişine ulaşmayı başardıysam da, kıza o şüpheli maddeyi içirmelerine engel olamadım. Dominik rahibi üzerine kutsal su serperken, Elisabetta'nın ağzından köpükler geliyordu. Gözleri âdeta yuvalarından fırlamıştı ve anlamsız şeyler söylüyordu.

"İşkence" kelimesiyle tanımlamaktan utanmayacağım bu eylemden sonra Elisabetta aynı gece bedenindeki meyveyi kaybetti. Babası seyahate çıkmadan önce hiç de üzgün görünmüyordu, aksine yüzünde iblis def edildiği için zafer dolu bir ifade vardı. Elisabetta'nın içtiği maddenin etkisiyle acılar içinde yaptığı itirafları özenle kayda geçirdi ve deliliğinin bir kanıtı olarak altına imzasını attı. Yazının bir kopyasını teşekkür ederek reddettim –Ruhaniler meclisine vereceğim raporun zaten yeterince akıl almaz görüneceğinden eminim. Tek dileğim, M'nin akrabaları tarafından utandırılması ama bu konuda pek umudum yok.

12.

Gideon'la birlikte kronograf odasına paldır küldür girdiğimizde, Bay Marley'in kaşları çatıldı.

"Hani gözlerini bağlayacaktınız?.." diye başladı ama Gideon onun konuşmasına fırsat vermedi.

"Gwendolyn'le birlikte 1953'e elapse olacağım," diye açıkladı.

Bay Marley ellerini beline koydu. "Buna izniniz yok," dedi. "Zaman kotanızı Kara Turmalin ve Safir operasyonuna ayırmanız gerek. Eğer unuttuysanız, birazdan başlayacağını hatırlatırım." Bay Marley'in önündeki masada duran kronografın üzerindeki taşlar yapay ışıkta parladı.

Gideon elimi tutarak, "Plan değişikliği," dedi kısaca.

"Benim bundan haberim yok! Size de inanmıyorum." Bay Marley öfkeyle ağzını çarpıttı. "Bana verilen son emre göre…"

Gideon onun sözünü keserek duvardaki telefonu gösterdi: "Yukarıyı arayıp kendiniz öğrenin."

"Elbette bunu yapacağım!" Bay Marley kızarmış kulaklarıyla telefona doğru sendelerken Gideon beni yanında çekti. Olanları

pencereye oturtulmuş bez bebek gibi izlediğim sırada kronografın önünde eğildi. Artık koşmak zorunda olmadığımızdan, ansızın hareketsiz kalmıştım ve zamanın akışına donakalmış bir halde bakıyordum. Kalbim bile artık çarpmıyormuş gibiydi. Sanki yavaş yavaş taşlaşmaya başlamıştı. Aslında aklımda düşüncelerin fır dönmesi gerekiyordu ama bunu yapmıyorlardı. İçimde boğuk bir acıdan başka hiçbir şey yoktu.

"Gwenny, senin için her şeyi ayarladım, buraya gel." Gideon dediklerini yapmamı beklemedi, Bay Marley'in protestolarına aldırmaksızın ("Bırakın onu! Bu benim görevim!") beni kendine çekti ve gevşek elimi alıp parmağımı dikkatle yakutun altındaki deliğe soktu. "Hemen yanına geleceğim."

"Kronografı kendi başınıza kullanma izniniz yok," diye azarladı Bay Marley ahizeyi eline alarak. "Kuralları çiğnediğinizi amcanıza haber vereceğim." Onun numaraları çevirdiğini gördüm, sonra yakut kırmızısı bir girdabın içinde kayboldum.

Zifirî bir karanlığın içine iniş yaptım ve lamba düğmesinin bulunduğunu sandığım yere doğru mekanik adımlarla ilerledim.

Sessizce arkama iniş yapmış olan Gideon'un, "Ben açarım," dediğini duydum. İki saniye sonra tavandaki ampulün titrek ışığı odayı doldurdu.

"Çok çabuk oldu," dedim.

Gideon bana doğru döndü.

"Ah, Gwenny," dedi yumuşak bir sesle. "Çok üzgünüm!"

Ne kıpırdadım ne de yanıt verdim. İki uzun adımda yanıma gelip beni kollarına aldı. Başımı omzuna yaslayarak çenesini saç-

larıma gömdü: "Her şey düzelecek. Sana söz veriyorum. Her şey eskisi gibi olacak."

Orada öylece ne kadar durduğumuzu bilmiyordum. Beni hareketsizliğimden kurtaran, belki tekrar tekrar söylediği kelimelerdi, belki de bedeninden yayılan sıcaklıktı. Yine de dudaklarımdan fısıltı halinde birkaç kelime döküldü: "Annem... annem değilmiş," dedim çaresizlikle.

Gideon beni odanın ortasındaki yeşil kanepeye götürdü, kendi de yanıma oturdu. "Keşke bunu önceden bilseydim," dedi üzüntüyle. "O zaman seni önceden uyarabilirdim. Üşüyor musun? Dişlerin tıkırdıyor."

Başımı iki yana sallayıp ona yaslandım ve gözlerimi kapadım. Bir süre zamanın burada, 1953'te, bu yeşil kanepenin üzerinde, hiçbir sorunun, yalanın ve derdin olmadığı, sadece Gideon'u ve onun teselli edici yakınlığını hissettiğim bu odada durmasını istedim.

Ama ne yazık ki dileklerim yerine gelmeyecekti, bunu deneyimlerimden biliyordum.

Gözlerimi tekrar açıp yan gözle Gideon'a baktım. "Haklıydın," dedim yakınır gibi. "Burası gerçekten de bizi rahatsız edemeyecekleri tek yer. Ama sana kızacaklar!"

"Evet, hem de çok fazla." Gideon hafifçe gülümsedi. "Özellikle kronografta uzaklaşması için Marley'e... biraz... şey... fazla sert davrandığım için." Gülümsemesi bir an hain bir bakışa dönüştü. "Kara Turmalin ve Safir operasyonunu başka güne ertelemeleri gerekecek. Özellikle de artık Lucy ve Paul'le ilgili soracağım çok

daha fazla soru varken. Şu anda yapılacak en doğru şey, onlarla buluşmamız."

Lucy ve Paul'le Leydi Tilney'in evindeki son karşılaşmamızı hatırladım ve Lucy'nin bana bakıp adımı fısıldadığı an aklıma gelince, dişlerim daha fazla tıkırdadı. Tanrım, hiçbir şeyden haberim yoktu.

"Eğer Lucy ve Paul annem ve babamsa –o halde şimdi seninle akraba mıyız?" diye sordum.

Gideon tekrar gülümsedi. "Benim de aklımdan geçen ilk bu oldu," dedi. "Ama Falk ve Paul bana uzak olan kuzenler –üçüncü ya da dördüncü dereceden. Onlar Karnelyon ikizlerin birinden, bense diğerinden geliyoruz."

Beynimin içindeki dişliler tekrar çalışmaya başlamıştı. Birden boğazımda kocaman bir yumru oluştu. "Babam hasta olmadan önce hep bize gitar çalıp şarkı söylerdi. Ben, Nick ve Caroline bunu çok severdik," dedim kısık sesle. "Müzik yeteneğimi hep ondan aldığımı iddia ederdi. Oysa benimle akraba bile değilmiş. Siyah saçlarımı Paul'den almışım." Yutkundum.

Gideon sustu. Yüzünde üzgün olduğunu belirten çizgiler oluşmuştu.

"Lucy benim kuzenim yerine annemse, o zaman annem de… aslında benim büyükteyzem!" diye devam ettim. "Büyükannem de aslında benim büyük büyükannem. Aslında büyükbabam da, Lucas değil, Harry Amca!" Bu sonuncusu bardağı taşıran son damla olmuştu. Kontrolsüzce ağlamaya başladım. "Harry Amca'ya katlanamıyorum. Onun büyükbabam olmasını istemiyorum! Caroline ve Nick'in artık kardeşim olmadıklarına inanamıyorum, bunu istemiyorum. Onları çok seviyorum."

Gideon bir süre ağlamama izin verdi, sonra saçlarımı okşayıp sakinleştirici sözler mırıldanmaya başladı. "Hey, tamam, Gwenny, bütün bunların hiç önemi yok. Seninle olan akrabalık dereceleri ne olursa olsun, onlar senin için yine aynı kişiler!"

Ama teselli edilemez biçimde hıçkırmaya devam ettim. Gideon'un beni hafifçe kendine çektiğini bile fark etmemiştim.

"Bunu bana söylemesi gerekirdi," diyebildim sonunda, güçlükle. Gideon'un tişörtü gözyaşlarımdan sırılsıklam olmuştu. "Annemin... bunu bana söylemesi gerekirdi."

"Belki de bir süre sonra bunu yapacaktı. Ama kendini bir de onun yerine koysana: Seni seviyor –bu yüzden gerçeğin sana acı vereceğini biliyordu. Herhalde buna cesaret edememiştir." Gideon'un elleri sırtımı okşuyordu. "Bu durum herkes için korkunç olmuştur. Özellikle Lucy ve Paul için."

Gözyaşlarım yine akmaya başladı. "Ama neden beni yalnız bırakıp gittiler? Muhafızlar bana hiçbir zaman kötülük yapmazdı! Neden onlarla konuşmayı denemediler?"

Gideon buna hemen yanıt vermedi. "Bunu denediklerini biliyorum," dedi sonra yavaşça. "Herhalde Lucy hamile olduğunu fark ettiği zaman. Senin Yakut olacağını anlamışlardı." Hafifçe öksürdü.

"Ama o sırada Kont'la ilgili ellerinde hiçbir kanıt yoktu. Bu konuda anlattıkları hikâye, izinsiz yaptıkları zaman yolculuklarını örtbas etmek için uydurdukları çocukça bir deneme olarak görülmüştü. Hatta bu günlüklerde bile yazılı. Özellikle Marley'in

büyükbabası o zamanlar yaptıkları bu suçlamalara çok tepki göstermişti. Yazdığı rapora göre Lucy ve Paul Kont'un anısına çamur atmışlardı."

"Ama... büyükbabam!" Aklım büyükbaba olarak Lucas'tan başkasını düşünmeyi reddediyordu. "O her türlü sırlarını paylaşmış ve Lucy ile Paul'e hep inanmıştı! O halde kaçışlarını neden engellemedi?"

"Bilmiyorum." Gideon gözyaşından ıslanmış olan omzunu kaldırdı. "Elinde kanıt olmadan fazla bir şey yapamazdı. İç çemberdeki konumunu tehlikeye atmaya göze alamadı herhalde. Belki de muhafızların hepsine güvenmiyordu. Kont'un gerçek planlarından haberi olan birinin şimdiki zamanda yaşadığı olasılığını göz ardı edemeyiz."

Belki de sonunda büyükbabamı öldürmüş olan biri. Başımı iki yana salladım. Bütün bunlar bana fazla geliyordu ama Gideon teorisini henüz bitirmemişti.

"Bunu yapmaya onu her ne zorladıysa –büyükbaban belki de Lucy ve Paul'ün kronografla birlikte geçmişe kaçma planını desteklemiş olabilir."

Yutkundum. "Beni yanlarına alabilirlerdi," dedim. "Doğumumdan önce!"

"Seni 1912'de dünyaya getirip sahte bir isim altında mı büyüteceklerdi? Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce?" Başını iki yana salladı. "Başlarına bir şey geldiği takdirde sana kim bakacaktı? Seninle kim ilgilenecekti?" Saçlarımı okşadı. "Böyle bir şeyi öğrenmiş olmanın ne kadar acı verici olabileceğini tahmin bile edemem, Gwen. Ama Lucy ve Paul'ü anlayabiliyorum. Seni

kendi çocuğu gibi sevebilecek ve güven içinde büyütebilecek annen gibi birine güvenebilirlerdi."

Alt dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum." Bitkin bir halde doğruldum. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Keşke zamanı geri döndürebilseydim –iki hafta öncesine dek belki dünyanın en mutlu kızı değildim ama hiç olmazsa normal biriydim! Zaman yolcusu değildim. Ölümsüz değildim! Özellikle de... 1912 yılında yaşayan iki *yeni yetmenin* çocuğu hiç değildim."

Gideon bana gülümsedi. "Evet ama bir de şöyle düşün: Bunun iyimser yönleri de var." Başparmağıyla gözlerimin altını dikkatle sildi. Herhalde maskaram her tarafıma dağılmış olmalıydı. "Bence sen çok cesur birisin. Ve... seni seviyorum!"

Kelimeleri göğsümdeki boğuk sancıyı neredeyse silip süpürmüştü. Kollarımı onun boynuna doladım. "Lütfen bunu bir kez daha söyler misin? Sonra da öper misin? Her şeyi unutabileceğim bir şekilde?"

Gideon'un bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kaydı. "Bunu deneyebilirim," diye mırıldandı.

Gideon'un denemeleri başarıyla sonuçlanmıştı. Yani bu şekilde ifade edilebilirdi. Benimse günün geri kalanını, hatta tüm hayatımı 1953 yılındaki bu kanepede, onun kollarında geçirmeye bir itirazım yoktu.

Ama bir süre sonra benden bir parça uzaklaştı ve dirseğinden destek alıp yüzüme baktı. "Sanırım buna bir son versek iyi olacak, yoksa bundan sonra olacaklarla ilgili bir garanti veremem," dedi biraz soluk soluğa.

Bir şey söylemedim. Neden benden farklı hissettiğini anlayamıyordum? Benim aklımdan buna bir son vermek gibi bir düşünce geçmezken, ona ne oluyordu? Bu yüzden biraz kırılmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ama bu konuda fazla düşünmedim, çünkü Gideon saate göz atar atmaz ansızın dimdik doğruldu. "Ah, Gwen," dedi telaşla. "Birazdan geri döneceğiz. Saçlarına bir şeyler yapmalısın… herhalde şu anda herkes bizi fırçalamak için kronografın başında toplanmış olmalı."

İç geçirdim. "Ah Tanrım," dedim mutsuz bir sesle. "Ama bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerek."

Gideon kaşlarını çattı. "Operasyonu ertelemeleri gerekecek ama en azından geri kalan iki saatte beni 1912'ye göndermeleri için belki de onları ikna edebilirim. Lucy ve Paul'le kesinlikle konuşmamız gerek!"

"Onları bu akşam birlikte ziyaret edebiliriz," dedim. Aslında düşüncesi bile midemin kasılmasına yetmişti. *Sizleri tanıdığıma sevindim, anne ve baba.*

"Unut bunu, Gwen. Kont bunu kendisi istemedikçe, bir daha 1912 yılına gitmene asla izin vermezler." Gideon bana elini uzatıp ayağa kalkmama yardımcı oldu, sonra beceriksiz bir hareketle saçımın arkasındaki karışıklığı düzeltmeye çalıştı. Oysa kendi saçı benimkinden daha karışıktı.

"Evde tesadüfen kendi kronografımın olması ne iyi," dedim olabildiğince ilgisiz bir sesle. "Ayrıca mükemmel çalışıyor."

Gideon bana bakakaldı. "*Ne?*"

"Hadi ama! Bunu çoktan biliyordun –yoksa Lucas'la nasıl buluşabilecektim?" Elimi dönme dolap gibi dönmeye başlayan midemin üzerine koydum.

"Onu elapse olduğun zamanlarda gördüğünü sanıyordum…" Gideon gözlerimin önünde yok oldu. Saçlarımı tekrar düzene koymaya çabaladıktan birkaç saniye sonra onu izledim.

Geri döndüğümüzde Gideon'un kendi başına karıştırdığı işlerden sonra tüm muhafızların (aslında Bay Marley'in gözü morarmış halde, bir köşede Gideon'u kelepçelemeye hazır bir şekilde beklediğinden emindim) heyecanla odada beklediğini sanıyordum ama ortalık oldukça sessizdi.

Odada sadece Falk de Villiers –ve annem vardı. Bitkin bir halde bir koltuğa yığılmıştı. Ellerini ovuşturarak ağlamış gözlerle bana baktı. Maskarası ve göz farı düzensiz çizgiler halinde yanaklarında yol yol izler bırakmıştı.

"Geldiniz demek," dedi Falk. Ses tonu ve yüz ifadesinden bir şey anlamak zordu ama bu ifadenin ardında öfkeden kudurduğunu tahmin edebiliyordum. Kehribar renkli kurt gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Yanımda duran Gideon sanki azar işitmeye her an hazırlıklıymış gibi, elinde olmaksızın duruşunu dikleştirip çenesini öne doğru çıkarmıştı.

Hemen elini yakaladım. "Onun suçu değildi, tek başıma elapse olmak istemedim," diye atıldım. "Gideon planı kasten…"

"Tamam, Gwendolyn." Falk bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Şu anda bazı şeyler plana göre yürümüyor." Eliyle alnını ovuşturup anneme kısa bir yan bakış attı. "Bu öğlenki konuşmalarımızı… bu şekilde öğrendiğin için çok üzgünüm. Bu kesinlikle

kasten yapılmış bir hareket değildi." Tekrar anneme baktı. "Böyle önemli bir konunun çok daha özenle ele alınması gerekirdi."

Annem susmaya devam ediyordu ama gözyaşlarını güçlükle bastırmaya çalıştığı belliydi. Gideon elimi sıktı.

Falk iç geçirdi. "Bence ikinizin konuşacak epey fazla şeyiniz olmalı. En iyisi sizi yalnız bırakalım," dedi. "Kapının önünde bir çırak bekliyor, hazır olduğunuzda, sizi yukarı götürecek. Geliyor musun, Gideon?"

Gideon isteksizce elimi bırakıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Bu arada kulağıma fısıldadı: "Başaracaksın, Gwen. Daha sonra evde sakladığın şu şey hakkında konuşuruz."

Ona yapışıp, "Lütfen yanımda kal," diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

O ve Falk odadan çıkıp kapıyı arkalarından çekene dek sessizce bekledim. Sonra anneme dönüp gülümsemeye çalıştım. "Seni bu en kutsal yerde yalnız bırakmalarına şaşırdım."

Annem –yaşlı bir kadın gibi titreyerek– ayağa kalktı ve çarpık bir gülümsemeyle bana karşılık verdi. "Gözlerimi bağladılar. Özellikle şu ay yüzlü olan. Dudağı patlamıştı, sanırım bu yüzden düğümü epey fazla sıktı. Sürekli dır dır edip durdu ama ağzımı açıp bir şey söylemeye cesaret edemedim."

"Bunu bilirim." Bay Marley'in patlamış dudağına çok az acımıştım. "Anne..."

"Biliyorum, şimdi benden nefret ediyorsun." Annem beni konuşturmadı. "Seni kesinlikle anlıyorum."

"Anne, ben..."

"Çok, çok üzgünüm! Bu işin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim." Bana doğru bir adım atıp kollarını uzattı ama sonra tekrar çaresizlikle indirdi. "Bugünün gelmesinden hep korkmuştum! Bir gün bunun olacağını biliyordum ve sen büyüdükçe korkularım daha da arttı. Büyükbaban..." Durdu, sonra derin bir soluk alıp devam etti: "Babam ve ben, bunu sana gerçeği anlayabilecek ve onu kabul edebilecek kadar büyüdüğün zaman birlikte söylemek istiyorduk."

"Yani Lucas'ın bundan haberi var mıydı?"

"Elbette! Lucy ve Paul'ü Durham'daki evimizde o sakladı. Gerektiğinde bebeği –yani seni– kendi çocuğum gibi gösterebilmem için herkese hamile rolü yapmam onun fikriydi. Lucy Durham'daki hamilelik kontrollerine benim adım altında gitti. O ve Paul yaklaşık dört ay boyunca bizim yanımızda yaşadılar. Bu arada baban da Avrupa'nın yarısına yanlış izler yaymakla meşguldü. Aslında mükemmel bir saklanma yeriydi. Hiç kimse benim hamile olmamla ilgilenmemişti. Doğum aralık ayında olacaktı ve ne muhafızlar ne de aile seninle ilgili tek soru sormamıştı." Annem omzumun üzerinden duvardaki halıya bakıyordu. Gözleri buğulanmıştı. "Son ana dek Lucy ve Paul'ün kronografla birlikte geçmişe kaçmalarına gerek kalmayacağını umduk. Ama muhafızların özel dedektiflerinden biri evimizi göz hapsine almıştı..." Bunları hatırlayınca ürperdi. "Babam bizi tam zamanında uyarabildi. Lucy ve Paul'ün başka çareleri kalmamıştı –sen bizim yanımızda kalırken, onların kaçması gerekti– başının tepesinde tuhaf bir lülesi olan, kocaman, mavi gözlü, minicik bir bebektin." Şimdi yanaklarından yaşlar süzülmeye başlamıştı. "Ben ve Nicolas, seni

koruyacağımıza dair yemin ettik ve ilk andan itibaren seni öz çocuğumuz gibi sevdik."

Farkında olmadan ben de ağlamaya başlamıştım. "Anne..."

"Biliyor musun, biz asla çocuk istemiyorduk. Nicolas'ın ailesinde çok hastalık vardı ve ben de hep anne olamayacak biri olduğumu düşünürdüm. Ama Lucy ve Paul seni bize bıraktıkları zaman her şey değişti." Annemin gözyaşları dinmek bilmiyordu. "Sen bizi öyle... *mutlu* ettin ki. Hayatımızı tamamen tersine çevirdin ve çocukların ne muhteşem şeyler olduğunu bize gösterdin. Eğer sen olmasaydın, Nick ve Caroline asla doğmayacaklardı." Hıçkırmaktan konuşamıyordu. Buna daha fazla dayanamayıp kollarımla onu sardım.

"Her şey yolunda, anne!" demeye çalıştıysam da, boğazımdan tuhaf bir hırıltı çıktı. Ama annem yine de ne dediğimi anlamış gibiydi, beni sıkıca kucakladı. Uzun süre ne ağlamayı kesebildik ne de konuşabildik.

Ta ki Xemerius başını duvardan içeri sokup, "Ah, buradasın demek!" diyene kadar. Ikınarak bedeninin gerisini duvardan geçirdi ve masanın üzerine konarak meraklı bakışlarını üzerimize dikti. "Eyvahlar olsun! Oda fıskiyesileri iki olmuş! *Niyagara Şelalesi* modelinde ucuzluk başladı galiba."

Annemi yavaşça kendimden uzaklaştırdım. "Anne, gitmemiz gerek! Yanında mendil olma ihtimali var mı?"

"Şansımız varsa!" Çantasını karıştırıp bir mendil uzattı. "Senin maskaran neden yüzüne bulaşmamış?" diye zayıf bir gülümsemeyle sordu.

Burnumu gürültüyle sümkürdüm. "Korkarım hepsi Gideon'un tişörtüne yapıştı."

"Gerçekten iyi bir çocuğa benziyor. Ama yine de seni uyarmam gerek... bu Villiersler biz Montorse kızlarının başına sadece bela getirirler." Annem pudra kutusunu açtı, küçük aynasına bakıp iç geçirdi. "Eyvah. Frankestein'ın annesine benzemişim."

"Evet, size ancak bir tahta bezi yardım edebilir," dedi Xemerius. Masanın üzerinden köşedeki bir sandığın üzerine sıçrayıp başını yana eğdi. "Anlaşılan epey şey kaçırmışım! Bu arada yukarıda kıyametler kopuyor. Her yer siyah takım elbise giymiş önemli adamlarla dolu, ayrıca biri şu düdük Marley'in suratına yumruk atmış galiba. Ah, Gwendolyn, herkes şu senin *nazik oğlanı* azarlayıp duruyor –anlaşılan bazı planları altüst etmiş. Geri zekâlılar gibi sürekli kendi kendine sırıtıp durduğu için herkesi öfkeden deliye döndürmüş durumda."

Bunun için kesinlikle geçerli bir nedenim olmadığı halde birden ben de aynısını yaptım: Geri zekâlılar gibi sırıtmaya başladım.

Annem pudra kutusunun kenarından bana bakıp, "Beni affettin mi?" diye kısık sesle sordu.

"Ah, anne!" Onu öyle sıkı kucakladım ki ellerindeki her şey yere düştü. "Seni çok seviyorum!"

"Ah, lütfen!" diye inledi Xemerius. "Yine başlamayın. Burası zaten yeterince rutubetli."

Leslie kostüm hazinesinin havasını iyice solumak için kendi etrafında bir kez döndü: "Cenneti de tıpkı böyle hayal etmiştim." Bakışları rafların üzerindeki tüm çağlara ait ayakkabı ve çizme-

lerin üzerinde dolaştı, oradan şapkalara ve sonu gelmez gibi görünen elbise askılarına kaydı ve sonunda bize bu cennetin kapılarını açmış olan Madam Rossini'nin üzerinde durdu. "Siz de sevgili Tanrı olmalısınız!"

"Ne tatlısın!" Madam Rossini ona neşeyle gülümsedi. Tatlısın sözcüğünü *tatlisin* şeklinde söylemesi de çok tatlıydı.

"Evet, bence de öyle," dedi Raphael. Gideon ona alaycı bir bakış attı. Bu öğleden sonra işittiği onca azardan sonra Falk'u nasıl ikna ettiğini (Gideon'un amcası belki de kurt postunda bir kuzuydu) anlayabilmiş değildim ama gerçekten de –Leslie ve Raphael de dâhil olmak üzere– Cynthia'nın partisinde giyeceğimiz elbiseleri muhafızların kostüm koleksiyonundan seçmek için resmî bir izin koparmıştık. Ana kapının önünde buluştuğumuzda akşam olmak üzereydi ve Leslie ana karargâha adım atacağı için heyecandan yerinde duramıyordu. Ona sözünü ettiğim odaların hiç birini göremeyip sadece kostüm atölyesine giden sıkıcı bir koridordan geçecek olsa da, duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu.

"Fark ettin mi?" diye bana fısıldadı. "Burası bilmece ve gizem kokuyor. Ah Tanrım, bunu öyle seviyorum ki!"

Kostüm odasında az kalsın aklını kaçıracaktı. Başka koşullarda belki ben de ondan farklı olmazdım. Şimdiye kadar Madam Rossini'nin atölyesini cennet bahçesi olarak görmüştüm ama burası orayı kat kat geride bırakıyordu.

Ancak elbise konusunda kendimi biraz daha deneyimli hissediyordum, ayrıca aklım ve kalbim çok başka şeylerle meşguldü.

"Buradaki kostümlerin hepsini elbette ben dikmedim, bunlar muhafizların iki yüz yıldır diktirdikleri ve zamanla git gide artan

giysilerden oluşmuş bir koleksiyon." Madam Rossini hafifçe sararmış dantel bir elbiseyi askıdan alıp yukarı kaldırdı. Leslie'yle ikimiz hayranlıkla iç geçirdik. "Tarihî orijinallere bakmak hayranlık verici ama güncel zaman yolculukları için pek kullanışlı değiller." Elbiseyi dikkatle yerine koydu. "Bir önceki nesiller için yapılmış kostümlerin standart talepleri karşıladığı pek söylenemez."

"Yani bütün bu muhteşem elbiseler burada yavaşça kendi kendine çürüyor, mu demek istiyorsunuz?" Leslie dantel elbiseyi acıyarak okşadı.

Madam Rossini yuvarlak omuzlarını silkti. "Bunlar mükemmel görsel malzemeler, benim için de. Ama haklısın, çok seyrek kullanılıyorlar, çok yazık. Ancak bu akşam sizler buradasınız. Bu geceki balonun en güzelleri sizler olacaksınız, *mes petites*!"[39]

"Bu bir balo değil, Madam Rossini, sadece oldukça sıkıcı bir parti," dedi Leslie.

"Bir parti ancak konukları kadar can sıkıcı olabilir," dedi Madam Rossini neşeyle.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum," dedi Raphael Leslie'ye yan gözle bakarak. "Partiye Robin Hood ve Leydi Marian olarak gitmeye ne dersin? Onlar da tepeden tırnağa yeşil." Başına tüylü bir kadın şapkası geçirdi. "O zaman herkes birlikte olduğumuzu anlar."

"Hım," dedi Leslie.

---

39 (Fr.) Küçüklerim, (ç.n.)

Madam Rossini elbise askıları arasında neşeyle yürüdü. "Ah, bu çok eğlenceli! Çok mutluyum! Dört genç bir *une fête déguisée*'de.[40] Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?"

"Ben birkaç şey biliyorum," diye kulağımın içine fısıldadı Gideon. "Baksana, onu biraz oyalamanız gerek, ben de böylece 1912'ye yapacağımız ziyarete uygun bir şeyler araklayabilirim." Sonra yüksek sesle devam etti: "Madam Rossini, izin verirseniz, dünkü yeşil şeyi giyebilirim."

Madam Rossini enerjik bir hareketle bize doğru döndü. "Dünkü yeşil şey mi?" Kaşının teki yukarı kalkmıştı.

"Şey... zümrüt kopçaları olan su yeşili ceket demek istedi," dedim çabucak.

"Evet. Ve ona uyan diğerleri." Gideon nazikçe gülümsedi. "Daha yeşili olamaz, değil mi?"

"*Diğeri* ha! Sen ne anlarsın!" Madam Rossini ellerini havaya kaldırdı ama bu arada bıyık altından gülümsüyordu. "Yani küçük asi için 18. yüzyılın sonlarına ait bir giysi. O halde kuğu boyunlumuzu da buna uygun giydirmeliyiz. Ama korkarım o çağa ait yeşil bir balo elbisem yok..."

"Çağ önemli değil, Madam Rossini. Partideki çocuklar nasıl olsa bundan bir şey anlamaz."

"Yeter ki eski, uzun ve kabarık olsun," diye ekledi Leslie.

"Madem öyle," dedi Madam Rossini isteksizce. Raphael kadın şapkalarını denemeye devam ederken Leslie'yle ikimiz kemik gösterilmiş yavru köpekler gibi onu izleyerek odanın içinde ilerledik.

40 (Fr.) Maskeli balo, (ç.n.)

"Şurada 1865 Viyana'sı için parlak yeşil, ipekli tafta ve tülden yapılmış rüya gibi bir elbise var," dedi Madam Rossini bize göz kırparak. Küçük gözleri ve olmayan boynuyla biraz kaplumbağayı andırıyordu. "Renk olarak küçük asinin su yeşili kumaşına harika uyar ama stilist gözüyle baktığımda, elbette bu kombinasyon gerçek bir felaket. Sanki Kazanova İmparatoriçe Sisi'yle[41] baloya gidermiş gibi, ne demek istediğimi anlıyorsunuz..."

"Dediği gibi, bu akşamki kişiler bu tür inceliklerden anlamazlar," dedim ve Madam Rossini Sisi'nin elbisesini askıdan alınca neredeyse soluğum kesildi. Bu gerçekten de rüya gibi bir elbiseydi.

"Eh, en azından yeterince kabarık!" Leslie güldü. "Bu elbiseyle dönmeye kalkarsan açık büfeyi yıkar geçersin."

"Bir kez dene, kuğu boyunlum. Buna uygun bir de taç var. Şimdi sana gelelim." Madam Rossini Leslie'nin koluna girip onu bir sonraki askı sırasına götürdü. "Burada son yüzyılın Fransız ve İtalyan Haute Couture elbiseleri var. Gerçi yeşil o zamanlar pek tercih edilen bir renk değildi ama sana göre bir birkaç şey buluruz elbette."

Leslie bir şeyler söyleyecekti ama "Haute Couture" sözcüğünü duyunca bir öksürük krizine tutuldu.

"Şu komik polo pantolonu deneyebilir miyim?" diye arka taraftan seslendi Raphael.

"Tabii! Ama düğmelerine dikkat et."

41 Asıl adı Elisabeth Bavaria olan, güzelliğiyle ünlü Avusturya – Macaristan imparatoriçesi, (ç.n.)

Çaktırmadan Gideon'a baktım. Koluna birkaç kat giysi atmıştı. Askıların arasından bana gülümsedi.

Madam Rossini hırsızlığını fark etmemişti. Haute Couture bölümünde neşeden uçarcasına yürürken Leslie soluk soluğa onu izliyordu.

"*La petite* çilli için belki bir..."

"...şuradaki!" diye onun sözünü kesti Leslie. "Lütfen! Bu çok güzel!"

"*Excuses -moi, ma cherie.*[42] Ama o yeşil değil!" dedi Madam Rossini.

"Ama yeşile çok yakın!" Leslie uğradığı hayal kırıklığı yüzünden neredeyse ağlayacaktı.

"Hayır, o buz mavisi," dedi Madam Rossini kararlı bir sesle. "Grace Kelly bu elbiseyi *Taşralı Kız*'ın ödül töreninde giymişti. Tabii bunu değil, bu gerçeğinin bire bir kopyası."

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise," dedi Leslie nefes kadar hafif bir sesle.

"Biraz yeşili andırıyor," dedim ona destek olmaya çalışarak. "En azından yeşile kaçan bir turkuaz var. Yani ışık biraz daha sarı olsa yeşil görünecek."

"Hım," dedi Madam Rossini kararsızlıkla.

Fark ettirmeden kapıya doğru yürüyen Gideon'a baktım.

"Zaten bana olmaz," diye mırıldandı Leslie.

42 (Fr.) Affedersin, canım, (ç.n.)

"Hiç de değil!" Madam Rossini Leslie'yi tepeden tırnağa süzdükten sonra dalgın bakışlarını uzağa çevirdi. "Siz genç kızlar, hepinizin belleri muhteşem. -*Zut alors!*"[43] Bakışları ansızın sertleşti. "Genç adam! Elbiselerimi nereye götürüyorsun?" diye bağırdı.

"Ben, şey..." diye korkuyla kekeledi Gideon. Kapıya ulaşmasına az kalmıştı.

Kaplumbağa ansızın çalıları deviren öfkeli bir file dönüşmüştü. Madam Rossini beklenmedik bir hızla Gideon'un yanında bitiverdi. "Bu da ne demek?" Elbiseleri onun elinden çekerken Fransız aksanı ağır basmaya başlamıştı. "Yaksa beni soyacak mıydın?"

"Hayır, tabii ki değil, Madam Rossini. Ben... onları... şey... sadece ödünç alacaktım." Gideon oldukça pişman bir yüz ifadesi takındı ama bu Madam Rossini'yi pek etkilememişti. Elbiseleri yukarı kaldırıp inceledi.

"Bunlarla ne yapacaktın, seni akıl almaz çocuk? Bunlar yeşil bile değil!"

Gideon'a yardıma koştum. "Lütfen bize kızmayın. 1912'ye yapacağımız bir... gezinti için bu elbiselere ihtiyacımız var." Kısa bir ara verip tehlikeyi göze almaya karar verdim. "Gizli bir ziyaret, Madam Rossini."

"Gizli, öyle mi? 1912 yılına!" diye tekrarladı Madam Rossini. Elbiseleri Caroline'in örgü tavşanı gibi göğsüne bastırdı. "Bu kılıkta mı? Bu bir şaka mı?" Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Bu. Bir. Erkek. Takım. Elbisesi. 1932. Yılından," dedi tehlikeli bir

43 (Fr.) Saçma! (ç.n.)

ses tonuyla. Her kelimenin arasında öfkeyle soluk alıyordu. "Bu da *sigara satan kızların* giysisi! 1912'de sokaklarda bu kılıkta dolaşmaya kalkarsanız isyan çıkar." Ellerini kalçalarına dayadı. "Benden hiç mi bir sey öğrenmedin, genç adam? Her zaman ne derim? Kostümlerde önemli olan..."

"...Özgünlüktür," diye tamamladı Gideon kısık sesle.

"*Précisément!*"[44] Madam Rossini dişlerini gıcırdattı. "Madem 1912'ye gizli bir ziyaret yapmak istiyorsunuz, bu giysilerle olmaz! Bir uzay gemisiyle şehrin ortasına inin, daha iyi, ikisi de aynı." Gideon'la bana bakarken gözlerinde hâlâ öfke kıvılcımları parlıyordu ama birden arkasını döndü ve şaşkın bakışlarımızla askıların arasında dolaşmaya başladı. Çok geçmeden elleri kolları giysiler ve tuhaf şapkalarla geri döndü.

"*Bien,*"[45] dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla. "Madam Rossini'nin arkasından iş çevirmek neymiş, bu size ders olsun." Elbiseleri bize uzatırken yüzü sanki koyu yağmur bulutların arasından çıkan güneş gibi bir anda aydınlandı. "Bu üç kâğıtçının şapkasını takmadığını bir kez daha görürsem," parmağını tehdit edercesine Gideon'a doğru salladı, "o zaman Madam Rossini küçük gezintinizi amcanıza anlatmak zorunda kalır!"

Rahat bir soluk aldım ve gülerek onun boynuna sarıldım. "Ah, siz bir tanesiniz, Madam Rossini."

Caroline ve Nick dikiş odasındaki kanepenin üstünde oturmuşlardı, Gideon'la birlikte sessizce kapıdan içeri girdiğimizde şaşırdılar.

44 (Fr.) Kesinlikle! ç.n.

45 (Fr.) Pekâlâ, ç.n.

Caroline'in yüzü neşeyle aydınlanırken, Nick biraz çekingence gülümsedi.

"Şu partiye gideceğinizi sanıyordum," dedi küçük kardeşim. Hangisinden daha fazla utandığını kestirememiştim, küçük kız kardeşiyle çocuk filmi izlediği için mi, yoksa ikisinin de üzerinde pijamaları olduğu için mi. Üstelik Maddy halanın Noel'de hediye ettiği mavi pijamalar. En ilginç yanları da kapüşonlarının tavşan kulaklı olmasıydı tabii. Gerçi –tıpkı Maddy hala gibi– bunu çok sevimli buluyordum ama bu on iki yaşındaki biri için belki daha farklı olabilir. Özellikle beklenmedik bir konuk geldiğinde ve bu konuk insanın ablasının müthiş bir deri ceket giymiş erkek arkadaşıysa.

"Charlotte yarım saat önce çıktı," dedi Nick. "Glenda teyze kuluçkaya yumurta koymuş tavuklar gibi çevresinde dolaştı. Ahhh, lütfen kes şu öpücükleri, biraz önce annem de aynısını yaptı. Neden hâlâ buradasınız?"

"Partiye daha sonra gideceğiz," dedi Gideon onun yanına oturarak.

"Tabii," dedi Xemerius. Tepeleme yığılmış *Homes&Gardens* dergilerinin üzerinde tembelce oturuyordu. "Havalı tipler hep en son gelir."

Caroline kocaman açtığı gözleriyle Gideon'a hayranlıkla baktı. "Margret'i tanıyor musun?" Kucağında duran örgü tavşanı ona doğru uzattı. "Onu okşayabilirsin."

Gideon Margret'in sırtını dikkatle okşadı. "Çok yumuşakmış." Sonra bakışlarını heyecanla ekrana çevirdi. "Oo, renk topunun patladığı yere mi geldiniz? Burası en sevdiğim bölümdür."

Nick ona şüpheli bir yan bakış attı. "*Tinker Bell*'i biliyor musun?"

"Onun icatlarına bayılıyorum," diye iddia etti Gideon.

"Ben de," dedi Xemerius. "Sadece saç modeli biraz... aptalca."

Caroline mutlulukla iç geçirdi. "Çok tatkısın! Artık sık sık gelecek misin?"

"Korkarım, evet," dedi Xemerius.

"Umarım," dedi Gideon. Bakışlarımız kısa bir an birleşti. Ben de mutlulukla iç geçirmekten kendimi alamadım. Muhafızların kostüm odasına yaptığımız bereketli ziyaretten sonra, Doktor White'ın muayene odasına da kısaca uğramıştık. Gideon oradan yanına çeşitli eşyalar alırken birden aklıma bir şey gelmişti.

"Madem bir kez çalmaya başladık, çiçek hastalığına karşı bir aşı da alabilir misin?"

"Korkma, zaman yolculuğunda karşına çıkabilecek bütün hastalıklara karşı aşılandın," dedi Gideon. "Tabii çiçeğe de."

"Aşıyı kendim için istemiyorum, bu bir dostum için," dedim. "Lütfen! Bunu sana daha sonra açıklarım."

Gideon bir kaşını yukarı kaldırdıysa da, hiçbir yorum yapmadan Doktor White'ın ilaç dolabını açmış ve kısa bir araştırmadan sonra kırmızı bir kutuyu cebine tıkıştırmıştı.

Bana bu konuda hiçbir soru sormadığı için onu daha çok seviyordum.

Xemerius, "Birazdan ağzından salyaların akacakmış gibi görünüyorsun," diyerek beni gerçeğe döndürdü.

Dolaptaki şekerliğin içinde duran çatı anahtarını aldım. "Annem banyoya gireli ne kadar oldu?" diye Nick ve Caroline'e sordum.

"En fazla on beş dakika." Nick şimdi oldukça gevşemiş görünüyordu. "Bu akşam biraz tuhaftı. Sürekli iç geçirip bizi öptü. Ancak Bay Bernhard ona bir bardak viski getirince buna son verdi."

"On beş dakika mı? O halde yeterince zamanımız var. Ama yine de beklenmedik bir zamanda buraya gelirse, lütfen ona çatıya çıktığımızı söylemeyin."

"Tamam," dedi Nick. Xemerius yine o aptal şarkısına başlamıştı: "Gidi ve Gwenolyn dam altında öpüşüyor."

Gideon'a alaycı bir bakış attım. "Tinkerbell izlemekten kendini kurtarabilirsen, başlayabiliriz."

"Neyse ki sonunu biliyorum." Gideon ayağa kalkıp sırt çantasına el attı.

"Görüşürüz," dedi Caroline arkamızdan kısık sesle.

"Evet, görüşürüz. Öpüşmenizi seyredeceğime şu işgüzar perileri seyrederim, daha iyi," dedi Xemerius. "İblislerin de bir gururu vardır, röntgenci diye iftira edilmesini istemem doğrusu."

Onunla fazla ilgilenmeyip çatıya çıkan dar baca merdivenini tırmandım ve kapağı açtım. Nispeten ılık bir ilkbahar akşamıydı, aslında yukarıyı ziyaret etmek için kusursuz bir zamandı, tabii aslında öpüşmek için de. Buradan bakıldığında, karşıdaki sıra evlerin manzarası harikaydı ve Ay doğuda çatıları aydınlatıyordu.

"Nerede kaldın?" diye kısık sesle aşağıya bağırdım.

Önce Gideon'un bukleli başı, sonra tüm bedeni kapağın aralığında belirdi.

"Buranın en sevdiğin yer olmasını anlayabiliyorum," diyerek dikkatle diz çöküp sırt çantasını yere koydu.

Buranın özellikle geceleri son derece romantik bir yer olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Önümüzdeki uçsuz bucaksız gibi görünen çatı süslemelerinin ardında şehir ışıklarından oluşan bir deniz uzanıyordu. Belki gelecek sefere burada yumuşak yastıklar ve mumlarla birlikte piknik yapabilirdik... Gideon da kemanını getirirdi... ve Xemerius da umarım izinli olurdu.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Gideon.

"Ah yok bir şey, sadece biraz hayal kurdum."

Gideon'un yüzü tuhaf bir şekilde çarpıldı. "Öyle mi?" Çevresine bakındı. "Tamam. Şimdi gösteri başlayabilir."

Başımı sallayıp dikkatle bacalara doğru adım attım. Çatı bu bölümde düzdü ama bacaların yarım metre arkasında eğim başlıyordu ve arada sadece dize kadar gelen bir demir parmaklık vardı. (Ölümsüz olsam da olmasam da, dört kat aşağı düşmek hafta sonu eğlencemin içinde hayal ettiğim bir durum değildi.)

Öndeki geniş bacanın havalandırma kapağını açtım.

"Neden özellikle burayı seçtin, Gwendolyn?" diye sordu Gideon arkamdan.

"Charlotte yüksekten korkar," diye açıkladım. "Çatıya çıkmaya asla cesaret edemez." Bacanın içinden ağır bir bez tomarını çıkararak dikkatle dengede durmaya çabaladım.

Gideon ayağa fırladı. "Sakın düşürme!" dedi gergin gergin. "Lütfen!"

"Endişelenme!" Öyle korkmuş görünüyordu ki gülmeden edemedim. "Bak... hatta tek bacağımın üzerinde bile..."

Gideon'un ağzından inlemeye benzer bir ses çıktı. "Bununla şaka yapılmaz, Gwenny," dedi güçlükle soluyarak. Anlaşılan, şu gizem dersleri sandığımdan daha fazla etkili olmuşlardı. Gideon bezi elimden alıp kucağında bir bebek gibi salladı. "Bu gerçekten de..."

Arkamızda soğuk bir hava akımı hissettim. Xemerius başını çatı deliğinden uzatarak, "Ne sandın, budala," dedi gaklar gibi bir sesle. "O eski bir peynir tekerleği, Gwendolyn gece acıkırsa diye onu burada saklıyor."

Gözlerimi yuvarlayarak kaybolması için işaret ettim. Bunu gerçekten yaparak beni şaşırttı. Herhalde *Tinker Bell* fazla heyecanlı gelmişti.

Gideon bu arada kronografı yere koyup dikkatle kapaklarını açmaya başlamıştı.

"Charlotte'un on dakika arayla telefon edip bir kronografın olduğuna dair bizi ikna etmeye çalıştığını biliyor muydun? Sonunda Marley'i bile çileden çıkarmayı başardı."

"Yazık," dedim. "Oysa birbirleri için yaratılmışlar."

Gideon başını salladı. Sonra son kapağı açıp sesli bir soluk aldı.

Tertemiz silinmiş ahşabın üzerini okşadım. "İşte karşımızda."

Gideon bir an sustu. Hatta doğruyu söylemek gerekirse biraz fazla uzun bir süre.

"Gideon?" dedim sonunda kuşkuyla. Leslie ona gerçekten güvenip güvenmeyeceğimizi anlamak için birkaç gün daha beklememiz konusunda yalvarmış, bense oralı olmamıştım.

"Ona inanmamıştım," diye fısıldadı sonunda Gideon. "Charlotte'a bir saniye bile inanmamıştım." Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki ışık donuklaşmıştı. "Biri bunu öğrenirse neler olacağını biliyorsun, değil mi?"

Şu ana dek oldukça fazla kişinin bundan haberi olduğu gerçeğini kendime sakladım. Gideon'un ansızın şaşkınlığa uğramış gibi görünmesinin nedeni belki de bu yüzdendi ama birden ben de korkuya kapılıvermiştim. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordum. Karnımda tuhaf bir his oluştu ve zaman yolculuğuna çıkarken hissettiğim şu tanıdık baş dönmesinden çok farklıydı.

Büyükbabamın kanımı kronografa geçirmiş olması ayrı bir konuydu ancak şimdi kalkıştığımız şey çok daha farklı bir durumdu. Kan çemberini kapayacaktık ve olumlu ifade edecek olursam, bunun sonuçlarını tahmin etmek zordu.

Hafızam, sonu *seçim* ve *acı*yla biten tüm o korkunç kehanetlerin üzerinden hızla geçip bunlara çabucak *tehlike* ve *ölüme* yol açan birkaç ayrıntıyı daha ekledi. Tüm bunların yanında ölümsüz olmam da beni zerre kadar teselli etmiyordu.

Ama ne tuhaftır ki Gideon'u hareketsizliğinden kurtaran tam de benim bu kuşkulu halim oldu. "Yapacak mıyız, ne demek?" Öne doğru eğilip burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Bunu bana ciddi olarak soruyor musun?" Ceketini çıkardı ve sırt çantasını açıp Doktor White'dan aşırdığımız aletleri dışarı çıkardı. "Tamam, başlayabiliriz."

Önce lastik bandı sol kolunun üzerine sıkıca bağlayıp düğümledi. Sonra enjektörü steril naylonundan çıkarıp bana gülümsedi. "Hemşire?" dedi emreder gibi. "El feneri!"

Yüzümü buruşturdum. "Bunu beklemeliydim," diyerek dirseğinin içine ışık tuttum. "Tipik tıp öğrencisi!"

"Yoksa sesinde biraz küçümseme mi seziyorum?" Gideon bana alaylı bir bakış attı. "Sen nasıl yapmıştın?"

"Japon sebze bıçağı kullandım," diye açıkladım biraz şişinerek. "Büyükbabam da kanı bir fincana akıttı."

"Anlıyorum. Bileğindeki kesiğin nedeni demek buymuş." Sonra birden ciddileşerek iğneyi etine batırdı. Kan enjektöre dolmaya başladı.

Çenemle kronografı işaret ederek, "Peki tam olarak ne yapman gerektiğinden emin misin?" diye sordum. "Bu şey oldukça karışık, bir yığın çekmecesi ve kapağı var, kolayca yanlış dişliyi harekete geçirebilirsin..."

"Muhafızlarda çıraklık derecesine yükseldiğin zaman kronograf eğitimine başlarsın, ben bu dersi alalı epey oldu." Gideon içi kan dolu enjektörü bana uzatıp kolundaki lastiği çözdü.

"Bu arada *Tinker Bell* gibi sinema başyapıtlarını izleyecek zamanı nereden bulduğunu merak etmiyor değilim."

Gideon başını iki yana salladı. "Bence biraz saygı göstermenin zararı olmaz. Ver şu enjektörü. El fenerini kronografın üzerine tut. Evet, böyle."

Gideon kanını kronografa damlatırken, "Arada sırada rahatlıkla lütfen ve teşekkür ederim diyebilirsin, çekinme," dedim ima

yollu. Lucas'tan farklı olarak elleri biraz olsun titremiyordu. Belki de iyi bir cerrah olabilirdi.

Heyecanla alt dudağımı kemirdim.

Gideon dikkatini yaptığı işe vermişti: "Şuradaki aslan başının altına da üç damla," diye mırıldandı. "Sonra şu dişliyi çevirip kolu çekeceğim. İşte, hepsi bu kadar." Enjektörü tutan elini aşağı indirince elimde olmadan el fenerinin ışığını kapadım.

Kronografın içinde birçok dişli harekete geçti, tıpkı son seferki gibi gıcırtılar, takırtılar ve vınlamalar duyuldu. Sonra takırtı ve vınlamalar arttı, çıkan ses sanki bir şarkıya benziyordu. Yüzümüze doğru bir sıcaklık yayıldı. Bunun ardından şiddetli bir rüzgâr çıkıp bizi çatıdan savuracakmış gibi estiğinde Gideon'un koluna sıkıca yapıştım. Ama bunun yerine kronografın üzerindeki tüm taşlar birbiri ardına parlamaya başlayıp havayı ışığa boğdular. Kronografın içinden sanki her an alevler çıkacakmış gibiydi. Ardından hava ansızın buz kesildi. Parlayan ışıklar söndü ve dişliler tekrar sustu. Tüm bunlar bir dakika bile sürmemişti.

Gideon'u bırakıp tüyleri diken diken olmuş kolumu ovuşturdum. "Hepsi bu kadar mıydı?"

Gideon derin bir soluk alıp elini uzattı. Bu kez biraz titriyordu. "Şimdi göreceğiz," dedi.

Çantamdan Doktor White'ın küçük şişelerinden birini çıkarıp ona uzattım. "Dikkatli ol. Eğer içinden toz çıkacaksa, rüzgârda savrulabilir!"

"En kötüsü belki de bu olmazdı," diye mırıldandı Gideon. Bana doğru döndü. Gözleri parlıyordu. "Gördün mü? *On iki yıldızın altında söz yerine getirilecek.*"

On iki yıldız umurumda değildi. Bunun yerine el fenerime güvenmeyi tercih ettim.

"Hadi yap şunu," diyerek sabırsızlıkla öne doğru eğildim. Gideon minik çekmeceyi dışarı çekti.

İtiraf etmem gerekirse, hayal kırıklığına uğramıştım. Tüm o gizem patırtısından ve sırlarla ilgili onca gevezelikten sonra gerçekten de korkunç biçimde hayal kırıklığına uğramıştım. Çekmecenin içinde Leslie'nin iddia ettiği gibi (kocaman açtığı gözleriyle bana "mutlaka kan kadar kırmızıdır," demişti) ne bir sıvı ne bir toz ne de farklı bir taş vardı.

Bu sadece tuza benzeyen bir maddeydi. Ancak daha dikkatli bakınca hoş bir tuza benziyordu, opale benzer minicik kristallerden oluşmuştu.

"Çılgınca," diye fısıldadım. "Şuradaki birkaç toz tanesi için yüzyıllardır kopartılan yaygarayı aklım almıyor."

Gideon elini korur gibi çekmecenin üzerine kapadı. "Önemli olan, bu toz tanelerinin bizde olduğunu hiç kimsenin bilmemesi," dedi biraz coşkuyla.

Başımı salladım. Bundan zaten haberi olanları saymazsak tabii... Şişenin mantarını çıkardım. "Acele etsen iyi olacak!" diye fısıldadım. Çünkü ansızın gözümün önünde Leydi Arista'nın hayali belirmişti. Bildiğim kadarıyla hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmayan, büyük olasılıkla yükseklik korkusu bile olmayan büyükannem başını ansızın kapaktan çıkarıp şişeyi elimizden kapıveriyordu.

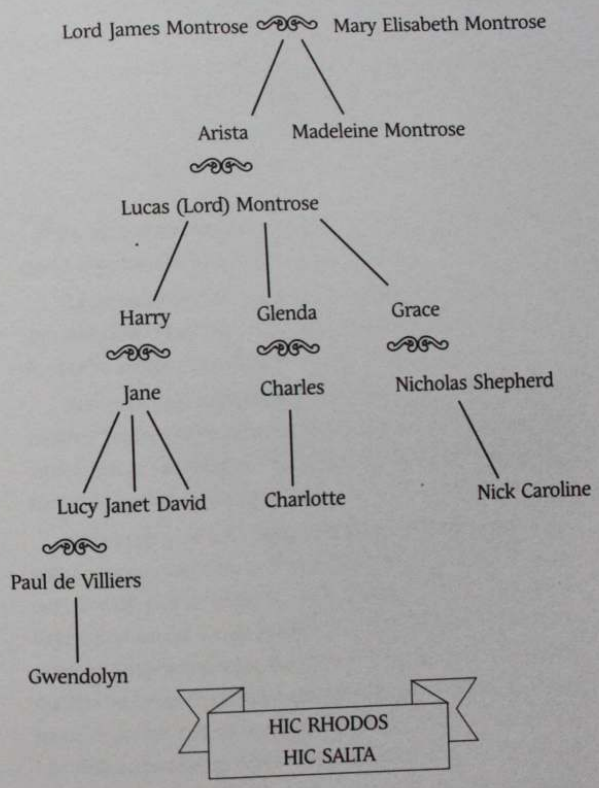
Anlaşılan Gideon'un aklından da buna benzer bir şeyler geçiyor olmalıydı, çünkü fazla seremoniye kaçmadan kırıntıları

şişeye doldurup ağzını kapattı ve ceketinin cebine koydu. Ancak bundan sonra rahat soluk aldığını fark ettim.

Ama o anda aklıma başka bir düşünce geldi. "Kronograf şimdi amacına ulaştığına göre, ya bir daha çalışmazsa?" diye sordum.

"Bunu göreceğiz," dedi Gideon bana gülümseyerek. "Bence 1912'ye gidip bunu anlayabiliriz."

Montrose Ailesinin Soyağacı

(Montrose ailesinin arması. Latinceden çeviri: "Gerçekten yapabildiğin şeyi göster")

13.

"Ah, lanet olsun, sanırım şu kahrolası şapkanın üzerine oturdum," diye mırıldandı Gideon yanı başımda.

"Lanet okumayı kes, yoksa tavan da tepemize göçecek!" dedim dişlerimin arasından. "O şapkayı takmazsan da seni Madam Rossini'ye şikâyet edeceğim!"

Xemerius gaklar gibi güldü. Bu kez bize eşlik etmekte ısrar etmişti. "Şapkayı sakın çıkarmasın! 1912'de bu saç modeliyle onu altın arayıcısı sanabilirler. Hiç olmazsa şu kıvırcıklarını düzgün bir şekilde ortadan ayırsaydı."

Gideon'un yine kısık sesle sövdüğünü duydum. Bu kez dirseğini çarptığı için olmalıydı. Günah çıkartma kabininde elbise değiştirmek pek de kolay bir iş değildi ve böyle bir yeri elbise değiştirme kabini olarak kullanmanın korkunç bir günah olduğundan oldukça emindim. Bir kiliseye zorla girmenin kesinlikle dünyevi bir cezası olduğundan söz etmeme gerek yoktu. Amacımız hırsızlık yerine, sadece buradan çabucak 1912'ye sıçramak olsa bile. Gideon yan kapıyı demir bir kancayla kanırtmıştı. Bunu öyle çabuk yapmıştı ki korkudan gerilecek zaman bile bulamamıştım.

"Yüce Tanrım!" Xemerius dişlerinin arasından takdir dolu bir ıslık çalmıştı. "Bunu sana da öğretmeli. İkimiz yenilmez bir takım oluşturabiliriz. Ölümsüz ikili gibi."

Burası ayrıca, Xemerius'u ilk gördüğüm ve Gideon'un beni ilk kez öptüğü kiliseydi. Kendimi nostaljik anıların içinde kaybedecek zamanım olmasa da, yaşadığımız olayların üzerinden sanki çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Aslında bütün her şey topu topu birkaç gün içinde olup bitmişti.

Gideon dışarıdan kapıyı tıklattı. "Hazır mısın?"

"Hayır. Ne yazık ki elbisemin moda olduğu zamanda fermuar henüz icat edilmemişti," derken çaresiz el kol hareketleriyle sırtımdaki düğmeleri iliklemeye çalıştım. Ne yaparsam yapayım aşağılara dek devam eden düğmelere ulaşmam zordu.

Günah çıkarma kabininden yavaşça dışarı süründüm. Gideon'u her gördüğümde hızlanan kalp atışlarım acaba bir gün sakinleşmeyi öğrenebilecek miydi? Ona her bakışımda gözlerimi böylesine kamaştıran bu duyguyu acaba günün birinde yitirecek miydim? Herhalde hayır. Gideon'un sırtında gerçekten de gösterişsiz bir giysi vardı; koyu gri bir takım, yelek ve beyaz gömlek. Ama bu giysiler üzerinde öylesine şık duruyordu ki âdeta…

Balkonda tepetaklak duran Xemerius hafifçe öksürdü. "Küçük bir koyun varmış, aval aval bakarmış…"

"Çok şık olmuşsun," dedim çabucak. "Zaman dışı bir mafya patronu gibi. Kravat da mükemmel bağlanmış. Madam Rossini görse seninle gurur duyardı." İç geçirerek düğmelerimi iliklemeye geri döndüm. "Ah Tanrım, fermuarı icat eden kişiyi aziz ilan etmek gerek."

Gideon güldü. "Arkanı dön, ben iliklerim," dedi. Dediğini yaptım. Manzarayı görünce, "Üf," dedi kısaca, "en az yüz tane var."

Düğmeleri iliklemesi oldukça uzun sürdü. Bunun nedeni, belki de her iki düğmede bir ensemi öpmesi olabilirdi. Xemerius her öpücükte, "Haşarı çocuk, muck, muck," diye tutturmasaydı, belki bu öpücüklerin keyfini daha iyi çıkarabilirdim.

Sonunda hazırdık. Madam Rossini bana uçları sivri, dik yakalı, açık gri bir elbise seçmişti. Eteği biraz uzun geliyordu, öyle ki ilk adımda hemen takıldım. Gideon tutmasaydı boylu boyunca yere serilecektim.

"Bir dahaki sefere takım elbiseyi *ben* giyeceğim," dedim. Gideon gülümseyerek beni öpmeye yeltendi ama Xemerius, "Yoo, yine mi!" diye bağırınca onu hafifçe ittim.

"Artık zamanımız kalmadı!" dedim. *Ayrıca iki metre tepemizde yarasa kılıklı bir yaratık asılı ve bize kötü kötü bakıyor.* Xemerus'a öfkeli bir bakış attım.

"Ne?" dedi Xemerius. "Bunun önemli bir görev olduğunu sanıyordum. Kırıştıracağınızı nereden bileyim. Aslında bana teşekkür etmen gerekirken…"

"Ne demezsin," diye homurdandım.

Bu arada Gideon kronogafın başındaydı. Uzun süre düşünüp taşındıktan sonra onu sunağın altına koymayı uygun bulmuştuk, çünkü yokluğumuzda onu hiç kimsenin fark etmeyeceğini umuyorduk, tabii cumartesi çalışan bir temizlikçi kadınları yoksa.

"Ben gözcülük ederim," diye söz vermişti Xemerius. "Biri bu şeyi çalmaya kalkarsa ona acımasızca… tükürürüm."

Gideon elimi tuttu. "Hazır mısın, Gwendolyn?"

Onun gözlerinin içine bakınca kalbim kısa bir an hopladı. "Sen hazırsan, ben de hazırım," dedim kısık sesle.

Xemerius'un (kuşkusuz iğneleyici) imalarını artık duymuyordum. İğne parmağıma batar batmaz yakut kırmızısı ışığın dalgaları beni alıp götürdü.

Birkaç saniye sonra bulunduğum yerde doğruldum. Kilise kendi zamanımızdaki gibi bomboş ve sessizdi. Yarı umutla yarı korkarak Xemerius'u balkonda görmeyi bekledim. Çünkü 1912 yılında da buralarda dolaşmıştı.

Gideon tam yanıma iniş yaparak hemen elimi tuttu. "Gel, acele etmeliyiz! İki saatimiz var ve bu zamanın sorularımızın onda birine bile yetmeyeceğine bahse girerim."

"Ya Lucy ve Paul'ü Leydi Tilney'in yanında bulamazsak?" dedim. Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz heyecandan dişlerim tıkırdamaya başlamıştı. Onları anne ve babam olarak düşünmeye hâlâ cesaret edemiyordum. Annemle yaptığım konuşma bu kadar zor geçmişken, bunu onlarla nasıl yapacaktım... bana tamamen yabancı iki insanla?

Kiliseden çıktığımızda, ortalığı seller götürüyordu. "Harika," dedim. O anda Madam Rossini'nin ucube şapkalarından biri için neler vermezdim. "Önceden hava raporuna bakamaz mıydın?"

"Ah hadi. Bu sadece hafif bir yaz yağmuru," diye iddia etti Gideon elimden çekerek. Hafif dediği yaz yağmuru, Eaton Place'e varana dek bizi sırılsıklam etmişti. Kesinlikle ilgi çektiğimiz söylenebilirdi, çünkü yolda karşılaştığımız herkesin bir şemsiyesi vardı ve bize acıyarak bakıyorlardı.

"Bu yıla özgü saç modeli yapacağız diye uğraşmadığımız iyi olmuş," dedim Leydi Tilney'in kapısı önünde dururken. Başıma yapışmış saçlarımı öfkeyle geriye ittim. Bu arada dişlerim hâlâ tıkırdıyordu.

Gideon elimi sıkıca tutarak kapı zilini çaldı.

"Nedense içimde kötü bir his var," diye fısıldadım. "Hâlâ kaçabilecek zamanımız var. Belki daha önce soruları hangi sırayla soracağımızı sakince düşünsek daha iyi olacak..."

"Şişşt," dedi Gideon. "Her şey yolunda, Gwendolyn. Ben yanındayım."

"Evet, yanımdasın," diyerek bu cümleyi rahatlatıcı bir mantra gibi arka arkaya tekrarladım. "Yanımdasın, yanımdasın, yanımdasın, yanımdasın."

Son seferdeki gibi kapıyı beyaz eldivenli uşak açtı. Bize bakışları büsbütün düşmancaydı.

"Bay Millhouse'du, değil mi?" Gideon dostça gülümsedi. "Lütfen ziyaretimizi Leydi Tilney'e haber verebilir misiniz? Bayan Gwendolyn Shepherd ve Gideon de Villiers."

Uşak kısa bir an tereddüt etti. Sonra, "Burada bekleyin," diyerek kapıyı suratımıza kapadı.

"Ah, Bay Bernhard olsa asla böyle bir kabalık yapmaz," dedim öfkeyle. "Ama herhalde yanında yine bir tabanca olduğunu ve ev sahibesinin kanını almaya çalışacağını düşünüyor da olabilir.

Leydi Lavinia'nın tabancanı arakladığını nereden bilsin. Ayrıca bunu nasıl başardığını da merak ediyorum. Yani seni bu kadar oyalayabilecek ne yapmış olabilir? Bir daha karşıma çıkarsa ona bunu soracağım. Hoş, bunu ne kadar istediğimden de pek emin değilim. Ah, yine şelale gibi konuşmaya başladım. Heyecanlandığımda hep böyle oluyor. Onların karşısına çıkmayı başaracağımı hiç sanmıyorum, Gideon. Hava alamıyorum ama bu belki soluk almadığım içindir, olsun, önemi yok, nasıl olsa ölümsüzüm." Sesim heyecandan kısılmak üzereydi ama aralıksız devam ettim. "Bir adım geride dursak iyi olacak, kapı tekrar açıldığında, şu Millhouse belki sana bir..."

Kapı tekrar açıldı.

"...yumruk çakabilir," diye mırıldandım yine de çabucak.

Tıknaz uşak içeri girmemiz için işaret etti. "Leydi Tilney sizi yukarıdaki küçük salonda bekliyor," dedi sert bir sesle. "Önce silahınızın olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Gerekiyorsa, tabii!" Gideon yardıma hazır bir şekilde kollarını iki yana açarak Millhouse'un üzerini aramasına izin verdi.

"Tamam. Yukarı çıkabilirsiniz," dedi uşak sonunda.

"Peki ya ben?" dedim afallayarak.

"Sen bir hanımefendisin, hanımefendiler silah taşımazlar." Gideon bana gülümseyerek elimden tutup merdivenlere doğru çekti.

"Ne düşüncesizlik!" Birkaç adım geriden bizi izleyen Millhouse'a bir bakış attım. "Sadece kadın olduğum için benden korkmuyor mu, yani? *Tomb Raider*'ı[46] izlememiş herhalde! Eteğimin altına

46 Angelina Jolie'nin başrolünü oynadığı aksiyon filmi, aynı zamanda ünlü bir PC oyunu. (ç.n.)

atom bombası saklayabilirim hatta sutyenimin içine el bombası bile koyabilirim. Bence bu kesinlikle kadın düşmanlığı." Bu şekilde güneş batana dek aralıksız konuşmaya devam edebilirdim ama merdivenin sonunda dimdik duruşuyla Leydi Tilney bizi bekliyordu. Kesinlikle güzel bir kadındı ama bu, buz gibi bakışlarını değiştirmiyordu. İçimden geldiği gibi gülümsemek istedimse de kendimi ciddi olmaya zorladım. Leydi Tilney 1912 yılında, tavşan örmeyi hobi edindiği zamankinden çok daha korkutucuydu ve sadece saçlarımızın değil, üstümüzün de berbat durumda olduğunu hatırladım. Elbisemin ıslak bir çuvaldan farkı yoktu. Elimde olmadan aklıma saç kurutma makinesinin icat edilip edilmediği sorusu geldi.

"Yine mi siz," dedi Leydi Tilney Gideon'a. Sesi de bakışları kadar dondurucuydu. Bu bakışların işlemeyeceği tek kişi herhalde Leydi Arista olabilirdi. "Gerçekten de inatçıymışsınız. Son ziyaretinizde size kanımı vermeyeceğimi anlamış olmanız gerekirdi."

"Buraya kanınızı almak için gelmedik, Leydi Tilney," dedi Gideon. "Onu çoktan..." Öksürdü. "Lucy ve Paul'le bir kez daha konuşmak istedik. Bu kez... yanlış anlaşılmalar olmadan."

"Yanlış anlaşılma ha!" Leydi Tilney kollarını dantelli göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Geçen sefer hiç de iyi davranmadınız, genç adam, korkunç bir şiddete başvurdunuz. Ayrıca şu anda Lucy ve Paul'ün nerede olduklarını bilmiyorum ve başka koşullarda bile size yardımcı olmam imkânsız." Bir ara vererek bakışlarını üzerime dikti. "Ama sanırım bir görüşme ayarlayabilirim." Sesi yarım derece ısınmıştı. "Belki sadece Gwendloyn'le ve tabii başka bir zaman..."

Gideon, "Gerçekten kaba davranmak istemiyorum ama zamanımızın kısıtlı olduğunu anlamalısınız," diye onun sözünü keserek beni basamaklardan yukarı çekti. Bu arada ıslak elbisemden süzülen sular halıyı berbat etmişti. "Lucy ve Paul'ün şu anda sizin yanınızda kaldığını biliyorum. Şimdi lütfen onları çağırın. Bu kez nazik olacağıma söz veriyorum."

"Bu düpedüz..." diye başladı Leydi Tilney ama arka tarafta bir kapı açılıp kapandı ve hemen ardından yanı başında genç ve narin bir kız belirdi.

Lucy.

Annem.

Lucy'ye gözümü dikip bu kez görünüşündeki her ayrıntıyı hafızama kazırken, Gideon'un eline sıkıca yapıştım. Tüm Montrose kadınları kızıl saçları, porselen tenleri ve kocaman, mavi gözleriyle inkâr edilemez biçimde birbirlerine benziyorlardı ama ben, özellikle kendimle olan benzerlikler arıyordum. Kulaklarımız aynı mıydı? Burnumun küçüklüğü tıpkı onunkine benzemiyor muydu? Kaşlarının kavisi, benimkiler de öyle değil miydi? Alnımı kırıştırdığımda bende de şu tuhaf çizgiler ortaya çıkmıyor muydu?

"Haklı, zaman kaybetmemeliyiz, Margret," dedi Lucy kısık sesle. Sesinin belli belirsiz titremesi kalbimi sıkıştırmıştı. "Paul'ü çağırabilir misiniz, Bay Millhouse?"

Leydi Tilney iç geçirdi ama soran bakışlarını ona çevirmiş olan uşağa başıyla işaret etti. Uşak yanımızdan geçip bir kat yukarı çıkarken, Leydi Tilney Lucy'ye döndü: "Son karşılaşmanızda başına bir tabanca dayadığını sana hatırlatmak isterim," dedi.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Gideon. "Diğer taraftan... o zamanki koşullar beni buna zorlamıştı." Lucy'ye anlamlı bir bakış attı. "Ama bu arada fikrimizi değiştiren bilgilere ulaştık."

İyi demişti. Aslında bu nazik sohbete yavaş yavaş ben de katılsam fena olmayacaktı. Ama ne söyleyecektim?

Anne, kim olduğunu biliyorum, gel seni kucaklayayım mı?

Lucy, beni terk ettiğin için seni affediyorum. Artık hiç kimse ve hiçbir şey bizi ayıramaz mı? Ağzımdan tuhaf bir ses çıkmış olmalıydı, Gideon besbelli bunun bir histeri krizi başlangıcı olduğunu düşünmüş olacak ki kolunu omzuma koyup beni destekledi. Bunu tam zamanında yapmıştı çünkü bacaklarım birden bedenimi taşıyamaz olmuştu.

"Salona geçsek daha iyi olacak," diye önerdi Lucy.

İyi fikir. Yanlış hatırlamıyorsam, salonda oturacak yer vardı.

Küçük, oval odada bu kez çay masası hazırlanmamıştı ama her şey son ziyaretimizdeki gibiydi, sadece vazodaki beyaz güller hazeran çiçekleri ve şebboylarla yer değiştirmişti. Pencereleri sokağa bakan cumbada narin bacaklı sandalye ve koltuklar duruyordu.

"Oturun," dedi Leydi Tilney.

Kendimi basma döşemeli koltuklardan birine bıraktım ama diğerleri ayakta kaldı.

Lucy bana gülümsedi. Sanki elini uzatıp saçımı okşayacakmış gibi bir adım yaklaştı. Heyecandan yay gibi gerilmiş bir halde hemen ayağa fırladım. "Bu kadar ıslandığımız için üzgünüm. Ne yazık ki yanımızda şemsiye yoktu," diye geveledim.

Lucy'nin gülümsemesi genişledi. "Leydi Arista her zaman ne der?"

Sıntmadan edemedim. "Çocuğum, minderlerimi berbat ettin!" dedik bir ağızdan. Lucy'nin yüz ifadesi ansızın değişti. Şimdi her an ağlayacakmış gibiydi.

Leydi Tilney enerjik bir sesle, "Çay getirmelerini söyleyeyim," diyerek küçük zile uzandı. "Bol şekerli ve limonlu nane çayı."

"Hayır, lütfen!" Gideon çaresizlikle başını iki yana salladı. "Bunu bekleyemeyiz. Ama Paul'le 1782'deki karşılaşmamızın size göre çoktan gerçekleşmiş olduğunu umuyorum."

Kendini tekrar toparlamış olan Lucy yavaşça başını sallayınca, Gideon rahat bir soluk aldı. "O halde bana Kont'un gizli belgelerini vermiş olduğunuzu biliyorsunuz. Hepsini anlamamız biraz uzun zaman aldı ama felsefe taşının insanlığı kurtaracak bir çare olmayıp sadece Kont'a ölümsüzlük sağlayacak bir şey olduğunu artık biliyoruz."

"Ölümsüzlüğünün Gwendolyn'in doğduğu anda sona erdiğini de biliyor musunuz?" dedi Lucy. "Çember kapanır kapanmaz onu öldürmeye çalışacağını?"

Gideon başını salladı ama ona şaşkınlıkla baktım. Şimdiye kadar bu ayrıntının üzerinde pek fazla durmamıştık. Ama anlaşılan şu an da bunu tartışmak için doğru zaman değildi, çünkü Gideon devam etti: "Siz daima Gwendloyn'i korumak istediniz."

"Gördün mü, Luce, sana söylemiştim." Paul kapıda belirmişti. Kolu askıdaydı ve bize doğru yaklaşırken altın renkli bakışları Gideon, Lucy ve benim aramda gidip geldi.

Soluğumu tuttum. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve başka zaman olsa kuzguni siyahlıktaki saçları, sıradışı de Villiers gözleri ve çenesindeki küçük gamzesiyle ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu düşünebilirdim. Favorileri için elinden bir şey gelmezdi tabii, bu zamanlarda herhalde moda böyleydi. Ama favorisi olsun olmasın, babam gibi –ya da herhangi birinin babası olabilecek gibi– durmuyordu.

"Bazen insanlara güvenmek için bir şans vermek işe yarıyor," diyerek Gideon'u tepeden tırnağa süzdü. "Bunun gibi küçük hilekârlara da."

"Ama insanlar bazen gerçekten hak etmedikleri kadar şanslı da olabiliyor," diye ona çıkıştı Lucy. Sonra Gideon'a döndü. "Paul'ün hayatını kurtardığın için sana teşekkür ederim, Gideon," dedi ağırbaşlı bir sesle. "Eğer tesadüfen orada olmasaydın, şimdi ölmüştü."

"Her zaman böyle abartırsın, Lucy." Paul yüzünü buruşturdu. "Nasıl olsa kendimi kurtarırdım."

"Evet, tabii," dedi Gideon hafifçe sırıtarak.

Paul kaşlarını çattı ama sonra o da gülümsedi. "Peki, tamam, herhalde kurtulamazdım. Şu Alastair hilekâr köpeğin teki ve aynı zamanda iyi kılıç kullanıyor. Ayrıca üç kişilerdi! Eğer onunla bir daha karşılaşacak olursam..."

"Bu herhalde imkânsız," diye mırıldandım, Paul soru sorar gibi bana bakınca gerisini getirdim: "Gideon 1782 yılında onu bir kılıçla duvara çiviledi. Eğer Rackozy onu tam zamanında bulduysa, herhalde o geceden sağ çıkamamıştır."

Leydi Tilney kendini bir koltuğa bıraktı. "Kılıçla duvara çivilemiş!" diye tekrarladı. "Ne barbarca."

"O psikopat bunu hak etmişti." Paul bir elini Lucy'nin omzuna koydu.

"Doğru," diye tamamladı Gideon kısık sesle.

Lucy bakışlarını yüzüme odaklayarak, "Çok rahatladım," dedi. "Şimdi çember kapandığında Kont'un Gwendolyn'i öldürmeye kalkacağını bildiğinize göre, bu asla gerçekleşmemeli!" Paul bir şeyler eklemek istediyse de, buna fırsat vermedi. "Büyükbaban artık bu kâğıtlarla bizim haklı olduğumuzu kanıtlayabilir ve muhafızları Kont'un hiçbir zaman insanlığın iyiliğini düşünmeyip sadece kendi çıkarı için uğraştığına ikna edebilir. O aptal muhafızlar da, özellikle de şu sinsi Marley artık bu kanıtların asılsız olduğunu iddia edemezler. Hah! Sözüm ona Saint Germain Kontu'nun anısına saygısızlık etmişiz! Aslında gerçek bir kont bile değil, eşi görülmemiş sahtekârın teki... ah, ne kadar rahatladığımı daha önce de söylemiştim çünkü gerçekten öyleyim!" Derin bir soluk aldı, sanki böyle saatlerce konuşacakmış gibi bir hali vardı ama Paul onu kollarına aldı.

"Gördün mü, prenses? Her şey düzelecek," diye yumuşak bir sesle fısıldadı. Bu davranışı aslında bana yönelik olmadığı halde tuhaf bir şekilde bardağı taşıran son damla olmuştu. Hem de kelimenin gerçek anlamıyla. Ne kadar çabalasam da, gözyaşlarıma engel olamadım.

"Hiç de değil," diyebildim. Şimdi artık koltuk döşemeleri de umurumda değildi. Önüme gelen ilk koltuğa neredeyse yığıldım.

"Hiçbir şey düzelmeyecek. Büyükbabam altı yıl önce öldü ve artık bize yardım edemez."

Lucy yanı başımda diz çöktü. "Ağlama," dedi çaresiz bir sesle. Ama kendisi de ağlıyordu. "Tatlım, böyle ağlamamalısın, bu hiç de..." Hıçkırdı. "O gerçekten öldü mü?" diye sordu. Oldukça üzgün görünüyordu. "Kalbi, değil mi? Onu hep uyarmıştım, o tereyağlı kurabiyeleri gizli gizl..."

Paul üzerimize eğildi. O da her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

Harika. Şimdi Gideon da bize katıldığı takdirde dışarıdaki yaz yağmuruyla rahatça yarışa girebilirdik.

Bunu engelleyen Leydi Tilney oldu. Eteğinin cebinden iki tane mendil çıkardı ve Lucy ile bana birer tane uzattıktan sonra şaşırtıcı bir şekilde Leydi Arista'nın sesine benzeyen bir tonda konuştu: "Buna daha sonra zaman bulursunuz, çocuklar. Şimdi kendinizi toplayın. Odaklanmamız gerek. Kim bilir ne kadar zamanımız kaldı?"

Gideon sırtımı okşadı. "Haklı," diye fısıldadı.

Mendile sümkürürken Lucy'nin de trompete benzer sesler çıkardığını duyunca gülmeden edemedim. Bu alışkanlığımı da ondan miras almamış olmayı umuyordum.

Paul pencereye gidip sokağa baktı. Bize doğru döndüğünde yüzü ifadesizdi. "Tamam. Konuya gelelim." Kulağını kaşıdı. "Lucas artık bize yardım edemez. Ama kâğıtlar o olmadan da muhafızları Kont'un çıkarcı niyetleriyle ilgili ikna etmeli." Soran gözlerle Gideon'a baktı. "O zaman çember asla kapanmaz."

"Kâğıtların sahte olup olmadığı anlaşılana dek çok zaman kaybederiz," dedi Gideon. "Şu anda locanın Büyük Üstad'ı Falk. Belki bize inanabilirde. Ama bundan emin değilim. Kâğıtları şu ana dek locadan birine göstermeye cesaret edemedim."

Başımı salladım. 1953 yılındaki kanepede otururken bana muhafızların arasında bir hain olduğundan söz etmişti. "Biliyor musunuz," diye lafa karıştım, "kendi zamanımızda da muhafızlar arasında felsefe taşının gerçek etkisini bilen ve Kont'un ölümsüzlük planlarını destekleyen bir ya da birkaç hain pekâlâ olabilir." Konuya odaklanmaya çalıştım ve bu duygu karmaşası içinde bunu yapabildiğimi fark edince oldukça şaşırdım. Bunun nedeni belki tam da bu karmaşa yüzündendi.

"Ya büyükbabam haini ortaya çıkardıysa? Bu da onun neden öldürüldüğünü açıklıyor."

"O öldürüldü mü?" diye şaşkınlıkla tekrarladı Lucy.

"Böyle olduğuna dair resmî bir kanıt yok," dedi Gideon. "Ama her şey öyle olduğunu gösteriyor." Ona Maddy halanın vizyonundan ve cenaze günü eve giren hırsızdan söz etmiştim.

"Yani her iki taraftan da kan çemberinin kapanmasına çalışılıyor," dedi Leydi Tilney düşünceli bir sesle. "İplerin bir ucu geçmişte Saint Germain Kontu'nun elinde, diğer ucu ise gelecekte planlarını destekleyen bir hatta birkaç yandaşının elinde."

Paul yumruğunu koltuğun koluna vurdu. "Lanet olsun," diye dişlerinin arasından homurdandı.

Lucy başını kaldırdı. "Ama muhafızlara bizi bulamadığınızı söyleyebilirsiniz! Kanlarımız kronografa geçirilmediği sürece çember kapanamaz."

"O kadar basit değil," dedi Gideon. "Muhafızlar..."

"Biliyorum, peşimize özel dedektif taktılar," diye onun sözünü kesti Leydi Tilney. "de Villiersler ve şu kendini beğenmiş Pinkerton-Smythe... neyse ki kendilerini çok akıllı sanıyorlar, tabii kadın olduğum için beni de aptal. Özel dedektiflerin mütevazı gelirleri yüzünden onlardan bilgi saklayabilecekleri akıllarına gelmiyor." Zafer dolu bir gülümsemeyi kendinden esirgemedi. "Burada uyguladığımız plan kısa süre için geçerli, Lucy ve Paul kısa zamanda tüm izleri silecekler. Başka bir isim altında yepyeni bir hayata başlayacaklar ve..."

"...Blandford caddesinde yeni bir eve taşınacaklar," diye tamamladı Gideon. Leydi Tilney'in yüzündeki zafer dolu gülümseme donuvermişti. "Hepsini biliyoruz... Pinkerton-Smythe'e ben kanlarını alana dek Lucy ve Paul'ü Mabet'te tutma görevi verildi. Tam söylemek gerekirse, yarın öğleden önce kendisine bu bilgileri içeren bir mektup verilecek."

"Yarın mı?" diye sordu Paul. O da tıpkı benim gibi şaşkınlık içindeydi. "Ama o halde, hâlâ çok geç değil!"

"Hayır," dedi Gideon. "Bence bu çoktan oldu. Çünkü mektubu birkaç gün önce Kerberos nöbeti tutan muhafızlara verdim. O zaman hiçbir şeyden haberim yoktu."

"O zaman biz de saklanırız," dedi Lucy.

"Yarın öğleden önce mi?" Leydi Tilney gaddar bir yüz ifadesi takındı. "Ne yapabilirim, bakacağım."

"Bunu ben de yapacağım," dedi Gideon duvar saatine bakarak. "Ama yeterli olur mu, bilmiyorum. Çünkü muhafızların

Lucy ve Paul'ü yakalamalarını önleyebilsek bile, Kont'un hedefine erişmek için başka bir yol bulacağından eminim."

"En azından benim kanımı alamayacak," dedi Leydi Tilney.

Gideon iç geçirdi. "Sizin kanınızı çoktan aldık, Leydi Tilney. 1916'da, Birinci Dünya Savaşı'nda de Villiers ikizleriyle birlikte bodrumda elapse olmak zorunda kaldığınız sırada sizi ziyaret ettim. Bana karşı koymadan da kanınızı verdiniz, buna çok şaşırmıştım. Umarım daha sonra bu olayı konuşacak fırsatımız olur."

"Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa siz de biri beyninizde tünel kazıyormuş gibi hissediyor musunuz?" diye sordu Paul.

Gülmeden edemedim. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim ona. "O kadar fazla bilgi üst üste geldi ki sindirmekte zorlanıyorum. Her birinin üstüne bir yenisi daha ekleniyor."

"Bu daha hiçbir şey değil," dedi Gideon. "Konuşulacak daha çok şey var. Ne yazık ki geri sıçramamız gerek. Ama tekrar geleceğiz, yarım saat sonra. Yani bu benim ve Gwendolyn için ertesi gün demek... her şey yolunda giderse."

"Bunu aklım almıyor," diye mırıldandı Paul. Ama Lucy'nin yüzü sanki aklına bir şey gelmiş gibi birden aydınlanmıştı.

"Burada muhafızların resmî göreviyle bulunmadığınıza göre buraya nasıl geldiniz? Ya da daha çok neyle?"

"Biz..." diye başladım ama Gideon bana kısa bir bakış atıp başını hafifçe iki yana salladı.

"Bunu daha sonra açıklayabiliriz," dedi.

Duvar saatine bir göz attıktan sonra, "Hayır," dedim.

Gideon kaşlarını yukarı kaldırıp, "Hayır mı?" diye sordu.

Derin bir soluk aldım. Ansızın bir saniye daha fazla bekleyemeyeceğimi anlamıştım. Lucy ve Paul'e gerçeği söyleyecektim. Burada ve şimdi.

Birden tüm gerginliğim yok oldu, sadece kendimi son derece bitkin hissediyordum. Sanki elli kilometre koşmuş ve yaklaşık yüz yıl boyunca uyumamış gibiydim. Gideon'un biraz önce Leydi Tilney'in limonlu ve şekerli nane çayını geri çevirmemiş olması için neler vermezdim. Ama şimdi o olmadan devam etmeliydim.

Lucy ve Paul'e dikkatle baktım. "Geri sıçramadan önce size bir şey daha söylemem gerek," diye kısık sesle konuşmaya başladım. "Bu kadar zamanımız olmalı."

Cynthia'nın erkek kardeşi –bahçe cücesi kılığında– bize kapıyı açtığında, sanki cehennemin kapısını açmış gibi oldu. Müziğin sesi sonuna kadar açılmıştı. Bu hiç de Cynthia'nın anne babasının hoşlanarak dans edecekleri türde bir müzik değildi. İçeride daha çok House ve Dubstep[47] tarzında bir şeyler çalıyordu. Başında taca benzer bir şey olan bir kız bahçe cücesini hışımla kenara iterek hızla yanımızdan geçti ve sokak kapısının yanındaki ortancaların içine kustu. Yüzü oldukça yeşildi ama bu makyajdan da olabilirdi.

Tekrar doğrulduğunda "Gol!" diye bağırdı. "Buraya kadar tutamayacağım diye korkmuştum."

"Ah, *lise partileri*," dedi Gideon yavaşça. "Ne hoş."

47 Basların ağır bastığı, Garage ve 2 Step müzik türlerinden oluşmuş, Londra kaynaklı bir müzik türü, (ç.n.)

Şaşkınlıkla bakakaldım. Burada ters giden bir şeyler vardı. Karşımızda Daleler'in zevkle döşenmiş evleri saygın Chelsea'nın orta yerinde duruyordu. Burası insanların genellikle fısıldayarak konuştukları bir mahalleydi. Peki ama herkes neden sokak kapısında dans ediyordu. Ve neden bu kadar kalabalıktı? Ya bu kahkahalar nereden geliyordu? Cynthia'nın partilerinde genellikle hiç kimse gülmezdi, en fazla elimizi ağzımıza tutup kıkırdardık. "Sıkıcı" kelimesi de herhalde ilk kez Cynthia'nın partilerinden birinde ortaya çıkmış olmalıydı.

"Renginiz yeşil, o halde içeri buyurun!" dedi Cynthia'nın kardeşi gaklar gibi bir sesle, ardından elime bir bardak tutuşturdu. "İşte! Yeşil Monsterbowle kokteyli. Çok sağlıklı. Saf meyve suyu, taze meyve, yeşil gıda boyası –ama organik!– ve bir yudumcuk beyaz şarap var. O da organik tabii."

Sisi elbisemin kabarık eteklerini kapıdan içeri sokmaya çalışırken, "Sizinkiler hafta sonu bir yere mi gittiler?" diye sordum.

"Ne?"

Sesimi on desibel daha arttırarak sorumu tekrarladım.

"Yoo, buralarda bir yerde olmalılar." Bahçe cücesinin dili biraz dolaşıyordu. "Kavga ettiler çünkü babam yeşil soya fasulyelerini havada atıp tutmaya kalktı, sonra herkesin onu taklit etmesini istedi. Annemin şapkasına isabet ettirene ödül koyunca birbirlerine girdiler. Hey, Muriel, gömme dolapta ne işin var? Tuvalet öbür tarafta."

"Tamam... burada kesinlikle bir şeyler ters gidiyor," dedim Gideon'a. Beni anlaması için haykırmam gerekiyordu. "Normalde insanların brokoliler gibi kümelenerek geceyarısını beklemeleri

ve sadece kendi eğlendikleri oyunlara katılmak için herkesi zorlayan Cynthia'nın anne babasının elinden kurtulmaya çalışmaları gerekirdi."

Gideon elimdeki bardağı alıp içindekinden bir yudum içti. Sonra da gülerek, "Sanırım açıklaması burada," dedi. "Bir yudumcuk şarapmış. Bunun yarısı votka. En az."

Tamam, bu birkaç şeyi açıklıyordu. Cynthia'nın Özgürlük Anıtı kılığındaki annesinin çılgın gibi dans ettiği oturma odasındaki dans pistine doğru baktım. "Leslie ve Raphael'e bakıp hemen buradan toz olalım," dedim.

Bir yeşil biber Gideon'a tosladı.

Yeşil biberin içindeki Sarah, "Pardon," diye mırıldandı ama sonra gözleri kocaman açıldı. "Ah, aman Tanrım, sen *gerçek* misin?" Yoklamak ister gibi işaret parmağıyla Gideon'un ceketini dürttü.

"Sarah, Leslie'yi gördün mü?" diye öfkeyle sordum. "Yoksa bunu hatırlamayacak kadar sarhoş musun?"

"Fazlasıyla ayığım!" diye bağırdı Sarah. Düşecekmiş gibi sendeleyince Gideon son anda kolundan yakaladı. "Bunu sana kanıtlayabilirim: Kürkü yırtık kel kör kirpi, kürkü yırtık kel kör kirpi! Sen de söylesene! Çünkü sarhoşsan bunu söyleyemezsin. Doğru değil mi?" Eğlencenin tadını çıkarıyormuş gibi görünen Gideon'a yiyecekmiş gibi baktı. "Eğer vampirsen beni rahatlıkla ısırabilirsin."

Bir an Gideon'un elinden bardağı kapıp Monsterbowle'u başıma dikmeyi düşündüm. Gümbür gümbür fokurdayan bu yeşil cehennem, ayağa kalkmış sinirlerime âdeta zehir etkisi yapmıştı.

Sisi elbisesi olsun ya da olmasın, aslında partiye gitmekten neredeyse vazgeçmek üzerieydik. Lucy ve Paul'le yaptığım konuşma beni öylesine sarsmıştı ki üzerimizdeki geçen yüzyıla ait kostümlerden kurtulup kiliseden dışarı çıktığımızda bile hâlâ korkunç bir şekilde titriyordum. Tek istediğim, kendimi yatağıma atmak ve ancak her şey bittiğinde uyanmaktı. Ya da en azından (yatak olayını çabucak gerçek dışı görüp bir kenara atarak) aşırı zorlanmış beynime bir iyilik edip rahat bir ortamda biraz sağlıklı düşünebilmekti. Hatta not kâğıtlarının üzerine kutucuklar ve oklar çizmek. Mümkünse çeşitli renklerde. Paul'ün birilerinin beynimize tünel kazdığına dair benzetmesini çok yerinde bulmuştum. Sadece yol haritası eksikti.

Ama Leslie partiye gelmemiz gerektiğine dair dört mesaj atmıştı. Özellikle sonuncusu nedense biraz acil durum kokuyordu. *"Kızınızı hemen kaldırsanız iyi olacak, yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim."*

"Vay canına, Gwenny!" Bu, her yanı yapay çimle kaplı Gordon Gelderman'dı. Gözlerini Sisi dekolteme dilerek dişlerinin arasından bir ıslık çaldı. "Bluzunun altında altın gibi bir kalbin olduğunu hep söylemişimdir!"

Gözlerimi yuvarladım. Gordon zaten insanı rezil etmekten başka bir şey bilmezdi ama Gideon'un böyle aptalca sırıtması gerekli miydi?

"Hey, Gordon! Arka arkaya dört kez söyle: Kürkü yırtık kel kör kirpi!" diye haykırdı Sarah.

"Kürkü yırtık kel kök kipri, kükrü yırtık ker köl kirpi, külkü yırtık kel köl kirpi," diye kendinden emin bağırdı Gordon. "Benim için sorun değil! Hey, Gwenny, punçtan içtin mi?" Bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğilip kulağımın içine böğürdü: "Korkarım tarifine... şey... biraz neşe katma fikrine kapılan sadece ben değilmişim."

Bir an gözümün önünde, büfenin yanından geçerken etraflarını kolaçan ettikten sonra gizlice içeri soktukları votka şişelerini birbiri ardına punç kâsesine boca eden parti konuklarının hayali belirdi.

Sarah bir yandan sendeleyip diğer yandan Gideon'un poposunu okşarken, "Beş tas hoşaf sana, beş tas hoşaf bana! Dört kez arka arkaya söylemeyi dene bakalım!" diyerek ezberine devam etti. "Leslie arka taraftaki kış bahçesinde. Karaoke yapıyorlar. Ben de o tarafa gidiyorum ama önce bir yudum daha punç alacağım." Başındaki yeşil örgü kukuletayı neşeyle salladı. "Bu gerçekten de şimdiye kadar katıldığım en iyi parti."

Gordon kıkırdadı. "Evet, Cynthia'nın bize teşekkür etmesi gerek. Bugünden sonra artık hiç kimse partilerine sıkıcı diyemez. Çok şanslı bir kız doğrusu! Ayrıca yiyecek servisi de çok fazla yeşil kanape göndermiş. Hepimiz birkaç dostumuzu aradık. Birkaç tanesi yeşil kostüm bir yana, doğru dürüst giyinmemişti bile!"

Gözlerimi bir kez daha yuvarladım ve kış bahçesine gidebilmek için Gideon'u çekiştirip çılgın gibi dans eden kalabalığın içinde kendime yol açmaya çalıştım.

Gordon bizi izledi. "Bugün yine Karaoke söyleyecek misin, Gwenny? Geçen sefer en iyileri sendin. Katie tişörtünün üzerine

su dökmeseydi oyumu sana verecektim. Çok seksi görünüyordu ve bu yüzden..."

"Ah, kapa çeneni, Gordon." Tam ona döneceğim sırada Charlotte'u gördüm. Ya da Charlotte'a benzeyen birini. Çünkü bu biri, kış bahçesinin üzerinde bir masaya çıkmıştı ve mikrofona avazı çıktığı kadar bağırarak Lady Gaga'nın *Paparazzi* şarkısını söylüyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Gideon kapı pervazına sıkıca tutunarak.

"*Ready for those flashing light,*"[48] diye şarkısına devam etti Charlotte.

Geçici olarak dilim tutulmuştu. Masanın çevresinde alkış tutan bir grup toplanmıştı çünkü Charlotte hiç de fena söylemiyordu.

Gordon hemen alkışçıların arasına katılıp haykırdı: "Soyun! Soyun!"

Raphael ve yeşile yakın Grace Kelly kostümü ile ona uygun dalgalı saç modeli içinde büyüleyici görünen Leslie'yi görünce, kalabalığın arasında o tarafa doğru ilerledim. Gideon hâlâ kapıda duruyordu.

"Sonunda!" diye bağırdı Leslie boynuma sarılarak. "Punçtan içtikten sonra bambaşka biri oldu. Saat dokuz buçuktan beri Saint Germain Kontu'nun gizli locasından söz ediyor ve aramızda zaman yolculuğuna çıkanlar olduğunu dair herkesi ikna etmeye çalışıyor. Onu eve götürmek için her yolu denedik ama yılan balığı gibi her seferinde elimizden kayıp gitti."

48 (İng.) Parlak ışıklara hazırlıklı ol. (ç.n.)

"Ayrıca bizden çok güçlü," dedi Raphael. Başına taktığı komik bir yeşil şapka dışında normal görünüyordu. "Daha önce onu neredeyse sokak kapısına kadar götürmeyi becerdim ama kolumu arkaya kıvırıp boynumu kırmakla tehdit etti."

"Şimdi de mikrofonu eline geçirdi," dedi Leslie karamsar bir yüzle. Sanki her an patlayabilecek bir saatli bombaymış gibi, başımızı kaldırıp Charlotte'a baktık. İtiraf etmek gerekirse, son derece hoş paketlenmiş bir saatli bombaydı.

Caroline abartmamıştı: Elf kostümü gerçekten büyüleyiciydi. Hiçbir Elf narin omuzlarından yeşil bir tül bulutu yükselen Charlotte kadar güzel görünemezdi. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu ve saçları sırtından aşağı, sanki onlarla birlikte doğmuş gibi görünen mükemmel yerleştirilmiş kanatlarına dek parlak bukleler halinde dökülüyordu. Her an kanatlanıp kış bahçesinde süzülmeye başlasa şaşırmazdım doğrusu.

Ancak şarkı söyleyen sesi hiç de bir Elf yumuşaklığında değildi. Lady Gaga'dan aşağı kalır yanı yok gibiydi.

"*You know that I'll be your Papa-Paparazzi,*"[49] diye mikrofona bağırdı, ardından Gordon, "Soyun!" diye yaygarayı basınca şehvetli hareketlerle parmaklarını birer birer ısırarak uzun, yeşil eldivenlerinden birini çıkarmaya başladı.

"Bu bir filmden," dedi Leslie ister istemez büyülenmiş bakışlarla. "Ama şu anda hangisi olduğunu unuttum."

Gordon eldiveni havada kapınca, kalabalık tezahürata başladı.

49 (İng.) Senin paparazzin ben olacağım, bunu biliyorsun. (ç.n.)

Herkes hep bir ağızdan "Devam!" diye tempo tutarken Charlotte diğer eldiveni çıkarmaya koyuldu. Ama sonra ansızın durdu. Kapıda duran Gideon'u görmüştü. Gözleri kısıldı. "Ah, şuna bakın, kim gelmiş!" dedi mikrofona. Bakışları başların üzerinde dolaştıktan sonra sonunda beni buldu. "Sevgili kuzenim de buradaymış –tabii! Hey, çocuklar, Gwendolyn'in aslında zamanda yolculuk yaptığını biliyor muydunuz? Aslında bu *ben* olmalıydım ama kader böyle istedi. Şimdi birden Kül Kedisi'nin aptal kız kardeşleri gibi burada duruyorum işte."

"Şarkıya devam!" diye bağırdı çevresindeki grup şaşkınlıkla.

"Soyun!" diye bağırdı Gordon.

Charlotte başını yana yatırarak kıvılcım saçan gözlerini Gideon'a çevirdi. *"But I won't stop until that boy is mine?*[50] Haha, kim demiş! Herhalde o kadar dibe vurmam." İşaret parmağını Gideon'dan tarafa uzatarak bağırdı: "O da zamanda yolculuk yapabiliyor. Çok yakında insanlığı tüm hastalıklardan kurtaracak."

"*Kahretsin*," diye mırıldandı Leslie.

"Biri onu oradan aşağı indirsin," dedim.

"Evet ama nasıl? Savaş makinesi gibi. Belki de üzerine ağır bir şey fırlatmalıyız," diye önerdi Raphael.

Charlotte'un seyirci kitlesi huzursuzlanmıştı. Ansızın keyfinin kaçtığını her nasılsa fark etmişe benziyorlardı. Sadece Gordon neşeyle bağırmaya devam etti: "Soyun!"

50 (İng.) Ama bu çocuk benim olana dek durmayacağım, (ç.n.)

Gideon'la göz teması kurmaya çalıştım ama o bakışlarını Charlotte'a odaklamıştı. Kendine yol açarak yavaşça onun durduğu masaya doğru yaklaştı.

Mikrofon, Charlotte'un aldığı derin soluğun sesini kış bahçesinin en kuytu köşelerine kadar taşıdı. "O ve ben, tarih hakkında her şeyi biliyoruz. Birlikte yapacağımız zaman yolculuğu için eğitildik. Menuette nasıl dans ettiğini bir görseniz. Ya da at binişini. Kılıç kullanışını. Ya da piyano çalışını."

Gideon neredeyse ona ulaşmıştı.

"Yaptığı her işte inanılmazdır. Sekiz dilde aşk ilan edebilir," dedi Charlotte rüya gibi bir sesle. Hayatımda ilk kez gözlerinde yaş görüyordum. "Bana bir kez olsun ilan ettiğinden değil –hayır. Çünkü gözü aptal kuzenimden başkasını görmüyor."

Dudaklarımı ısırdım. Bu kesinlikle kırılmış bir kalbin sesiydi ve dünyadaki hiç kimse bunu benden daha iyi anlayamazdı. Charlotte'un da bir kalbi olabileceği kimin aklına gelirdi? Leslie'nin badem ezmesi teorisinin doğru olmasını bir kez daha diledim. Ama şimdi benim kalbim de acıyla büzülmüştü ve içimde kabararak beni boğmakla tehdit eden kıskançlık dalgasının üstesinden gelmeye çalışıyordum.

Gideon elini Charlotte'a doğru uzattı. "Eve gitme zamanı."

Gordon biçerdöver makinesine benzer bir sesle, "Yuuuh!" diye bağırdı ama diğerleri soluklarını tutmuştu.

"Bırak beni," dedi Charlotte Gideon'a. Biraz sendeliyordu. "Henüz işim bitmedi."

Gideon bir sıçrayışta masanın üzerine çıktı ve elindeki mikrofonu alıp, "Gösteri bitmiştir," dedi. "Hadi, Charlotte, seni eve götüreyim."

Charlotte öfkeli bir kedi gibi tısladı. "Bana dokunursan boynunu kırarım. Krav Maga yapabilirim, biliyorsun!"

"Ben de, unuttun mu?" Gideon tekrar onun elini tuttu. Charlotte önce duraksadı, sonra ayakta zor duran sarhoş bir Elf gibi Gideon'un onu masadan indirmesine izin verdi.

Gideon bir kolunu onun beline dolayıp bize döndü. Yüz ifadesinden her zamanki gibi ne düşündüğü belli olmuyordu. "Bu işi çabucak halletmem gerek. Siz Raphael'le bana gidin," dedi hızla. "Orada buluşuruz."

Bir an göz göze geldik.

"Birazdan görüşürüz," dedi.

Başımı salladım. "Görüşürüz."

Charlotte artık bir şey söyleyecek durumda değildi.

İkisi uzaklaşırken, Kül Kedisi'nin, prensin beyaz atına binip uzaklaştığı sırada belki bir parçacık da olsa suçluluk duyup duymadığını merak ettim.

"Ebediyen" birçok "şimdi"den oluşur.

(Emily Dickinson)

14.

"Alkolden uzak durmak için bir neden daha," diye inledi Leslie. "İstediğin kadar evir çevir: Sarhoşken ne yaptığını bilmezsen, sonunda kendini tam bir aptal gibi hissedersin. En azından, pazartesi günü okulda Charlotte'un yerinde olmak istemem."

"Cynthia'nın da," dedim. Evden ayrılırken doğum günü çocuğunu iki alt sınıftan biriyle gardırobun içinde öpüşürken görmüştük. (Bu koşullar altında Cynthia'ya veda etmekten vazgeçmiştim, zaten bizi doğru dürüst karşılamamıştı bile.)

"Bay Dale'in tuhaf kurbağa ayaklarına kusan zavallı çocuğun da," dedi Raphael.

Chelsea Manor caddesine saptık. "Ama Charlotte'un performansına diyecek yoktu." Leslie bir mağazasının önünde durdu ama vitrindekilere bakmak yerine, kendi yansımasını hayranlıkla seyretti. "Bunu istemeyerek söylüyorum ama ona gerçekten acıdım."

"Ben de," dedim sessizce. Sonuçta Gideon'a âşık olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordum. Ne yazık ki herkesin içinde kötü duruma düşmenin de ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

"Biraz şansı varsa, ertesi sabah hiçbir şey hatırlamaz." Raphael kırmızı tuğlalı bir evin kapısını açtı. Gideon'un evi Daleler'in Flood Caddesi'ndeki evine çok yakındı ve parti için üzerimizi orada değiştirmeyi önermişti.

İçeriye girdiğimizde aklım Lucy ve Paul'e 1912'de yaptığımız ziyaretle öylesine meşguldü ki etrafıma ancak şimdi alıcı gözle bakabiliyordum.

Aslında Gideon'un şu yüz metrekarelik, uçsuz bucaksız, her yanı krom ve cam kaplı, futbol sahası kadar büyük televizyonu olan ultra modern dairelerden birinde oturduğunu sanıyordum. Ama yanılmışım. Sokak kapısından girer girmez karşıma çıkan dar bir koridor küçük bir merdivenin önünden geçerek, arka duvarında kocaman bir penceresi bulunan aydınlık oturma odasına çıktı. Duvarlarda tavana dek içi kitap, DVD ve karma karışık konmuş dosyalarla dolu raflar uzanıyordu. Pencere pervazının önünde gri renkli, bolca yastıklı, büyük bir kanepe duruyordu.

Odadaki kuşkusuz en kıymetli parça, kapağı açık duran bir kuyruklu piyanoydu ama bu saygınlığı arkasına kabaca dayanmış ütü masası tarafından yerle bir edilmişti. Yine piyano kapağının bir köşesine dikkatsizce atılmış ve Madam Rossini'nin büyük olasılıkla her yerde aradığı üç köşeli şapka da, bu tabloya hiç uymuyordu. Ama belki de Gideon'un, *Evim güzel evim*'den anladığı buydu.

"İçecek ne istersiniz?" diye sordu Raphael mükemmel bir ev sahibi gibi.

Leslie mutfaktaki evyenin içinde üst üste yığılmış ve üzerleri domates sosuna bezer bir şeyle kaplı tabaklara kuşkulu bir bakış

atarak, "Neyiniz var?" diye sordu. Sos gibi gördüğüm şey belki Gideon'un tıbbi deneylerinin bir sonucu da olabilirdi.

Raphael buzdolabını açtı. "Şey. Bir bakalım. Sütümüz var ama son kullanma tarihi geçen çarşamba sona ermiş. Portakal suyu... ah! Yoksa katılaşmış mı? Kutunun içinden tuhaf bir hışırtı geliyor. Ama şu çok daha umut vaat ediyor, bir tür limonata olması gerek..."

"Şey, ben su alsam daha iyi, lütfen." Leslie kendini gri kanepeye atmaya niyetlendi ama son anda bu tür sere serpe yayılmalara pek de uygun olmayan Grace Kelly elbisesini hatırlayarak, kibar bir şekilde kanepenin ucuna ilişti. Bense derin bir oh çekerek yanına çöküverdim.

"Zavallı Gwenny." Leslie sevgiyle yanağımı okşadı. "Ne gündü ama! Herhalde yorgunluktan bitkin olmalısın, değil mi? Bunun belli olmadığını söylemem seni teselli eder mi?"

Omuz silktim. "Biraz."

Raphael bardaklarla ve bir şişe suyla geri döndü, aralarında Rokoko tarzı giyinmiş bir adamın albümünün de bulunduğu dergi ve kitapları eliyle sehpanın üzerinden iterek yer açtı.

"Fırfırlarını yana çekip benim de sığabileceğim bir metrekarecik yer açabilir misin?" Bana doğru bakıp gülümsedi.

"Ah, elbisenin üstüne oturabilirsin," diyerek başımı arkaya attım ve gözlerimi kapadım.

Leslie ayağa fırladı. "Lafı bile olamaz! Bir yeri bozulabilir, bir daha Madam Rossini'den hiçbir şey ödünç alamayız. Hadi, ayağa kalk, seni şu korsajdan kurtarayım." Kolumdan çekerek

beni ayağa dikti ve Sisi elbisemi üzerimden çıkarmaya koyuldu. "Sen de başka tarafa bak, Raphael."

Raphael kendini boylu boyunca kanepeye atarak gözlerini tavana dikti. "Böyle iyi mi?"

Tekrar blucinimi ve tişörtümü giyip birkaç yudum su içtikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Kanepeye oturduğumuzda, "Lucy ve Paul'le buluşman... nasıl... geçti?" diye sordu Leslie kısık sesle.

Raphael acır gibi yan gözle bana baktı. "İnsanın anne babasının kendi yaşında görünmesi korkunç olmalı."

Başımı salladım. "Bu oldukça... tuhaf ve... heyecan vericiydi." Sonra uşakla karşılaştığımız andan başlayarak kan çemberinin çalınmış kronografla birlikte çoktan kapanmış olduğunu itiraf etmemize kadar her şeyi anlattım. "Felsefe taşını –ya da Xemerus'un dediği gibi *parlak tuzu*– ele geçirmiş olmamız gerçekten akıllarını başlarından aldı. Çok fazla heyecanlandılar. Lucy heyecanlandığında benden da fazla konuşuyor, inanılmaz, değil mi? Sitemlerine ancak onlarla olan... şey, akrabalık ilişkimizden haberim olduğunu söyleyince son verdiler."

Leslie gözlerini kocaman açtı. "Peki sonra?"

"Önce pek konuşmadılar. Sonra birkaç saniye yine herkes gözyaşlarına boğuldu," diyerek yorgunlukla gözlerimi ovuşturdum. "Sanırım son günlerde döktüğüm gözyaşıyla Afrika'daki kurak bölgeler yeşerebilir."

"Ah Gwenny." Leslie çaresizlikle kolumu okşadı.

Gülümsemeye çalıştım. "Evet, sonra onlara ölümsüz olduğum için ne Kont'un ne de başka birinin beni hiçbir şekilde *öldüremeyeceğiyle* ilgili sevinçli haberi verdik. Tabii başta inanmak istemediler ama zaman kısıtlı olduğu için kendimi hemen Millhouse'a boğdurtarak ya da buna benzer bir yol deneyerek onlara bunu kanıtlayamadık. Kiliseden zamanında geri sıçramak için acele etmemiz gerektiğinden, onları ağızları bir karış açık halde bırakıp gitmek zorunda kaldık."

"Peki, bundan sonra nasıl devam edecek?"

"Yarın sabah onları tekrar ziyaret edeceğiz ve Gideon dâhice planını açıklayacak," dedim. "Ne yazık ki onu bu akşam düşünmek zorunda ve o da benim yarım kadar yorgunsa, aklını toparlamakta zorlanacaktır."

"Ama bunun için bolca kahvemiz var. Hem ben de varım: Dâhi Leslie Hay." Leslie bana cesaret verircesine gülümsedi. Sonra derin bir iç geçirdi. "Ama haklısın, bu o kadar da kolay bir şey değil. Aslında kendi zaman yolcuğunuzu yapabilecek bir kronografınızın olması harika bir şey ama sonuçta onu sınırsız kullanamazsınız. Özellikle yarın tekrar Kont'a gitmeniz gerekirken. Bu durumda elapse olmak için kotanızda sadece iki saatiniz ya da daha az bir zaman kalacak."

"Hı?" dedim.

Leslie iç geçirdi. "*Anna Karenina*'yı okumadın mı? Günde beş buçuk saatten fazla elapse olamazsınız, yoksa yan etkiler başlıyormuş." Leslie Raphael'in hayran bakışlarını fark etmemiş gibi devam etti: "Şu tozu ele geçirmiş olmanız konusunda da

ne diyeceğimi bilmiyorum... bu çok tehlikeli. Umarım onu hiç kimsenin bulamayacağı bir şekilde saklamışsınızdır."

Bildiğim kadarıyla tozu koyduğumuz küçük şişe hâlâ Gideon'un deri ceketinin cebindeydi. Ama bunu Leslie'ye söylemedim. "Paul o tozu imha etmemizi belki yirmi kez söyledi."

"Adam aptal değil!"

"Hayır!" Başımı iki yana salladım. "Gideon onun elimizdeki en büyük koz olabileceğini söylüyor."

"Tanrım," dedi Raphael. "Onu şaka niyetine eBay'a koyup değerinin nasıl artacağına bakmalı. Tek kullanımlık ölümsüzlük tozu. En düşük teklif bir Pound."

"Kont'un dışında ölümsüz olmak isteyen birini tanımıyorum," dedim hafif alaycı bir sesle. "Etrafındaki herkes günün birinde ölmesi gerekirken hayatta kalmak korkunç olmalı. Ben bunu yaşamak istemem. Dünyada tek başıma kalmadan önce bir kayadan aşağı atlayacağım!" Bu düşünceyle birlikte boğazımdan yükselen hıçkırığı bastırmaya çalıştım. "Sizce ölümsüz olmam bir tür gen bozukluğundan kaynaklanıyor olabilir mi? Sonuçta bu durumda ailemde bir değil, iki zaman yolcusu var."

"Bunda gerçek payı olabilir," dedi Leslie. "Çember seninle birlikte kapanıyor, kelimenin tam anlamıyla."

Bir süre düşüncelere dalmış bir halde karşıdaki duvara baktık. Üzerine fırçayla Latince harflerle bir şeyler yazılmıştı.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu sonunda Leslie. "Buzdolabını doldurmayı unutma gibi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Raphael. "Bu, Leonardo da Vinci'den bir alıntı. De Villiersler onu araklayıp aile sloganı yapmışlar."

"Ah, o zaman karşılığı kesinlikle, *Biz hava atmıyoruz, gerçekten harikayız* ya da *biz her şeyi biliriz ve her zaman haklıyız*, gibi bir şey olsa gerek."

Kıkırdadım.

"*Arabanı bir yıldıza bağla*," dedi Raphael. "Anlamı bu." Hafifçe öksürdü. "Kâğıt kalem getireyim mi? Daha iyi düşünebiliriz, olur mu?" Utangaç bir şekilde sırıttı. "Şimdi böyle söylemem hastalıklı bir şey gibi görünebilir ama şu gizem oyunlarınız bana gerçekten de eğlenceli geliyor."

Leslie kanepede doğruldu. Yüzünde yavaşça bir gülümseme oluşurken burnunun ucundaki çiller neredeyse dans etmeye başlamıştı. "Bana da," dedi. "Yani, bunun bir oyun olmadığını ve ölüm kalım meselesi olduğunu biliyorum ama son haftalarda hiç bu kadar eğlenmemiştim." Bana özür diler gibi bir bakış attı. "Üzgünüm, Gwenny, insanın ölümsüz bir zaman yolcusu dostu olması süper bir şey, sanırım daha süperi böyle biri olmak."

Elimden başka bir şey gelmediği için güldüm. "Kesinlikle haklısın. Rollerimizi değişseydik bu benim için çok daha eğlenceli olurdu."

Raphael elinde kâğıt ve renkli kalemlerle geri döndüğünde, Leslie hemen kutucuklar ve oklar çizmeye koyuldu. "Özellikle şu muhafızların arasında Kont'un destekçileri olması, üzerinde epey düşünülmesi gereken bir durum." Bir an kaleminin ucunu ısırdı. "Bu biraz tahmine de dayalı ama olsun. Aslında bu kişi ya da kişiler herkes olabilir, değil mi? Sağlık bakanı, şu tuhaf

doktor, sevimli Bay George, Bay Whitman, Falk... ve şu kızıl saçlı budala, adı neydi?"

"Marley," dedim. "Ama o öyle biri değil."

"Ama Rakoczy'nin torunlarından. Ayrıca en kötüler daima hiç beklemediğin kişilerin içinden çıkar, bunu biliyorsun!"

"Bu doğru," dedi Raphael. "En zararsızlar genellikle en kötü olanlardır. Kekeleyen budalalardan sakınmak gerek."

"Kont'un yandaşı, ona Bay X diyelim, Gwendolyn'in büyükbabasını öldüren kişi olabilir." Leslie hararetle kâğıdın kenarlarını çizdi. "Kont iksiri ele geçirdiğinde de Gwendolyn'i öldürecek olan kişi de o." Bana sevgiyle baktı. "Ölümsüz olduğunu öğrendiğimden beri endişelerim bir parçacık daha azaldı."

"Ölümsüz ama yaralanabilir," dedi Gideon. Hepimiz yerlerimizden sıçrayarak korkuyla ona baktık. Eve sessizce girmişti ve şimdi kollarını kavuşturmuş, kapı pervazında dikiliyordu. Üzerinde hâlâ 18. yüzyıla ait takım elbisesi vardı ve onu görür görmez kalbim her zamanki gibi yerinden hopladı.

Sesimin aslında amaçladığım gibi tarafsız çıkmasına çabalayarak, "Charlotte nasıl?" diye sordum.

Gideon yorgun bir tavırla omuz silkti. "Sanırım yarın sabah birkaç ağrı kesici ilaç yutması gerekecek." Yanımıza yaklaştı. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Plan." Leslie kalemle kâğıdın üzerine bir şeyler çizerken dilini üst dudağına yapıştırmıştı. "Karganın büyüsünü de unutmamalıyız," dedi daha çok kendi kendine.

"Gid, muhafızların arasında Kont'un gizli yardımcısı *sence* kim olabilir?" Raphael bir yandan heyecanla tırnaklarını kemiriyordu. "Ben Falk Amca'dan şüpheleniyorum. Küçükken de bana hep tuhaf gelirdi."

"Ah saçma." Gideon yanıma gelip saçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra kendini karşımda duran yıpranmış koltuğa bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayayarak alnındaki saç perçemini geriye itti. "Lucy'nin söylediği şey aklımdan bir türlü çıkmıyor: Gwendolyn'in doğumuyla birlikte Kont'un ölümsüzlüğünün ortadan kalkması."

Leslie dikkatini çizdiği şemadan kurtararak başını salladı. *"Ama dikkat et, on ikinci yıldız çıktığında, dünyasal olanın kaderi artık durdurulamadığında,"* diyerek gizemli sözcüklerden alıntı yaptı ve bu aptalca mısralar tüylerimi yine diken diken ettiği için kendime kızdım. *"Gençliğin eriyecek, dünya zamanının yok oluşu için, meşe seçilmiş olacak bunun için."*

"Hepsini ezberledin mi?" diye sordu Raphael.

"Hepsini değil. Ama bazı mısralar nedense çok etkileyici," diye yanıtladı Leslie biraz utanarak. Sonra Gideon'a döndü. "Ben şöyle yorumladım: Kont sihirli tozu geçmişte yutarsa ölümsüz olacak. Ama sadece on ikinci yıldız çıkana, şey, yani Gwendolyn doğana kadar. Onun doğumuyla birlikte ölümsüzlüğü de hava civa olacak. Meşe dünya zamanının yok oluşu için seçilecek, yani Kont tekrar ölümlü olacak. Tabii bu süreci durdurmak için Gwendolyn'i öldürmediği takdirde. Ama daha önce iksiri elde etmesi gerek. Eğer iksiri hiçbir zaman ele geçiremezse ölümsüz de olamayacak. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

"Evet, sayılır," derken Paul'ü ve beynimizde açılan tünelleri düşündüm.

Gideon yavaşça başını iki yana salladı. "Peki ya bunca zamandır bir mantık hatası yaptıysak?" diye sordu. "Ya Kont sihirli tozu çoktan ele geçirmişse?"

Az kalsın yine "Hı?" diyecektim ama son anda kendime engel oldum.

"Bu olamaz, çünkü kronograftaki kan çemberi henüz kapanmadı ve diğer kronograftan çıkan iksir de umarım emin ellerdedir," dedi Leslie sabırsızlıkla.

"Evet," dedi Gideon kelimeyi uzatarak. "Şu anda öyle. Ama tabii ki bu böyle kalmayacak." Anlamsız bakışlarımızı fark edince iç geçirdi. "Bir düşünün: Kont belki de 18. yüzyılda –artık nasıl becerdiyse– iksiri ele geçirip ölümsüz olmuştur."

Üçümüz de ona bakakaldık. Neden olduğunu tam olarak anlamasam da, tüm bedenimdeki tüyler havaya dikildi.

"Bu da, onun şu anda kesinlikle hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor," diye devam etti Gideon, bu kez doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Dışarılarda bir yerlerde dolaşıyor ve bizim iksiri 18. yüzyıla getirmemizi bekliyor. Seni öldürmek için de fırsat kolluyor."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra ilk konuşan Leslie'ydi. "Seni tam anladığımı iddia etmeyeceğim ama herhangi bir nedenle farklı düşünseniz ve Kont'a gerçekten iksiri götürecek olsanız bile... hâlâ küçük bir sorunu var." Bu arada keyifle güldü, "Gwenny'yi *öldüremez* ki."

Raphael renkli kalemi masanın üzerinde fırıldak gibi çevirdi. "Ayrıca, Kont'un gerçek niyetini öğrendikten sonra bunu neden yapasınız ki?"

Gideon hemen yanıt vermedi. Yanıt verirken yüzü yine ifadesizdi: "Çünkü bize şantaj yapabilir."

Yüzümde soğuk ve nemli bir şey hissedince uyandım. Hemen arkasından Xemerius'un sesini duydum: "On dakika sonra saat çalacak!"

İnleyerek yorganı başıma çektim.

"Sana da yaranılmıyor. Dün uyandırmadığım için söylemediğini bırakmadın." Xemerius alınmıştı.

"Çünkü dün saati kurmamıştım. Şimdi de çok erken," diye homurdandım.

"Dünyayı megaloman bir ölümsüzden kurtarmak istiyorsan uykundan feda edeceksin," dedi Xemerius. Mırıldanarak odanın içinde bir tur uçtuğunu duydum. "Çünkü unuttuysan hatırlatayım, bu öğleden sonra onunla yüz yüze geleceksin. Hadi kıpırda, çık şu yataktan!"

Ölü numarası yaptım. Ki bu hiç de zor değildi çünkü kendimi neredeyse öyle hissediyordum –ölümsüzlükmüş. Ama Xemerius bu çabamdan pek etkilenmişe benzemiyordu. Yatağımın önünde keyifle kanat çırparak karga sesiyle kulağımın dibinde klişe atasözlerini sıralamaya koyuldu: *"Erken kalkan yol alır, erteye kalan arkaya kalır. Erken kalkan kuş, en iyi solucanı bulur."*

"Erken kalkan kuşun canı cehenneme," dedim ama Xemerius sonunda amacına ulaşmıştı. Öfkeyle yataktan yuvarlandım. Bunun sonucu olarak saat tam yedide Mabet'in önündeki metro durağındaydım.

Eh. Doğruyu söylemek gerekirse, saat yediyi on altı geçiyordu ama cep telefonum biraz ileriydi.

Sözleştiğimiz peronda beni bekleyen Leslie, "Sen de benim gibi yorgun görünüyorsun," dedi. İstasyonda bu saatte, üstelik pazar sabahı pek hareket yoktu, yine de Gideon'un buradan metro tünellerinden birine çaktırmadan nasıl gireceğini merak ediyordum. Peronlar ışıklandırılmıştı ve her yerde güvenlik kameraları vardı.

Tıklım tıklım dolu seyahat çantamı yere bırakıp salon direkleri arasında tehlikeli bir şekilde slalom yapan Xemerius'a öfkeyle baktım. "Suçlu Xemerius, annemin kozmetiklerini kullanmama izin vermedi, sözde çok gecikmişiz. Starbucks'a bile uğrayamadım."

Leslie başını merakla yana eğdi. "Eve mi döndün?"

"Elbette, nereye gidecektim?" diye sordum biraz kabaca.

"Şey, Raphael'le ikimiz çıktıktan sonra plan yapmaya biraz ara verdiniz sanıyordum." Burnunu kaşıdı. "Üstelik size kanepeden yatak odasına geçebilmeniz için yeterince zaman kazandıracağım diye Raphael'le vedamı ekstra uzun tuttum."

"Ekstra uzun mu?" diye sordum. "Ne özverili bir hareket."

Leslie sırıttı. "Evet, düşünsene," dedi. Bir nebze olsun yüzü kızarmamıştı. "Ama şimdi konuyu saptırma. Annene rahatça bende kalacağını söyleyebilirdin."

Yüzümü astım. "Evet, aslında ben de bunu yapmayı düşünüyordum. Ama Gideon taksi çağırmakta ısrar etti." Biraz mutsuz bir ses tonuyla ekledim: "Anlaşılan sandığım kadar baştan çıkarıcı değildim."

"Demek aynı zamanda –şey– sorumluluk sahibi," dedi Leslie teselli edercesine.

Slalom uçuşunu bitirmiş olan Xemerius, "Evet, öyle de denebilir," diyerek soluk soluğa ayaklarımın dibine kondu. "Ya da basitçe mıymıntı biri, uyuz, korkak," kısa bir soluk aldı, "dalgacı, ödlek, yüreksiz…"

Leslie saatine baktı. Merkez istasyona giden trenin gürültüsünü bastırmak için bağırarak, "Ama görünüşe bakılırsa dakik biri değil. Saat yediyi yirmi geçiyor," dedi. Trenden inen birkaç yolcuyu gözleriyle araştırdı. Sonra, birden gözleri parladı. "Ah, işte oradalar."

Xemerius yapmacık bir sesle, "Özlemle beklenen iki masal prensi bu sabah bir değişiklik yapmış ve beyaz atlarını ahırda bırakarak metroya binmişlerdi," diye nutuk attı. "Onları görünce iki prensesin gözleri parladı ve patlamaya hazır gençlik hormonları utangaç selamlaşma öpücükleri, aptalca sırıtmalar şeklinde birbiriyle çarpışınca zeki ve erişilmez güzellikteki iblis ne yazık ki çöp sepetine kusmak zorunda kaldı."

Utanmazca abartıyordu, hiç birimiz aptalca sırıtmıyorduk bir kere. En fazla biraz farklı gülümsüyor olabilirdik. Ayrıca hiç kimse utanmıyordu. Eh, belki ben hâlâ biraz öyleydim. Çünkü aklıma yine dün gece Gideon'un, boynundaki kollarımı çözüp, "Sana bir taksi çağırsam iyi olacak. Bugün çok yorucu geçti,"

deyişi gelmişti. Kendimi kazağın üstünden silkelenen iplik parçası gibi hissetmiştim. İşin acı tarafı, tam da ona, "Seni seviyorum," diyeceğim anda. Bunu çoktan biliyor olabilirdi ama... bunu ona hiç söylememiştim. Şimdi de bunu duymak isteyip istemediğinden pek emin değildim.

Gideon hafifçe yanağımı okşadı. "Gwenny, bunu yalnız da yapabilirim. Sadece yukarı çıkan nöbetçi muhafızı yakalayıp mektubu tekrar elinden alacağım."

"*Sadece* iyiymiş," dedi Leslie. Dün gece onun deyimiyle "Hareket taslağı" üzerinde çalıştığımız halde henüz dâhice bir plana sahip olmaktan oldukça uzaktık. Bu öğleden sonra Kont'un karşısına çıkmadan önce ne olursa olsun, Lucy ve Paul'le bir kez daha buluşmak zorundaydık. Ayrıca Gideon'un geçen hafta 1912'ye götürdüğü, Lucy ve Paul'ün nerede kaldıklarını bildiren mektupla ilgilenmeliydik. O mektup hiçbir koşulda o zamanki Büyük Üstat'ın ve de Villies ikizlerinin eline geçmemeliydi. Özel kronografımızla yapacağımız gizli zaman yolculuğumuz bedensel zarara uğramadan (Xemerius gibi çöp sepetlerine kusmadan) en fazla bir buçuk saatle kısıtlı olduğundan, her dakikayı akılcı kullanmakta oldukça zorlanacaktık.

Raphael kronografı gizlice muhafızların ana karargâhına götürerek, oradan sıçramayı ciddi ciddi önermişti ama ağabeyi onun kadar soğukkanlı değildi.

Buna karşın başka bir öneri getirmiş ve kitap raflarından birkaç rulo çekerek, *İnsanın üç boyutlu anatomisi* ve *İnsan eli-*

*nin damar sistemi*nin arasından Mabet'in çevresindeki yeraltı geçitlerini gösteren bir harita çıkarmıştı. Bu metro istasyonunda buluşmamızın nedeni de bu haritaydı.

"Bu işi biz olmadan mı halledeceksin?" Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Artık her şeyi birlikte yapacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Çok doğru," dedi Raphael. "Yoksa sonunda dünyayı tek başına kurtaran sen olursun." O ve Leslie kronografın başında nöbet tutacaklardı. Gerçi Xemerius bu duruma biraz alınmıştı çünkü bunu kendisinin de yapabileceğini iddia ediyordu. Ama başka bir yere sıçramak zorunda kalırsak Leslie ve Raphael'in kronografı alıp kaçabileceklerini bilmek çok daha rahatlatıcıydı.

"Ayrıca biz olmadan mutlaka bir yığın şeyi berbat edersin!" diye çıkıştı Leslie.

Gideon ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, anladım." Çantamı alıp saatine göz attı. "Dikkat edin. Bir sonraki tren saat 7.33'te geliyor. Bundan sonra diğer tren gelene dek ilk geçidi bulmamız için tam olarak dört dakikamız var. Söylediğimde el fenerlerinizi açın."

"Haklısın," diye fısıldadı kulağıma Leslie. "Bu emreden ses tonuna alışmak zaman alacak."

"*Merde!*"[51] Raphael'in sövgüsü son derece içtendi. "Kıl payı kurtulduk."

51 (Fr.) Pislik, (ç.n.)

Kesinlikle ona hak veriyordum. El fenerlerimizin ışığı karşımızdaki fayans duvarın üzerinde titreyerek, bembeyaz kesilmiş yüzlerimizi aydınlattı. Arkamızdaki metronun vagonları tünelin içinde gümbürdeyerek uzaklaşıyordu.

Dört dakika, artık şu anda öğrendiğimiz gibi, peronun sonundaki barikatı tırmanıp öteki tarafa atlamak ve rayların kenarından tünel boyunca koşmak için ucu ucuna bir zamandı. Gideon'un arkasından elli metre koştuktan sonra, tünelin sağ duvarında bulunan demir kapının önünde durup onun cebinden çıkardığı bir tür maymuncukla kilidi kırmaya çalışmasını çaresizlik içinde izlediğimizi de unutmamak gerekti. İşte o an, Leslie, Xemerius ve benim koro halinde, "Çabuk ol, çabuk ol, çabuk ol," diye çığlıklar atmaya başladığımız ve seslerimizin yaklaşmakta olan trenin gürültüsüyle bastırıldığı andı.

"Haritada nedense daha yakın görünüyordu," dedi Gideon hepimize özür diler gibi bakarak.

Kendini ilk toplayan Leslie oldu. El fenerinin ışığını önümüzde uzanan karanlığa doğru tutarak geçidin yaklaşık dört metre sonra bittiği duvarı aydınlattı. "Tamam, doğru yerdeyiz." Haritayı kontrol etti. "1912 yılında bu duvar henüz yokmuş. Arkası devam ediyor."

Gideon üzerinde tarihleri ayarlamak için kronografın eğilirken çantadan 1912'de giyeceğimiz giysileri çıkarıp blucinimin düğmesini açtım.

"Bunlar da ne?" Gideon şaşkın bakışlarla bana baktı. "Geçitlerde yerlere kadar elbiselerle mi koşacaksın?"

"Şey... ben... özgün olalım diye..."

"Başlatma özgünlüğüne," dedi Gideon.

Xemerius pençelerini birbirine vurdu. "Evet, başlatma!" diye hayranlıkla bağırdı. Sonra bana döndü: "Kötü davranışlar yavaş yavaş rengini belli ediyor. Ama zamanı gelmişti."

"Önce sen, Gwenny." Gideon bana bakıp başını salladı.

Kronografın önünde diz çöktüm. Leslie ve Raphael'in heyecanlı bakışları önünde kaybolmak biraz tuhaftı ama aradan geçen zaman içinde belli bir alışkanlık kazanmıştım. (Yakın gelecekte herhalde ekmek almak için bile son yüzyıla sıçrayabilirdim.)

Gideon hemen yanıma iniş yapıp el feneriyle ileriyi aydınlattı. 1912 yılında bulunduğumuz yerde duvar yoktu. Fenerin yuvarlak ışığı uzun ve basık geçidin içinde kayboldu.

"Hazır mısın?" diye gülümseyerek sordum.

"Sen hazırsan," diye gülümseyerek yanıtladı Gideon.

Ama gerçekten hazır olup olmadığımdan emin değildim. Metro tüneli içimdeki korkuyu böylesine tetiklediyse, çok geçmeden şiddetli bir klostrofobi krizine kapılma tehlikesi oldukça fazlaydı.

İleriye doğru devam ettikçe, geçidin tavanı alçalmaya ve yollar ikiye ayrılmaya başlamıştı. Ara sıra karşımıza daha aşağılara inen merdivenler çıkıyordu, bir ara yıkılmış bir geçitle karşılaşıp geri dönmek zorunda kaldık. Tek duyulan, soluklarımız ve hafif ayak sesleriydi, bir de Gideon'un ara sıra durup plana baktığı zaman çıkan kâğıt hışırtısı. Başka bir yerlerden de hışırtı ve pıtırtılar geldiğini hayal ediyordum. Bu labirentte herhalde bir fare ordusu yaşıyor olmalıydı, dev bir örümcek olsaydım ev ve av köşküm olarak burayı seçebilirdim.

"Tamam, buradan sağa dönmemiz gerek," diye mırıldandı Gideon dalgın bir sesle.

Sağa saptık. Bana öyle geliyordu ki bunu sanki kırkıncı kez yapıyorduk. Geçitler su damlası gibi birbirine benziyordu. Yön tayin edecek hiçbir şey yoktu. Ayrıca şu lanet olası planın doğru olup olmadığını kim biliyordu? Ya bu da Marley gibi budalanın biri tarafından çizildiyse? O zaman herhâlde 2250 yılında Gideon'la ikimizin el ele tutuşmuş iskeletlerini bulabilirlerdi. Ah hayır, tabii unuttum. Sadece Gideon'un iskeletini bulurlardı. Bense kanlı canlı bir halde onun kemiklerine tutunmuş olurdum. Ancak bu düşünce pek de içimi açmamıştı doğrusu.

Gideon durup iç geçirdi ve elindeki haritayı katlayıp pantolon cebine soktu.

"Kaybolduk, değil mi?" Sakin olmaya çalışıyordum. "Belki de harita çok eskiydi. Ya bir daha buradan..."

"Gwendolyn," diye sözümü kesti sabırsızlıkla. "Bundan sonrasında yolu tanıyorum. Fazla kalmadı. Gel."

"Yaa?" Utanmıştım. Ama bu sabah da biraz fazla, şey, *kız* gibiydim. O önde, ben arkada, hızlı adımlarla ilerledik. Gideon'un bu labirenti neden tanıdığını sandığı ise benim için bir bilmeceydi.

"Lanet olsun!" Bir su birikintisine basmıştım. Bu birikintinin hemen yanında da koyu kahve renkli bir sıçan oturmuş, el fenerimin ışığında bana kızıl gözlerini kırpıştırıyordu. Yüksek sesle ciyakladım. Ciyaklama herhalde sıçan dilinde "Ne tatlısın" anlamına geliyordu, çünkü sıçan arka ayakları üzerinde doğrulup başını yana eğdi.

"Hiç de tatlı değilsin," diye ciyakladım yeniden. "Defol!"

"Nerede kaldın?" Gideon bir sonraki köşede gözden kaybolmuştu.

Yutkundum ve farenin önünden geçmek için tüm cesaretimi topladım. Herhalde köpek gibi üzerime atlayıp baldırımı ısıracak değildi? Yine de emin olmak için Gideon'un beni beklediği köşeye kadar el fenerinin ışığıyla hayvanın gözlerini kamaştırdım. Tam köşeye varıp el fenerini indirdiğim sırada tekrar ciyakladım. Geçidin sonunda bir adamın silueti belirmişti.

"Orada biri var," diye fısıldadım.

"Kahretsin!" Gideon beni şimşek hızıyla yakalayıp gölgeye çekti. Ama çok geç kalmıştı. Ciyaklamasaydım bile, el fenerimin ışığı beni her durumda ele verecekti.

"Sanırım beni gördü!" diye fısıldadım.

"Evet, gördü!" dedi Gideon homurdanarak. "Çünkü o *Ben*'im! Ben eşeğiyim! Hadi! Bana karşı nazik ol!" Bu sözlerle birlikte beni geçide doğru geri itti.

Bir el fenerinin ışığı yüzüme doğrultulunca, "Ben... şey..." diye fısıldadım.

"Gwendolyn?" Bu, Gideon'un inanmayan sesiydi. Ama bu kez önden geliyordu. Birkaç saniye sonra Gideon'un önceki Ben'inin yoluna çıkmış olduğumuzu anladım, mektubu Büyük Üstat'a götürüyor olmalıydı. El fenerimi onun üzerine doğru tuttum. Ah Tanrım, evet, oydu! Birkaç adım ötemde durup tamamen şaşkın bir yüz ifadesiyle bana baktı. İki saniye boyunca el fenerlerimizle birbirimizin gözlerini âdeta kör ettik. "Burada ne işin var?" dedi sonra.

Elimden başka bir şey gelmediği için ona gülümsedim. Aslında, "Hey, hiç değişmemişsin," demeyi çok istediğim halde, "Ah, bunu açıklamak biraz zor," diyebildim. Diğer Gideon duvar çıkıntısının ardında ellerini yelpaze gibi sallayıp duruyordu.

"Açıkla bana!" dedi emredercesine genç Ben'i, birkaç adım yaklaşarak.

Diğer Gideon yine ellerini deli gibi sallayıp duruyordu. Ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım.

"Bir saniye lütfen." Genç versiyonuna dostça gülümsedim. "Bir şeyi çabucak açıklığa kavuşturmam gerek. Hemen dönerim."

Ama görünüşe bakılırsa ne genç ne de yaşlı olar. Gideon açıklayıcı bir konuşma dinlemeye hevesli değildi. Genç olan peşimden gelip kolumdan tutmaya çalıştığı sırada yaşlı olanı onun köşeye göz atmasını beklemeyip tüm şiddetiyle ikinci kişiliğinin üzerine atladı ve el fenerini alnının ortasına indirdi. Genç Gideon pataes çuvalı gibi yere yığıldı.

"Onun canını acıttın!" Yere eğilip alnındaki yarayı korkuyla inceledim.

"Atlatır," dedi diğer Gideon kayıtsızca. "Gel, devam etmemiz gerek! Mektubu çoktan vermiş, bu," kendine hafif bir tekme attı, "sana rastladığında geri dönüyordu."

Onu dinlemeyip yerde baygın yatan Ben'inin saçını okşadım. "Başını kendin patlatmışsın! Bana bu yüzden ne kadar kötü davrandığını hatırlıyor musun?"

Gideon hafifçe gülümsedi. "Evet. Gerçekten üzgünüm. Ama bu kimin aklına gelirdi ki? Hadi yürü! Bu salak uyanmadan gidelim. Mektubu vereli çok oldu." Sonra okkalı küfürler olduğunu

tahmin ettiğim, Fransızca birkaç söz söyledi çünkü içinde daha önce kardeşinin de kullanmış olduğu "Merde!" sözcüğü birkaç kez geçmişti.

"Hey hey hey, genç adam," dedi çok yakınımızda bir ses.

"Kanalizasyondayız diye böyle pis kelimeleri ağıza almak doğru mu?"

Gideon hızla arkasını döndü ama kimliği belirsiz kişiye vurmak için bir girişimde bulunmadı. Belki sesi dostça ve hafif alaycı olduğundandı. El fenerimi kaldırıp orta yaşlı bir adamın yüzünü aydınlattım, sonra üzerimize bir tabanca çevirip çevirmediğine bakmak için feneri yukarıdan aşağı gezdirdim. Ama tabanca falan yoktu.

"Ben, Doktor Harrison'ım," dedi hafifçe öne eğilerek ama bakışları yerde yatan Gideon'la ayakta duran Gideon arasında gidip gelince hafifçe şaşırdı. "Mmektubunuzu da biraz önce Kerberos nöbeti tutan çıraktan aldım." Üzerinde kırmızı mühür basılmış zarfı ceketinin içinden çıkardı. "Leydi Tilney bu mektubun hiçbir şekilde Büyük Üstat'ın ya da başka bir iç çember üyesinin eline geçmemesi gerektiğini bildirdi. Benim dışımda."

Gideon derin bir soluk alarak elinin tersiyle alnını ovuşturdu. "Biz de bunu engellemeye çalışıyorduk ama bu geçitlerde zaman kaybettik... sonra kendimle karşılaşmak aptallığında da bulundum." Mektubu alıp cebine soktu. "Teşekkürler."

"Hatasını itiraf eden bir de Villiers mi?" Doktor Harrison hafifçe güldü. "Bu oldukça yeni bir şey Ama neyse ki Leydi Tilney duruma el koydu ve onun planlarının başarısızlığa uğradığına

henüz tanık olmadım. Ayrıca ona karşı gelmek de tamamen boşuna." Yerde yatan Gideon'u işaret etti. "Yardıma ihtiyacı var mı?"

"Yarasını temizlemenin bir zararı olmaz, belki başının altına yumuşak bir şey..." diyeceğim sırada Gideon sözümü kesti: "Saçma! Bir şeyi yok." İtirazlarıma kulak asmadan kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Şimdi geri dönmeliyiz. Leydi Tilney'e selamlarımızı söyleyin, Doktor Harrison. Ayrıca teşekkürlerimi iletin."

"Benim için bir zevkti," dedi Doktor Harrison. Tam arkasını dönmek üzereyken aklıma bir şey geldi. "Ah, Doktor Harrison," dedim. "Gelecekte elapse olup onu ziyaret edersem korkmamasını Leydi Tilney'e söyler misiniz?"

Doktor Harrison başını salladı. "Elbette, seve seve." Bize el salladı. "Bol şans." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Arkasından, "Görüşürüz," diye bağıracağım sırada Gideon yine beni başka tarafa çekiştirdi. Baygın ikizi geçitte tek başına yatıyordu.

"Burası mutlaka biraz sonra sıçan kaynamaya başlar," dedim acıyla başımı iki yana sallayarak. "Kan kokusuna geleceklerdir!"

"Köpek balıklarıyla karıştırdın," dedi Gideon. Ama sonra ansızın olduğu yerde durup beni kollarına aldı. Başını saçlarımın içime gömüp, "Çok üzgünüm!" diye mırıldandı. "Çok aptalca davrandım! Beni fareler kemirse yeridir."

Bir anda her şeyi (ama her şeyi) unuttum ve kollarımı boynuna dolayıp onu öpmeye başladım, rastgele, neresi olursa –boynunu, kulağını, şakağını– ve sonra dudaklarını. Beni sıkıca kendine bastırdı ama sonra tekrar uzaklaştırdı.

"Bunun için gerçekten zamanımız yok, Gwenny!" diyerek kabaca elimden tutup çekeledi.

Derin bir soluk aldım, birkaç kez üst üste. Ve çok derin. Ama Gideon sustu. İki geçit sonra durup haritayı çıkardığında daha fazla dayanamayıp sordum: "Tuhaf öpüşüyorum, bu yüzden, değil mi?"

"Ne?" Gideon haritanın kenarından şaşkınlıkla bana baktı.

"Öpüşme konusunda tam bir felaketim, doğru değil mi?" Sesimin histerik çıkmamasına çabaladım ama elimde değildi. "Şimdiye kadar hiç... yani, böyle bir şeyi yapabilmek için biraz zaman ve tecrübe gerekiyor. Filmlerden her şey öğrenilmiyor, biliyorsun! Beni ittiğinde çok inciniyorum."

Gideon elindeki haritayı indirdi. El fenerinin ışığı yerde dolaştı. "Gwenny, dinle..."

"Evet, biliyorum, acele etmemiz gerek," diye sözünü kestim. "Ama bunu söylemek zorundaydım. İtilmekten... ya da taksi çağırmaktan daha kötü bir şey olamaz. Eleştiriye açığım. Yani, nazik bir şekilde ifade edildiğinde."

"Bazen gerçekten..." Gideon başını iki yana salladı, sonra derin bir soluk alıp ciddi bir ses tonuyla konuştu: "Beni öptüğünde, Gwendolyn Shepherd, ayaklarım yerden kesiliyor. Bunu nasıl yaptığını ya da nerede öğrendiğini bilmiyorum. Eğer bu bir filmse, en azından onu birlikte izlemeliyiz." Bir an durup soluk aldı. "Aslında söylemek istediğim şu: Beni öptüğünde, seni hissetmekten ve kollarımın arasına almaktan başka bir şey istemiyorum. Kahretsin, sana sırılsıklam âşık oldum, bu öyle bir his ki sanki birisi içime bir bidon benzin döküp kibrit çakmış

gibi! Ama şu anda birbirimizi... aklımızın sakin olması gerek. En azından birimizin." Bana olan bakışı, içimdeki son şüphe kırıntılarını da silip süpürmüştü. "Gwenny, tüm bu olanlar beni çok korkutuyor. Sensiz hayatımın bir anlamı kalmaz, sensiz... sana bir şey olursa ölürüm."

Ona gülümsemek istedim ama o anda boğazıma kocaman bir yumru oturdu. "Gideon, ben..." diye başladım ama beni susturdu.

"Senin de... benim gibi hissetmeni istemiyorum, Gwenny. Çünkü Kont bunu bize karşı kullanabilir. Bunu yapacağından da eminim!"

"Ama bunun için çok geç kaldı," diye fısıldadım." Seni seviyorum. Sen olmadan yaşayamam."

Gideon sanki her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Elimi tutup neredeyse ezercesine sıktı. "O halde Kont'un bundan asla, asla, asla haberinin olmamasını umalım."

"Ayrıca aklımıza da dâhice bir plan gelmesini," dedim. "Şimdi, burada sallanacağına kıpırda! Acelemiz var."

"On beş dakika, bir saniye daha fazla değil!" dedi Gideon. Hyde Park'ta, Serpentine Gallery'nin yakınlarında, gölü ve köprüyü görebileceğimiz kuytu bir yerdeydik. Gideon çimenlere yaydığımız piknik örtüsünün üzerinde duran kronografa doğru eğildi. Dünkü gibi harika bir ilkbahar günü olacağa benzese de, hava hâlâ buz gibiydi ve çimenler çiyden ıslanmıştı. Koşucular ve köpekleriyle yürüyüşe çıkanlar yanımızdan geçip gittiler, bazıları küçük grubumuza merakla baktı.

"Ama on beş dakika çok kısa," dedim. Bir yandan elbisemi yere değdirmeden etrafımda savaş gemisi gibi dalgalandıran tuhaf kalça yastıklarından oluşmuş aleti takmaya çabalıyordum. Bu sabah sırt çantası yerine koca seyahat çantasını almak zorunda kalmamın bir nedeni de buydu. "Ya gecikirse?" Ya da hiç gelmezse? Aslında içimden en çok bunun olmasından korkuyordum. "18. yüzyılda saatler hep doğru gitmiyor olabilir."

"O zaman şansına küssün," diye homurdandı Gideon. "Zaten başlı başına çılgınca bir fikirdi. Özellikle de bugün!"

"Bu kez haklı," dedi Xemerius uyuşuk bir sesle. Bavulun üzerine tünedi ve başını patilerinin üzerine koyup rahatça esnedi. "Geri döndüğünüzde beni uyandırın. Bu sabah kesinlikle fazla erken uyandım." Hemen ardından çantadan horultular yükseldi.

Leslie elbisemi dikkatle başımın üzerinden geçirdi. Bu, Kont'la ilk karşılaşmamda giydiğim ve o zamandan bu yana elbise dolabımda asılı kalmış olan, mavi çiçekli elbiseydi. "James'i gerçekten daha sonraya bırakabilirdiniz, ne zaman ziyaret edersen et, onun için nasılsa hep aynı gün, aynı saat olacak." Sırtımdaki küçük kopçaları iliklemeye koyuldu.

"Aynısı mektubu engelleme hikâyesi için de geçerliydi," diye karşı çıktım. "Bugün olması şart değildi. Örneğin Gideon kendi başını salı günü ya da gelecek yılın ağustosunda da patlatabilirdi, aynı kapıya çıkar. Tabii Leydi Tilney'in olaya el koyması dışında."

"Bu tür şeyler konuştuğunuzda hep başım dönmeye başlıyor," diye yakındı Raphael.

"Lucy ve Paul'le tekrar görüşmeden önce bunları halletmek istedim," dedi Gideon. "Bunu anlamak zor değil."

"Ben de James konusunu halletmek istiyorum," diyerek dramatik bir ses tonuyla ekledim. "Eğer bize bir şey olursa, hiç olmazsa onun hayatını kurtarmış oluruz!"

"Gerçekten de bunca insanın içinde, kaybolup tekrar ortaya çıkmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Raphael. "Yarın gazetelerde çıkacağınız ve televizyonun sizle röportaj yapmak isteyeceği aklınıza gelmiyor mu?"

Leslie başını iki yana salladı. "Boş laf," dedi enerjik bir sesle. "Yoldan yeterince uzaktayız ve kısa süreliğine yok olacaklar. Aptalca bakacak olanlar sadece köpekler." Xemerius'un horultuları kısa bir an tonunu değiştirdi.

"Ama unutmayın, geri sıçradığınızda tam olarak aynı noktaya inmeniz gerek," diye devam etti Leslie. "Şu sevimli ayakkabıyla yeri işaretleyin." Raphael'in ayakkabılarından birini elime tutuşturup gülümsedi. "Bu çok eğlenceli, gerçekten! Artık bunu her gün yapmak istiyorum!"

"Ama ben değil," dedi Raphael. Asık yüzüyle çoraplı ayağına bakıp parmaklarını kıvırdı, sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Sinirlerim kopacak kadar gerildi. Az önce metrodayken, takip edildiğimizden kesinlikle emindim! Muhafızların peşimize birini takması son derece mantıklı. Biri kronografı almaya kalkarsa adam akıllı tekme bile atamayacağım çünkü ayağımda sadece çorap var!"

"Biraz paranoyaklaştı," diye fısıldadı Leslie.

"Ne dediğini duydum," dedi Raphael. "Bu doğru değil, ben sadece... dikkatliyim."

"Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum," dedi Gideon, Leslie'nin sırt çantasını omuzlayarak. Enjektör ve aşıyı onun içine koymuştu. "Bu bir kerede on iki altın kuralın hepsini çiğnemek demek. Gel, Gwenny, önce sen." Yanına eğilip ona gülümsedim. James'in karşısına normal kılıkta çıkarsa bundan korkacağını açıklamaya çalıştıysam da, yeşil kostümünü giymemekte ısrar etmişti. Daha kötüsü, James bizi hiç mi hiç ciddiye almayacaktı.

"Bunu benim için yapıyorsun, çok teşekkür ederim," dedim yine de, ardından parmağımı yakutun altındaki deliğe soktum.

"Tamam, tamam," diye homurdandı Gideon, sonra yüzü gözlerimin önünden yok oldu. Tekrar bir şeyler görebildiğimde, kestane ağaçlarının dibindeydim ve ıslak yaprakların üzerine diz çökmüştüm. Çabucak ayağa kalkıp Raphael'in ayakkabısını iniş yaptığım yere koydum.

Sağanak halinde yağmur yağıyordu ve ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Sadece bir sincap jet hızıyla yanımdan geçip ağacın tepesine çıktı ve merakla beni gözetledi.

Gideon yanı başıma iniş yaparak çevresine bakındı. "Eh," dedi yüzündeki yağmur suyunu silerek. "At binmek ve aşı olmak için çok uygun bir hava diyebilirim."

"Şuradaki çalılıkların yanında durup bekleyelim," diye önerdim. Bu kez Gideon'u kolundan çekiştiren bendim.

Önce direndi, sonra, "Sadece on dakika," diye homurdandı. "O zamana kadar ortaya çıkmazsa Raphael'in postalına geri döneriz."

"Tamam, tamam," dedim.

Her ne kadar tanıdığımdan çok farklı görünse de, bu zaman diliminde de küçük gölün üzerinde gerçekten bir köprü vardı.

Üzerinden bir fayton geçiyordu. Diğer taraftan da tırıs giden yalnız bir atlı geliyordu. Bir kırat.

"Bu o!" diye bağırdım ve deli gibi el sallamaya başladım. "James! Buradayım!"

"Daha fazla göze çarpamaz mıydı?" diye sordu Gideon.

Fırfırlı pelerinli bir palto giymiş olan James, kenarlarından yağmur damlayan üç köşeli bir şapka takmıştı. Atını bizden birkaç metre ötede durdurdu. Bakışları ıslak saçlarımdan elbisemin eteklerine kadar indi, sonra aynı şekilde Gideon'u tepeden tırnağa süzdü.

Gideon Leslie'nin çantasını karıştırırken, "Sizler at tüccarı mısınız?" diye sordu James.

"Hayır, o doktor!" diye açıkladım. "En azından öyle sayılır. James'in bakışlarının Leslie'nin çantasının üzerindeki yazıya takıldığını gördüm. *Hello Kitty must die.*[52] "Ah, James, geldiğine çok sevindim," diye geveledim. "Bu havada... üstelik dün akşam baloda kendimi yeterince ifade edemedim. Çünkü seni gelecek yıl kapıp öleceğin bir hastalık mikrobundan korumak istiyorum. Çiçek ya da Variola, nasıl adlandırırsan. Bu hastalığı kapacağın kişinin adını unuttum ama boş ver. İyi haber, seni bu hastalıktan kurtaracak bir ilacımız var." Ona gülümsedim. "Sadece şu attan aşağı inip kolunu yukarı sıvaman gerek, sonra sana bunu vereceğiz."

52 (İng.) Hello Kitty ölmeli. – Bir çizgi karaktere gönderme, (ç.n.)

Monologum sırasında James'in gözleri gittikçe büyümüştü. Hector (gerçekten harika bir kırattı) geriye doğru sinirli bir adım attı. "Bu çok küstahça," dedi James. "Bana kuşkulu bir ilaç ve kuşkulu bir hikâye satmak için mi parka çağırdınız? Ayrıca refakatçınız bana tam bir haydut ve yol hırsızı gibi göründü!" Yan tarafında sallanan kılıcını görebilmemiz için paltosunun eteğini geriye doğru savurdu. "Sizi uyarıyorum! Silahlıyım ve kendimi nasıl koruyacağımı bilirim!"

Gideon iç geçirdi.

"Ah, James, şimdi beni iyi dinle!" Ona doğru yaklaşıp Hector'un dizginlerinden tuttum. "Sadece sana yardım etmek istiyorum ve fazla zamanım yok! Yani lütfen, şu attan aşağı in ve paltonu çıkar."

"Bunu kesinlikle yapmayacağım," dedi James öfkeyle. "Konuşmamız burada sona ermiştir. Yolumdan çekil, tuhaf kız! Umarım, bu son karşılaşmamızdır! Kış kış!" Gerçekten de kamçısıyla bana vurmak için elini kaldırmıştı. Ama bunu yapamadı çünkü Gideon onu yakalayıp attan aşağı çekiverdi.

"Bu tür oyunlar için zamanımız yok," diye homurdanarak James'in iki kolunu birden arkasına büktü.

James yılan balığı gibi kıvranırken, "İmdat!" diye ciyakladı. "Serseriler! Saldırıyorlar!"

"James! Bu sadece senin iyiliğin için," diye onu sakinleştirmeye çalıştım ama bana sanki şeytanın ta kendisiymişim gibi baktı. "Sen bilmiyorsun ama geldiğim yerde... biz dostuz. Hatta çok iyi dost!"

"İmdat! Deliler! Gasp var!" diye bağırdı James, Hector'a çaresizlikle bakarak. Ama kırat Siyah İnci'cilik[53] oynamaya pek niyetli değilmiş gibi görünüyordu. Kahramanca üzerimize saldırmak yerine başını eğip huzurlu bir şekilde otlamaya koyuldu.

"Ben deli değilim," diye James'e açıklamaya çalıştım. "Ben…

"Çeneni kapa da, şunun kılıcını al, Serseri Gwenny," diye sabırsızca sözümü kesti Gideon. "Sonra da sırt çantasından ampulü ve enjektörü çıkarıp bana ver."

Derin bir soluk alarak dediğini yaptım. Haklıydı, James'ten anlayış beklemek boşunaydı.

"İşte," diye homurdandı Gideon, ampulü dişiyle kırarak. "Önümüzdeki iki dakika boyunca bir kez daha kıpırdarsanız boğazınızı kesecek, anlaşıldı mı? Sakın bir daha yardım istemeye de kalkmayın."

Kılıcın ucunu James'in boğazına dayadım. "Şey, gerçekten, James, bunu başka türlü hayal etmiştim, bana inanmalısın! Bana kalsa hayaletinin okulumda dolaşmasına bir diyeceğim yok… Tanrım, seni çok özleyeceğim! Hatta yanılmıyorsam, bugün seninle son karşılaşmamız." Gözlerime yaşlar hücum etmişti.

James her an aklını kaçıracakmış gibi görünüyordu. "Paraya ihtiyacınız varsa, cüzdanımı alabilirsiniz ama canımı bağışlayın! Lütfen," diye fısıldadı.

"Evet, evet, tabii," dedi Gideon. Bol dökümlü paltosunun yakasını geriye itip aşı enjektörünü doğrudan boğazına dayadı. James teninde bir batma hissedince hafifçe inledi.

53 İngiliz yazar Anna Sewell'e ait, ana karakteri at olan bir roman, (ç.n.)

"Normalde kolun üstünden batırman gerekmiyor muydu?" diye sordum.

"Normalde hiç kimsenin kolunu sırtına kıvırmam," dedi Gideon homurdanarak. James bir kez daha inledi.

"Bu şimdi çok aptalca bir veda olacak," derken gözlerimin buğulanmasına engel olamıyordum. "Aslında boğazına kılıç dayamak yerine seni kucaklamayı çok isterdim! Okulda her zaman benim en iyi dostum oldun, Leslie'den sonra tabii." İlk gözyaşı damlası yanağımdan aşağı süzüldü. "Sen olmasaydın, 'Ekselansları,' 'Altesleri' ve 'Âlicenapları' arasındaki farkı asla öğrenemezdim ve…"

"Tamam," dedi Gideon eski dostumu serbest bırakarak. James boynunu tutup geriye doğru birkaç adım sendeledi. "Aslında oraya bir yara bandı yapıştırmak gerek ama onsuz da olur! Dikkat edin, mikrop kapmasın." Gideon kılıcı elimden aldı. "Şimdi atınıza binip arkanıza bakmadan buradan gidin, anlaşıldı mı?"

James başını salladı. Gözleri sanki kurtulduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi korkuyla açılmıştı.

"Hoşça kal," diye hıçkırdım. "Hoşça kal, James August Peregrin Pimplebottom! Sen şimdiye kadar tanıdığım en iyi hayalettin!"

James titrek bacaklarıyla soluk soluğa atına bindi.

"Kılıcı tekrar almak isterseniz, kestane ağaçlarının altında," diye seslendi Gideon ama James zavallı Hector'u çoktan mahmuzlamıştı. Ağaçların arasında gözden kaybolana dek arkalarından baktım.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu Gideon eşyalarımızı toplarken.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silip ona gülümsedim. "Teşekkür ederim! İnsanın sevgilisinin tıp öğrencisi olması harika."

Gideon sırıttı. "Ama yemin ederim, bu vurduğum son çiçek aşısıydı! Hastalar çok nankör oluyor."

Âşık olanlar ölemez çünkü aşk,
ölümsüzlük demektir.

(Emily Dickinson)

15.

"Gaza bas, moruk!" diye bağırdı Xemerius. "Kötülere gününü göstermenin zamanı geldi."

Gideon'un Mini'sindeydik ve Xemerius kucağıma oturmuştu. Araba öğle trafiğinin işkencesinde *Kıyı*ya doğru ilerliyordu.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım Xemerius'a. "Kont sonsuza dek bekleyebilir, bence sakıncası yok."

"Efendim?" Gideon soru sorar gibi bana baktı.

"Yok bir şey." Pencereden dışarı baktım. "Baksana Gideon, sence planımız yeterli olacak mı?" Sabahki keyfim uçup gitmiş, yerini tırnak kemirten ve titrememe neden olan bir tür huzursuzluğa bırakmıştı.

Gideon omuz silkti. "Yine de bu sabahki –nasıl demiştin– hareket taslağından daha iyi."

"Bunu ben demedim, bu ismi Leslie verdi," diye onu düzelttim. Bir süre ikimiz de kendi düşüncelerimize daldık. Kelimenin tam anlamıyla, hâlâ Lucy ve Paul'e yaptığımız ziyaretin etkisi altındaydık. Geri döndüğümüzde kendimizi bir kilise korosu çalışmasının tam ortasında bulunca, zamanda sıçramanın ne kadar zor

olabileceğini ancak o zaman anlamıştım. Yaşı yetmişin üzerinde bir yığın yaşlı soprano çil yavrusu gibi her yana kaçıştığı zaman. Ama şimdi en azından Saint Germain Kontu'yla buluşmamız için silahlanmıştık. Sonunda karar vermemize neden olan, Lucy'nin ortaya attığı fikir olmuştu ve biraz önce sözünü ettiğim tırnak kemirten huzursuzluğun asıl nedeni bu fikirdi.

"Çocuk! Düzgün sürsene!" diye ciyakladı Xemerius, pençeleriyle gözlerini kapatarak. "Kırmızı yanıyordu!"

Gideon gaza bastı ve önündeki taksiyi sollayıp muhafızların ana karargâhına giden sağdaki yola saptı. Çok geçmeden lastiklerini öttürerek park yerinde durdu. Bana dönüp elini omzuma koydu. "Gwendolyn," diye ciddi bir ses tonuyla başladı. "Her ne olursa olsun..."

Gerisini getiremedi. Çünkü tam o sırada yan kapı açıldı. Bunu yapanın aptal Bay Marley olduğunu düşünüp ağzıma geleni söylemek üzere hışımla arkamı döndüm. Ama bu, parlak kelini endişeyle ovuşturan Bay George'du. "Gideon, Gwendolyn, sonunda!" dedi sitemli bir sesle. "Bir saatten fazla geciktiniz."

"Akşam ne kadar geç olursa, konuklar o kadar güzel olur," diye gakladı Xemerius kucağımdan sıçrayarak. Gideon'a iç geçirerek bir bakış attıktan sonra arabadan indim.

"Gelin çocuklar," dedi Bay George ısrarla. "Her şey hazırlandı," diyerek koluma girdi.

Benim için, altın renkli ipek ile brokar üzerine krem renkli dantel ve işlemeleri olan rüya gibi bir elbise hazırlanmıştı. Gideon için de renkli işlemeli bir ceket.

"Yoksa bunlar *maymun* mu?" Gideon cekete sanki üzerine siyanür dökülmüş gibi baktı.

"Aslında kapuçin maymunu."[54] Madam Rossini Gideon'a gülümseyerek egzotik hayvan işlemelerinin 1782'de çok moda olduğu konusunda güvence verdi. Derin bir soluk alıp işlemeleri dikiş makinesinde orijinal modellerine göre çıkarmanın ne kadar zaman aldığını anlatmaya başlayacağı sırada kapının önünde bekleyip ikide bir saatine bakan Bay George duruma el koydu. Neden bu kadar acele ettiğini anlayabilmiş değildim. Sonuçta şu anda saat kaç olursa olsun, bu Kont için fark etmiyordu.

"Bugün belge odasından elapse olacaksınız," dedi Bay George önden giderken. Falk'u ve diğer muhafızları şimdiye kadar görmemiştik, herhalde hep birlikte Ejder Salonu'nda oturmuş muhafız yeminlerini tekrarlıyorlar, altın kuralları içiyorlar ya da muhafızlar başka ne yapıyorsa onu yapıyorlardı.

Sadece Bayan Jenkins elinde kalın bir dosyayla koridordan geçerken bize el salladı. (Hem de pazar günü!)

"Bay George, bugünkü talimatlar nedir?" diye sordu Gideon. "Dikkat etmemiz gereken ayrıntılar var mı?"

"Şey, Saint Germain Kontu için balo gününün üzerinden tıpkı sizinki kadar zaman geçti, yani iki gün," diye açıkladı Bay

54 Amerika'nın iç kesimlerinde yaşayan maymunlara verilen isim, (ç.n.)

George hevesle. "Mektubundaki talimatlar biraz aklımızı karıştırdı. Buna göre senin ziyaretin sadece on beş dakika sürecek Gideon ama Gwendolyn Kont'la üç buçuk saat geçirecek. Bu arada sana zaman kotanı dolduracak kadar görev verilecek çünkü bundan önce elapse olmamanız gerektiğini açıkça ifade etmiş." Bir an durup yere kadar inen pencereden Mabet kilisesine baktı. Manzarası buradan harika görünüyordu. "Bu imalardan hiçbir şey anlamadık ama... Kont herhalde kan çemberinin çok yakında kapanacağını tahmin ediyor. Hazır olmamız gerektiğini yazmış."

"Ah, ah," dedi Xemerius.

Bense *of, of,* diye düşündüm Gideon'a kısa bir bakış atarak. Anlaşılan Kont, dünkü Safir ve Kara Turmalin operasyonunun karaya oturacağını hesaba katmış gibiydi. Bu yüzden de sanki daha önce başka bir plan hazırlamıştı.

Büyük olasılıkla bizimkinden çok daha dâhice bir plan.

Tırnak kemirten huzursuzluğum artık büsbütün korkuya dönüşmüştü. Kont'la yalnız kalacağımı düşünmek kollarımdaki tüyleri havaya dikiyordu. Gideon sanki düşüncelerimi okumuş gibi ansızın durup Bay George'e aldırmadan beni kendine çekti.

"Her şey düzelecek," diye fısıldadı kulağıma. "Unutma, sana hiçbir şey yapamaz. Bunu bilmediği sürece güvendesin."

Ona kapuçin maymunu gibi sıkıca yapıştım.

Bay George hafifçe öksürdü. "Birbirinize tekrar katlanabildiğinize sevindim," dedi. Yüzünden yaramaz bir gülümseme geçti. "Ama yine de devam etmeliyiz."

Xemerius'un, "Ona dikkat et, seni mankafa!" diye haykırdığını duydum, ardından 1782'ye sıçradım. İner inmez ilk gördüğüm şey, yarım metre ötemde duran Rakoczy'nin suratı oldu. Hafif bir çığlık atarak yana sıçradım, Rakoczy korkuyla geri sendeledi.

Bir kahkaha duyuldu, kulağa hoş ve melodik gelse de ensemdeki bütün tüyleri havaya dikmişti. "Yana çekilmenin daha iyi olacağını sana söylemiştim, Miro."

Gideon yanıma iniş yaparken yavaşça arkamı döndüm. İşte, orada duruyordu, Saint Germain Kontu. Üzerinde basit görünümlü koyu gri kadife bir ceket vardı, beyaz peruğu her zamanki gibi başındaydı. Bastonuna dayanmıştı, bir an gözüme yaşlı ve kırılgan göründü, çok yaşlı.

Ama sonra duruşunu dikleştirdi ve mumların ışığında dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle büzüldüğünü gördüm. "Hoş geldiniz, sevgili çocuklarım. Sizi sağ salim görmek beni sevindirdi. Tabii Alastair'in, Gwendolyn'in ölümüne dair zevkten dört köşe yaptığı tasvirlerin sadece can çekişmekte olan bir adamın hayal ürünü olması da." Bir adım yaklaşıp inceler gibi bana baktı. Herhalde bir reverans bekliyordu ama bu ancak birkaç saniye sonra aklıma gelmişti. Hemen dizlerimi kırıp eğildim. Tekrar doğrulduğumda, Kont dikkatini çoktan Gideon'a vermişti bile.

"Bugün formaliteleri bir kenara bırakalım. Büyük Üstat'tan mektup var mı?" diye sordu. Gideon Bay George'un verdiği mühürlü mektubu ona uzattı.

Kont mührü kırıp mektubu okurken odaya kısaca bir göz attım. Bir çalışma masası, birçok koltuk ve sandalye vardı. Duvarlar çepeçevre kapaksız dolaplarla kaplıydı, dolapların içleri kitaplar,

kâğıt ruloları ve dosyalarla tıklım tıklım doluydu. Şöminenin üzerinde tıpkı bizim zamanımızdaki gibi bir tablo asılıydı ama bu Saint Germain Kontu'nun portresi değildi, aksine odaya uygun bir şekilde kitaplar, parşömenler, bir tüy kalem ve mürekkep hokkasından oluşan bir natürmorttu. Rakoczy davet beklemeden kendini sandalyelerden birinin üzerine atıp çizmelerini çalışma masasına dayadı. Parlak kılıcını yanından ayıramadığı oyuncağı gibi gevşekçe elinde tutuyordu. Tüylerimi ürperten donuk bakışları üzerimde dolaştı, ardından dudakları küçümsercesine çarpıldı. Eğer son karşılaşmamızı hatırladıysa, o halde davranışı için özür dilemeye pek niyeti yokmuş gibiydi.

Kont mektubu okumayı bitirmişti, yoklar gibi beni süzdükten sonra başını salladı. "*Karganın büyü yeteneğini almıştır, daireyi on ikinin oluşturduğu sol majörle kapatır.* Lord Alastair'in ölümcül kılıcından nasıl kurtuldun? Bunu sadece uydurdu mu?"

"Gwendolyn'i gerçekten yaraladı," dedi Gideon. Sesinin bu kadar sakin ve dostça çıkmasına şaşırmıştım. "Ancak zararsız bir çizikti, gerçekten şansı varmış."

"Sizi bu duruma soktuğum için üzgünüm," dedi Kont. "Saçınızın teline zarar gelmeyeceğine dair size söz vermiştim. Ama dostum Rakoczy o akşam biraz görev bilincinden uzaktı, değil mi Miro? Bazen başkalarına fazla güvenmemek gerektiğini de böylece bir kez daha anlamış oldum. Çekici Leydi Lavinia bana gelmeseydi, birinci sekreterim herhalde çoktan ayılıp ortalıktan toz olacaktı... ve Lord Alastair tek başına kan kaybından ölecekti."

"Çekici Leydi Lavinia bize zaten ihanet etmişti," diye ağzımdan kaçıverdi. "O bizi..."

Kont elini kaldırdı. "Her şeyi biliyorum, çocuğum. Alcott'un günahlarını itiraf edecek epey zamanı oldu."

Rakoczy bir kahkaha attı.

"Alastair de bize çok şey anlattı, gerçi sonlara doğru ne dediği pek anlaşılmadı, değil mi Miro?" Kont pis pis gülümsedi. "Ama bunu daha sonra konuşuruz, bugün zamanımız kısıtlı." Mektubu yukarı kaldırdı. "Şimdi, Gwendolyn'in gerçek kökeni açıklığa kavuştuğuna göre, anne ve babasını küçük bir kan bağışı için ikna etmek zor olmayacak. Umarım hepiniz talimatlarımı tam olarak izlemişsinizdir?"

Gideon başını salladı. Yüzü bembeyazdı ve gergin olduğu belliydi ama bana bakmaktan çekiniyordu. Bu arada, kabaca bakıldığında şu ana dek her şey olması gerektiği gibi gitmişti, aşağı yukarı. "Kara Turmalin ve Safir operasyonu bugün yapılacak. Eğer şu duvardaki saat doğruysa, birkaç dakika içinde 2011 yılına geri sıçrayacağım. Orada da Lucy ve Paul'ü bulmak için her şey hazırlanmış olacak."

"Çok doğru," dedi Kont keyifle, ceketinin cebinden bir mektup çıkarıp Gideon'a uzattı. "Bu mektupta planımı kabaca anlattım. Gelecekteki muhafızlarımdan hiçbiri senin yoluna çıkmak gibi bir fikre kapılmasın."

Şömineye yaklaşıp bir süre dalgın gözlerle yanan ateşi seyretti. Kartal burnunun üzerindeki gözleri parlıyordu ve odanın içi sanki birden onun varlığıyla dolmuştu. Kollarını yukarı kaldırdı. "Bugün tüm kehanetler yerine gelecek. Bugün insanlığa daha önce hiç bilinmeyen bir ilacın etkili gücü nasip olacak," diye bağırdı. Küçük bir ara verdikten sonra alkış beklermiş gibi

bize baktı. Kısa bir an hayranlıkla "Vay canına! Harika!" deyip dememeyi düşündüm ama o an oyunculuk yeteneğim kesinlikle formda değildi. Gideon da ona sessizce baktı. Rakoczy de bu önemli anda hafifçe geğirmek küstahlığında bulundu.

Kont öfkeyle dilini şaklattı. "Pekâlâ," dedi sonra. "Sanırım böylece her şey söylenmiş oldu." Bana yaklaşıp elini omzuma koydu. Geçitteki örümcekte olduğu gibi, elini omzumdan silkip atmamak için kendime güçlükle hâkim oldum. "İkimiz, güzel çocuk, birlikte zaman geçireceğiz, öyle değil mi?" dedi yağlı sesiyle. "Bana genç Gideon'dan daha uzun bir süre eşlik etmen gerektiğini biliyorsun herhalde?" Başımı sallarken Kont'un kadınlar hakkındaki fikirlerini yavaş yavaş tekrar gözden geçirip geçirmediğini merak ettim. Her şeyi anladığımı varsayıyorsa, o halde o kadar da aptal olamazdım, değil mi? Ama kendine hâkim bir ses tonuyla devam etti: "Sonuçta genç Gideon'umuz kanlarını vermedikleri takdirde kızlarının öleceğini Kara Turmalin ve Safir'in akıllarına iyice sokmalı." Kısık sesle gülerek Gideon'a döndü. "Rakoczy'nin bakire kanına olan düşkünlüğünden ve Transilvanyalıların kalbi canlı bedenden sökme âdetlerinden söz ederek hikâyeni biraz süsleyebilirsin... ama bunun gerekli olacağını hiç sanmıyorum. Bu aptal genç insanları iyi tanıyorsam, hemen kanlarını vereceklerdir."

Rakoczy ulur gibi bir kahkaha kopardı. Kont da ona katıldı: "İnsanlar çok kolay manipüle edilebiliyorlar, değil mi?"

"Ama Gwendolyn'i gerçekten de..." Gideon'un bakışları biraz titriyordu. Hâlâ bana dönüp bakmamıştı.

Kont gülümsedi. "Neler düşünüyorsun, sevgili çocuğum? Hiç kimse onun saçının teline dokunmayacak. Sadece bir süreliğine benim rehinem. Sen onların kanlarıyla birlikte 1912'den tekrar 2011'e sıçrayıncaya dek..." Sesini yükseltti. "Kardeşlik bir araya toplanıp kronograftaki kan çemberi kapandığında da, bu kutsal salonlar titreyecek." Derin bir soluk aldı. "Ah, bu büyülü anda orada olabilmeyi çok isterdim. Bana her şeyi tam olarak anlatmalısın!"

Evet, evet, tabii. Boş laflar. Elimde olmadan dişlerimi sıktığımı fark ettim. Çenem acımaya başlamıştı. Bu arada Kont Gideon'un yanına gelmişti. Birbirlerine öyle yakındılar ki burunlarının ucu neredeyse birbirine değecekti. Gideon kılını bile kıpırdatmadan bekledi. Kont işaret parmağını yukarı kaldırdı. "Sonra görevin, on iki yıldızın altında oluşan iksiri hemen bana getirmen." Gideon'u her iki omuzundan tutarak gözlerinin içine baktı. "*Hemen!*"

Gideon başını salladı. "Tek merak ettiğim, iksiri neden bu yıla getirtmek istediğiniz," dedi. "Bizim zamanımızdaki insanlığın yararına kullanılmayacak mıydı?"

"Zekice ve filozofça bir soru." Kont gülümseyerek onu bıraktı. "Bunu sorduğuna sevindim. Ama şimdi bu tür konuşmaların zamanı değil. Görev tamamlandığında sana karmaşık planlarımdan seve seve söz edeceğim."

Neredeyse bir kahkaha koyuverecektim. Ama gerçekten neredeyse. Gideon'un bakışlarını yakalamaya çalıştım, bunu fark ettiğinden emin olsam da, inatla başka tarafa baktı. Yelkovanı acımasızca ilerleyen saate...

"Bir şey daha var: Lucy ve Paul'ün kendi kronografları var," dedi Gideon. "Sizi burada ziyaret etmeye kalkışabilirler, bugün ya da daha erken bir zamanda... ve her şeyi engelleyebilirler, iksirin buraya getirilmesini de."

"Pekâlâ... süreklilik yasasıyla ilgili çok şey öğrenmiş olsan da, bugüne dek planlarımı sabote etmeyi başaramadıklarını bilmen gerek, yoksa burada oturuyor olmazdık, değil mi?" Kont gülümsedi. "İksir elime geçene kadar da geçireceğim saatler için elbette son derece farklı önlemler aldım. Rakoczy ve adamları yanımıza izinsiz yaklaşmaya kalkan herkesi öldürecek."

Gideon başını sallayıp elini midesine koydu. "Zaman geldi," dedi. Sonunda göz göze gelebilmiştik. "İksiri alır almaz geri döneceğim."

"Bu görevi mükemmel bir şekilde yerine getireceğinden eminim, oğlum," dedi Kont coşkuyla. "İyi yolculuklar. Gwendolyn ve ben bu zamanı bir kadeh Porto şarabı içerek değerlendireceğiz."

Bakışlarımı Gideon'a diktim ve ona tüm sevgimi göstermeye çalıştım. Birkaç saniye sonra gözlerimin önünde yok olup gitti. Ağlamak istiyordum ama dişlerimi sıkmaya devam edip kendimi Lucy'yi düşünmeye zorladım.

Leydi Tilney'in salonunda sandviç ve çay eşliğinde planımızı tekrar tekrar gözden geçirmiştik. Onu kesin olarak yenmek istiyorsak, Kont'u kendi silahıyla vurmamız gerektiğini biliyordum. Bu da kulağa çok basit gelmişti, en azından Lucy tahmininde haklıysa. Bunu öylece, pat diye ortaya atıvermişti, önce bunu reddetmiştik ama sonra ilk olarak Gideon başını sallayarak "Evet,"

demişti. "Haklı olabilirsin." Sonra tekrar odanın içinde kaplan gibi ileri geri yürümeye başlamıştı.

"Diyelim ki Kont'un dediğini yapıp Gideon'a kanlarımızı verdik," diye devam etmişti Lucy. "O zaman ikinci kronografın kan çemberini kapayabilir ve iksiri Kont'a götürür, o da böylece tekrar ölümsüz olur."

"Bu tam olarak yıllardır canımızı dişimize takarak engellemeye çalıştığımız şey, değil mi?" diye sormuştu Paul.

Lucy elini kaldırıp, "Bir saniye. Bırak da, en azından her yönüyle düşünelim."

Başımı sallamıştım. Aslında nereye varmak istediğini anlamamıştım ama beynimin derinliklerinde beliren hafif bir soru işareti gittikçe ünlem işaretine dönüşmeye başlamıştı. "Kont ben doğana dek ölümsüzdü."

"Doğru," demişti Gideon. Birden durarak, "Bu da onun dünya tarihinde kanlı canlı dolaşıyor olduğu anlamına geliyor. Bizim zamanımızda da."

Paul kaşlarını yukarı kaldırmıştı. "Yani sizce..."

Lucy başıyla onaylamıştı. "Kont'un tüm olanları canlı ve renkli izlediğini sanıyoruz." Kısa bir ara vermişti. "Hem de en ön sıradan."

"İç çemberde," diye tahmin yürütmüştüm.

Diğerleri başlarını sallamışlardı. "İç çember. Kont muhafızlardan biri..."

Kont'un yüzüne baktım. *O kimdi?* Şöminenin üzerindeki saatin tiktakları duyuluyordu. Geri sıçramam için önümde sonsuzluk kadar uzun bir süre vardı.

Kont koltuklardan birine oturmam için işaret etti, iki kadehe kırmızı şarap doldurup birini bana uzattı. Sonra karşımdaki koltuğa otururak kadehini bana doğru kaldırdı. "Sağlığına, Gwendolyn! Birbirimizi iki hafta önce bugün tanıdık, eh, en azından benim tarafımdan bakıldığında. Seninle ilgili ilk izlenimim pek de iyi değildi. Ama zamanla dost olduk, değil mi?"

Evet, ne demezsin. Şarabımdan bir yudum aldım: "İlk karşılaşmamızda beni neredeyse boğuyordunuz." Bir yudum daha aldım. "O zaman düşünceleri okuyabildiğinizi sanıyordum," diye oldukça cesur bir şekilde devam ettim. "Ama yanılmışım."

Kont halinden hoşnut bir tavırla güldü. "Baskın olan düşünce akımlarını elbette algılayabilirim. Ama yeteneklerim bir sihir değil. Aslında bunu herkes öğrenebilir. Son görüşmemizde sana Asya'ya yaptığım ziyaretlerden, oradaki bilgelikleri ve Tibet rahiplerinin yeteneklerini öğrendiğimden söz etmiştim."

Evet, bu doğruydu. Geçen sefer onu pek de can kulağıyla dinlediğim söylenemezdi. Şimdi de söylediklerini dinlemekte zorlanıyordum. Kelimeleri kulağıma ansızın tuhaf bir şekilde kopuk kopuk, uzatılmış gibi gelmeye başlamışlardı, sonra tekrar sanki şarkı söyler gibi melodik bir sese büründüler. "Bana neler oluyor..." diye mırıldandım. Her şeyi pembe bir tülün ardından görmeye başlamıştım, gözkapaklarımı kırpıştırdığım halde tül kaybolmuyordu.

Kont konferansını kesti. "Başın dönüyor, değil mi? Şimdi ağzın da kurumaya başladı, doğru mu?"

Evet! Bunu nereden biliyordu? Peki, sesi neden teneke gibi çıkıyordu? Tuhaf pembelikteki sisin ardından ona baktım.

"Korkma, küçüğüm," dedi. "Hemen geçecek. Rakoczy acı çekmeyeceğine dair söz verdi. Kramplar başlamadan önce uykuya dalmış olacaksın. Biraz da şansın yardımıyla, her şey bitene dek bir daha uyanmayacaksın."

Rakoczy'nin kahkahasını duydum. Lunaparklardaki korku tünelinden gelen seslere benziyordu. "Neden..." Konuşmaya çabaladım ama dudaklarım bir anda uyuşmaya başlamıştı.

"Bunu kişisel olarak alma," dedi Kont soğuk bir sesle. "Ama planlarımı gerçekleştirebilmem için seni öldürmem gerek. Bu da kaderin belirlediği bir şey."

Gözlerimi açık tutmak istedim ama yapamadım. Çenem göğsüme düştü, ardından başım yana kaydı ve son olarak gözlerim kapandı. Karanlık her yanımı kapladı.

Tekrar kendime geldiğimde, *belki bu kez gerçekten de öldüm,* diye düşündüm. Aslında melekleri boğum boğum etleriyle aptalca sırıtan küçük, çıplak erkek çocuklar olarak hayal etmemiştim, tıpkı buradaki arp çalan örneğinde olduğu gibi. Ama bunlar sadece tavana resmedilmişlerdi. Gözlerimi tekrar kapadım. Boğazım öyle kuruydu ki güçlükle yutkunabildim. Sert bir zemin üzerinde yatıyordum ve kendimi son derece yorgun hissediyordum, öyle ki artık bir daha kıpırdayamayacakmış gibiydim.

Sağ kulağımın gerisinde bir yerlerde bir mırıltı duydum. Tannlar'ın Şafağı'daki[55] cenaze marşıydı, Leydi Arista'nın en sevdiği

55 Richard Wagner'in Nibelungen Yüzüğü (Der Ring des Nibelungen) adlı opera dörtlemesinin 4. ve son perdesinin adı, (ç.n.)

opera. Parçayı son derece neşeli bir şekilde yorumlayan ses bana tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramadım. Sesin kime ait olduğuna da bakmam olanaksızdı çünkü gözlerimi açamıyordum.

"Jake, Jake," dedi ses. "Foyamı özellikle senin ortaya çıkaracağını hiç tahmin etmezdim. Ama şimdi tıp Latincen de sana daha fazla yardım edemez." Ses hafifçe güldü. "Çünkü uyandığında, ben çoktan dağları aşmış olacağım. Brezilya yılın bu zamanında çok güzel olur, bilmelisin. 1940'tan sonra orada yaşadım. Arjantin ve Şili de çok şey vaat ediyor." Ses Wagner temasının birkaç ritmini ıslıkla çalmak için bir ara verdi. "Güney Amerika beni hep çekmiştir. Ayrıca Brezilya da dünyanın en iyi estetik cerrahları var. Beni şu can sıkıcı deri sarkmalarından, kanca burnumdan ve çıkık çenemden kurtardılar. Neyse ki kendi portreme benzer bir tarafım kalmadı."

Uyuşmuş kollarım ve bacaklarım karıncalanmaya başlamıştı. Ama kendime hâkim oldum. Hareket etmediğim takdirde herhalde avantajlı sayılırdım.

Ses güldü. "Ama buradaki locada biri beni tanımış olsaydı bile," diye devam etti, "hiçbirinizin doğru sonuca varacak kadar zeki olmadığınızdan eminim. Şu can sıkıcı Lucas Montrose dışında. Az kalsın beni ele verecekti... Ah, Jake, onun kalp krizinden değil, büyük Marley'in acımasız yöntemleri yüzünden öldüğünü sen bile anlamadın. Çünkü siz insanlar sadece görmek istediklerinizi görürsünüz."

"Sen çok kötü ve aptal bir adamsın," dedi arkamda incecik, korkmuş bir ses. Küçük Robert! "Babamın canını acıttın!" Soğuk bir hava akımı hissettim. "Gwendolyn'e ne yaptın?"

Evet, ne? Asıl soru buydu. Peki Gideon'dan neden hiç ses yoktu?

Metalik bir tıkırtı oldu, sonra bir bavul fermuarının sesi duyuldu. "Muhafızlar her zaman emrime amadeydi. İnsanlığı tüm hastalıklardan kurtarmakmış, güleyim bari." Aşağılayan bir homurdanma. "Sanki insanlık bunu hak etmiş gibi! En azından Gwendolyn'e yardım edemeyeceksin." Ses odanın içinde hareket halindeydi ve buna inanamasam da yavaş yavaş burada kiminle karşı karşıya olduğumu anlamaya başlamıştım. "Hep kesip biçtiğin şu laboratuvar fareleri kadar ölü." Ses hafifçe güldü. "Ki bu da üstelik mecaz değil, benzetme."

Gözlerimi açıp başımı kaldırdım. "Ama kesinlikle sembol olarak da kullanılabilir, değil mi, Bay Whitman?" diye sordum ve bunu yapar yapmaz kendimi gösterdiğime pişman oldum.

Gideon ortada yoktu! Sadece Doktor White biraz uzağımda, yerde baygın yatıyordu ve yüzü üzerindeki takım elbisesi gibi griydi. Küçük Robert başucunda korkuyla çömelmişti.

"Gwendolyn." Korkudan bağırmak ne de olsa Bay Whitman'dan beklenecek bir tavır değildi. Ya da herhangi bir tepki. Bir elinde tekerlekli bavul, diğerinde dizüstü bilgisayar çantası olduğu halde, Saint Germain Kontu'nun portresinin altında durmuş bana bakıyordu. Üzerinde gri renkli şık bir palto vardı, boynuna ipek bir şal bağlamış ve güneş gözlüklerini saçlarının üzerine itmişti. Sanki Brad Pitt deniz kıyısında tatile çıkıyordu. Üstünde asılı duran Kont'un portresiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Olabildiğince kibirli bir tavırla dik oturmaya çalıştığım (kabarık elbise bunu epey zorlaştırıyordu) sırada, çalışma masasının üzerinde olduğumu fark ettim.

Bay Whitman dilini şaklattı, saatine bakıp tekerlekli bavulunun sapını bıraktı. "Bu son derece can sıkıcı bir durum," dedi.

Sırıtmamı engelleyemedim. "Değil mi?" diye sordum.

Yanıma yaklaşırken elinde ansızın siyah, küçük bir tabanca belirdi. "Bu nasıl olabildi? Rakoczy zehrin dozunu iyi ayarlayamadı mı?"

Başımı iki yana salladım.

Bay Whitman'ın alnında çizgiler belirdi, sonra birden tabancayı göğsüme dayadı.

Gülmek istedim ama ağzımdan korku dolu bir homurtu çıktı. Yine de, "Bunu bir daha mı denemek istiyorsunuz?" diye sorarak cesur bir tavırla gözlerine bakmaya çalıştım. "Yoksa bana hiçbir şey yapamayacağınızı sonunda anladınız mı?" Hah! Planımız kendiliğinden işlemeye başlamıştı. Gideon da bir an önce ortaya çıkarsa, kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Bay Whitman sinekkaydı tıraş edilmiş çenesini ovuşturarak beni incelemeye aldı. Sonra tabancasını geri çekti. "Hayır," dedi yumuşak öğretmen sesiyle. Birden onda yaşlı Kont'a özgü bir şeyler fark ettim. "Bunun bir anlamı olmaz." Tekrar dilini şaklattı. "Herhalde bir mantık hatası yaptım. Karganın büyüsü... Ölümsüzlüğün daha doğuştan sana verilmiş olması ne büyük adaletsizlik! Özellikle de sana. Ama bunun mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalı, ne de olsa her iki soy da sende birleşiyor..."

Doktor White hafifçe inledi. Ona bir bakış attım ama yüzü hâlâ kül gibiydi. Küçük Robert ayağa fırladı. "Dikkat et, Gwendolyn," dedi korku dolu sesiyle. "Bu korkunç adam mutlaka kötü bir şeyler yapacak!"

Bundan ben de korkuyordum. Ama ne yapacaktı?

"Bu yüzden bil ki ancak aşk acısı çeken bir yıldız, yok olmaya gönüllü olduğunda solacak," dedi Bay Whitman kısık sesle. "Bunu neden hemen anlayamadım? Eh, çok da geç kalmış sayılmam." Birkaç adımda yanıma geldi, cebinden gümüş bir kutu çıkararak masaya, yanı başıma koydu.

"Bu enfiye mi?" diye şaşkınlıkla sordum. Planımızı düşününce yavaş yavaş huzursuz olmaya başlamıştım. Burada bir şeyler ters gidiyordu, hem de fazlasıyla.

"Tabii yine anlamakta zorlanıyorsun," dedi eski Saint Germain Kontu, yeni adıyla Bay Whitman. "Bu küçük kutuda üç siyanür kapsülü var. Bunları neden yanımda taşıdığımı sana açıklayabilirdim ama uçağım iki buçuk saat içinde kalkıyor, bu yüzden zamanım kısıtlı. Başka koşullarda kendini metro raylarına atabilir ya da yüksek bir binadan atlayabilirsin. Ama aslında siyanür en insancıl yöntemdir. Bir kapsül alıp dişlerinin arasında ezeceksin. Etkisini çabucak gösterir. Kutuyu aç!"

Kalbim sıkışmaya başlamıştı. "Yani siz... kendimi öldürmemi mi istiyorsunuz?"

"Çok doğru." Tabancasını hafifçe okşadı. "Çünkü seni başka türlü öldürmek mümkün değil. Bunu yaparken de işini kolaylaştırmak için, seni desteklemek için diyelim, buraya gelir gelmez sevgilin Gideon'u vuracağım." Saate baktı. "Yaklaşık beş dakika içinde burada olur. Onun hayatını kurtarmak istiyorsan, kapsülü hemen alman gerek. Ama önünde cansız yere serilene dek de bekleyebilirsin. Deneyimlerimden yola çıkacak olursak, bu son derece etkilidir, Romeo ve Jülyet'i düşün..."

Küçük Robert, "Sen çok kötü birisin!" diye bağırarak ağlamaya başladı. Ona cesaret verircesine gülümsedim ama bunu başaramadım. Aslında onun yanına çöküp birlikte ağlamayı çok isterdim.

"Bay Whitman..." diye başladım.

"Ah, Kont unvanını tercih ederim," dedi coşkuyla.

"Lütfen, bunu yapmayın..." Sesim kısılmıştı.

"Ama neden anlamıyorsun, aptal çocuk?" İç geçirdi. "İnan bana, bugünü uzun zamandır bekliyordum. Artık gerçek hayatıma geri dönmek istiyorum. Saint Lennox Lisesi'nde öğretmen ha! Bu, 230 yıldır yaptığım işler arasında gerçekten de en berbat olanıydı. Yüzyıllarca sadece gücün merkezinde yaşadım. Başkanlarla yemek yiyebilirdim, petrol baronlarıyla, krallarla. Gerçi son zamanlarda eskiden olduğu gibi değiller. Ama hayır, bunun yerine anlama özürlü küçük kızlara ders vermek zorunda kaldım, bu yetmiyormuş gibi, kendi locamda çıraklıktan iç çembere yükselebilmek için çabaladım. Sen doğduktan sonraki tüm bu yıllar benim için korkunçtu. Bedenim tekrar yaşlanmaya ve çöküşün hafif izleri görünmeye başladığı için değil," sözünün bu yerinde küçümser gibi gülümsedi, "aksine... artık *yaralanabilirdim*. Yüzyıllarca korkusuzca yaşadım. Savaş meydanlarında top mermilerinin yağmurunda yürüdüm, bana bir şey olmayacağının bilinciyle her türlü tehlikeye karşı koydum. Ama şimdi? Her virüs beni öldürebilir, her lanet olası otobüs beni çiğneyebilir, başıma düşebilecek her tuğla canımı alabilir!"

O sırada bir patırtı duydum ve hemen ardından Xemerius duvarı yıkarcasına geçerek çalışma masasının üzerinde yanıma kondu.

Kont'un beni duyup duymamasına aldırmadan, "Şu lanet olası muhafızlar hangi cehennemde," diye ona bağırdım. Ama o bu soruyu ona sorduğumu sandı.

"Onlar şu anda sana yardım edemezler," dedi.

"Ne yazık ki haklı," dedi Xemerius kanatlarını heyecanla çırparak. "Geri zekâlılar Gideon'la birlikte kan çemberini kapattılar. Sonra bu kostümlü herif Marley düdüğünü rehin aldı ve diğer beyefendileri tabancasıyla tehdit ederek kronograf odasına soktu. Şimdi orada kilitliler ve kendi kendilerine söylenip duruyorlar."

Kont başını iki yana salladı. "Hayır, bu hayat bana göre değildi. Artık bir son bulmalı. Senin gibi küçük bir kızın hayata verebileceği ne olabilir ki? Oysa benim daha birçok planım var. Büyük planlar..."

"Onu oyala," diye bağırdı Xemerius. "Onu oyala, ne yaparsan yap."

"Tüm bu zaman boyunca nasıl elapse oldunuz?" diye çabucak sordum. "Böyle kontrolsüz bir şekilde elapse olmak korkunç olmalı."

Güldü. "Elapse olmak mı? Peh. Doğal yaşam sürecim sona erdi. Öleceğim zamanda can sıkıcı zaman sıçramaları sona ermişti."

"Peki ya büyükbabam? Onu da mı siz öldürdünüz? Günlüklerini siz mi çaldınız?" Şimdi gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlamıştı. Zavallı büyükbabam. Komployu ortaya çıkarmak üzereyken öldürülmüştü.

Kont başını salladı. "Uyanık Lucas Montrose'un sesini kısmamız gerekiyordu. Bunu büyük Marley üstlendi. Baron Rakoczy'nin torunları bana yıllarca sadakatle hizmet ettiler, sadece sonuncunun soyu bozuk çıktı. Şu inatçı kızıl saçlı alıkta Siyah Leopar ruhundan eser yok." Tekrar saatine baktı, sonra bakışları koltukların bulunduğu tarafa çevrildi. "Artık her an gelebilir, Jüliet. Demek Romeo'nu kanlar içinde görmek istiyorsun!" Tabancasının emniyetini açtı. "Gerçekten çok yazık. O çocuğu sevmiştim. Kesinlikle potansiyeli olan biriydi!"

"Lütfen," diye fısıldadım son bir kez ama tam o sırada Gideon hafif eğik bir şekilde kapının yanına iniş yaptı. Doğrulmaya bile zaman bulamadan Bay Whitman tetiği çekti. Bir kez daha, bir kez daha, arka arkaya, tüm şarjör boşalana kadar devam etti.

Silah sesleri odanın içinde kulakları sağır edercesine patlarken kurşunlar Gideon'un göğsüne ve karnına isabet etti. Kocaman açılmış yeşil gözleri beni bulana kadar odanın içinde dolaştı.

Adını haykırdım.

Ağır çekimdeki gibi kapıdan aşağı kayarken ardında geniş bir kan izi bıraktı. Sonunda tuhaf bir şekilde kıvrılarak yere yığıldı.

"Gideon! Hayır!" Bir çığlık atarak yanına koştum ve cansız bedenine sarıldım.

Xemerius ağzından sular fışkırtarak, "Tanrım, Tanrım, Tanrım!" diye haykırdı. "Lütfen bunun planınızın bir parçası olduğunu söyle. Üstünde kurşun geçirmez yelek de yok. Ah Tanrım! Çok kan var!"

Haklıydı. Gideon'un kanı her yere yayılmıştı ve elbisemin etekleri kanı sünger gibi çekiyordu. Bir köşeye büzülmüş olan küçük Robert elleriyle yüzünü kapamış, ağlıyordu.

"Ne yaptınız?" diye fısıldadım.

"Yapmam gerekeni! Anlaşılan senin de engellemeye pek yanaşmadığın şeyi." Bay Whitman tabancayı çalışma masasının üzerine koyup siyanür kapsülünün bulunduğu kutuyu bana uzattı. Yüzü hafifçe kızarmıştı ve her zamankinden hızlı soluk alıyordu. "Ama şimdi daha fazla tereddüt etmeyeceksin! Bu suçla yaşamaya devam etmek istiyor musun? Onsuz yaşamaya devam etmek istiyor musun?"

"Sakın yapma!" diye haykırdı Xemerius Doktor White'ın üzerine su fışkırtarak.

Başımı yavaşça iki yana salladım.

"O halde iyi bir kız olup sabrımı daha fazla zorlama!" dedi Bay Whitman. Sesinin kontrolünü kaybettiğini ilk kez duyuyordum. Şimdi ne yumuşak ne de alaycıydı hatta biraz da histerik çıkmaya başlamıştı. "Çünkü beni daha fazla bekletirsen, hayatına son vermen için sana daha fazla neden yaratmak zorunda kalacağım! Herkesi sırayla öldüreceğim: anneni, sıkıcı kız arkadaşın Leslie'yi, erkek kardeşini, o tatlı, küçük kız kardeşini… inan bana! Hiç kimseye acımayacağım."

Titreyen ellerle uzattığı kutuyu aldım. Göz ucuyla Doktor White'ın çalışma masasına tutunup güçlükle doğrulduğunu görebiliyordum. Sırılsıklam olmuştu.

Neyse ki Bay Whitman gözünü benden ayırmıyordu. "Aferin, işte böyle," dedi. "Hatta belki de uçağıma yetişebilirim. Brezilya'da

ilk iş olarak yapacağım şey..." Ama Brezilya'da ne yapacağını açıklamaya fırsatı olmadı çünkü Doktor White tabancanın kabzasını başının arkasına indirdi. İğrenç, boğuk bir ses çıktı, sonra Bay Whitman kesilmiş meşe gibi yere yığıldı.

"Evet!" diye haykırdı Xemerius. "Böyle çok iyi! Yaşlı doktorda hâlâ iş olduğunu ona göster." Ama bu kadar çaba Doktor White'a fazla gelmişti. Etrafa yayılmış kanlara baktıktan sonra hafif bir iç çekişle yeniden bayıldı ve Bay Whitman'ın yanına yığılıp kaldı.

Böylece Gideon'un ansızın öksürüp doğruluşuna sadece ben, Xemerius ve küçük Robert tanık olduk. Yüzü hâlâ ölü gibi bembeyazdı ama gözleri capcanlı parlıyordu. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bitti mi?" diye sordu.

"Seni uyanık!" dedi Xemerius şaşkınlıktan duyulmayacak kadar hafif bir sesle. "Bunu nasıl becerdi?"

"Evet, Gideon, artık bitti!" Yaralarına aldırmadan kollarına atıldım. "Kont Bay Whitman'mış, onu nasıl tanıyamadık, aklım almıyor."

"Bay Whitman mı?"

Başımı sallayarak ona daha sıkı sarıldım. "Bunu yapmayacaksın diye ödüm koptu. Çünkü Bay Whitman çok iyi biliyordu: Sensiz yaşayamam. Bir gün bile!"

"Seni seviyorum, Gwenny!" Gideon bana öyle sıkı sarıldı ki soluk alamadım. "Elbette yaptım. Zaten Paul ve Lucy başıma dikilince başka çarem kalmamıştı. O şeyi bir bardağın içinde eritip son damlasına kadar içmem için beni zorladılar."

"Şimdi anladım!" diye bağırdı Xemerius. "Demek dâhice plan buydu! Gideon felsefe taşını yuttu ve şimdi o da ölümsüz oldu.

Hiç de kötü değil, özellikle Gwenny'nin günün birinde kendini oldukça yalnız hissedeceği düşünülürse."

Ellerini gözlerinden çekmiş olan küçük Robert kocaman açılmış gözleriyle bize baktı. "Her şey düzelecek, canım," dedim ona. Travma geçiren hayaletler için terapist olmaması ne kötüydü, bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir pazar boşluğuydu. "Baban tekrar iyileşecek! Ve o bir kahraman."

"Kimle konuşuyorsun?"

"Cesur bir dostumla," diyerek Robert'a gülümsedim. Zayıf bir gülümsemeyle bana karşılık verdi.

"Ah, ah, sanırım kendine geliyor," dedi Xemerius."

Gideon beni bırakıp ayağa kalktı ve Bay Whitman'ın başına dikilip ona baktı. "Onu bağlamak zorundayım," dedi iç geçirerek. "Doktor White'ın da yarasının sarılması gerek."

"Evet, sonra da diğerlerini kronograf odasından çıkarmalıyız," dedim. "Ama daha önce onlara tam olarak ne anlatacağımızı düşünmeliyiz."

"Daha önce seni mutlaka öpmem gerek," dedi Gideon beni tekrar kollarına alarak.

Xemerius inledi. "İnanmıyorum! Bunun için önünüzde koca bir sonsuzluk var!"

Pazartesi günü okulda her şey eskisi gibiydi –yani neredeyse.

İlkbahar havasına karşın boynuna kalın bir şal örtmüş olan Cynthia sağa sola bakmadan çabuk adımlarla lobiden geçti.

Gordon Gelderman hemen dibinde onu izliyordu. "Ah hadi, Cynthia!" diye homurdandı. "Çok üzgünüm. Ama bana sonsuza dek kızamazsın ya. Ayrıca partini biraz... şey... canlandırmak isteyen bir tek ben değildim. Madison Gardener'ın arkadaşı da bir şişe votkayı puncun içine boşalttı, gözlerimle gördüm. Sarah da yeşil jöleli tatlının yüze doksan dokuzunu büyükannesinin yaptığı bektaşi üzümü liköründen hazırladığını sonunda itiraf etti."

"Defol!" dedi Cynthia. Bu arada sekizinci sınıftan bir grubun kıkırdayarak parmaklarıyla onu gösterişini güçlükle görmezden gelmeye çalıştı. "Sen... beni bütün okulun alay konusu yaptın! Seni asla affetmeyeceğim!"

"Ben de bir aptalım, bu partiyi kaçırdım!" dedi Xemerius. Müdür Gilles'in ifadesiyle "Küçük, üzücü bir kaza"dan sonra burnunun birazı eksilen William Shakespeare'in büstünün üzerine konmuştu (Gilles daha önce değerli kültür eserlerine verilen kasıtlı zararlar gibi laflar ederken, Gordon'un babası spor salonunun onarımı için büyük miktarda bağış yapınca kırık için böyle demeye başlamıştı).

"Cyn, bu çok aptalca!" dedi Gordon gıcırtılı bir sesle. Herhalde şu ses kalınlaşmasından bir türlü kurtulamayacaktı. "On dört yaşındaki biriyle öpüşmüş olmanla hiç kimse ilgilenmiyor, ayrıca öpücük morlukları da gelecek hafta tekrar kaybolur, aslında bu çok... aaah!" Cynthia'nın şamarı Gordon'un yanağında şaklayıverdi. "Canımı acıttın!"

"Zavallı Cynthia," diye fısıldadım. "Bunun üstüne bir de göklere çıkardığı sevgili Bay Whitman'ının görevinden istifa ettiğini öğrenirse, düşüp bayılır."

"Evet, sincapsız biraz tuhaf olacak. Hatta ingilizce ve tarih derslerinden zevk almaya bile başlayabiliriz." Leslie koluma girip beni merdivenlere doğru götürdü. "Adil olmak istiyorum ama ona hiç katlanamıyordum –sağlam içgüdülerim olduğunu söyleyebilirim– ama dersleri hiç de fena değildi."

"Şaşmamak gerek, her olayı canlı izlemiş." Xemerius kanat çırparak bizi izledi. Yukarı kata çıkarken birden içimi bir hüzün doldurmuştu.

"Şeytan bir sincaba benzer,"[56] dedi Leslie. "Şimdi en azından bu deyimin nereden çıktığını biliyoruz. Umarım muhafızların zindanında çürür. Ah, şuna bak, Cynthia ağlayarak tuvalete koşuyor!" Güldü. "Biri Cynthia'ya Charlotte'tan söz etmeli, bahse girerim kendini daha iyi hissedecektir. Bu arada kuzenin nerede?" Leslie arar gibi etrafına bakındı.

"Onkologta!" dedim. "Charlotte'un kendini berbat hissetmesinin, yüzündeki yeşilliğin, suratsızlığının ve korkunç baş ağrısının başka nedenleri de olabileceğine dair Glenda teyzenin dikkatini çekmeye çalıştık. Ama *akşamdan kalma* kavramı ona tamamen yabancı, masum kızının başına böyle bir şey gelebileceğini asla kabul etmek istemedi. Charlotte'un lösemi olduğundan kesinlikle emin. Ya da beyninde bir tümör olduğundan. Bu sabah kızının ansızın iyileşmesi de onu inandırmadı, özellikle Maddy hala ona gençlerin alkol sorunuyla başa çıkmakla ilgili bir broşür verince daha da çıldırdı."

---

56 Kötünün daima belirsiz bir şekilde ortaya çıkıp beraberinde felaket getireceğini, sorunların daima hiç beklenmedik yerlerde ortaya çıkacağını anlatan bir deyim, (ç.n.)

Leslie kıkırdadı. "Bu çok kötü, biliyorum ama kötü karma oluşturmadan 'oh olsun' demenin biraz zevkini çıkarmaya hakkımız olmalı, değil mi? Sadece biraz. Ve sadece bugün. Yarından sonra Charlotte'a karşı yine çok iyi oluruz, tamam mı? Belki de onu kuzenimle tanıştırabiliriz..."

"Evet, cehenneme gitmek istiyorsan, hiç durma." Önümdeki öğrencilerin başları üzerinden boynumu uzatarak James'ın nişine göz attım. Boştu. Başka türlüsünü beklemesem de, içimde bir burukluk hissettim.

Leslie elimi sıktı. "Orada yok, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Demek ki plan işe yaradı. Gideon iyi bir doktor olacak," dedi Leslie.

"Yoksa o züppe mankafa için ağlıyor musun?" Xemerius tepemde bir takla attı. "Senin sayende uzun ve dolu bir hayat yaşayacak, tabii kuşkusuz bir yığın insanı delirtmeye devam ederek."

"Evet, biliyorum," dedim gizlice burnumu silerek. Leslie bana bir mendil uzattı. Sonra Raphael'i görüp ona el salladı.

"Ben de hâlâ varım. Sonsuz hayatının geri kalanında." Xemerius nemli bir öpücük verir gibi yanağıma süründü. "Ben daha harikayım. Ve tehlikeli. Ve işe yarar. Ve ölümsüz sevgilin iki ya da üç yüz yıl sonra fikir değiştirip kendine yeni birini bulmaya kalkarsa yine yanında olacağım. Ben bir insanın arzu edebileceği en zeki, en sadık ve en güzel arkadaşım."

"Evet, evet, biliyorum," dedim tekrar. Yürürken Raphael ve Leslie'nin selamlaşmalarını –Raphael'in tipik Fransız merhabası

olarak bize sattığı yanaktan verilen üç zoraki öpücük– izledim. Bu arada her nasılsa başlarını birbirine tokuşturmayı beceriyorlardı.

Xemerius pis pis sırıttı. "Ama kendini yalnız hissedersen diye söylüyorum: Kendine bir kedi almaya ne dersin?"

"Belki ileride," dedim. "Evden ayrılıp tek başıma oturmaya başladığımda ve sen de eğer iyi bir..." Durdum. Karşımdaki Bayan Counter'ın sınıf duvarından birdenbire karanlık bir şekil belirmişti. Yıpranmış kadife pelerininin üzerinde ince bir boyun uzanıyordu ve boynun üzerindeki kafadan Darth Vader'ın diğer adıyla Kont di Madrone'nin kapkara, nefret dolu gözleri bana bakıyordu.

Hemen hırıldamaya başladı. "Demek sizi burada buldum, safir gözlü iblis! Yüzyıllarca huzursuzca dolaşıp durdum, her yerde sizi ve sizin gibileri aradım çünkü sizi öldürmeye ant içtim ve bir Madrone asla yeminini bozmaz."

"Bu herif dostun mu?" diye sordu Xemerius. Bense korkudan sopa yutmuş gibi olduğum yerde kalakalmıştım.

Hayalet, "Haaat," diye hırıldayarak kemerindeki kılıcı çekip üzerime doğru sendeledi. "Toprak kanınızı içecek, iblisler! Kutsal Floransa Birliği'nin kılıçlarıyla deşileceksiniz..." Kılıcını hışımla indirdi. Bu bir hayalet kılıcı olmasaydı kolumu koparmıştı. Yine de korkuyla sıçradım.

"Hey, hey, hey, dostum, stres yapma," dedi Xemerius tam ayaklarımın dibine konarak. "Anlaşılan iblisler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu bir insan –her ne kadar farklı bir tür olsa da– senin aptal hayalet kılıcın ona hiçbir şey yapamaz. İblisleri öldürmek istiyorsan, şansını bende deneyebilirsin."

Darth Vader birkaç saniye şaşkınlığa uğradı. Sonra kararlı bir sesle hırıldadı: "Görevimi yerine getirene dek hiçbir şeytanî yaratığın aklımı çelmesine asla izin vermeyeceğim. Her soluk alışımda onu lanetleyeceğim."

İç geçirdim. Bu ne korkunç bir kâbustu. Darth Vader'ı hayatımın geri kalanında etrafımda dolanıp canice sözlerini sarf ederken hayal ettim. Bu yüzden sınavlarımı veremeyecektim, çünkü kulağımın dibinde sürekli hırıldayıp duracaktı, mezuniyet balomu mahvedecekti, yine düğünümü ve...

Anlaşılan Xemerius farklı bir şey düşünüyordu. Başını kaldırıp masum bir tavırla yüzüme baktı. "Onu yiyebilir miyim? Lütfeeen?"

Ona gülümsedim. "Bu kadar nazikçe sorduğuna göre sana hayır diyemeyeceğim!"

Londra Cemiyet Gazetesi'nden alıntı
Leydi Danbury'nin haberi
24 Nisan 1785

Lord ve Leydi Pimplebottom bu hafta sonu en büyük oğulları James Pimplebottom'la Vikont Mountbatton'ın en küçük kızı Bayan Amelia'nın nişanlarını ilan ettiler. Aslında hiç kimse bu habere fazla şaşırmadı çünkü gözlemciler aylardan beri iki gencin arasında bir yakınlık olduğuna dikkat çekiyordu. Hatta dedikodulara göre geçenlerde Claridgeler'in balosunda (bu haberi vereceğiz) bahçede el ele dolaşırken görülmüşler. Bugünlerde sayıları ne yazık ki çok az olan varlıklı ve evlenme yaşına gelmiş centilmenlerin içinde çekici dış görünüşü ve kusursuz nezaketiyle öne çıkan James Pimplebottom, mükemmel bir binici ve bir kılıç ustası. Gelecekteki eşi ise kusursuz giyim zevki ve yardım severliğiyle kendini gösteriyor.

Çiftin düğünü Temmuzda, Pimplebottomlar'ın çiftlik evinde kutlanacak.

Son söz
14 Ocak 1919

"Çok hoş, tatlım. Bu göze çarpmayan renk nüansları hem şık hem de huzurlu bir hava veriyor. Perde kumaşlarını İtalya'dan getirtmek işe yaradı, değil mi?" Leydi Tilney salonun içinde dolaşıp her yeri gözden geçirmişti. Sonra geniş şöminenin önünde durup gümüş çerçeveli fotoğrafları düzeltti. Lucy içinden, onun eldivenli elini pencere pervazlarına sürüp hizmetçi kızın yeterince dikkatli olmadığı konusunda sitemlerine başlayacağından korktu. Ki bunu kesinlikle yapardı.

"Ama dekorasyonun bir stili olduğunu söylemeliyim," diye devam etti Leydi Tilney. "Salon artık bir ev havasına büründü. Evin hanımının da zevkli olduğu hemen belli oluyor."

Paul Lucy'ye alaycı bir bakış atarak Leydi Tilney'i ayılara özgü bir tavırla kucakladı. "Ah, Margret," dedi gülerek. "Bütün bunları Lucy'nin eseriymiş gibi göstermeye kalkma. Her lambayı ve yastığı tek başına kendin seçtin. Döşemecilere nasıl çıkıştığından

söz etmiyorum bile. Bir raf takmana yardım ederek karşılığını bile ödeyemiyoruz."

Leydi Tilney kaşlarını çattı.

"Özür dilerim, içerideki ufaklık." Paul eğildi ve harlı yanan ateşe bir kayın odunu daha attı.

"Sadece şu biçimsiz, korkunç resim bütün kompozisyonumu mahvediyor!" Leydi Tilney karşı duvarda asılı olan tabloyu işaret etti. "Onu hiç olmazsa başka bir odaya..."

"Margret, o gerçek bir Modigliani," dedi Paul sabırla. "Yüz yıl sonra bir servet değerinde olacak. Lucy Paris'te onu bulduğunda yarım saat boyunca çığlık attı."

"Hiç de değil. En fazla bir dakika," diye karşı çıktı Lucy. "Çocuklarımızın ve torunlarımızın geleceği en azından böylelikle güvence altına alınmış oldu. Merdivenlerde asılı olan Chagall'ı da unutmamak gerek tabii."

"Sanki buna ihtiyacınız varmış gibi," dedi Leydi Tilney. "Kitabın mutlaka en çok satanlar listesine girecek Paul, ayrıca Gizli Servis'in size gerçekten etkileyici bir maaş vereceğini de biliyorum. Başardıklarınız göz önüne alındığında, kesinlikle buna layıksınız." Başını iki yana salladı. "Lucy'nin bu tehlikeli mesleği yapmasını her ne kadar desteklemesem de. Evde biraz olsun zaman geçireceğini beklemiyorum. Tanrı'ya şükür ki artık durum farklı."

"Bense merkezi ısıtmanın icat edilmesini bekleyemeyeceğim." Lucy hafifçe titreyerek şöminenin yanındaki koltuklardan birine çöktü. "Diğer şeylerden söz bile etmek istemiyorum." Şöminenin üzerindeki saate baktı. "On dakika sonra burada olacaklar," dedi gergin bir sesle. "Luisa yavaş yavaş masayı hazırlamaya başla-

yabilir." Paul'e baktı. "Sence Gwendolyn bir kardeşi olacağını öğrenince ne yapacak? Yani, bu tuhaf bir duygu olmalı." Hafif şişkin karnını okşadı. "Çocuğumuzun çocuğu olduğunda henüz Gwenny doğmadan yaşlanacak. Belki de kıskanır. Sonuçta onu bebekken terk ettik ve şimdi bunu gördüğünde..."

"Kesinlikle sevinecektir," diye onun gevezeliğine son verdi Paul. Bir elini Lucy'nin omzuna koyup yanağından hafifçe öptü. "Gwendolyn tıpkı senin gibi iyi kalpli ve sevecen bir insan. Grace gibi." Birden duygulandığını göstermemek için hafifçe öksürdü. "Ben daha çok Gwendolyn'in ve o küçük pislik herifin bana *büyükbaba* olacağını söyleyecekleri andan korkuyorum," dedi sonra. "Umarım bunun için birkaç yıl daha beklerler."

"Özür dilerim!" Hizmetçi kız odaya girmişti. "Unuttum! Yemek odasındaki masayı mı, yoksa buradakini mi hazırlayacaktım, Bayan Bernhard?"

Lucy henüz bir yanıt veremeden Leydi Tilney öfkeyle atıldı. "Birincisi, kapıyı vurmalısınız," dedi sertçe. "İkincisi, *içeri gel* denene kadar beklemelisiniz. Üçüncüsü, hanım ve beyefendinin karşısına böyle dağınık saçlarla çıkmamalısınız. Ve dördüncüsü, Bay ve Bayan Bernhard değil, *Madam ve Sör* diyeceksiniz."

"Evet, Madam," dedi hizmetçi kız çekingen bir sesle. "O zaman pastayı getireyim."

Lucy iç geçirerek kızın ardından baktı. "Sanırım bu isme hiç alışamayacağım."